

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a
válečné\Celosvetova.Literatura.eBooks.CZECH-PDR\Warhammer-2-Zabijec_skavenu.PD
B

PDB Name: Warhammer-2-Zabijec_skavenu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 27.2.2005
Modification Date: 27.2.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

WARHAMMER

ZABÍJEČ SKAVENŮ
(SKAVENSLAYER)

William King

DRÁP SKAVENA

"Rád bych zapomněl na dlouhé, těžké plahočení zimmími lesy po setkání s Ulrikovými dětmi. A dodnes mě bolí pomyšlení na trest, který jsme vyměřili té dívce, Magdaleně, ale můj společník byl neúprosný a pokud to bylo možné, žádné zlo, se kterým jsme se setkali, nesmělo být ušetřeno. A v tomto případě to možné nebylo. S těžkým srdcem jsme ještě jednou vstoupili do lesa a vydali se na sever.

Dlouho nám trvalo, než jsme dorazili do velkého kurfiřtského města Nulnu, místa uhlazení, rafinovanosti, bohatství a vysokého učení -města, kde má rodina dlouho obchodovala. Tehdy byla hraběnka Emmanuelle na vrcholu své slávy, moci a krásy a její město přitahovalo boháče, šlechtice a slavné lidi jako plamen svíce vábí můry. Nuln byl jedním z nejkrásnějších měst v celém Císařství.

Samozřejmě, vstoupili jsme do městského života jako ubožáci. Bez peněz, hladoví, unavení po dlouhé cestě - byli jsme nuceni přijmout snad to nejhorší zaměstnání, abychom pokračovali v našem putování. A v té době jsme se utkali s ďáblem, který předznamenal naše cesty na dlouhé příští roky."

- Z knihy Mé cesty s Gotrekem svazek III., Herr Felix Jaeger
(nakladatelství Altdorf Press, 2505)

"Tvrdnout v kanále a honit skřety. Co je to za život," rozčileně mumlal Felix Jaeger. Proklínal všechny bohy bez výjimky. Svého času se začal považovat tak trochu za odborníka na odpudivá místa, ale toto by jistě získalo prvenství. Dvacet stop nad jeho hlavou se populace města Nulnu potýkala s denními starostmi. A on byl tady, ve tmě, plížil se po úzkých cestičkách, kde ho pouhé uklouznutí mohlo dostat až po bradu do smrduté špíny. Záda ho bolela od nepřetržitého hrbení. Po pravdě řečeno, za celé jeho přátelství s trolobijcem Gotrekem Gurnissonem nikdy nezamířil do takových hloubek.

"Nech už toho bědování, človíčku. Koneckonců, je to jen práce, ne?" řekl Gotrek vesele, aniž by bral nejmenší zřetel na zápach, úzký ohoz nebo blízkost bublající polévky výkalů, kterou stokaři nazývali gulášovka.

Zdálo se, že se trolobijce cítí v nekonečném bludišti cihlové stavby a chodeb jako doma. Gotrekova sehnutá svalnatá postava byla práci daleko lépe přizpůsobená než Felixova. Trpaslík se pohyboval po výstupcích jistě jako kočka. V těch dvou týdnech, po které patřili ke kanálové strážci, se v té práci stal Gotrek zručnějším než veteráni za deset let služby. Jenomže on byl trpaslík; jeho lid vyrůstal na tmavých místech hluboko pod Starým světem.

Pravděpodobně mu pomáhá, že vidí ve tmě, pomyslel si Felix. Není závislý na plápolajícím světle hlídačovy lucerny. To ale pořád nevysvětluje, jak snáší ten zápach. Felix pochyboval, že takhle smrdí trpasličí úkryty. Zápach tady dole byl neskutečně odporný. Z výparů se mu točila hlava.

Trolobijce vypadal bez své obvyklé zbraně podivně. Felix si už skoro začínal myslet, že má válečnou sekýru přirostlou k ruce. Teď měl trpaslík svou mohutnou lesklou zbraň připevněnou na zádech. Na většině míst stoky nebylo dost prostoru, aby se s ní dalo rozmáchnout. Felix ho přesvědčoval, aby ji nechal ve strážní zbrojnici vedle jeho vlastního magického meče, ale neuspěl. Dokonce ani vyhlídka na její tíhu, kdyby se při pádu vlácel ve splecích, nemohla trolobijce přimět, aby opustil své milované dědictví. Proto Gotrek obvykle nesl v pravé ruce vrhací sekýrku a v druhé velký vojenský krumpáč. Felix se zachvěl při představě, že by ho měl použít. Podobal se velkému kladivu s nelidsky zahnutým hrotem na jedné straně. Vědom si trpaslíkovy děsivé síly nepochyboval o tom, že by snadno roztříštil kost a

roztrhl svalstvo.

Felix stiskl jílec svého meče a přál si, aby stále nosil magický meč templáře Aldreda s dračím jílcem. Při pomyšlení, že bude ve tmě čelit skřetům, zatoužil po jistotě své známé zbraně. Možná Gotrek udělal dobře, když si nechal svou sekýru.

V ponurém světle lucerny vypadali jeho druhové jako zlověstné temné postavy. Neměli žádné uniformy kromě šátků uvázaných kolem hlav na způsob arabských turbanů s dlouhým cípem, který jim zakrýval ústa. Během těch dvou dlouhých týdnů se s nimi Felix seznámil tak, že rozeznával jejich siluety.

Byl mezi nimi vysoký, hubený Gant, jehož šátek ukrýval tvář zjizvenou do podoby měsíční krajiny a jehož krk bylo vulkanické souostroví pukajících vředů. Jestliže existovala nějaká reklama na to, aby člověk nedělal stokaře po dvacet let, pak jí byl Gant. Při pomyšlení na jeho bezzubý úsměv, zkažený dech a hrubé vtipy se Felixovi obracel žaludek. Ne že by to Gantovi otevřeně přiznal. Seržant jim dal jasně na srozuměnou, že už kvůli tomu zabil jednoho chlapa.

Byl tam také zavalitý, obrovský Rudi, vypadající jako opice, s širokým hrudníkem a rukama téměř tak velkýma, jako byly Gotrekovy. Často s trolobijcem po práci v krčmě soupeřil v páce. Ačkoliv se Rudi snažil tak, až mu po pleši stékal pot, nikdy trpaslíka neporazil, i když byl vítězství blíž než kterýkoliv muž, jehož kdy Felix viděl.

Pak tam byli Hef a Pavouk, noví hoši, jak je nazval Gant, protože byli na kanálové hlídce teprve sedm let. Byla to jednovaječná dvojčata, která žila se stejnou ženou a měla ve zvyku vzájemně si dokončovat věty. Jejich protáhlé obličejové vpadlými tvářemi a vytrženými rybíma očima byly tak zvláštní, až se Felix neubrnil domněnce, že u jejich zrodu musel být incest nebo mutace. Na druhé straně nepochyboval o jejich vražedných schopnostech v boji muže proti muži nebo o oddanosti jednoho druhému a jejich dívce, Gildě. Na vlastní oči viděl, jaké příšerné věci udělali svými dlouhými zahnutými noži pasákovi, který ji jedné noci urazil.

Spolu s podsaditým jednookým trpaslíkem to byli muži, se kterými pracoval - snad nejzoufalejší parta, jakou kdy poznal. Byli to vyvrhelové, kteří nikde jinde nemohli najít vyhovující práci a kteří konečně našli zaměstnavatele, jenž se na nic neptal.

Někdy na tom byl Felix tak špatně, že uvažoval o tom zajít do kanceláře otcovy firmy a poprosit o peníze, aby mohl opustit toto místo. Věděl, že by mu je dali. Byl stále synem Gustava Jaegera, jednoho z nejbohatších obchodníků Říše. Ale také věděl, že by se zpráva o jeho kapitulaci okamžitě donesla rodině. Věděli by, že se k nim po všem tom chvástání připlácl zpátky. Věděli by, že přijal peníze, kterými vždycky tak opovrhoval. Jistě, bylo snadné pohrdat penězi v den, kdy odešel z domova, protože nikdy nepocítil jejich nedostatek. Otcova hrozba, že ho vydědí, nic neznamena, poněvadž si plně neuvědomoval její význam. Vyrostl jako boháč. Chudáci byli jiný druh: smutní, neduživí tvorové, kteří žebřili na rozích ulice a překáželi v cestě kočáru. Od té doby zmoudřel. Zažíval útrapy a hodlal je unést.

Ale tohle byla téměř poslední kapka: stát se stokařem; nejnižším z nízkých mezi nulnskými násilníky a nájemnými vrahy. Nic jiného se však dělat nedalo. Od jejich příchodu do města neměl nikdo jiný zájem najmout dva zpustlé tuláky, jako byli on a Gotrek. Felixe bolelo pomyšlení, jak asi vypadal, když hledal práci v otrhaných kalhotách a záplatovaném plášti. Vždycky chodíval vybraně oblékaný.

Teď ale potřebovali peníze, jakékoli peníze. Jejich dlouhé cestování přes zemi Hraničních knížat nepřineslo žádnou odměnu. Našli ztracený poklad Karaku osmi vrcholů, ale nechali ho duchům jeho majitelů. Nyní měli na vybranou najít si práci, krást, nebo hladovět - a oba, on i trolobijce, byli příliš hrdí na to, aby kradli nebo žebřili. Proto byli tady, v kanálech pod císařským druhým největším městem, plazili se pod sídlem učení, o kterém Felix snil, že ho jednou bude absolvovat, procházeli sliznatými tunely pod domovem kurfiřky hraběnky Emmanuelle, nejproslulejší krásky země. To nebylo k vydržení. Felix nepřestával přemítat, jaká nešťastná hvězda asi poznamenala jeho narození. Utěšoval se tím, že tady byl alespoň klid. Možná to byla špinavá práce, ale zatím se nejevila být nebezpečnou.

"Stopy!" slyšel zajásat Ganta. "Ha! Ha! Našli jsme jednoho z těch malých parchantů. Připravte se na akci, hoši."

"Dobrá," zabručel Gotrek.

"Zatraceně!" zamumlal Felix. Dokonce i tak nezkušený stokař, jako byl Felix, ty stopy viděl.

"Skaven," zachrchlal Gotrek a vyplivl odporný chuchvalec hlenu do hlavního kanálu stoky. Zaleskl se na kusu fosforeskujících řas. "Krysí lidé, zplodenci Chaosu."

Felix zaklel. Byl v práci sotva dva týdny a už se měl setkat s nějakými stvůrami hlubin. Málem už pustil z hlavy Gantovy historky jako výmysly muže, který neměl na práci nic lepšího, čím by zaplnil dlouhé únavné hodiny.

Felix už dávno uvažoval, jestli mohl opravdu pod městem být celý šílený podzemní svět, jak tvrdil Gant. Byly tam kolonie zapuzených mutantů, kteří hledali útočiště v teplé tmě a vylézali v noci, aby pořádku nájedly na trh kvůli zbytkům? Mohly tam být skutečně sklepy, kde zakázané kulty konaly strašné rituály a přinášely lidské oběti Ničivým silám? Bylo možné, aby se ohromné krysy se zkarikovanými lidskými rysy proháněly hlubinami? Při pohledu na tyto stopy se to vše najednou možné zdálo.

Felixovy myšlenky se stočily ke Gotrekovým příběhům o skavenech a jejich síti chodeb táhnoucích se pod celým kontinentem. Gant ho zatahal za rukáv.

"Dobrá, pokračujeme," řekl seržant. "Nemáme na to celý den."

"Tady jsem ještě nikdy nebyl," šeptal Hef a jeho hlas se ozvěnou odrážel v dlouhé chodbě.

"A já doufám, že už se sem nikdy nevrátím," dodal Pavouk a třel si modře vytetovanou pavučinu na tváři. Tentokrát s nimi musel Felix souhlasit. Tohle bylo ponuré místo i v porovnání s nulnskými kanály. Stěny se drolily a zdálo se, že na ně spadnou. Ohydné chrliče na podpěrné klenbě byly ohlazené věkem tak, že rysy jejich obličejů nebyly patrné.

Splašky bublaly, a jak bubliny praskaly, stoupaly z nich obláčky par. Vzduch byl drsný, páchnoucí a horký.

A bylo tam ještě něco - to místo mělo ještě více skličující atmosféru, než bylo obvyklé. Vlasy vzadu na Felixově krku se ježily, jak se mu to stávalo, když cítil blízkost magie.

"Tohle nevypadá bezpečně," prohlásil Rudi zkoumajе pochybovačně podpěrnou klenbu. Gotrekův obličej se zkrivil, jako by se jednalo o osobní urážku.

"Nesmysl," odvětil. "Tyhle tunely stavěli trpaslíci před tisícem let. Toto je khazalidská práce. Vyrží věčně."

Aby dokázal své tvrzení, udeřil do klenby pěsti. Možná to byla směla, ale chrlič si vybral právě ten okamžik, aby se zřítíl. Trolobijce musel uskočit stranou, aby ho neuhodil do hlavy, a přitom málem spadl do splašků.

"Ovšem některá práce byla provedena lidskými řemeslníky," dodal Gotrek. "Ten chrlič například - typická člověčí fušeřina." Nikdo se nezasmál. Jen Felix se odvážil pousmát. Gant hleděl upřeně na strop. Lampa svítící u jeho nohou mu zezdala ozařovala tak, že vypadala strašidelně a ďábelsky.

"Jsme asi pod Starou čtvrtí," poznamenal zamyšleně. Felix viděl, jak v duchu probírá rozmístění paláců. Podivný melancholický výraz změnil jeho vyzáblé, kostnaté rysy. Felix by rád věděl, jestli přemýšlí nad rozdíly mezi svým životem a pozlacenou existencí těch nahoře, uvažuje o nádherách, které nikdy nepozná, a příležitostech, jež se mu nikdy nenaskytou. Na chvíli pocítil s tímto mužem určitou sympatii.

"Tam nahoře musí být spousta bohatství," prohlásil Gotrek. "Chtěl bych vylézt nahoru a sebrat ho. No, nemá smysl ztrácet čas. Pokračujme."

"Co to bylo?" zpozorněl náhle Gotrek. Ostatní se začali vyplašeně rozhlížet kolem.

"Co bylo co?" zeptal se Hef.

"A kde to mělo být?" dodal Pavouk.

"Něco jsem slyšel. Tam dole." Pohledy všech se upřely směrem, kam trolobijce ukazoval prstem.

"Něco se ti zdálo," namítl Rudi.

"Trpaslíkům se nic nezdá."

"Seržo, musíme tam jít?" zakňučel Rudi. "Chci se dostat domů."

Gant si mnul levé oko klouby pravé pěsti. Zdálo se, že přemýšlí. Felix si všiml, že váhá. Chtěl odejít a dostat se odsud do krčmy tak rychle jako ostatní, ale odpovědnost byla na něm.

Kdyby se pod paláci dělo něco špatného a kdyby někdo zjistil, že tam byli a nic s tím neudělali, byly by to jejich hlavy, které by skončily na špalvu.

"Raději bychom se tam měli podívat," rozhodl nakonec, nevšímaje si protestů svých druhů.

"Nemělo by to trvat dlouho. Vsadím se, že to stejně nic nebylo."

Protože Felix znal své štěstí, rozhodl se, že tuto sázku nepřijme.

Voda kapala dolů z klenby tunelu. Gant zakryl svou lucernu, takže bylo vidět jen slabounké světlo. Zepředu k nim doléhal šum hlasů. Dokonce i Felix je teď slyšel.

Jeden z hlasů byl lidský, s aristokratickým přízvukem. Uvěřit, že ten druhý patří člověku, bylo takřka nemožné. Byl vysoko posazený, tajuplný a štěbetavý. Kdyby krysa měla lidský hlas, jistě by zněl takhle.

Gant se zastavil a otočil se, aby se podíval na své muže; obličej měl bledý a ustaraný. Zjevně se mu nechtělo pokračovat. Felix pohledem přelétl tváře svých společníků a poznal, že všichni cítí totéž. Byl konec dne. Byli už unavení a vylekaní a tam vepředu bylo něco, s čím se nechtěli setkat. Ale byli stokaři; muži, jejichž předností byla odvaha a ochota čelit tomu, čemu by nikdo jiný nešel vstříc, na místě, kam by jiní nev kročili. Měli svou hrdost.

Gotrek vyhodil svou sekyrku vzhůru. Otáčela se ve vzduchu a světlo se odráželo od její čepele. Trolobijce ji bez zjevné námahy chytil za topůrku, když padala. Pavouk z pochvy vytáhl nůž s dlouhou čepelí a přikrčil se. Hef se chmurně usmál. Rudi se podíval dolů na svůj krátký meč a kývl hlavou. Nacházel se ve společnosti skupiny maniaků toho druhu, kterému rozuměl.

Gant se lehce pohnul a všichni vykročili vpřed, opatrně a tiše sledující cestu po sliznaté římse. Když prošli zatáčkou, odkryl svou lucernu, aby ozářila jejich kořist.

"Váš plat, projev úcty. Něco pro vaši vlastní potřebu," slyšel Felix říkat aristokratický hlas. Oba neznámí ztuhli jako trolové v pohádce, zkameněli náhlým jasným světlem. Jeden byl vysoký muž oděný do dlouhé černé kutny jako mnich. Jeho tvář byla patricijská: s jemnými kostmi, chladná a nezúčastněná. Černé vlasy měl ostříhané nakrátko, na čele sčesané do špičky. Natáhl ruku, aby tomu druhému podal něco, co děsivě svítilo.

Felix to poznal. Už dříve viděl tu hmotu v opuštěné trpasličí pevnosti Karaku osmi vrcholů. Byla to koule chaotitu. Ten, kdo ji přijímal, byl malý a nelidský. Měl teplý kožich. Když se to stvoření otočilo za světlem, jeho ocas sebou mrskl. Stálo to v dlouhém, slátném hábitu a svíralo něco v tlapě s drápy. U opasku se tomu houpal rezavý, zubatý nůž bez pochvy.

"Skavené!" zařval Gotrek. "Připrav se na smrt!"

"Blázne-blázne, ty říkal, nikdo mě nesleduje," zapištěla ta věc na svého lidského společníka. "Ty říkal, nikdo nedozví."

"Zůstaňte, kde jste!" zvolal Gant. "Kdokoliv jste, jste zatčeni z podezření čarodějnictví, zrady a nepřirozeného obcování se zvířaty."

Fakt, že nepřátelé byli jen dva, dodal seržantovi odvahy. Dokonce i skutečnost, že jeden z pachatelů byla obluda, mu kuráže neubrala.

"Hefe, Pavouku, zajmte je a spoutejte." Vtom ale po nich krysí stvůra hodila kouli, kterou vyndala ze svého oblečení.

"Zemřete-zemřete, lidští hlupáci."

"Zadržte dech!" zakřičel Gotrek a zároveň se vymrštila jeho sekyrka. Skavenova koule zazvonila a roztříštila se jako sklo. Ven se vyvalil nezdravě vypadající zelený oblak. Zatímco Felix couval chodbou zpět, Gotrek uchopil Rudiho a vlekl jej s sebou. Z vnitřku plyného mraku vyšel bublající a tlumený zvuk. Felix cítil, jak mu slzí oči.

Všechno zčernalo a stejně tak vyhasla i lucerna. Bylo to jako noční můra. Neviděl, bál se nadechnout, byl uvězněn v úzké podzemní chodbě a někde tam byl netvor ozbrojený smrtícími, nepochopitelnými zbraněmi.

Felix pod rukama ucítil kluzký sliz kamene. Třebaže tápal, nic necítil. Jeho ruka byla nad splašky. Ztrácel rovnováhu a bál se pohnout, aby nesklouzl a neponořil se do kalů. Zavřel oči, aby ho neštípaly, a přinutil se pohnout. Bušilo mu srdce. Zdálo se mu, že mu puknou plíce. Mezi lopatkami ho svědilo.

Očekával, že se mu každou chvíli do zad zabodne ozubená čepel. Za sebou zaslechl, jak se někdo pokouší křičet a jak padá, jak jeho druzi lapají po vzduchu a jejich dech zní namáhavě, protože měli plíce naplněné tekutinou.

Byl to plyn, uvědomil si Felix. Gotrek mu říkal o odporných zbraních, které skaveni používají, výrobky Chaosem inspirované alchymie spojené s pokřivenou a krutou fantazií. Věděl, že vdechnutí toho hnilobného páchnoucího vzduchu je smrtelné. Věděl také, že bez dýchání nevydrží věčně.

Mysli, říkal si. Najdi místo, kde je vzduch čistý. Nezastavuj se. Zmiz z toho smrtícího oblaku. Nepodléhej panice.

Nemysli na tu velkou krysí postavu plížící se ve tmě stále blíž s obnaženou čepelí. Dokud zůstaneš zticha, budeš v bezpečí. Mučivě pomalu, kousek po kousku, zatímco jeho plíce křičely po vzduchu, se nutil plazit do bezpečí.

Pak na něj spadlo něco těžkého. Před očima mu vířily stříbrné hvězdičky a z plic mu náraz unikl všechn zbylý vzduch.

Ležel ve tmě, lapal po dechu a pomalu si začal uvědomovat, že není mrtvý. Nedusil se. V zádech neměl žádný nůž.

Přinutil se pokusit pohnout. Ale nemohl. Kvůli nějaké tíži ležící na něm. Padla na něj hrůza. Možná měl přeražená záda. Možná z něj byl mrzák.

"To jsi ty, Felixi?" zaslechl Rudiho šepot. Felix se úlevou skoro zasmál. Jeho břímě byl mohutný stokař.

"Ano... kde jsou ostatní?"

"Jsem v pořádku," uslyšel Hefa.

"Já taky, brácho." To byl Pavouk.

"Gotreku, kde jsi?" Žádná odpověď. Dostal ho ten plyn? Zdálo se to nemožné. Trolobijce nemohl být mrtvý. Nic tak zákeřného jako plyn ho nemohlo zabít. To by nebylo fér.

"Kde je serža?"

"Má někdo světlo?"

Zajiskřil křemen. Lucerna zablikala. Felix viděl, že se směrem k nim ve stínech římsy blíží něco velkého. Jeho ruka instinktivně sáhla po meči. Ostatní stáli a čekali.

"To jsem já," řekl trolobijce. "Ten zatracený člověk mi utekl. Měl dlouhé nohy."

"Kde je Gant?" zeptal se Felix.

"Najdi si ho sám, človičku."

Felix se prodral pryč a jal se seržanta hledat. Plyn zmizel tak rychle, jako se objevil. Ganta dostal. Ležel v kaluži krve. Oči měl vytřeštěné a strnulé. Z nosních dírek a úst mu vytekla stružka krve.

Felix prohlédl tělo. Už vychládalo a nenahmatal žádný pulz. Neviděl žádnou ránu.

"Jak zemřel, Gotreku?" Felix věděl o magii, ale zjištění, že člověk může být zabit bez jediné stopy, ho omráčilo.

"Utopil se, človičku. Zakl se svou vlastní krví." Trolobijcův hlas zněl mrazivě a rozčileně.

Takhle se vypořádával se strachem? pomyslel si Felix. Proměnil ho ve zlost. Teprve když trpaslík prošel kolem něj a kopl do ležícího těla, si všiml mrtvého skavena. Jeho lebka byla roztržena vrhací sekyrkou.

Felix vyčerpaně ležel na slavníku a civěl na prasklý strop, příliš unavený i na to, aby usnul. Zezdola vycházel křik, jak se Lisabetta hádala s jedním ze zdánlivě nekonečného proudu svých zákazníků.

Felix začal něčím bušit do podlahy a křičet, aby drželi hubu nebo vypadli, ale věděl, že to přinese víc problémů, než vyřeší. Stejně jako každou noc se rozhodl, že si zítra najde jiný pokoj. Přírozeně ovšem věděl, že příští noc bude příliš unavený, než aby se do toho pustil.

Dojmy mu vířily hlavou jako rozdováděné krysy. Byl ve stavu, kdy únava způsobovala, že jeho vlastní myšlenky připadaly potrhle i jemu samotnému. Podivná spojení představ a zmatené řetězce úvah mu vířily v hlavě odkud nikam. Byl tak unavený, že ho netrápila ani smrt seržanta Ganta, který byl zabit při plnění povinností a jehož teď čekal chudinský hrob na okraji Morrovy zahrady. Kapitán hlídky byl příliš znužený, než aby věnoval pověstem o nestvůrách v kanálech větší pozornost.

Gant neměl žádnou rodinu, jež by pro něho truchlila, žádné přátele kromě stokařů, kteří v tuto chvíli popíjeli na jeho památku U Opilého gardisty.

Z Ganta teď zůstala jen chladná mrtvola. A totéž se snadno mohlo stát i mně, pomyslel si Felix. Kdybych byl na špatném místě, když koule vybuchla. Kdyby nám Gotrek neřekl, abychom zadrželi dech. Kdyby mě trolobijce neodstrčil z toho plynu. Kdyby. Kdyby. Kdyby. Tolik kdyby.

Co ale mohl dělat? Chtěl takto strávit zbytek svých dní; chytáním oblud v temnotě? Zdálo se, že mu k tomu život nedával žádný důvod. Posunul ho jen z jedné násilné epizody do další.

Zvažoval alternativy. Kde by teď byl, kdyby v souboji nezabil Wolfganga Krassnera, kdyby nebyl vyloučen z univerzity, kdyby nebyl vyděděn svým otcem? Pracoval by jako jeho bratři v rodinném podniku: ženatý, bezpečný, usazený? Nebylo by přišlo něco jiného špatného? Kdo to mohl říct?

Malá černá krysa přeběhla přes trám nad jeho hlavou. Když tu podkrovní světničku s jediným malým oknem uviděl poprvé, myslel si, že tady bude alespoň v bezpečí před krysami, které zamořovaly všechny budovy Nové čtvrti. Sám sebe klamal představou, že by hlodavce musel po překonání všech těch schodů sklátit infarkt. Mýlil se. Krysy z Nové čtvrti byly troufalé, odvážné a vykrmené lépe než spousta lidí. Viděl dokonce jednu z těch velkých krys honit kočku.

Felix se otřásl. Teď si přál, aby nezačal myslet na krysy - to mu připomnělo záhadného šlechtice a skavena v kanálech.

Jaký byl důvod tohoto tajného setkání? Jaký zisk by mohl kdokoliv mít z jednání s tak nelidskými stvůrami? A jak se mohli lidé bezstarostně bavit a kurvit se v přeplněných ulicích Nulnu, a přitom nevědět, že se ty bytosti zla zahrabávají, plazí a hnízdí ani ne šest yardů pod jejich nohama? Možná, že to ani nechtěli vědět. Snad byla pravda, jak tvrdili někteří

filozofové, že přichází konec světa, a bylo tedy nejlepší oddat se všem možným slastem.

Po schodech se blížily kroky. Slyšel, jak pod jejich tíhou vrzají stará, rozviklaná prkna. Už několikrát si chtěl stěžovat, že je to past, odkud by se v případě požáru nedalo uniknout, ale Frau Zorin pořád vypadala příliš uboze a zoufale, než aby ji zatěžoval dalším problémem.

Kroky se nezastavily ani dole na odpočívadle, ale stále se přibližovaly. Felix sáhl pod polštář pro svůj nůž. Nevěděl o nikom, kdo by ho mohl v této pozdní hodině navštívit, a dům Frau Zorin stál v nejdrsnější části Nové čtvrti.

Potichu vstal a došel na bosých nohou ke dveřím. Spolkl kletbu, když mu tříska zajela do chodidla. Někdo zaklepal.

"Kdo je to?" zeptal se Felix, ačkoliv teď už odpověď znal. Hvízdavý dech staré vdovy poznal i přes tenké dřevo dveří.

"To jsem já," zaječela Frau Zorin. "Máte návštěvu, Herr Jaeger."

Felix opatrně otevřel dveře. Venku stáli dva statní muži. V rukou drželi obušky a vypadali, že vědí, jak je použít. Stáli po boku muže, který vzbudil Felixův zájem. Domáci si od něj s půvabným úsměvem vzala podávaný zlaták. Když se muž otočil čelem ke dveřím, Felix ho poznal. Byl to jeho bratr Otto.

"Pojďte dál," zval je Felix a držel dveře dokořán. Otto stál a dlouze si ho prohlížel, jako by mladšího bratra nemohl poznat. Potom vešel dovnitř.

"Franzi, Karle, zůstaňte venku," přikázal potichu. Z jeho hlasu zněla autorita, kterou u něho Felix dříve neznal, ozvěna klidného, ale odměřeného stylu jejich otce.

Felix si náhle uvědomil svoji bídu: podlaha bez koberce, obyčejný slamník, holé stěny a děravá střecha. Pozoroval celou scénu bratrovými očima a vůbec mu to neimponovalo.

"Co chceš, Otto?" zeptal se ostře.

"Tvůj vkus, pokud jde o bydlení, se příliš nezměnil, že ne? Spokojíš se i s brlohem."

"Nepodnikl jsi celou cestu z Altdorfu, jen abys kritizoval můj pokoj. Co ode mne potřebuješ?"

"Musíš pořád držet ten nůž? Nepřišel jsem tě vykrást. Kdybych to chtěl udělat, vzal bych dovnitř Karla s Franzem."

Felix nechal sklouznout nůž zpátky do pochvy. "Možná bych Karla i Franze nemile překvapil."

Otto naklonil hlavu na stranu a studoval Felixův obličej. "Snad ano. Změnil ses, bratříčku."

"Ty také." Byla to pravda. Otto byl stále stejně vysoký jako Felix, ale byl širší. Přibral, zhmotněl v prsou a bocích. Kožený pásek mu stahoval měkké a objemné břicho. Pod světlým vousem tušil Felix masitý podbradek. Měl tučné tváře, prořídle vlasy a velké váčky pod očima. Jeho vysunutá hlava působila agresivně. Vzhledem připomínal starce.

"Jsi tak podobný otci," řekl Felix.

Otto se ušklíbl. "Smutné, ale pravdivé. Příliš mnoho dobrého jídla, obávám se. Vypadá to, že ty bys nějaké potřeboval. Jsi pěkně vychrtlý."

"Jak jsi mě vůbec našel?"

"Ale Felixi! Jak myslíš, že jsem tě našel? Máme přece zvědy a chtěli jsme tě najít. Kolik je asi v Říši vysokých blondáků, kteří pracují ve společnosti trpaslíka trollobijce? Když mi do kanceláře přišla zpráva o dvou žoldácích, kteří odpovídali popisu, řekl jsem si, že by bylo lepší to prověřit."

"Do tvé kanceláře?"

"Teď vedu obchod v Nulnu já."

"Co se stalo Schafferovi?"

"Zmizel."

"S penězi?"

"Patrně ne. Asi se někomu znelíbil. Hraběnka má velice výkonnou tajnou policii. Takové věci jsou v Nulnu na denním pořádku."

"Ne Schafferovi! V celé Říši nebyl loajálnější občan. Nikdy by ho nenapadlo protivit se Říši."

"Nuln je jen část Říše, bratře. Tady vládne hraběnka Emmanuelle."

"Ale ona je nejrozumnější žena v Říši, alespoň se to o ní říká."

"Von Halstadt, její hlavní soudce, je velice výkonný. On je skutečným vládcem Nulnu. Nenávidí mutanty. Šeptá se, že se u Schaffera začala objevovat znamení."

"To není možné."

"To jsem také tvrdil. Ale věř tomuhle, bratříčku. V Nulnu se nevyplatí upadnout v podezření, že jsi mutant. Takoví lidé zmizí."

"Ale tohle je nejliberálnější město v Říši!"

"Už ne." Otto se ustrašeně rozhlédl, jako by si uvědomil, že řekl příliš mnoho. Felix smutně potřásl hlavou. "Neboj se bratře, tady nejsou žádní špehové."

"Nebud' si tím tak jistý, Felixi," odpověděl Otto tiše. "V tomto městě dnes mají uši i zdi." Když znovu promluvil, jeho hlas byl silný a nesl známky falešné srdečnosti. "Nechceš se mnou zítra povečeřet? Můžeme se najíst venku, jestli ti to vyhovuje."

Felix si částečně přál odmítnout a částečně toužil si se svým bratrem zase jednou popovídat. Rád by se dozvěděl novinky o rodině a navíc se objevila možnost vrátit se do rodného hnízda. Tato myšlenka ho samotného vyděsila a zmátla.

"Ano, to bych rád."

"Dobrá, můj kočár tě odveze."

"Ale až po práci."

Otto pomalu přikývl. "Ovšem, Felixi, ovšem."

Rozloučili se. Poté co bratr odešel, začal Felix přemýšlet o tom, co mohlo vyděsit muže Ottova vlivu a postavení, když se teď bál špehů i na místě, jako byl dům Frau Zorin.

Fritz von Halstadt, šéf tajné policie, usedl ke svým spisům a zamyslel se. Unikl tomu zatracenému trpaslíkovi jen o vlásek.

Snažil se ho chytit svými hnusnými rukama. Málem mu zmařil všechnu jeho dosavadní práci. Chybělo jen málo a do města, kterému von Halstadt sliboval ochranu, by přišel Chaos a Temnota.

Von Halstadt se natáhl pro džbán z broušeného skla. Voda byla ještě teplá. Správně, sluhové ji vařili přesně jedenáct minut, jak přikázal. To ho potěšilo. Von Halstadt něco nalil do skla a zkoumal to. Zdvihl sklenici ke světlu a sledoval kal, látku, která v něm plavala. Nic tam nebylo. Žádná kontaminace. Dobrá.

Chaos mohl přijít tak snadno. Byl všude. Moudří to věděli a využívali toho ve svůj prospěch. Chaos mohl nabývat různých forem; některé byly horší než jiné. Byly i relativně vlídné druhy jako skavenové - a bylo také stravující zlo mutantů.

Von Halstadt věděl, že kryšáci nechtěli nic jiného, než aby je všichni nechali na pokoji, chtěli vládnout svému podzemnímu království a pokračovat ve své vlastní formě civilizace. Byli inteligentní a kultivovaní a dalo se s nimi jednat. Když jsi měl to, co chtěli, uzavřeli s tebou obchod. Určitě měli své vlastní plány, ale bylo možné je pochopit a ovládat je. Nebyli jako mutantí: odporné, zrádné, zlé stvůry, které číhají všude a v tajnosti se skrývají a manipulují se světem.

Všichni bychom se snadno mohli stát jejich loutkami, které vodí na provázcích, přemýšlel. Proto se musíme mít na pozoru. Nepřátelé jsou všude a pořád jich přibývá. Prošťácci byli nejhorší, plodili nekonečnou řadu lajdáků, lenochů, budižkničemů. Nejvíce mutantů se rodilo ze stáda. Z toho se mu dělalo špatně. Převažovali a byli proslulí svou nemravností, oplzlostí a prostopášností.

To pomýšlení ho naplnilo hrůzou. Věděl, že mutantí zneužívají plebejské hlouposti. Byli chytří. Používali špatně vychovaně, liné spratky: vtloukali jim do hlavy buřičské nesmysly podporovali jejich závistivou zlobu zaměřenou na ty lepší, vybičovávali je k výtržnostem, drancování a boření. Už jen to, jak při jednom ze svých brutálních povstání zničili jeho ubohého otce a vypálili mu statek. Přestože jeho otec byl tím nejlaskavějším a nejmírumilovnějším mužem na světě. No, Fritz von Halstadt by takovou chybu neudělal. Byl příliš chytrý a příliš silný. Věděl, jak zacházet s revolucionáři a zbohatlíky. Postavil by stráž a chránil by lidstvo před nebezpečím mutantů. Bojoval by s nimi vlastními zbraněmi; terorem, prohnáním a nemilosrdnou silou.

Proto si nechával své spisy, i přesto, že se jim jeho milovaná hraběnka Emmanuelle vysmívala a nazývala je tajnou pornografií. V těchto láskyplně zaznamenaných a pečlivě označených zprávách byl jistý druh moci. Informace znamenaly sílu. Znal všechny revolucionáře. Jeho síť špehů a agentů ho stále informovala. Věděl, kteří šlechtici tajně přísluší k Temným kultům a celou dobu je sledoval. Měl zdroje, které mohly vyniknout na jakémkoliv místě setkání a které nikdo nepodezíral.

To byla část jeho obchodu se skaveny. Znali mnoho věcí a mohli zjistit mnohem víc. Jejich malí zvědové byli všude, aniž o tom měl kdo tušení. Používal jejich temnou moudrost a jedna s tím menším z dvojího zla, aby udržel velkou anarchii v patřičných mezích.

Zvedl malý zarámovaný portrét Emmanuelle, který mu osobně věnovala, a přitiskl na něj své úzké rty. Přemýšlel o výrazu, který použila pro jeho spisy: pornografie. Byl šokován, když z jejích úst uslyšel toto slovo, dokonce věděla, co znamená. Za to mohli určitě její bratři! Leo na ni měl špatný vliv. Emmanuelle byla příliš dobrá, příliš čistá, příliš bezúhonná, než aby se naučila takové slovo sama. Možná by měl poslat špehy i na ni, aby dávali pozor na - Ne, ona byla jeho panovnicí. To vše přece dělal pro ni. Přestože to teď hraběnka neoceňovala, jednoho dne mu bude vděčná. Špehování její osoby by mohlo zkřížit jeho úmysly. Kromě toho tušil, že lži, které o ní slýchával, by mohly obsahovat špetku pravdy, a to zjištění by bylo příliš bolestné.

Položil obrázek zpátky na stůl. Kvůli ní zapomněl na to podstatné. Na trpaslíka a stokaře. Mohli ho poznat? A co by dělal kdyby ano? Byli to obyčejní muži konající jen svou práci. Stejně jako on se snažili udržet Chaos na uzdě. Ale pochopili by nezbytnost toho, co dělá? Jestliže ne, pak by snad pochopili, že je musí navždy umlčet.

Zbylí stokaři pomalu sestupovali do hloubek. Jeden po druhém slézali po žebříků opřeném o přístupové otvory. Rudi, nyní seržant, svítil lampou a ozařoval tunel.

Zápach Felixe udeřil do tváře, právě když opatrně sestupoval z žebříku na římsu. To byla nejsložitější část celé operace. Mezi žebříkem a koncem cesty byl volný prostor jen na jednu stopu. Chybný krok znamenal pro mnoho neustále opilých stokařů pád do gulášovky.

"Včera jsme tě postrádali, mladý Felixi," řekl Hef.

"Hezky jsme se se seržou rozloučili," dodal Pavouk. "Gotrek porazil v pití piva sedm chlapů, jednoho po druhém, a ani mu nebylo špatně. Propili jsme týdenní mzdu první hlídky."

"Jsem rád za tebe," řekl Felix. Gotrek nevypadal po svých hrdinských kouscích o nic hůř než jindy. Ze všech stokařů byl jediný, kdo se cítil ve své kůži. Ostatní vypadali strašidelně, byli bledí a pohybovali se nejistým krokem, jako starci.

"Hmm, nic jiného ti po ránu nepročistí hlavu tak jako smrad gulášovky," poznamenal Hef, když se naklonil přes okraj římsy. Zřejmě mu bylo špatně.

"Kolotoč ti taky takhle vyčistí hlavu," oponoval mu Rudi bez známky ironie.

"To si dokážu představit," odpověděl Felix.

"Půjdeme se mrknout na místo, kde to serža dostal," řekl Rudi. "Rozhodli jsme se tak včera večer. Chceme se podívat jestli tam nenajdeme toho hajzla, který obchoduje se skaveny. A jestli ho najdeme, najdeme možná taky nějaké jeho malé růžovoocasé přátele."

"A co když mají víc těch plynových bomb?" zeptal se Felix.

"Žádný strach. Gotrek je starý tunelový bojovník. Vysvětlil nám, jak s tím zacházet."

"Opravdu?"

"Ano. Stačí si namočit šátek ve chcankách a dýchat přes něj. To nás ochrání před plynem."

"Věděl jsem, že to bude něco takového," řekl Felix a upřeně hleděl na trolobijce. Zajímalo ho, zda ostatní skutečně Gotrekovi věří, nebo se jen přizpůsobili jeho vrtochům. Jediný pohled na jejich divoké, odhodlané obličeje ho přesvědčil o tom prvním.

"Je to pravda, člověčku. Moji předkové bojovali se skaveny na Karaku osmi vrcholů a pomáhalo jim to."

"Když to říkáš," vzdal se Felix. Čekal ho dlouhý den.

Sledovali cestu předešlého dne až pod Starou čtvrť. Při chůzi měl Felix čas uvažovat, jaký strašný život vede. Bratrův dům byl někde nad jeho hlavou a on to nevěděl. Dokonce ani nevěděl, že se Otto nachází ve městě. Skutečnost, že ho bratr objevil svědčila o síti jeho špehů.

Felix se obával, že dnes jsou takové věci nezbytné pro kohokoliv, kdo chtěl v Nulnu obchodovat. To, co Otto řekl o Schafferovi a hraběnině tajné policii, ho znepokojovalo také. Felixovi bylo starého muže líto, ale víc se bál o sebe.

Oba, on a trolobijce byli hledáni pro účast na velkých povstáních kolem daně z oken v Altdorfu. Jestli tady byla tajná policie tak výkonná a on a Gotrek se skutečně dali tak snadno najít, pak by je někdo mohl beze stopy odstranit.

Utěšoval se myšlenkou, že hlavní město bylo příliš daleko a místní úřady by se pravděpodobně nezajímaly o to, co se stalo mimo jejich jurisdikci.

Jisté bezpečí jim skýtal i fakt, že byli členy kanálové hlídky. Tady totiž platilo nevyslovené pravidlo, že se hlídka nezajímala, o minulost dobrovolníků. Vlastně se říkalo, že nejlepší způsob jak je sehnat, bylo ignorovat jejich minulé zločiny. Všichni ostatní se během svého života zapletli do nějakého zločinu, nebo to alespoň tvrdili. Ne, nemusí se ničeho bát. Doufejme.

Mnohem aktuálnější byla obava ze střetu se skaveny. Felixovi se vůbec nelíbila představa, že by měl čelit takovým zvrhlým nepřátelům v jejich vlastním prostředí. Horečně se pokoušel vybavit si, co mu Gotrek říkal o krysácích, a doufal, že si vzpomene na něco, co by mu v boji pomohlo. Věděl, že to byla rasa zmutovaných krys, produktů chaotitu z dávných dob. Říkalo se, že se usadili ve velkém, znečištěném městě zvaném Skavenmor, v místě, jehož polohu nikdo neznal. Podle pověsti si dělili na klany, z nichž každý měl určitou funkci: čarodějnictví, válčení, pěstování nestvůr a tak dále. Byli menší než lidé, ale rychlejší a nebezpečnější, a jejich nezkrotná inteligence z nich činila vražedné nepřátele. Vybavil si knihu o bitvách starověkých národů, kterou četl. Popisovala některé jejich činy na bitevním poli: úděsné útoky v obrovských pištících hordách, jejich zvrácenost a zálibu v týrání vězňů. Byla to horda skavenů, kdo podkopával zdi hradu Siegfried a po dvouleté snaze ho dobyl. Legenda pravila, že princ Kartsten zaplatil za služby svých nestvůr strašnou cenu. Sigmar sám zničil jejich armádu před tím, než se odebral na věčnost. To byl jeden z jeho méně slavných hrdinských činů.

Felix už sám viděl důkaz umění skavenů na Karaku osm vrcholů. Pomyšlení na studny otrávené chaotitem a velké zmutované troy v něm vyvolalo zachvění dokonce i po takové době. Doufal, že nebude muset těm zvráceným tvorům čelit. Při pohledu na ostatní však poznal, že jeho naději nesdílejí.

Až do včerejška si Felix neuvědomil, kolik je v kanálech krys. Teď viděl, že jsou všude. Prchaly ze světla, když se hlídka přiblížila, a za sebou slyšel jejich cupitání, jakmile prošli. Jejich očka ozářená lampou se třpytila jako mrňavé hvězdičky daleko ve tmě podzemí.

Přistihl se, že přemýšlí, zda neexistuje nějaké spojení mezi krysy a skaveny. Začal si představovat ty malé jako špehy jejich větších bratrů. Věděl, že je to šílený nápad. Připomínal spíš příběhy o čarodějnictví, které čítal jako chlapec, ale čím víc o tom přemýšlel, tím děsivější mu to připadalo. Krysy byly všude ve velkých lidských městech, žily mezi smetím a odpady civilizace. Mohly mnoho vidět a mnoho vyslechnout a zůstávaly když ne nepovšimnuty, tak alespoň nepodezírány.

Pocíťoval, jak na něj zlomyslně upírají své chladné oči, do konce i když se pohyboval. Zdálo se mu, že se stěny kanálu kolem něj hrozivě uzavřely, a představil si sám sebe uvězněného v rozsáhlém bludišti. Při myšlence na skaveny mu najednou připadalo, že je v rozlehlé noře, kde se on a ostatní scvrkli do velikosti myši a že skaveni byly obyčejné krysy chodící vzpřímeně a oblékající se do šatů, napodobující lidi.

Ta představa mu připadala tak věrohodná a přesvědčivá, a začal uvažovat, jestli ho omamují výpary ze splašek, nebo jestli mají halucinační účinky páchnoucí narkotika předepsaná městskými alchymisty.

"Vzpamatuj se, člověčku," uslyšel Gotreka. "Jsi nějak pobledlý."

"Právě jsem myslel na krysy."

"V podzemních chodbách si tvá mysl vytváří své vlastní nepřátele. To je první věc, které se tunelový bojovník naučí vyvarovat."

"Tobě se to povedlo už dávno," odsekl Felix napůl ironicky.

"Ano, člověčku. Bojoval jsem v hlubinách dávno předtím, než se narodil tvůj otec. Cesty kolem Věčného vrchu nejsou nikdy bez nepřátel a všichni členové Královské rady podstupují vojenskou službu v hloubkách. Tam zemře víc mladých trpaslíků než kdekoli jinde."

Gotrek byl nezvykle sdílný, jak někdy býval před velkým nebezpečím. Nebezpečí mu rozvazovalo jazyk, jako by se chtěl ostatním svěřovat, jen když si uvědomoval, že už by k tomu nikdy nemusel mít další příležitost. Nebo za to jednoduše mohla kocovina z předešlé noci. Felixovi bylo jasné, že se to nikdy nedozví. Trpaslíkovo myšlení pro něho bylo skoro stejně neproniknutelné jako myšlení skavenů.

"Vzpomínám si, když jsem byl poprvé v podzemních chodbách. Všechno mi tam připadalo těsné. Každý zvuk pro mne

věštil kroky skrytého nepřítele. Když budeš naslouchat bojácnyma ušima, brzy budeš obklopený nepřáteli. Až přijde opravdový nepřítel, nebudeš tušit odkud. Zůstaň klidný, človíčku. Budeš žít déle."
"Tobě se to mluví," zamumlal Felix, když podsaditý trollobijce odcházel. Nicméně Gotrekova přítomnost ho uklidňovala.

Znepokojeně se blížili k místu, kde byl zabít Gant. Z hladin gulášovky stoupala pára a v místech s hustším nánosem byl patrný pomalý proud. Místo boje vypadalo tak, jak si ho Felix pamatoval, až na to, že tělo zmizelo. Tam, kde leželo, byla zem narušená.

Slízem se táhla cestička, která náhle končila na straně římsy, jako by bylo tělo kousek taženo a potom shozeno. Věděl, že ho mohli včera, když měli možnost, odnést, ale tou událostí byli příliš otřesení, zmatení a rozčilení. Nikdo nechtěl nést to odporné krysí tělo. Teď tam nebylo.

"Někdo to vzal," konstatoval Hef.

"Rád bych věděl, kdo," opáčil Pavouk.

Gotrek si prohlížel římsu, kde leželo tělo. Sklonil se a zblízka zíral na stopu, pak si pravou rukou promnul oko. Sekyrka, kterou zabil skavena, se nebezpečně přiblížila k jeho tetované hlavě.

"Člověk to nebyl. To je jisté."

"V kanálech žijí různí mrchožrouti," nadhodil Rudi. Vyjádřil společnou domněnku všech stokařů. "Ani bys nevěřil, co všechno žije v gulášovce."

"Nemyslím, že to bylo nějaké zvíře, které se živí mršinami," namítl Gotrek.

"Skaven," řekl Felix a vyslovil tak jejich nevyjádřené myšlenky.

"Příliš velké. Alespoň jedno z nich. Druhá stopa by mohla patřit skavenovi."

Felix zíral do šera; náhle mu připadalo ještě zlověstnější. "Jak velké?" Proklel se, že mluví stejně zkratkovitě jako ostatní.

"Jak velké asi bylo to stvoření, o kterém mluvíš, Gotreku?"

"Pravděpodobně vyšší než ty, človíčku. Pravděpodobně silnější než Rudi."

"Mohl to být jeden z těch mutantů, o nichž jsi říkal, že je chovají skaveni? Někjaký hybrid?"

"Ano."

"Ale jak mohly všechny ty stopy jednoduše zmizet?" zeptal se Felix. "Nemohli se přece vrhnout do splašků, nebo ano?"

"Čáry," řekl Hef.

"Toho nejčernějšího druhu," dodal Pavouk.

Gotrek se podíval dolů na římsu a zaklel ve svém rodném jazyce. Byl rozzlobený a vousy se mu ježily. Z jeho jediného zdravého oka sálala šílená zuřivost. "Nemohou se jen tak ztratit," zabručel. "To není možné."

"Nemohli použít loďku?" zeptal se Felix. Právě ho to napadlo. Ostatní se na něj podívali s nedůvěrou.

"Použít loďku?" zopakoval Hef.

"V gulášovce?" řekl Pavouk.

"Nebud' blázen," řekl mu Rudi. Felix zrudl.

"Já nejsem blázen. Podívej, stopy končí tady. Pro někoho by bylo snadné sestoupit z římsy do malé loďky."

"To je ta nehloupější věc, jakou jsem kdy slyšel," řekl Rudi. "Ty máš ale představitivost, mladý Felixi. Kdo by tady dole pomyslel na loďku?"

"Je spousta věcí, o kterých bys nikdy nepřemýšlel," odsekl Felix. "A potom, myšlení nepatří mezi tvé silné stránky, ne?" Pohlédl na ostatní stokaře a potřásl hlavou. "Máte pravdu - loď je nesmysl. Je lepší věřit, že zmizeli pomocí magie. Možná se vlétlo mračno skřítků a odneslo je pryč."

"No ovšem, mračno skřítků. To je nejpravděpodobnější," souhlasil Rudi.

"On to myslel ironicky, Rudi," informoval ho Pavouk.

"Velmi ironický chlapík, ten mladý Felix," dodal Hef.

"Jenže má asi pravdu," řekl Gotrek. "Loďka by nebyla nijak nepraktická. Stoka ústí do Reiku, ne? Je tedy snadné ukrást malou loď."

"Ale všechny průtoky mají mříže," namítl Rudi. "Proti vandrákům."

"A co je naše práce, když ne honit dole ty vandráky, když se dostanou skrz mříž?" opáčil Felix. Zjistil, že jeho nápad začal pronikat dokonce i do Rudiho nechápavého mozku.

"Ale proč, človíčku? Proč používají loďky?" Felix na okamžik pocítil pýchu. Nestávalo se často, aby Gotrek připustil, že Felix může vědět víc než on. Snažil se rychle na něco přijít.

"Pro začátek, nezanechávají stopy. A mohly by mít spojitost s podloudnictvím. Řekněme, že někdo například po řece dovezl chaotit. Náš tajemný šlechtic jím přece včera platil krysákovi."

"Z lodí se mi dělá špatně. Jediná věc, kterou nesnáším víc než lodě, jsou elfové," řekl Gotrek, když se znovu vydali na cestu. Hledali po zbytek dne, ale po skavenech nenašli ani stopy. Zjistili jen, že jedna mříž v průtoku do Reiku chybí.

* * *

Felix vešel do Zlatého kladiva. Připadal si jako ve snu. Portýr mu podržel velké dubové dveře. Podlézáví číšníci ho uvedli ze špíny ulice do rozlehlé jídelny.

U plných stolů seděli přepychově oblečení lidé, jedli a povídali si pod velkými křišťálovými lustry. Portréty slavných hrdinů Říše ze stěn přísně sledovaly večeríci. Felix poznal Sigmara, Magnuse a Fredericka Nebojácného. Obrazy byly ve stylu Vespasiána, nejslavnějšího nulnského malíře posledních tří staletí. Na nejvzdálenější stěně dominoval portrét kurfiřtky Emmanuelle, okouzlující krásky s havraními vlasy oděné do skrovných plesových šatů.

Felix si přál, aby mu vypůjčené oblečení lépe sedělo. Měl na sobě starý bratrův oděv. Dřív mívali, on a Otto, stejnou velikost a postavu, ale během putování Felix zhubl a Otto za tu dobu naopak ztloustl. Plátěná košile na něm visela a

také sametová vesta mu byla příliš velká. Kalhoty měl stažené koženým páskem zapnutým na poslední díрку. Pohodlné byly jen boty a barety. Nasadil si ho elegantně na stranu, aby bylo vidět paví peří za stuhou. Jeho ruka si líně pohrávala se zlatou kuličkou, která se mu houpala na řetězu kolem krku. Linula se z ní vůně jemného bretonského parfému. Bylo tak příjemné pro změnu cítit zase něco jiného než kanály.

Sluha ho zavedl k rohovému boxu, ve kterém seděl Otto. Před ním ležela účetní kniha vázaná v kůži a brkem v ní něco odškrábal. Když se Felix přiblížil, Otto vzhledl a usmál se. "Vítej, bratříčku. Po koupeli a v jiném oblečení vypadáš mnohem lépe."

Předtím se Felix prohlížel ve velkém stříbrném zrcadle v Ottově domě, a teď s ním musel souhlasit. Díky osvěžující koupeli, vonným olejům a změně šatů si připadal jako znovuzrozený. V zrcadle viděl mladého naparáděného šviháka, kterým kdysi býval, jen s více vráskami kolem očí a odhodlanějším a přísnějším výrazem úst.

"Tohle je velice příjemný podnik," prohodil. "Mohl bys tady večerovat každý den, kdybys chtěl."

"Co tím chceš říct, bratře?"

"Jen to, že pro tebe máme místo v našem podniku."

Felix se rozhlédl, jestli je někdo neposlouchá. "Víš, že mě v Altdorfu stále hledají kvůli té záležitosti s okenní daní?"

"Přeceňuješ svou proslulost, bratříčku. Nikdo neví, kdo povstání vedl. Altdorf není Nuln, víš?"

"Sám jsi řekl, že Gotrek se dá snadno poznat."

"Nenabízíme zaměstnání trolobijci. Nabízíme ti tvoje dědičné právo." Už to přišlo; to, v co Felix částečně doufal a čeho se částečně bál. Rodina by ho přijala zpět. Mohl by dát sbohem neklidnému, nepohodlnému životu dobrodruha a vrátit se znovu do Altdorfu a ke svým knihám. Znamenalo by to žít připoutaný k účetním knihám a skladištím, ale bylo by to bezpečné. A jednoho dne by z něj byl boháč.

Byla to svůdná vyhlídka. Už nikdy se nemusel plazit v kanálech. Už žádná práce po boku vrahů. Už žádné obtížné putování divokou a krutou zemí. Už žádné sestupy do tmy. Už žádná setkání s přísluhovači Temných kultů uctívajících Chaos. Už žádná dobrodružství.

Už by nemusel snášet Gotrekovo mrzoutství ani jeho vrtochy. Mohl by zapomenout na svou přísahu, že bude trolobijce doprovázet a že v básni zaznamenaná jeho smrt. Slíbil mu to, když byl opilý; to se přece nepočítá! Byl svým vlastním pánem. Ale přece jen váhal.

"Musím si to rozmyslet," řekl.

"Co si musíš rozmyslet, člověče? Přece mi nechceš tvrdit, že bys raději zůstal stokařem, než aby ses stal obchodníkem, ne? Většina lidí by šla přes mrtvolu, jen kdyby dostala takovou příležitost."

"Řekl jsem, že si to rozmyslím."

Jedli v rozpačitém tichu. Po několika minutách se dveře do velké místnosti otevřely a dovnitř vešel vysoký muž, doprovázený sluhou. Byl v černém a ve své mnišské kutně se v bohatém prostředí nezvykle vyjímal. Měl úzkou a asketickou tvář, jeho černé vlasy byly nad čelem sčesány do špice. Když procházel místností, nastalo kolem něj ticho. Felix pochopil, že se ho ti boháči bojí. Když míjel jejich stůl, Felix ho ke svému zděšení poznal: byl to nepochybně ten muž, kterého viděl se skavenem v kanálech. Myšlenky mu překotně vířily hlavou. Předpokládal, že je to nějaký čaroděj nebo zrádce. Představoval si kultistu nebo desperáta. Neočekával, že ho uvidí tady, na místě vyhledávaném nejbohatšími a nejváženějšími občany Nulnu.

"Co se děje, bratře? Vypadáš, jako bys spatřil ducha."

"Kdo - kdo je ten muž?"

Otto dlouze vzdychl. "Neměl bys to chtít vědět. Není to muž, na kterého by ses měl vyptávat. To on pokládá otázky ostatním."

"Kdo je to, Otto? Mám se ho jít zeptat?" Felix uviděl, jak po bratrově tváři přelétl stín strachu a obdivu.

"Myslím, že raději ne," zašeptal. "Je to hlavní soudce Fritz von Halstadt, hlava tajné policie hraběnky Emmanuelle."

"Pověz mi o něm něco."

"Někteří ho považují za nepřítele zla. Tvrdě pracuje a nikdo nepochybuje o jeho upřímnosti. Upřímně totiž nenávidí mutanty. Proto je stoupencem Ulrikova chrámu a jeho dům hlídají templáři."

"Myslel jsem, že Ulrikův chrám nemá žádnou moc, že ho hraběnka nemá ráda."

"Tak tomu bylo před vzestupem von Halstadta. Původně to byl šlechtic nižšího stavu, ale pak se z něj rychle stal nejmočnější muž v městském státě. Někdo říká, že díky vydírání; někdo zase, že jeho nepřátelé bývali nalézáni mrtví za záhadných okolností. Faktem je, že na svůj původ to dotáhl podezřele daleko. Podle všeho je to bezcitný, mazaný lotr. Von Halstadt je chladný, krutý a nebezpečný, nejenom kvůli svému vlivu. Mistrovsky vládne mečem. Už zabil několik lidí, kteří urazili hraběnčinu čest."

"Byl bych si myslel, že dost z toho udělal její bratr Leo, bez jeho pomoci."

"Leo není vždycky poblízku a říká se, že by náš vrchní soudce bojoval kvůli hraběnce i s ním. Zřejmě je pro něj její přízeň vším."

"Pak je blázen. Leo je nejlepší šermíř v Říši a Emmanuelle za žádný boj nestojí."

Otto pokrčil rameny. Felix civěl na von Halstadta a přemítal, jaký by mohl být vztah mezi skaveny a hlavou hraběnčiny tajné policie. A zoufale doufal, že ho ten muž nepoznal.

Von Halstadt byl unavený. Dokonce ani jeho obvyklá znamenitá večere ho nemohla povzbudit. Myslel jen na útrapy a starosti vysokého úřadu. Rozhlédl se po ostatních večerících a vracel jim úsměvy, ale v jádru jimi pohrdal. Povrchní, líný dobytek. Oblečení jako šlechtici, ale se srdci kramářů. Věděl, že ho potřebují. Potřebovali ho, aby udržel Chaos v patřičných mezích. Potřebovali ho, aby dělal práci, pro kterou byli sami příliš slabí. Stěží mu stáli za pohrdání. Měl za sebou perný den. Mladý Helmut Slazinger nic nepřiznal, přestože na jeho mučení dohlížel sám von Halstadt.

Bylo strašné, jak někteří z nich trvali na své nevině, mnohdy až do hrobu. Přestože museli vědět, že on jejich vinu zná. Skryté zdroje mu pověděly, že Slazinger patří k tajným článkům čarodějnického covenu, ale to nic neznamenal. Jeho nejspolehlivější informátor, skaven, ho zasvětil do tohoto tajemství - že ze strachu z kruté křížové války začali jeho tajní nepřátelé používat kouzelná tetování, viditelná jen pro ostatní členy covenu.

Bohové, jak zákeřní byli ti mutantští d'ablové! Teď už mohli být všude; mohli s ním sedět v jedné místnosti, jejich zasvěcovací tetování by jim navzájem vyvstávala na tvářích, a on by neměl o ničem ani tušení. Možná tady sedí právě teď a posmívají se mu, a on s tím nemůže nic dělat. Ten vychrtlý mladík ve špatně padnoucích šatech mohl být klidně jedním z nich. Pozorně von Halstadta sledoval. A když o tom tak přemýšlel, bylo kolem něj něco zlověstného.

Pravděpodobně by mohl být příštím případem úředního vyšetřování.

Ne, ovládej se, přikázal si von Halstadt. Nemohou se skrývat věčně. Oslňující světlo logiky může proniknout i nejhlubší tmou zrady. Tak mu to vždycky říkával jeho otec před dalším výpraskem za jeho prohřešky, ať už skutečné, nebo domnělé. Ne, jeho otec měl pravdu. Von Halstadt se mýlil. I když nevěděl v čem přesně. Výprasky byly pro jeho vlastní dobro, měly z něj vyhnat hřích. Jeho otec byl dobrý člověk, který vykonával práci spravedlivých. Proto se usmíval, když ho trestal. Neměl to rád. Říkal mu to pořád dokola. Bylo to pro jeho vlastní dobro. Svým způsobem to byla velká lekce. Naučil se, že je nezbytné pro dobro konat bolestné, zlé věci.

Proto byl tvrdý. Umožňovalo mu to dělat to, co dělal, bez slabosti typické pro malé lidi. Dávalo mu to sílu bojovat za pravdu. Stal se z něj muž, na kterého by byl jeho otec pyšný. Měl by mu za to být vděčný. Byl silný, aniž by byl zákeřný. Byl jako otec.

Neměl žádné potěšení z mučení mladého Slazingera. Neměl radost ze skavenovy zprávy, že ten šlechtic je členem Slaaneshovy sekty. I když musel připustit, že to byla šťastná shoda - teď, když se začaly šířit řeči o Slazingerovi a Emmanuelle. Zlomyslné lži: někdo tak čistý jako hraběnka by si nezačal s člověkem, jako byl Slazinger - proslulým prostopášníkem. Zase jeden hezký, mladý švihák, který si myslel, že je vtipné nahlas mluvit proti státním služebníkům, kritizovat drsná opatření potřebná k dodržení zákona a pořádku v této hniající žumpě hanebnosti a hříchu.

Vypudil Slazingera z mysli a začal se věnovat dalším záležitostem. Jeho agent ze strážnice mu donesl zprávu o Cantově případu. Nikdo neměl v úmyslu nic podniknout. Prohledat kanály pod Starou čtvrtí by stálo příliš mnoho a šlo by to z fondu kapitána hlídky. Ano, dokonce i korupce může někdy být užitečná, pomyslel si von Halstadt.

Od špeha se dozvěděl, že Cantova hlídka čenichala kolem místa jeho smrti, což ho znepokojovalo. Náhodou mohli narazit na nějaké skaveny, kteří se věnovali obchodu. Mohli dokonce objevit loďky, které proplouvaly z doků do obchodu van Nieka a zpět. Ani tak by ale nejspíš nezjistili, že obchod je jen vládní zástěrka pro převoz chaotitů z míst mimo hranice města skavenům, jako odměna za jejich služby. Usmál se.

Tato dohoda měla určitou příjemnou souněmnost. Platil skavenům v měně, kterou chtěli. Asi si neuvědomovali, že je to jak neužitečné, tak i nebezpečné. Právě chaotit způsoboval mutaci. Skaveni tvrdili, že ho používají jako potravu. Dobrá byl to relativně neškodný způsob, jak se zbavit mimořádně na bezpečné látky a zároveň získávat dobrý zdroj informací. Ano, opravdu příjemná rovnováha. V jistém smyslu byla škoda, že nemohl dát najevo, jaké služby poskytuje Říši bezpečným odstraňováním toho svinstva. Jaký to byl pro lidstvo šťastný den, když se von Halstadt ztratil v kanálech a narazil na skaveny. Bylo štěstí, že ho skaveni odhadli jako muže, se kterým se dá obchodovat.

A dnes byl spatřen! Zrovna dnes večer se musel zkontaktovat s dalším skavenovým agentem a setkat se s ním!

Litoval, že to musel provést mužům, kteří plnili jen svou povinnost, ale na prvním místě byla jeho bezpečnost.

On byl jediný, kdo chápal skutečně nebezpečí hrožící Nulnu, a byl jediným mužem, jenž mohl město ochránit. Věděl, že to nebyla pouhá ješitnost; byla to pravda. Dnes večer by měl navázat styk s novým vůdcem skavenů, šedým věštcem Thanquolem, a přikázat mu, aby odstranili jeho nepřátele. Při myšlence na tuto tajnou výhodu své moci se zachvěl.

Namlouval si, že to nebylo potěšením.

"Říkám vám, že jsem ho včera večer viděl," trval na svém Felix. Ostatní stokaři na něj ve tmě zírali. Nad hlavou slyšel hrkot kol, jak vozy projížděly přes poklop průlezu. "U Zlatého kladiva. Byl ode mne ani ne dvacet stop. Jmenuje se Fritz von Halstad a je to ten muž, kterého jsme viděli se skavenem."

"Jistě," řekl Rudi a otráveně se ohlédl. "A večerel s hraběnkou Emmanuelle a mágem Drachenfelsem. Co jsi vlastně U Zlatého kladiva dělal? Tam chodí jen snobi. Stokaře by tam nepustili, ani kdyby měl šaty vyšíváné zlatem. Nečekej, že uvěříme, že jsi tam byl."

"Vzal mě tam bratr. Je to obchodník. A říkám vám, že jsem tam viděl našeho muže, von Halstadta."

"Ty nejsi z Nulnu, že ne, mladý Felixi?" Hef mluvil klidně a nápomocně, jako by chtěl mladému stokaři objasnit všechny neurčitosti. "Víš, kdo je Fritz von Halstadt?"

"Hlava nulnské tajné policie, to je on. Metla mutantské spodiny ve městě," řekl Pavouk. Dvojčeti zacukala spodní čelist. Felix si dřív nevšiml, jakými jsou dvojčata von Halstadtovými titeli. "A představený tajné policie se nepřáteli s krysíky."

"Proč ne?"

"Protože je hlavou tajné policie a hlava tajné policie by něco takového nedělala. To je důvod, víš?"

"Tedy, to je nevyvratitelná logika, Rudi. Ale já ti říkám, že jsem ho viděl na vlastní oči. Byl to ten muž z kanálu."

"Jsi si jistý, že se nemýlíš, človíčku? Tam dole byla velká tma a ve tmě člověk vidí špatně."

"Jsem o tom přesvědčený," řekl Felix. "Nikdy v životě jsem si nebyl ničím tak jistý."

"Dobrá, mladý Felixi, i kdybys měl pravdu - neříkám, že ji máš - co bychom s tím měli dělat? Těžko bychom mohli zajít za hraběnkou Emmanuelle a říct: 'Vaše vznešenosti, věděla jste, že se Váš nejdůvěrnější rádce plazil kanály pod Vaším palácem ve společnosti obrovských mluvících krys?'" Hef se při svých slovech ani neusmál.

"Zeptala by se tě, jestli máš ještě nějaký stejně hloupý nápad, a pak by přikázala svému kislevskému miláčkovi, aby tě

hodil do kobky," řekl Pavouk.

Felix znal jejich omezení. Co by měli dělat? Byli jen obyčejnými hlídači a muž, o kterém mluvil, byl nejmocnější osobou ve městě. Snad by bylo nejlepší na celou věc zapomenout. Dnes večer se opět setkal s Ottou, který ho pozval do svého domu na dobré jídlo. Brzy by odtud mohl být daleko a už by to nebyl jeho problém.

Ale nemohl tu záležitost vypudit z hlavy. Co měl hrozný a všemi obávaný šéf hraběnčiny tajné policie společného se skaveny? Čím ho asi ovládali?

"Tak už toho nechte, hoši," řekl Rudi. "Zpátky do práce."

Vůdce smečky Tzarkual Skab se ohlédl na svou bojovou havěť. Plnili jeho podzemní úřadovnu a sladce voněli pižmem. Jeho hrud' se dmula pýchou. Byli to velcí, statní skaveni s černou, pečlivě vykartáčovanou srstí. Velmi dobře se hodila k jejich černému nalakovanému brnění a černým kovovým helmám zdobeným runami. Byli to ti nejlepší z nejlepších: dobře kmení a vychovaní, disciplinovaní - stáli nad ostatními členy klanu a otrocky tak vysoko jako on nad nimi. Teď měl pod sebou dva tucty těch nejlepších válečníků, jaké mohl jeho klan nabídnout. Do nadcházející války by se měli rozrůst až na dvě stě a víc.

Pro tuto misi nepotřeboval tak velkou sílu; byla jednoduchá. Odstranit několik růžových lidských tvorů. Snadné. Šedý věštec Thanquol to dal jasně najevo. Ačkoliv se mu nelíbila Skrequalova náhrada, souhlasil. Pochyboval, že by potřeboval čtyři drápy válečných dravců, aby se utkali s těmi podřadnými lidskými bojovníky. Thanquol za a ním netrpělivě vyštěkl. Krysí lidožrout, který čaroděje doprovázel, rozhněvaně vrčel.

Tzarkual ucítil záchvěv strachu, když pozoroval ohromnou směs hrůzných svalů a drápů. Nechtěl by jim čelit v bitvě. Šedý věštec za něj musel dát pořádnou hromadu chaotitu, když ho kupoval od klanu Tvůrců, a podle toho, co o něm Tzarkual slyšel, stál za každou uncí.

Ale zatím by neměl pospíchat. Je třeba dbát na jisté věci. Musí si zachovat tvář před svým vojskem. Neprojevil žádnou úzkost a ovládal nutkání vystříknout pižmovou vůni strachu.

Autoritativně zahýbal čenichem a mrskl ocasem, aby na sebe upoutal pozornost. Obrátily se na něj dva tucty párů ostražitých růžových očí. "Chystáme se na velký úder pod lidským městem," oznámil jim. "Jdeme zabít pět lidských tvorů, kteří strážejí tunely. Jsou to nepřátelé našeho pána a zahubili-usmrtili našeho bratra. Naše bude pomsta i lidská krev. Bojujte dobře a dostanete víc plemenic a chaotitových dávek. Bojujte špatně, a vlastními tesáky rozžvýkáme vaše vnitřnosti."

"Rozumíme, veliteli," zapištěli hromadně. "Sláva klanu. Pomsta za našeho bratra."

"Ano-ano, krev-pomsta za našeho bratra!" Tzarkual se usmál, přitom odhalil dvě řady ostrých špičatých zubů. U skavenů toto gesto znamenalo hrozbu a jeho následovníci ztichli. Měl radost, že jim naháněl takový strach.

Ano, přál si za Skrequala pomstu. Pocházeli ze stejného vrhu a společně se probojovali na vrchol klanu. Tajně spolupracovali, zabíjeli a vraždili na cestě za mocí. Rozuměl ambicím svého přítele a nikomu nedůvěřoval tolik jako Skrequalovi. Chtěl krev jeho vrahů. Odškodnilo by je to za potíž najít jiného spojence ve velké hře klanové politiky. Snad by to mohl být Thanquol, kdyby se mu prve šedý věštec nesnažil vrazit pilovitý nůž do zad. Ale to ukáže čas. Přestal cenit zuby a válečná havěť si oddechla. Těšil se na další návštěvu podzemního města. Rád se plazil rozlehlým páchnoucím bludištěm, které mu připomínalo Skavenmor. Byla to velká změna během příšerně nudné stráže, kterou musel držet od doby, kdy ho sem přidělil vojévůdce Skab. Byl rád, že ten hloupý člověk měl tolik rozumu, aby se s nimi stýkal. Hlídky znamenaly pro velký plán značně nebezpečí. Nic nesmí ohrozit jejich úmysly předtím, než zaberou město. Nebyl si jistý, jaký byl velký plán, ale na tom nezáleželo. Byl jen obyčejným, krvežíznivým vojákem. On tady nebyl proto, aby dumal nad cestami, které vybralo Třináct pánů Úpadku k ovládnutí Vesmíru. Jeho úkol zněl: zabít nepřítel klanu Skab. A to hodlal udělat.

Felix si dělal starosti. Nebylo to jen množství krys, které kolem něj pobíhaly, co ho znepokojovalo; šlo o způsob, jakým ho sledovaly. Říkal si, aby nebyl hloupý. Krysy ho nesledovaly. Prostě tady byly, jako ve všech kanálech. Zase si s ním zahrává jeho představitost.

Rozhlížel se po tom, co ostatní stokaři nazývají 'katedrálou'. Byl to hlavní soutok několika největších městských kanálů. Byla navržena ve stylu, který znal ze sálů Karaku osmi vrcholů. Nazýval to trpasličím imperiálem. Věděl, že trpasličí, kteří stavěli tyto kanály, byli uprchlíci. Utekli z Hor na konci světa, když se pro ně jejich země stala příliš nebezpečnou. Přišli k lidem s množstvím stavitelských zkušeností a steskem po svých zděděných podhorských příbytcích.

Tehdejší mullnský kurfiřtem byl osvícený muž. Využil jejich vědomosti a dovednosti pro dobrou věc - nechal zlepšit kanalizaci rychle se rozrůstajícího města. Využili příležitosti a vytvořili místa, která připomínala spíš chrámy než stoky. Mohutné oblouky podpíraly zdivo, jež vydrželo téměř tisíc let. Oblouky zdobily složité tesané kamenné ozdoby, prozrazující tradiční trpasličí kladivo, a emblémy. Byla to práce jak krásná, tak užitečná. Ovšem, za ta staletí hlodal zub času. Hrubé neodborné opravy trhlin sádrou a cihlami provedli lidé méně zruční než původní stavitelé. Ale i přesto bylo toto místo skoro přesně pod kurfiřtským palácem hodno i císaře.

A najednou to Felix viděl. Viděl, jak zranitelné tyto starověcí mistři město udělali. Vzpomněl si na Gotrekovo vyprávění o tom, jak skaveni napadli Karak osmi vrcholů z nejméně očekávaného směru: zespodu.

Kanály poskytovaly přístup zezdola ke všem důležitým místům města. Mohly by se jimi přesouvat skupiny zabijáků nebo přepadových jednotek nepřátel zvyklých na tmu. Pro invazi skavenů to byla ideální cesta. Silné mullnské hradby by pro ně neznamenal žádnou překážku. Hlídači na střeše Myrmidiova chrámu by nic nepozorovali.

Město by bylo v ještě větším nebezpečí, kdyby se hlavní soudce stýkal se skaveny! Vše do sebe začalo zapadat.

Věděl, jak mizeli nepřátelé von Halstadta. Byli skaveny staženi dolů do hloubek. Mohl by se vsadit, že propletenec přístupových tunelů vede k palácům a opevněným domům nahoře. Když nic jiného, mohl se skrz kanálový tunel

nahoru dostat dostatečně malý zabiják.

Otázka byla, proč? Proč to von Halstadt dělal? Co tím chtěl získat? Záhuby svých nepřátel? Možná to byl mutant ve spolku s mocnostmi Temnoty. Možná byl blázen. Felix se v duchu ptal, jestli by teď dokázal odejít, když věděl, co se děje. Mohl přijmout nabídku bezpečného zaměstnání po boku svých bratrů a zanechat druhé největší město Říše v rukou nepřátel?

Bylo to k vzteku; nemohl dělat nic. Nikdo by mu nevěřil, kdyby hlavního soudce obvinil. Slovo stokaře proti nejvlivnějšímu muži ve městě? A kdyby prozradil, kdo opravdu je, dostal by se do ještě většího problému. Byl známým revolucionářem a společníkem trpaslíka, který vyvraždil deset z císařských elitních kavalerií. Nikdo by se netrápil, kdyby tento pár zmizel. Snad by bylo nejlepší na všechno zapomenout. Teprve teď si uvědomil, že se krysy ztratily. Za sebou slyšel tiché cupitání.

"Sledují nás, človíčku," tiše ho varoval Gotrek. "Několik skupin. Jedna vzadu. Dvě procházejí tunely souběžně s námi. Tam vpředu jich je ještě víc."

"Sledují? Kdo?" vymáčkl ze sebe Felix. Měl stažené hrdlo a téměř šeptal. "Skaveni?"

"Ano. Přepadnou nás. Naši malí hbití přátelé by se měli pohybovat tišeji. Trpaslíci mají bystré uši."

"Co máme dělat?"

"Statečně bojovat a - když to jinak nepůjde - hrdinsky zemřít, človíčku."

"Tobě se to mluví, ty jsi trolobijce, ale my ostatní se zrovna nechceme nechat zabít."

Gotrek se na něj opovržlivě zahleděl. Felix pocíťoval potřebu pro svůj strach najít omluvu. "Co když to bude invaze?"

Někdo by měl varovat město. Je to naše povinnost. Vzpomeň si na naši přísahu při vstupu do hlídky."

Viděl, že to na trolobijce zapůsobilo. Slova o povinnosti a přísahách na trpaslíky účinkovala vždycky.

"To máš pravdu, človíčku. Alespoň jeden z nás by se odsud měl dostat a varovat město. Nejlépe by bylo promluvit si s ostatními a připravit plán."

Tzarkual viděl, že se jeho kořist zastavila. Shlukli se v chodbě a tiše rozmlouvali. Poznal, že se bojí. Konečně se jim v těch tupých člověčích mozcích rozsvítilo a pochopili, že je sledují. Znal ten oprávněný strach, který ve většině lidí stateční válečníci skavenů vyvolávali. Často vídal zděšení v lidských očích. Hrozivá majestátnost a důstojnost skavenů naplňovaly lidské tvory bázní.

Narovnal se a začal si jazykem uhlazovat kožich. Když se někdy prohlížel ve štítu vyleštěném jako zrcadlo, téměř chápal jejich pocity. Nedalo se popřít, že působil impozantním dojmem i mezi nejvybranějšími skaveny. Bylo správné, že jejich dominantní rasa na lidi takto působila. Pokynul válečné havěti, aby se zastavila. Nechal svým obětem minutu na to, aby si plně vychutnali strach. Chtěl, aby pochopili beznadějnost své situace. Možná by jim mohl dovolit, aby prosili o život. Některé oběti to dělaly. Věděl, že je to poklona jejich velikosti.

"Vůdce smečky! Neměli bychom zaútočit teď? Rozsekat-trhat ty lidské tvory, dokud jsou zmatení?" zeptal se vůdce drápu Gazat.

Tzarkual zavrtěl hlavou. Gazat zase ukázal, že nechápe jemnosti strategie. Myslel si, že je lepší jednoduše zaútočit než čekat na správný okamžik, až budou nepřátelé ochromeni strachem.

Vůdce smečky shovívavě zavrtěl ocasem. "Ne-ne. Dáme jim poznat strach. Až rozpráší pižmo a poznají beznaděj, pak zaútočíme-zaútočíme."

Tzarkual si všiml, že Gazat o tom pochybuje. Dobrá, ať. Však už brzy uvidí, o kolik Tzarkualovy vůdcovské taktické vědomosti přesahují jeho.

"Vůdce smečky! Vracejí se zpátky cestou k nám!"

"Nepochybně přecháží v panické hrůze. Připravte si zbraně." Římsa tady byla široká jen pro dva vedle sebe stojící skaveny. Válečná havěť zaujala pozici, bojové hole napřažené k útoku. Tzarkual vyčkával.

Těšil se na vítězství, až se ti vyděšení lidští tvorové setkají s jeho nejlepšími válečníky. Byli tak vystrašení, že se při střemhlavém úprku ani nezastavili. Slepá panika je zahnala přímo nože.

Jistě to byla jen náhoda, která nechala trpaslíkovu sekyru zasvištět vzduchem a prorazit jejich zbraněmi. Ano, teď to viděl jasněji. Trpaslík byl tak vystrašený, až měl penu u úst jako krysa, napadená vzteklinou. Skučel bázlivé modlitby k nějakým bohům, které uctíval. Věděl, že je jeho osud zpečetěn.

Ve své hrůze ovšem natropil strašlivé škody, jak už se vyděšeným primitivům někdy podaří. Jeden slepý švih rozsekl hlavu skaveního bojovníka. Zuřivé sekání srazilo další dva do koryta kanálu.

Kdyby Tzarkual neznal skaveny lépe, přísahal by, že sami skočili do toho svinstva, aby se vyhnuli boji. Přirozeně něco takového bylo vyloučeno! K trpaslíkovi se přidal vysoký střapatý světlovlasý muž. Bojoval s překvapivou jistotou. Krátkým mečem zasáhl dalšího skavena do hrdla.

Ne! To přece nebylo možné! Čtyři z jeho nejlepších bojovníků padli, a těm lidem se zatím vůbec nic nestalo. Ti bezsrstí měli štěstí. Byl pyšný, když se do boje vrhli další z jeho statečné bojové havěti.

Teď cítil, že vítězství je na dosah. Jenže lidští tvorové to zřejmě nevěděli. Stále postupovali vpřed. Podřadnější skaveni bojovníci před jejich zbraněmi uskakovali. Tzarkual pochopil, že ho zradili. Místo elitní válečné havěti mu poslali neužitečné krysy. Tohle musel zorganizovat některý jeho mazaný nepřítel ze Skavenmoru, aby ho zdiskreditoval.

Jen tak si dokázal vysvětlit, že se dva ubozí obyvatelé z povrchu dokázali prosekat půl tuctem skaveních takzvaných válečníků bez jediného škrábance. Tzarkual si dodával odvahy, aby čelil nepříteli. Alespoň on se nebál postavit trpaslíkově sekyře ani mužovu meči. On byl velitel. Neznal strach.

Jen z pouhého rozčilení mrskl ocasem a jeho pižmové žlázy naběhly, když trpaslíkova sekerka pocákala stěny kanálu krví. Tzarkual věděl, že by mohl přemoci jakéhokoliv člověka, ale když se do trpaslíka pustil vůdce drápu Gazat, rozhodl se držet se zpátky. Chtěl poznat bojový styl svého nepřítel.

To, jak trpaslík chytal létající skaveny za hrdla a rozbíjel jim lebky o římsu, bylo jistě docela impozantní. A zcela jistě to nebyl strach, co vedlo Tzarkuala, aby se tvář v tvář zpěněným ústům zuřícího šílence vrhl do stoky. Prostě ještě nenastal vhodný čas k boji. Překvapit nepřítele ve spánku by bylo elegantnější. A šetrnější k životům skavenů. Jakmile doplave, poví to Thanquolovi.

"Šli po nás, že ano?" řekl Felix a znepokojeně se rozhlédl. Rukou si přejel po tváři potřísněné krví a pak se znechuceně podíval na konečky svých prstů. Nepřekvapilo ho, že skaveni mají černou krev.

"Nebud' hloupý, človíčku. Proč by měli jít po nás?"

Felixovi vadilo, když mu někdo říkal, aby nebyl hloupý. "No, nezdá se ti divné, že jsme se tady dole po celé dva týdny nesetkali ani s živáčkem, a necelé dva dny poté, co jsi zabil toho skavena, jsme byli napadeni? Zamysli se nad tím, je to jen jeden den od večera, kdy jsem U Zlatého kladiva viděl von Halstadta. Pravděpodobně mě poznal."

Gotrek vyhodil sekeru do vzduchu. Černá krev pocákala římsu. "Človíčku, on tě nemohl poznat. Zaprvé jsi byl jinak oblečený. A stál jsi za lampou, kterou na něj Gant svítil - mohl rozeznat jen tvou siluetu. Jestli vůbec něco viděl. Nejspíš se prostě snažil co nejrychleji zmizet."

Pomalů mu začalo docházet, co Gotrek řekl. Nebo spíš, co neřekl. Nepochyboval o tom, že viděl von Halstadta U Zlatého kladiva.

Ostatní stokaři se vrátili od mrtvol, které si prohlíželi. "Dobrá práce, vy dva," řekl Hef. "Se zbraněmi to vážně umíte."

"Ale neutekli nám někteří? Měl jsem pocit, že další byli za námi, ale asi se zastavili, když jste vy dva vyrazili."

"Asi jsme je zastrašili."

"Dobrá, vezmeme jednu mršinu a ukážeme ji kapitánovi hlídky. Snad nám tentokrát uvěří."

"Fajn, mladý Felixi. Poneseš ho?"

Felix se mlčky shýbl pro páchnoucí, chlupatou zdechlinu. Cítil ji i přes smrad stoky. Docela ho potěšilo, když se Hef v polovině cesty nabídl, že ji kousek vezme.

"Takže ty tvrdíš, že jsou pod městem krysáci, bratře? Přímě v kanálech?"

Když si Felix prohlížel jídelnu v Ottově domě, snadno pochopil bratrovu nedůvěru. Všechno se zdálo spolehlivé a bezpečné a už vůbec ne hrozné. Drahé brokátové závěsy zabraňovaly vstoupit noci dovnitř tak účinně, jako vysoké zdi uzavíraly zahradu před městem. Pevný týkový nábytek svědčil o bohatství vystavěném na pevném základě prosperity. Stříbrné přebory, jiné pro každý chod, zrcadlily uspořádaný svět, kde vše mělo své místo. Tady v bratrově kamenném domě si sám nedokázal vybavit podrobnosti hrůzné bitvy, které se dnešního rána účastnil.

"Ano." Jen to řekl, znovu se mu vybavily divoké, vrčící krysy tváře skavenů, které zabil. Vzpomněl si na bubliny krvavé pěny u jejich tlam. Cítil páchnoucí tíhu, když na něj padali. Přinutil se takové vzpomínky potlačit. Soustředil se na pohár dobrého parravonského vína, který před něj bratr postavil.

"Je to skoro k nevíře. I přesto, že kolují určité pověsti."

"Pověsti, Otto?"

Obchodník se rozhlédl. Vstal a obešel celý salón, aby se ujistil, že jsou všechny dveře bezpečně zavřené. Jeho bretonská žena, Annabella, odešla do svého pokoje a nechala oba muže, aby si promluvili o samotě. Otto se opět posadil. Tvář mu po vínu zbrunátněla. Plamen svíčky ozářil kapky potu na jeho čele.

"Povídá se, že v kanálech jsou mutanti, skřeti a další obludy." Felix se musel bratrově vážnosti usmát. Otto tohle vyprávěl stokaři, jako by to bylo obrovské tajemství. "Můžeš se smát, Felixi, ale mluvil jsem s lidmi, kteří se zapřísahali, že je to pravda."

"Skutečně?" Bylo těžké potlačit ironický tón. Otto si toho však nevšiml.

"No ovšem, stejní lidé, kteří přísahali, že je tam velké podzemní město mutantů nazývané Noční trh. Prý se nachází na konci města. Na opuštěném hřbitově. Navštěvují ho příslušníci určitých zkažených kultů."

"Myslíš uctíváče Slaaneshe?"

Otto sevřel upjaté rty: "Nepoužívej to slovo v mém domě. Lpí na něm zlá kletba a já nechci upoutat pozornost Temných sil. Nebo jejich přívrženců."

"Ať už je prokleté nebo ne, tyhle věci existují."

"Dost, bratře."

Zprvu Felix nedokázal uvěřit, že jeho bratr mluví vážně. Napadlo ho, co by Otto řekl, kdyby se mu svěřil, že byl jednou na Geheimnisnacht svědkem slaaneshovských orgií. Rozhodl se, že bude raději mlčet. Při pohledu na bratrovu vážnou, ustrašenou tvář si uvědomil, jaká je mezi nimi propast.

Byl kdysi opravdu stejný jako jeho starší bratr, který se třese při pouhé zmínce o Temných silách, o nichž neměl ani potuchy? Uvědomil si, že je to nejspíš možné. Začal chápat, co kultistům umožňuje jejich rejdy. Všechno, co se jich týkalo, bylo ve společnosti normálních lidí zahaleno rouškou tajemství; nikdo se o tom nezmiňoval ani o tom nediskutoval. Lidé raději věřili nebo předstírali, že věří, že takové věci jako kulty Chaosu nemohou existovat. Když se o nich někdo zmínil, nechtěli o tom mluvit. Všichni si hnusili mutanty a hodně o tom hovořili.

To bylo v pořádku. Bylo snadnější soustředit se na viditelné cíle, díky kterým mohli dát průchod svému hluboce zakořeněnému strachu. Ale nadnete možnost, že by normální, zdánlivě duševně zdraví lidé mohli uctívat temné bytosti, a prásknou vám dveřmi před nosem.

Dramatik Detlef Sierck měl pravdu, když napsal: "Naše je země spoutaná tichem; naše je doba, kdy pravda zůstává nevyřčena." Lidé prostě nechtěli vědět.

Proč? Felix tomu nerozuměl. Vážně si mysleli, že vyřeší problém, když budou předstírat, že neexistuje? Dnes se kapitán hlídky díval na mrtvolu a nemohl popřít její přítomnost, přestože by nejspíš chtěl. Byl nucen to nahlásit svým

nadřazeným.

Felixovi přeběhl mráz po zádech, když si vybavil, kdo přišel mrtvolu prozkoumat. Byli to muži z kanceláře hlavního soud von Halstadta. Felix by se vsadil, že tělo mrtvého skavena nikdy nikdo neuvidí.

"Prozrad' mi ještě něco o von Halstadtovi," požádal bratra. "Kde bydlí?"

Otxo se ochotně chytil nového tématu. "Jeho otec, nižší šlechtic, byl zabit během jednoho selského povstání začátkem sedmdesátých let. Von Halstadt studoval na kněze u sigmaritů, ale nikdy nebyl vysvěcen. Povídko se, že kvůli nějakému skandálu týkajícího se špehování ženského kláštera. Je velmi výkonný. Říká se, že si o každém vede spisy. A jeho nepřátelé tajemně mizí."

Felix mlčel. Jednotlivé dílky skládačky do sebe začaly zapadat. Věřil, že rozumí tomu, co se stalo. Stejně by si to ale měl ověřit. Začne hned zítra ráno. "Říkal jsi, že bydlí blízko."

"Dvě ulice odsud. Nedaleko paláce, na Emmanuellině náměstí."

"Hm, hm." Felix se opřel zády o opěradlo a dlouze zívá. "Dobrá, bratře, už je pozdě a opravdu musím jít. Zítra mám práci."

"Jak chceš." Otto zazvonil malým zvonkem postaveným vedle jeho talíře. "Franz ti přinese plášť."

"Říkal jsem tvému předchůdci, aby sem nikdy nechodil," řekl von Halstadt a upřeně pozoroval se špatně skrývanou nechutí skavena. Neměl rád, když byl v jeho pracovně kdokoli kromě něj. "Mohli tě vidět sluhové."

Kryší muž mu pohled oplatil. Bylo na něm něco, co von Halstadta znervózňovalo. Snad to byla našedlá kožešina nebo jeho zvláštní, jakoby slepé oči, ale rozhodně byl jiný než ostatní. Skoro vzbuzoval strach.

"Tento není jako ostatní, lidský tvore. On je šedý věstec. Máglord ve službách Třinácti. Najatý klanem, ale ne jako oni. Důležité, abych se s tebou setkal. Záležitost s hlídači šla špatně. Mnoho skavenů mrtvých."

"Ale moji sluhové -"

"Nebát se, pošetilý lidský tvore, oni chrápou-spí. Snadné zaklínadlo."

Von Halstadt odložil spis. Založil ho čistým brkem a něžně ho zavřel. Spustil ruku, až se ocitla nedaleko jílce dýky. Její dotek ho trochu uklidnil. Setkal se s pohledem skavena a hned se zase odvrátil. "Nejsem zvyklý, aby mě někdo nazýval ,pošetilým'. Ani ty to nedělej."

Skaven se usmál. Soudce to neuklidnilo. Stále měl pocit, že k němu přiskočí a kousne ho. Nechal ruku na své zbrani. S téměř nepostřehnutelným potřesením hlavy se skaven přestal smát. Zavrtěl ocasem.

"Ovšem. Moc líto. Mnoho omluv, ano. Smutek pro ztrátu soukmenovců. K náhradě bude třeba mnoho dávek chaotitu."

"Přijímám tvou omluvu." Von Halstadt se uklidnil. Trochu ho potěšilo, že dokonce i taková obluda jako kryšák pociťuje lítost nad smrtí příbuzných. Stále si uvědomoval, že touží po dni, kdy už nebude muset jednat se skaveny a kdy je bude moci zničit. Zvedl spis a vrátil ho spolu s pečlivě urovnanými svazky na jeho místo do skříňky.

"Ti lidští tvorové jsou pro náš svazek nebezpeční. Oni znají váš vzhled a mohou rozpoznat mezi ostatními. Oni nesmí ohrozit vás ani nás."

"To je pravda." Ta myšlenka ho znepokojila. Von Halstadt měl nespočet nepřátel a sebemenší náznak skandálu by použili proti němu. Zrádní stokaři by tu informaci určitě prodali tom kdo nabídne nejvíc. Jejich nedostatek loajality k záležitostem lidstva se mu hnusil. Zasloužili si smrt. Když si vzpomněl, že je kdysi litoval! "Musejí zemřít."

"Ano-ano, a vy nám musíte ukázat, kde my je najít."

"To je snadné. Dnes jsem hovořil s kapitánem hlídky." Otevřel jinou skříňku a vytáhl tenkou složku. "Tady jsou jejich spisy."

"Dobře-dobře. Brzy oni všichni zemřou-zemřou."

Když se šedý věstec Thanquol znovu ocitl v bezpečí stoky, zaklel. Už ho unavovalo jednání s hlupáky, jako je Tzarkual a ten lidský tvor von Halstadt. Raději by byl zpátky ve svém teplém doupěti ve Skavenmoru, obklopen plemenici a několika zajatými lidskými tvory, kteří běhali v jeho bludišti. Chyběla mu hnilobná vůně bažin a bál se intrik, k nimž určitě docházelo za jeho nepřítomnosti. Nesnášel, když musel pracovat s tím idiotem Tzarkuaem, který ani nezvládl zabít pět obyčejných lidských tvorů.

Když si vzpomněl na štěbetavé omluvy vůdce smečky, měl chuť ukousnout si zlostí vlastní ocas. U Třinácti, byla to pravda!

Když chceš pořádně ohlodat kost, musíš ji ohlodat sám. Nemá smysl pověřovat důležitými úkoly takové, jako je bezcenný vůdce smečky.

Jenomže jeho páni ho přidělili k Tzarkualovu klanu a on byl vázán přísahou svého řádu realizovat a urychlovat jejich záměry. A tento byl důležitý. Zvyšoval zásluhy klanu Skab ve Velké hře hrané v Skavenmoru. Věděl, že jakkoliv byl von Halstadt pošetilý, byl pro ně cenným agentem. Ze všech lidí, které kdy potkal, byl pán špehů nejvíce podobný skavenovi - přirozeně velice hloupému, ale pořád skavenovi. Díky jeho strašné žárlivosti se s ním dalo snadno manipulovat a díky zaujetí pro plemenici Emmanuelle byl připraven uvěřit všemu, co se jí jakkoliv vzdáleně týkalo. Dokonce i tomu, že skaveni používají městské krysy jako špehy, hloupý lidský tvor!

Přesto byl von Halstadt velmi užitečný při odstraňování těch, kteří mohli představovat hrozbu pro dlouhodobé plány Třinácti, a obrátě a výkonně shromažďoval chaotit, nezbytný pro výzkumné práce věstců.

Ano-ano, bylo moudré odolat touze zabít toho lidského tvora. Byl užitečnější živý než mrtvý, alespoň dokud nenastane Velký den a lidstvo se bude znovu svíjet pod drápy skavenů.

Thanquol snadno rozluštil zvláštní, nesourodé znaky, které lidé nazývali písmem. Učil se to celý život. Znalost lidského druhu a jeho umění patřilo mezi jeho silné stránky. Von Halstadt důmyslně přidal plán kanálů v nejbližším okolí obydlí obětí. Ten lidský tvor nebyl úplně neschopný. Jak příhodné! Dva z těch lidských tvorů bydleli společně na snadno

přístupném místě. Mohl by s nimi začít.

"Pojď-pojď, Kostilame. Mám pro tebe dnes večer práci," zapištel Thanquol.

Krysí lidožravý obr spokojeně zavrčel ze stínu. Při představě lákavé potravy mu obrovské drápy hladce vyklouzly z lůžek.

Hef se opile potácel blátivou boční uličkou, když uslyšel zvuky zápasu přicházející z chatrče, kterou sdílel s Gildou a bratrem. Věděl, že neměl zůstat s Gotrekem v krčmě na tu poslední pintu. Kdyby se Velký Jax a jeho muži přišli pomstít v době, kdy byl pryč, nikdy by si to neodpustil.

Dotek střenky kriváku v jeho ruce byl chladný a uklidňující. Přál si, aby byl střízlivější, ale s tím se nedalo nic dělat. Rozběhl se, ale skoro okamžitě zakopl o hromadu páchnoucího smetí. V noci byla Nová čtvrť bez pouličních světel smrtící pastí.

Zvedl se ze země a vyrazil po ulici opatrněji. Právě si uvědomil, že blízko je otevřený kanál a snadno by do něj mohl spadnout. Zaslechl ječet Gildu a všechna jeho obezřetnost rázem zmizela, když její křik skončil bolestivým zasténáním. Běžel, klopýtal přes odpadky a padal přes ně. Věděl že tady v Laciné ulici nebude kromě něj na volání o pomoc nikdo reagovat. Ne v téhle části města.

Z chatrče vyšlehly vysoké plameny. Někdo musel při zápase svrhnout lampu. Zevnitř slyšel zvířecí vrčení. Možná, že Jax přivedl své ochočené válečné psy, jak vyhrožoval. Hef se rychle přiblížil ke dveřím. V mihotavém světle plamenů uviděl, že byly vyraženy z pantů.

Uvnitř se něco hýbalo. Ve dveřích narazil na bratra. Pavouk otevřel ústa a pokusil se promluvit. Řinula se mu z nich krev. Hef ho chytil, když na něj padal. Když ho rukama objal, ucítil v jeho zádech díru a v ní těžce pracující plíce.

Pavouk zasténal a zmlkl navždy.

Bylo to jako noční můra. Vrátil se domů, ale jeho domov byl v plamenech. Jeho bratr byl mrtvý. Ne, to nebylo možné. Od narození byli on a Pavouk nerozlučitelní. Sloužili na stejné rybářské lodi, ukradli stejné peníze, utekli spolu do stejného města, žili se stejnou dívkou. Měli stejný život. Kdyby byl Pavouk mrtvý, potom...

Hef stál bez hnutí. Slzy mu tekly po tváři, když se z trosek hořící chýše vynořila obludná postava. Poslední věc, kterou slyšel, byl pisklavý zvuk za jejími zády.

Felix se probudil brzy. Procházel blátivými ulicemi Nové čtvrti, nevšímaje si oblaku kouře, který stoupal k nebi v blízkosti Laciné ulice. Nejspíš další požár. No, měl štěstí, že vítr nezanesl plameny sem k domu Frau Zorin. Kdyby se tak stalo, zemřel by ve spánku. A on si nemohl dovolit zemřít právě teď. Musel udělat tolik věcí.

Zahnul vlevo kolem Prohnilého bloku a dostal se na dlážděnou Obchodní třídu. Kolem ujížděly kočáry odvázející obchodníky ke kavárnám, kde se zastavovali vždy před začátkem pracovního dne. Felix našel cestu do archivu a zamířil do oddělení, které mělo na starosti i kanály.

Věděl, že tam najde to, co potřebuje. Po necelé hodině, strávené většinou listováním staršími zaprášenými spisy a plány, mu dvě výhrůžky a potom jeden úplatek potvrdily, že je na správné stopě. Potěšen výsledkem své snahy se Felix vydal do strážnice.

Ihned byli odveleni ke zbytku hlídky, aby jim vypomohli na místě, kde hořelo: pohřbít mrtvé a hledat v sutinách živé. Vydali se tedy do chudinské čtvrti, aby se o to postarali. Oheň se šířil přes mnoho chatrčí a všude ležely znetvořené mrtvoly. Jeden chlapec s tváří zčernalou sazemí seděl blízko staré ženy, která tiše naříkala.

"Co se tady stalo, synku?" zeptal se Felix.

"Udělal to krysí démon," odpověděl hoch. "Sám jsem ho viděl. Zabil muže, kteří tam bydleli, a odnesl si je dolů na hostinu. Máma říká, že jestli nebudu poslouchat, tak si příště přijde pro mne."

Feliac si s Gotrekem vyměnil pohled. Gotrekovi se v jediném zdravém oku zablýskl divoký zájem.

"Nic takového jako krysí démon neexistuje, chlapče. Nelži nám, my patříme k hlídce."

"Existuje. Viděl jsem ho na vlastní oči. Byl vyšší než vy a silnější než ten jednooký trpaslík. Vedl ho menší krysák s šedou srstí a s rohy na hlavě."

"Viděl ho ještě někdo?"

"Nevím. Schoval jsem se. Báł jsem se, že mě taky odnese."

Felix zavrtěl hlavou a šel si prohlédnout trosky Pavoukovy a Hefovy chatrče. Z ubohého stavení mnoho nezbylo, jen spálené zbytky a zuhelnatělé ženské tělo.

"Žádná stopa po Hefovi ani Pavoukovi?"

Gotrek zavrtěl hlavou a ukázal špičkou boty na něco šedého a ostrého v popelu. "To je Hefův nůž."

Felix se sklonil a zvedl ho. Kov byl ještě teplý, jak ležel ve žhavém popelu. Felix se podíval na tělo. Cítil zápach spáleného masa.

"Gilda?" řekl tiše.

Felix potřásl hlavou. Naplnila ho bolest a vztek. Měl oba bratry rád. Byli to dobří lidé. Nyní toužil po pomstě.

"Kdysi jsi býval stavitelem, Gotreku. Pověz mi, co tohle znamená."

Felix ignoroval nedůvěřivý pohled trolobijce. Udělal na stole ve strážnici místo a rozložil na něm plány. Rudi ho zvědavě pozoroval, když uhlazoval starý, popraskaný pergamen a rohy zatížil prázdnými džbánsky.

Trolobijce se znovu podíval na papíry. "To jsou mapy stok, člověčku. Plány Staré čtvrti pořízené trpaslíky."

"Správně. Ukazují oblast pod sídlem hlavního soudce Halstadta. Když se podíváš pečlivěji, zjistíš, že to není daleko od místa, kde zabili Ganta. Vsadil bych se, že když se tam podíváme, najdeme z kanálů cestu do jeho domu."

Rudiho nízké obočí se zamračeně zkrabatilo. "Navrhujes, abychom se vloupali do domu Fritze von Halstadta! Pověší nás, když nás chytí. Přinejmenším ztratíme práci!"

"To by byla škoda. Tak co, jdeme na to? Rudi?"

"Já nevím."

"Gotreku?"

"Ano, človíčku - s jednou podmínkou."

"Jakou?"

"Jestli je von Halstadt přívrženec Chaosu, přítelíček skavenů a smrkáčů, které jsme viděli ve stoce, zabijeme ho."

Místností se rozhostilo děsivé ticho. Pomalu si začali uvědomovat význam toho, co trolobijce řekl. Felix cítil, jak mu vyschlo v hrdle. To, co navrhoval trpaslík, byla vražda, čistá a sprostá vražda.

Ne, rozhodl se, s ohledem na Ganta a mrtvé v Nové čtvrti to nebyla vražda, ale spravedlnost. Gotrek měl pravdu.

"Dobrá."

"Teď už nemůžeš couvnout. Rudi?" Lysý muž se tvářil šokovaně. Zbledl a z očí mu čísel strach.

"Ty nevíš, co navrhuješ."

"Jdeš s námi, nebo ne?" Rudi hned neodpověděl. "Ano," řekl konečně. "Půjdu. Jen doufám, že se ve všem mýlíte."

"Já ne," opáčil Felix

"Toho se právě bojím."

Felixovi se nikdy nezdály kanály tak zlověstné jako nyní. Po stěnách tančily jejich stíny. Pokaždé, když za sebou zaslechl Rudiho krok, musel se ovládat, aby se neohlédl. Nervy mu drásalo i Gotrekovo neustále klepání čepelí sekýrky do zdi. Věděl, že to Gotrek dělá jen proto, aby našel dutinu, ale ani to Felixovi nepomáhalo.

Něco tam zjevně bylo. Právě teď. To, co zabilo Hefa a Pavouka a také jejich dívku a určitě by to zabilo i je samotné, kdyby to tak nechali. Jenomže nejděsivější bylo to, že o tom nic nevěděli. Nevěděli, co vlastně po nich jde. Ani proč. Nevěděli, kolik skavenů by se mohlo objevit a jaké démonické pomocníky mají. Jeho kamarádi byli dobří bojovníci, a teď byli mrtví.

A co bylo horšího, polovina lidí z Laciné ulice zemřela s nimi. Ať už je dostala jakákoliv temná síla, neměla žádné zábrany zabít spousty lidí, jen aby dostala ty, které hledala. Felix se ptal sám sebe, proč prostě z městského státu neuteče.

V tuto chvíli už měl být na cestě a ne se plížit těmito tmavými, páchnoucími dírami. Proč se musel proklátě plést do toho, do čeho mu vůbec nic nebylo?

Ale odpověď znal. Chtěl něco dokázat, něco udělat. Protože kdyby to neudělal, skončil by určitě jako jeho bratr Otto a jemu podobní, kteří předstírají, že nevědí, co se děje; pokoušejí se svou nevšímavostí Temnotu uplatit, aby je nechala na pokoji, předstírají, že je se světem všechno v naprostém pořádku, i když vědí, že není.

Vědomí, že se děje něco špatného, ho nutilo něco s tím dělat - i kdyby ho k tomu vedla jen vlastní sebeúcta a touha cítit se něčím víc než ti, kterými pohrdal. A pokud se přitom cítil trochu jako hrdinové, o nichž čítával v dětství, tím lépe. Přemýšlením o svých pohnutkách na chvíli zaměstnal svou mysl a zapomněl na strach. Soustředil se na to, co znal.

Jediné, o čem nepochyboval, bylo spojení hlavy městské tajné policie se skaveny. Viděl to na vlastní oči. Nevěděl, proč k tomu došlo; věděl jen, že to tak bylo. A že tomu může učinit konec.

"Přestaň snít, človíčku. Už jsme tady dole hodiny, a ještě jsme ten tvůj tajný vchod nenašli. Nahoře se brzy setmí a nikam to nevede." Felix znovu soustředil svou pozornost na prohlížení stěn. Zepředu se stále ozývalo ťukání, jak Gotrek proklepával zdívo sekerou.

Thanquol se rozhlížel po ztemnělé místnosti. Tady na povrchu, tak vysoko nad zemí, se cítil jako nahý. Chvilí civěl z jediného okna a pak se podíval na slavník. U dveří se hrbil Kostilam a protahoval si svoje obrovské drápy.

Už ve tmě číhali dvě hodiny a po jejich kořisti stále nebylo ani památky. Zklamaně švihl ocasem. Kde ten hloupý lidský tvor vězel? Proč neležel doma v posteli, kde měl být? Všichni byli stejní, marnili svůj čas opilstvím a orgiemi. Zasloužili si být nahrazeni nadřazenou rasou. Šedý věstec přísahal, že ten lidský tvor zaplatí za plýtvání jeho drahocenným časem.

Už nemohl déle čekat. Musel se setkat s von Halstadtem a prověřit opatření týkající se hraběnčina plesu. Brzy nastane doba, kdy mu prozradí, že Emmanuellin host, císařův vlastní švagr, je utajený mutant, a co hůř, hraběnčin poslední milenec.

Fakt, že nic z toho nebyla pravda, vůbec nebyl důležitý. Důležité bylo, že až ho von Halstadt unese a bude ho mučit, zprávy o tom prosáknou na veřejnost. Dojde k válce mezi Nulnem a zbytkem Říše. Císař se nesmíří s takovou urážkou, že jeho vlastní švagr byl mučen kurfiřtčinou tajnou policií. Propukne občanská válka. Největší království lidstva zachvátí anarchie. Moc skavenů vzroste. Ta myšlenka Thanquola tak rozrušila, že si musel šňupnout rozdrceného chaotitu, aby se uklidnil. Droga probublala do jeho mozku a naplnila ho rozkošnou vidinou muk, krveprolití a utrpení. Ze sna ho vytrhl zvuk kroků stoupajících po schodech. Kývl na Kostilama. Ozvalo se opatrné zaklepání. "Herr Jaeger, to jsem já, Frau Zorin. Je čas zaplatit nájem!"

Dříve, než ho mohl zavolat zpět, vyrazil Kostilam dveře a vtáhl starou ženu dovnitř.

"Herr Jaeger, nemusíte být tak hrubý!" To byla poslední slova Frau Zorin, než jí Kostilam rozervál hrdlo.

Dobrá, alespoň nebude třeba další tři hodiny toho krysího lidožrouta krmit, pomyslel si šedý věstec. Čekal, než se Kostilam nasytí.

"Pojď-pojď, máme práci jinde," řekl pak. Zamířili ke kanálům, na schůzku s von Halstadtem.

"Úspěch, človíčku!" zvolal Gotrek a znovu to místo pro jistotu proklepal. Samolibě kývl hlavou. "Našel jsem průchod. Na to přísahám, jako že má matka nebyla trol!"

Na to bych nesázel, pomyslel si Felix, ale nechal si to pro sebe. Sledoval trolobijce, jak pokládá sekuru a prsty přejíždí po cihlách.

"Dobrá práce. Hezky ukryto. Asi tpraslíci, řekl bych. Ani se nedivím, že jsem si toho posledně nevšiml. Ten mizera musel tpraslíkům zaplatit, aby mu vykopali únikový tunel, a pak jim slíbit mlčení. Teď, jestli se nemýlím, by tady měl být -"

Jeho krátké, tlusté prsty zatlačily na jednu cihlu. Pomalu se začala posouvat. Ozval se tichý skřípavý zvuk, jak se zvedalo dokonale vyvážené protizávaží. Část zdi se posunula dozadu. Felix spatřil malou plošinu a žebřík vedoucí nahoru. Gotrek se otočil a v úsměvu odhalil chybějící zuby. Vypadal opravdu spokojeně. "Skutečně dobrá práce. Ten prevít mě musel předběhnout, zahrnout za roh a tady zmizet. Žádný div, že jsem ho nemohl najít. Měl jsem ještě z plynu podrážděné oči."

"Nemusíš to omlouvat, Gotreku," řekl Felix.

"Neomlouvám, človíčku. Jen chci -"

"Zůstaneme tady celou noc, mladý Felixi, nebo půjdeš nahoru a prozkoumáš to?" přerušil ho Rudi.

"Já?"

"No, vždyť to byl tvůj nápad," Felix si všiml rozpačitosti vepsané do Rudiho tváře. Ten velký muž se bál vloupat do domu tak významného občana. To mě nepřekvapuje, pomyslel si Felix. Byl to hlídač. Posledních deset let strávil chytáním zločinců a sám nechtěl patřit mezi ně.

"Uděláš to, človíčku, nebo mám jít já?" Představa trolobijce dusajícího nahoru vyprovokovala Felixe k činu. Vzpomněl si na Ottova slova o tom, že tam nahoře hlídají templáři Bílého vlka. Nijak se mu nezamlouvala myšlenka, že by ho objevili.

"Podívám se tam první," řekl, "dám vám vědět, jestli je bezpečné."

Felix zadržel dech a rychle se rozhlédl. Po žebříku se dostal do další malé místnosti s jedinými dveřmi. Ty vedly do velkého vinného sklepa.

Když se ohlédl, zjistil, že dveře jsou připevněny k polici s vínem, a když byly zavřené, nebylo je takřka vidět. Felix si prohlédl štítek na jedné láhvi. Od foukl prach, aby odkryl značku jedné z nejlepších parravonských vinic, Desghulles., Někdo má drahé chutě, řekl si v duchu. Vtom za sebou uslyšel vrzání žebříku a rychle sáhl po meči. Ze dveří se vynořila Gotrekova hlava.

"Jen se strachy nepodělej, človíčku, to jsem já," řekl. Za ním se objevil Rudi. "Dobrá, prohlédneme dům a uvidíme, jestli najdeme našeho přítele, hlavního soudce."

"Shora se nic neozývá. Zdá se, že je tam prázdné."

"Doufejme."

"Zůstanu tady," řekl Rudi. "A budu vám krýt záda."

Felix pokrčil rameny. Možná bude opravdu lepší, když se jim tam ten kolohnát nebude plést. "Ano, zůstaň tady."

Felix opatrně našlapoval po schodech a v lampě ponechával co nejmenší štěrbinu, kterou ven proudilo světlo.

"Říkal jsem ti to: dům je prázdný," řekl Gotrek.

Felix musel připustit, že má tpraslík asi pravdu. Kde byly strážce Bílého vlka? Kde byli sluhové?

"Hlídky jsou nejspíš ve strážnici u brány, ale kde jsou sluhové? V tak velkém domě musí nějakí být."

"Ty bys to měl vědět, předpokládám."

"Ano."

Felix položil opatrně nohu na schod. Po zádech mu přeběhl mráz, když pod jeho tíhou zavrzal. Zastavil se a zadržel dech. Nikdo se nepříšel podívat, co se děje.

"Proč jsi tak tiše, človíčku? Nikdo tady není."

"Nevím. Možná proto, že to není můj dům. Připadám si jako zločinec. Proč šeptáš?"

"Jsi zločinec. Já taky. Prozkoumejme to tady a uvidíme, co najdeme. Vezmi si vršek. Já si vezmu spodek."

Šel téměř po špičkách a pak si všiml, že se i Gotrek pohybuje velice opatrně. Felix se pustil po schodech nahoru a doufal, že nebudou vrzat.

Vložnici Felix zakryl lampu úplně. Pak poodhrnul záclonu a podíval se ven. Vyhlédl dolů na velký obezděný dvůr a přes vysoké zdi viděl na ulici. Vrata do dvora byla otevřená. Vlevo na prostranství byla stáj a kočárovna; vpravo domek pro strážce a jiný pro služebnictvo. Dvůr lemovaly staré budovy. Stála tam stráž: vysocí světlolvasí muži v plné zbroji, přes ramena měli přehozenou bílou vlčí kožešinu. Jeden z nich kráčel od strážního domku přes dvůr.

Felix se na okamžik obával, že muž vejde dovnitř, ale ten brzy zabočil a zamířil k obydlí pro strážné vedle stáji. Felix pomalu spustil záclonu a pak vydechl.

Ne, nesmí se tady nechat chytit. Pokud šlo o krutost, vyrovnala se pověst Bílých vlků trolobijcově a venku jich bylo alespoň půl tuctu.

Jediné, co mohl udělat, když našel zamčené dveře, bylo otevřít je násilím. Vypáčil je čepeli svého krátkého meče a vešel dovnitř. Ocítl se na místě, které mu připomínalo účetní archiv v otcově skladu v Altdorfu.

Byla to velká místnost, které dominoval dubový stůl, u něhož se klidně mohla konat nějaká slavnost. Stěny byly obehnané policemi na spisy se stovkami a stovkami svazků. Náhodně jeden otevřel a vytáhl tlustou složku papírů

psaných pečlivou rukou.

Zběžně ho prohlédl, až došel k místu se jménem hraběnky a poznámkami o několika jejích známějších milencích. Byla tam rozsáhlá část pojednávající o podezřelých mutacích v její rodině. Zápisy byly doplněny citacemi z mnoha zdrojů. Felixovu pozornost nejvíce zaujaly zmínky o „našem nejspeciálnějším zdroji“ a „našich přátelích tam dole“. Vzal další spis a prošel ho. Byly tam podobné poznámky. V jednom se uvádělo, že se má ztratit jistý Slazinger. Spisy byly seřazeny podle abecedy. Nemohl odolat pokušení a vyhledal ten o Jaegerově rodině. Nejdříve našel spis týkající se rodiny pekařů stejného jména z Koláčové ulice a na druhý pokus objevil svou vlastní rodinu.

Felixovi se stáhl žaludek, když procházel poznámky o kupeckém domě Jaeger a synové. Spis poukazoval na poddažnost jeho bratra Otty a uváděl, že to je spolehlivý muž, který štědře přispívá do kurfiřtského fondu na udržení občanského pořádku. Když pohledem přelétl stránky, objevil i své jméno. Pustil se do čtení.

* * *

Thanquol si ihned všiml, že byl tajný vchod k von Halstadtovi narušen. V místnosti a z příček žebříku bylo cítit člověčinu. Přesněji několik lidí a jednoho trpaslíka.

Blázen-blázen! zaklel v duchu a kousl se do špičky ocasu. Pán špehů byl odhalen. Tak chytrý mozek, jako byl Thanquolův, brzy přišel na to, kým. Měl ty dva lidské tvory a trpaslíka zabít.

Dobrá, lidští tvorové mu ušetřili námahu se stopováním. Jejich touha plést se do cizích věcí je zničit.

Kývl na Kostilama a zaštěbetal své pokyny. Žebřík zasténal pod tíhou krysího lidožravého obra. Po jeho přičkách se vyšplhal hbitě jako opice.

Felix zavrtěl hlavou. Byl popisován jako marnotratný mladší syn, který zmizel za záhadných okolností. Jeden řádek se věnoval jeho souboji s Krassnerem a tužkou spěšně naškrábaná poznámka uváděla, že by se mělo provést další vyšetřování.

No, asi jsou i horší věci než být černou ovci Jaegerovy rodiny. Možná by se měl mrknout na Gotreka. Třeba je ve spisech o trolobijci také něco zajímavého. Právě se chystal podívat, když dole zaslechl zvuk otevíraných dveří. Ztraceně, zaklel v duchu, když zavíral dveře pracovny. Musel počkat.

Von Halstadt věděl, že se opozdil. Doufal, že skaven také. Litoval, že dělá špatný dojem dokonce i na primitiva jako je skaven. Ale zítra měla přijet Emmanuelle a on chtěl, aby všechno v její domácnosti bylo dokonalé.

Představil si úsměv, kterým ho odmění za jeho pílí, a věděl, že veškerá jeho starost stála za to. I když byl nucen promarnit patnáct minut trestáním toho mladého sluhy za jeho neobratnost při malování. Výprask soudce unavil a zapotil a teď toužil po osvěžující koupeli.

Zvedl domovní lampu a zapálil ji. Tma kolem něj zmizela. Von Halstadt chtěl zavolat sluhu, aby mu napustil vodu, ale pak si uvědomil, že všem dal na noc volno, protože měl přijít skaven. Bude si prozatím muset potěšení z koupele odepřít. Skavenovy novinky byly důležitější.

Před svým včerejším odchodem mu Thanquol naznačil, že jeho agenti vyčenichali zvlášť důležité spiknutí mutantů.

Von Halstadt si musel přiznat, že ho teď víc zajímalo, jak to vypadá se zabitím stokařů. Věděl, že Hef a Pavouk jsou mrtví. Jeho agenti mu podali zprávy o požáru v Laciné ulici.

Byla to dobrá práce - odstranili dva zrádce a s nimi část lůzy. Když tak o tom přemýšlel, možná, že krysák bezpečně vyřeší jeho druhý problém. Třeba by mohl v Nové čtvrti založit další ohně. Tím by se určitě snížil počet té spodiny uctívající mutanty, která tam žila.

Myšlenka na vypálení chátry z jejích hniající žumpy zlořádu jej zahřála u srdce. Bral schody po dvou a pak pádil chodbou do své pracovny. Když však zjistil, že dveře byly násilím otevřeny, zmocnila se ho úzkost. Naplnila ho zlost. Někdo znesvětil jeho svatyni. Po Emmanuelle byly jeho milované spisy tím nejdůležitějším v jeho životě. Kdyby někdo poškodil jejich stránky... Vytáhl meč a nohou strčil do pootevřených dveří. Lampa mu na chvíli oslepla oči.

"Dobrý večer, von Halstadte," řekl kultivovaný hlas. "Čekám tě. Musím si s tebou něco vyřídit."

Když hlavní soudce začal opět vidět, rozeznal tvář mladíka, kterého spatřil s Ottou Jaegerem tehdy večer. "Kdo jsi, štěně?" zeptal se.

"Jmenuji se Felix Jaeger. Jsem ten, kdo tě zabije."

Rudi ještě nikdy neviděl takové množství vína. Bylo všude ve sklepech: staré láhve pokryté silnou vrstvou prachu a pavučin a novější jen s trochou špíny. Bylo ho tam tolik, až se divil, že to všechno může vypít jediný muž. Možná, když měl plno hostů, pomyslel si.

Co to bylo za hluk? Pravděpodobně nic důležitého. Nejlepší by bylo předstírat, že nic neslyšel.

Od chvíle, kdy v kanálech našli krysáka, se pořád něco dělo. Snad by se měl schovat. Ale nevěděl, kam by vtěsnal svou velkou postavu.

Měl by se vrátit k žebříku a podívat se. Byl si jistý, že zaslechl vrzat jeho kovové příčky. Ano, měl by.

Polkl a pokusil se vrátit do výklenku. Údy ho však poslouchaly pomalu. Připadalo mu, že ho opustila veškerá síla. Srdce mu bušilo o závod, jako by uběhl celou míli.

Uvědomil si, že zadržel dech, a dlouze vydechl. V tichu se ten zvuk zdál nepřírozně hlasitý. Prál si, aby se Gotrek nebo alespoň ten mladý, nafoukaný, snobský Felix vrátil. Nelíbilo se mu, že je tady sám, ve sklepení mocného šlechtice, jehož bohatství a vliv si ani nedokázal představit.

To je směšné, říkal si. Strávil téměř patnáct let, jako muž i jako chlapec, v kanálech a ve tmě honil mutanty a obludy. Neměl by mít strach. Ale tohle bylo něco jiného. Tehdy byl mladší a chodil s přáteli a kamarády, s Gantem, bratry a dalšími, nyní mrtvými nebo ztracenými.

Posledních několik dní jím otřásl. Pevné základy jeho života se zhroutily. Byl sám: bez ženy, bez dětí. Jeho poslední přátelé zmizeli nebo zemřeli. A pokud měl Felix pravdu, potomřád, který přísahal ochraňovat, vládci města, jež slíbil bránit proti všem nepřítelům, byli sami nepřátelé. Život mu už vůbec nedával smysl.

Počkat! Směrem k výklenku se určitě něco pohybovalo. Něco těžkého se tajně tlačilo přes okraj jímky. Bylo to tady ve sklepech.

"Kdo je tam?" zeptal se Rudi. Vlastní hlas mu připadal slabý a neznámý. Byl to hlas nějakého cizince. Tiché kroky se stále blížily.

Lampa ozářila postavu, která vešla do vinného sklepa. Bylo to obrovské, o hlavu vyšší než on a možná dvakrát silnější. Pod zrzavým kožichem se tomu vlnily mohutné svaly. Z prstů trčely dlouhé drápy. Jeho obličej byl směsicí krysy a vlka. Z malých korálkovitých růžových očí vyzařovala chladná a zlá inteligence.

Rudi zvedl svůj obušek, aby se bránil, ale obluda se na něj jediným skokem, překvapivě hbitým na tak obrovského netvora, vrhla. Rudi ucítil v ruce se zbraní palčivou bolest, když se mu do zápěstí zaťaly dlouhé drápy. Otevřel ústa, aby zakřičel. Pohlédl do růžových očí smrti. Cítil na sobě dech obludy. Páchl krví a čerstvým masem.

"Neblázni, mladíku," řekl Fritz von Halstadt. Když mluvil, položil ruku na jílec svého meče. Byl si jistý sám sebou. Byl totiž velmi dobrým šermířem a jeho protivník měl jen krátkou dýku. "Stačí jediný výkřik, a přijde šest rytířů Bílého vlka. Donesou mi tvou hlavu."

"Možná je bude zajímat, že se stýkáš se skaveny a vedeš si o těchto schůzkách záznamy."

Při Felixových slovech von Halstadta zamrazilo až do morku kostí. Nevěděl, jestli už je šedý věstec v domě nebo teprve dorazí. Nemohl riskovat příchod rytířů, pokud by tu byl. Proti mutantům byli v každém případě, ale jejich zánícení se vztahovalo i na ty, kteří se stýkali se skaveny.

"Nevíš, o čem mluvíš, chlapče!" vyprskl soudce. Jeho čepel zazvonila, jak ji bleskurychle tasil z pochvy.

"Obávám se, že ano. Jak víš, tehdy jsem tě viděl ve stoce. Viděl jsem tě na vlastní oči. Skoro jsem tomu nemohl uvěřit, když jsem tě znovu spatřil U Zlatého kladiva."

Mladík se cítil jistě. Neznal jediný důvod, proč by měl zemřít. Von Halstadt mířil čepelí k podlaze, když se přibližoval. Ramena měl poraženecky svěšená.

"Jak ses to dozvěděl?"

"Jsem stokař."

"To není možné. Stokaři nejedí U Zlatého kladiva. Ne ve společnosti Otty Jaeg..." Ještě než von Halstadt ta slova dopověděl, uvědomil si jejich význam. Felix Jaeger, Otto Jaeger. Černá ovce rodiny. Pochopil, že tomu přišel na kloub.

"Co chceš, chlapče? Peníze? Postavení? Mohu zařadit oboje, ale nějakou dobu to potrvá." Posunul se blíž. Mladík se trochu uvolnil, když viděl, jak je vydešený. Brzy přijde čas udeřit.

"Ne, myslím, že chci tvou hlavu."

Ještě když Felix mluvil, von Halstadt vyrazil s mrštností hada. K jeho překvapení mladík jeho ránu odrazil. Tam, kde se meče srazily, ocel zajiskřila. Felix kopl von Halstadta do holeně. Nohou mu projela bolest. Stačil uskočit, když mladík provedl výpad. Věděl, že si musí udržet odstup, aby mohl bojovat s dlouhou čepelí.

Kroužili a otáčeli se, pohybovali se s přesností mistrů a hledali dobrou pozici. Čepele vířily a leskly se ve světle lamp. Míhaly se příliš rychle, než aby se daly sledovat, tančily vlastním životem hledající mezery v obraně protivníka. Von Halstadt pro sebe zabručel uspokojením, když bodl do Jaegerovy paže. To se změnilo v smích, když mladíka ošklivě zranil nad okem.

Felixe brzy začala tekoucí krev oslepovat. Teď už oba těžce oddechovali. Ale Fritz von Halstadt věděl, že tento souboj vyhraje. Cítil to. Chvilí by se měl bránit. Byla to pouze otázka času.

Thanquol uslyšel hluk ozývající se shora. Znělo to jako tanec. Těžké boty bubnovaly o kamennou podlahu.

Dobrá-dobrá, pomyslel si, bylo štěstí, že přišel v pravý čas. Zdálo se, že nepřátelé von Halstadta vyslídili až do jeho doupěte a teď se ho chystali zabít.

Vraždy měly v politice skavenů dlouhou a vznešenou historii a Thanquol byl v pokušení nechat věcem volný průběh. Těšilo ho, když lidští tvorové umírali. Jakkoliv to však bylo příjemné pomyšlení, nemohl si tu radost dopřát. Ohrozilo by to velký plán.

Kopl Kostilama. Krysi lidožrout zvedl zakrvácený čenich od zbytků jídla. Zavrčel na něj. Thanquol se na něho pronikavě zahleděl, aby otrok pochopil jeho úmysl. Krysi lidožrout pomalu vstal. Vylezl po schodech ze sklepa a zamířil nahoru k bitvě.

Felix byl nucen připustit, že to možná nebyl tak dobrý nápad. Vyčítal si, že v mládí sledoval mnoho her Detlefa Siercka. Vždycky si chtěl zahrát v jedné z těch melodramatických scén, kde hrdina čelil intrikánskému padouchovi.

Naneštěstí se vše nekonalo podle scénáře. Byl to příběh jeho života. Paže ho pálily od únavy a bolesti z rány, kterou mu zasadil von Halstadt. Rychle potřásl hlavou, aby se zbavil krve stékající z jeho čela - byl to však riskantní pohyb proti šermíři tak zručnému, jakým byl jeho protivník.

Rudé kapky padaly na desku stolu. Felixovi se ulevilo, že von Halstadt není tak pohotový, aby využil vhodné příležitosti. Dýchal rychle a namáhavě. Téměř chrčel. Bolest mu překážela v plynulých pohybech.

Připadalo mu, že je von Halstadtova dlouhá čepel všude. Důležitou roli hrál meč. Felix věřil, že kdyby je měli stejně dlouhé, určitě by šlechtice porazil. Ale neměli a to pro něj mohlo být osudné.

"Rychle-rychle!" pohněl Thanquol Kostilama, když běželi ke schodišti. Nahoře boj stále pokračoval, ale teď byl

rozhodnut svého pěšáka zachránit. Nechtěl dovolit osudu, aby za něj rozhodoval.

Nehoda by se mu v tomto stadiu vůbec nehodila. Kostilam tiše zasténal a zastavil se tak náhle, že do něj Thanquol vrazil a uhodil se o jeho tvrdá, široká záda. Čumákem mu projela silná bolest. Šedý věštec se podíval přes svého mazlíčka a uviděl, proč se zastavil.

Stál tam trpaslík a blokoval jim cestu ke schodišti. Byl mohutný a chlupy na hlavě měl podivně naježené. V jedné ruce držel obrovskou válečnou sekýru. Zdálo se, že se také hnál nahoru, aby zasáhl do zápasu. Byl rovněž překvapený tím, že v domě narazil na někoho dalšího.

"Zatracené paláce!" bručel. "Nikdy nevíš, koho tam potkáš."

"Zemři-zemři, pošetilý trpasličí tvore," zapištěl Thanquol. "Kostilame! Zabij! Zabij!"

Kostilam se vrhl vpřed, s drápy vysunutými. Vztyčil se nad trpaslíkem jako děsný, démonický přízrak, hrůzostrašný výtvar vědců-čarodějů klanu Tvůrců. Thanquola by nepřekvapil kdyby byl i trpaslík z pohledu na něj ochromený strachem jako ostatní.

"Ochutnej tohle," řekl trpaslík.

Mozek se rozstříkl na všechny strany, když sekýra rozsekla Kostilamovu hlavu ve dvě. Thanquol najednou stál sám proti rozruženému trolobijci.

Pišmová vůně strachu vystříkla, když sahal pro zbraň i svého vaku. Pak, s přesvědčením, že opatrnost je ta lepší část chrabrosti, se otočil a utekl. K jeho úlevě ho trpaslík nepronásledoval, ale hnál se po schodech nahoru. Thanquol mířil do kanálů a přísahal, že pokud mu život poskytne příležitost, trpaslíkovi se pomstí.

Oba muži zezdola zaslechli hluk. Znělo to, jako by se k zemi řítíl ohromný strom. Felix viděl, jak se von Halstadt podíval k oknu. Věděl, že je to jeho jediná šance. Odhodil všechnu opatrnost a vrhl se přímo na šlechtice, bez veškeré ochrany. Skoro si byl jist, že ve své hrudi ucítí von Halstadtovu čepel. Tato chvilková nepozornost rozhodla. Jeho soupeř se příliš pozdě pokusil pozvednout meč. Felix se už rozmáchl. Dostal ránu do boku, ale jeho vlastní meč se zabodl von Halstadtovi do břicha pod žebry a zasáhl jeho srdce. Hlavní soudce zachroptěl a skončil. Felixův mozek zaplavila agónie a zhroutil se na zem.

"Probuď se, človíčku. Na povalování není vhodná doba." Felix na obličej ucítí studenou vodu. Zakašlal, vyprskl a zatřásl hlavou.

"Co -"

"Měli bychom se odsud dostat dřív, než přijdou Bílí vlci."

"Nech mě tady." Felix si nepřál nic jiného než tam zůstat ležet. "Běž a boj s nimi. Vždycky jsi chtěl umřít jako hrdina."

Gotrek přešlápl a zatvářil se rozpačitě. "Nemohu, človíčku. Jsem trolobijce. Očekává se ode mne, že zemřu čestně."

Kdyby nás tady chytili, lidé by si mohli myslet, že jsme se dopustili vloupání."

"Cože?"

"Krádež přináší hanbu. Snažím se odčinit svou ostudu."

"Dokážu si představit horší zločin, jako třeba utopit umírajícího muže."

"Ty neumíráš, človíčku. Je to jen škrábnutí."

"Dobrá, když musíme." Felix se postavil na nohy. Rozhlédl se po spisech. Napadlo ho, že by ty informace měly pro správnou osobu nesmírnou hodnotu. Dokonce jen malý výběr by byl neocenitelný. Možnosti vydírání byly nekonečné.

Podíval se na trolobijce a vzpomněl si, co řekl o krádeži. Gotrek by mu neodpustil, kdyby ty papíry sebral. A i kdyby mu odpustil, Felix se rozhodl, že to neudělá. Bylo to zvrhlé životní dílo maniaka von Halstadta. Papíry obsahovaly věci, které by mohly zničit mnohé lidské životy. V Nulnu už bylo příliš mnoho tajemství. Tyhle v sobě skrývaly příliš velkou moc, než aby mohly padnout do nepovolaných rukou. Felix vzal lampu a polil olejem skříně se spisy. Pak je zapálil. Cítil se nezvykle volný, když utíkali po schodech dolů a zápach spáleného papíru ho štípal v nose. Uvědomil si, že přece jenom nemůže pracovat u Otty, a to ho neuvěřitelně potěšilo.

OKAPOVÍ BĚŽCI

"Není třeba říkat, že jsme úřadům nemohli vyprávět celou pravdu o našem setkání se skaveny, protože jsme se zapletli do vraždy vysokého úředníka ze dvora hraběnky Emmanuelle. A vražda, bez ohledu na to, jestli si to oběť zasloužila, je hrdelní zločin."

Byli jsme propuštěni ze služby a museli jsme hledat jiné zaměstnání. Jak už se mi to při mém štěstí stávalo, při opileckém tahu jednou z méně zdravých městských čtvrtí jsme připadli na hospodu, jejíž majitel býval za svých žoldáckých dob trolobijcovým kamarádem. Zaměstnal nás jako vyhazovače nežádoucích živlů z výčepu a můžete mi věřit, když vám povím, že to museli být opravdu nepohodlní hosté, aby si zasloužili být vyhozeni od Slepého prasete.

Práce to byla těžká, násilná a nevděčná, ale byli jsme daleko od skavenů, nebo jsem si to alespoň myslel. Samozřejmě, jak se mi to v takových případech stávalo často, mýlil jsem se. Zdálo se, že nejméně jeden z nich na nás nezapomněl a připravoval proti nám pomstu..."

- Z knihy Mé cesty s Gotrekem, svazek III., Herr Felix Jaeger
(nakladatelství Altdorf Press, 2505)

Felix Jaeger se vyhnul ráně opilého žoldáka. Zaťatá pěst mu zasvištěla kolem ucha a narazila do zárubně dveří, až z ní

odlétlo několik třisek. Felix žoldáka pohotově nakopl do slabin. Když se muž s bolestným zasténáním zkroutil, Felix ho chytil za krk a vlekl ho k létatcím dveřím. Opilec se sotva bránil. Byl příliš zaneprázdněn dávením zvětralého vína. Felix rozkopřl dveře, pak vystrčil žoldáka ven a pomohl mu na cestu silným kopancem do zadku. Žoldák se válel ve špině Obchodní ulice, držel se za slabin, z očí mu tekly slzy, ústa otevřená v bolestné agónii.

Felix si okázale zammul rukama a teprve pak se otočil k výčepu. Byl si dobře vědom očí, které ho z šera pozorovaly. V této noční době byla Obchodní ulice plná rváčů, pouličních děvek a podobných živlů. Musel si hlídat svou pověst dršňáka. To snižovalo riziko, že bude muset použít nůž, až se bude v noci ubírat ulicemi domů.

Co je to za život, pomyslel si. Kdyby mu někdo před rokem řekl, že bude pracovat jako vyhazovač v nejsprostším výčepu v Nulnu, vysmál by se mu. Vysvětlil by mu, že je učenec, básník a gentleman a ne nějaký hospodský rváč. Raději by byl zpátky v kanálové strážii než tady.

Věci se mění, říkal si v duchu, zatímco si razil cestu do přeplněného lokálu. Ano, věci se mění.

Do tváře ho udeřil zápach čpícího potu a laciného parfému. Mhouřil oči, než přivykl temnému, lampou osvětlenému vnitřku Slepého prasete. Na chvíli se mu zdálo, že se na něj upřely všechny oči v místnosti. Zamračil se na ostatní a doufal, že tím nažene hrůzu přesně tak, jak to dělal Gotrek. Od výčepního pultu na něj velký Heinz, majitel krčmy, kývl, jako že schvaluje způsob, kterým Felix naložil s opilecem, a pak se opět věnoval čepování.

Felix měl Heinze rád. Byl mu také vděčný. Ten velký muž byl starý Gotrekův kamarád z jejich žoldáckých let. Byl to jediný člověk v Nulnu, který jim nabídl práci poté, co je potupně propustili z kanálové hlídky.

To byl další společenský pokles, pomyslel si Felix. On a Gotrek byli jediní válečníci, kteří byli vykopnuti z kanálové hlídky za celou její dlouhou, špinavou historii. A to ještě měli štěstí, že unikli několika měsícům v Železné věži, nejhorším vězení hraběnky Emmanuelle. Když kapitán hlídky odmítl převzít jejich zprávu o skavenech v kanálech, Gotrek ho nazval zkorumpovaným a nekompetentním smrkáčem. A co bylo horšího, vzápětí mu zlomil čelist, když je kapitán oba nařídil spráskat bičem.

Felix sebou cukl. Ještě mu úplně nezmizely modřiny z následné rvačky. Zápasili s polovinou hlídky, než byli zbiti do bezvědomí. Vzpomněl si, jak se následujícího rána probudil ve špinavém sklepení. Dostal ho odtamtud jeho bratr Otto, který si přál ututlat jakýkoliv možný skandál, jenž by mohl očernit jméno Jaegerovy rodiny.

Otto chtěl, aby oba opustili město, ale Gotrek trval na tom, že zůstanou. Nehodlal utéct z města jako nějaký obyčejný zločinec, zvláště ne, když čaroděj skavenů byl na svobodě a bezpochyby osnoval nějaký hrozný čin. Trolobijce cítil příležitost utkat se se silami Temnoty v celé jejich zlé moci a nechtěl být připraven o možnou smrt v této bitvě. Felix, vázán starým slibem, musel zůstat s trpaslíkem a zaznamenat jeho záhubu pro příští pokolení.

Další vyhlídka na smrt, uvažoval Felix hořce. Gotrek se hrbil v koutě se skupinou trpasličích bojovníků a čekal na začátek směny. Jeho obrovský chochol z oranžově zbarvených vlasů bylo vidět i přes dav. Neuvěřitelně svalnatá postava se skláněla nad stolem. Trpaslíci do sebe lili pivo z korbělů, bručeli, tahali se za vousy a mumlali si něco ve svém drsném, tvrdém jazyce. Bezpochyby vzpomínali na staré urážky jejich lidu nebo se probírali dlouhým seznamem záští, které museli pomstít. Nebo možná jen vzpomínali na staré dobré časy, kdy se pivo podávalo v měděném džbánů, a lidé prokazovali Starším rasám náležitou úctu.

Felix zavrtěl hlavou. Ať už si povídali o čemkoliv, trolobijce byl do konverzace zcela pohroužen. Ani si nevšiml zápasu.

Už to samo o sobě bylo na trpaslíka, jehož držel při životě boj jako ostatní lidi jídlo a spánek, krajně neobvyklé.

Felix stále procházel hospodou a nedbale se rozhlížel po všech stolech. Dlouhá, nízká místnost byla přečpaná k prasknutí. U každého stolu politého pivem bylo plno. Na jednom tančila a vzpínala se polonahá estaliánská dívka, zatímco jí skupina opilých halapartníků házela stříbro a povzbuzovala ji, aby si sundala i zbytek šatů. Pouliční holky odváděly potácející se vojáky do tmavých výklenků v protější zdi. Hluk z výčepu přehlušil vzrušené oddechování, sténání a cinkot předávaného zlata.

Celý jeden dlouhý stůl zabrala banda kislevských jízdních lučištníků, stráž jakési karavany přijíždějící ze severu.

Vyřvávali pijácké písně, ve kterých šlo většinou jen o koně a ženy a někdy o oplzlé spojení obojího, zatímco do sebe lili obrovské množství Heinzovy podomácku vyrobené bramborové vodky.

Felixovi na nich něco vadilo. Kislevané byli izolovaní lidé, kteří vyrůstali pod chladnějším sluncem v drsnější zemi, zrozeni jen pro jízdu a boj. Když jeden z nich vstal od stolu, aby se odebral na záchod, jeho kymácvá chůze a nohy do „o“ Felixovi prozradily, že má před sebou rodilého koňáka. Válečník držel ruku poblíž jílce své dlouhé dýky - člověk byl sotva kdy ve větším nebezpečí, než když stál venku v šerém měsíčním svitu a ulevoval si od půl pinty bramborové vodky.

Felix se zašklebil. Polovina zlodějů, nájemných zabijáků a ranařů v Nulnu se scházela u Slepého prasete. Chodili sem, aby se přidali k nově přichozím karavanovým strážím a žoldákům. Víc než polovinu znal jménem; Heinz mu je představil už první noc.

U rohového stolu seděl Murdo Mac Laghlan, Král lupičů, který o sobě tvrdil, že je vyhnaný albionský princ. Nosil krátké, vlněné kalhoty a měl dlouhé kníry jako vzdálení, téměř mystičtí válečníci z ostrovní vysočiny. Svalnaté paže mu zdobilo tetování se vzory lesních elfů. Seděl obklopený houfem zbožňujících žen a častoval je pověstmi svého krásného hornatého domova. Felix věděl, že Murdo se ve skutečnosti jmenuje Heinrich Schmidt a za celý svůj život nevytáhl paty z Nulnu.

Dva vysocí Arabi s orlími nosy, Tárik a Hakím, seděli u svého stále rezervovaného stolu. Na prstech se jim třpytily zlaté prsteny. V ušních lalůčkách jim zářily zlaté náušnice. Ve světle pochodní se jim leskly černé kožené kabátce. Přes židle visely jejich dlouhé šavle. Tu a tam přišli cizinci - někdy pouliční výrostci, někdy šlechtici - a usadili se. Začalo handrkování, peníze měnily vlastníky a pak se Tárik a Hakím zvedli a náhle a tajemně odešli. O den později pak většinou byl někdo nalezen, jak plave obličejem dolů v Reiku. Říkalo se, že ti dva jsou nejlepšími nájemnými vrahy v Nulnu.

Vzadu u plápolajícího krbu seděl úplně sám Franc Beckenhof, o němž kolovaly pověsti, že je nekromant, zatímco jini ho zase považovali za šarlatána. Nikdo nikdy nenašel odvalu, aby si k němu přisedl a zeptal se ho, navzdory tomu, že u jeho stolu byla vždy volná místa. Sedával tam každou noc, před sebou koženou knihu a oddával se své jediné sklenici vína. Starý Heinz ho nikdy nepožádal, aby se přemístil, ačkoliv zabíral místo jiným, rozhazovačnějším zákazníkům. Čaroděje nerozčilovat, to bylo Heinzovo heslo.

Tu a tam se jako pávi v havraním hnízdě vyjímalí pozlacení, vyzdobení šlechtici se svým hlasitým, nepřijemným smíchem. Dali se poznat podle krásného oblečení a pevného, jemného těla; hejskové z vyšší třídy vycházeli ven, aby navštívili temnou, horší část města. Byli s nimi osobní strážci - obyčejně velcí, tiší, ostražití muži s připravenými zbraněmi - a dbali na to, aby se jejich páni nedostali během nočních dobrodružství do potíží. Heinz vždycky říkal: "Nesnaž se pochopit rozporuplné milostpány." Stačil by pouhý náznak správným lidem a jeho krčmu by mohli zavřít a personál vsadit do Železné věže. Nejlepší bylo se o ně postarat a smířit se s jejich protivnými způsoby.

U krbu, blízko nekromanta, byl bretonský dekadentní básník Armand le Fevre, syn nejslavnějšího admirála a dědic le Fevra jménem. Seděl sám, popíjel absint, hleděl do neznáma a z koutku úst mu stékala slina. Každý večer, o půlnoci, se postavil na vratké nohy a oznámil, že přichází konec světa, pak vešli dva sluhové v pláštích s kapucemi a odnesli ho do čekajícího krytého kočáru, kterým se vracíval domů, kde složil další ze svých rouhačských básní. Felix se otřásl, protože na mladíkovi bylo něco, co mu připomínalo Manfreda von Diehla, jiného zlověstného spisovatele, muže, kterého znal a na něhož by raději zapomněl.

Stejně nevázaná a zhýralá byla mládež ze studentských spolků, která přicházela sem, do nejdrsnější části města, aby sobě a přátelům dokázala svou mužnost. Byli to problematičtí, rozmazlení boháči, kteří všem museli předvádět své chuligánství. Chodili v bandách a byli schopni provést jakoukoliv zkaženost hodnou nejposlednějších hrdlořežů. Možná byli ještě horší díky tomu, že se stavěli nad zákon a považovali své oběti za méně než hmyz.

Z místa, kde stál, mohl Felix vidět partu těch mladých floutků, jak se sápu po šatech vzpírající se čišnice. Požadovali od ní polibek. Dívka, hezká přistěhovalkyně z venkova jménem Elissa, nebyla na takové způsoby ještě zvyklá a tvrdě se bránila. Zdálo se, že její zápas darebáky ještě víc povzbuzoval. Dva z nich vstali a táhli vzpouzející se dívku k výklenku. Jeden jí rukou ucpal ústa, aby nebyl slyšet její křik. Druhý oplzle mával silnou klobásou.

Felix se pohnul, aby se postavil mezi mladíky a přístěnky.

"Tohle není třeba," řekl tiše.

Starší z těch dvou se odporně zašklebil. Předtím, než promluvil, ukousl velký kus klobásy a spolkl ho. Obličej měl rudý, na čele a tvářích se mu leskl pot. "Ta holka se upejpá - možná ji zachutná prvotřídní nulnská klobása."

Hejskové se jeho vybranému žertu hlučně zasmáli. Mladík, kterého tím povzbudili, zamával ve vzduchu klobásou jako generál shromažďující své vojsko.

"To si nemyslím," opáčil Felix a násilím se nutil ke klidu. Tyhle mladé, zkažené aristokraty nenáviděl už od svých studií na univerzitě v Altdorfu, kde byl obklopen jim podobnými.

"Tady náš přítel se považuje za ostrého hochu, Dietere," řekl mladší z obou studentů, obr větší než Felix s vlasy ostříhanými nakrátko. Vystavoval na odív zjizvenou tvář studentského duelanta bojujícího kvůli jízvám, kterými si zvyšoval prestiž.

Felix se rozhledl po nějaké pomoci. Ostatní vyhazovači byli zaměstnání utišováním rvačky mezi Kislevany a halapartníky. Felix mezi nimi zahlédl Gotrekův oranžový hřeben. Takže nic.

Felix pokrčil rameny. Nejlepší bude smířit se se špatnou situací, pomyslel si. Podíval se duelantovi přímo do očí. "Nech tu dívku na pokoji," řekl s přehnanou mírností - pak ho navedl nějaký ďábel číhající v koutku jeho mysli a dodal, "a já slibuji, že ti neublížím."

"Ty slibuješ, že mi neublížíš?" Duelanta to zjevně vyvedlo z míry. Felix viděl, jak se snaží odhadnout, jestli se mu ten sprostý vyhazovač vysmívá. Studentovi přátelé se kolem něj začali stahovat, dychtiví působit potíže.

"Myslím, že bychom měli dát tomu buranovi za vyučenou, Ruperte," řekl Dieter. "Myslím, že by si neměl hrát na ostrého hochu."

Elissa využila příležitosti a kousla Dietera do ruky. Ten zařval bolestí a téměř mimovolně dívku udeřil. Elissa upadla jako omráčená holí. "Ta čubka mi z ruky vyrvala kus masa!"

Felix měl toho všeho najednou dost. Ušel stovky mil, bojoval s bestii, mutanty i lidmi. Viděl vstávat mrtvé z hrobů a zabíjel uctíváče Temných sil na Geheimnisnacht. Zabil nulnského představeného tajné policie za to, že se spolčoval se skaveny. Neměl v úmyslu nechat si líbit urážky od kdejakých zkažených spratků, a už vůbec se nemínil dívat, jak mlátí nevinnou dívku.

Felix popadl Ruperta za šaty a čelem ho udeřil do nosu. Ozvalo se zlověstné křupnutí a mladík se svalil k zemi, rukou si přitom tiskl rozbitý nos. Felix chytil Dietera za krk a několikrát ho uhodil, potom studenta narazil obličejem na tvrdou desku stolu. Opět se ozvalo křupnutí. Džbánky popadaly na zem.

Ostatní hosti si začali odtahovat židle, aby se vyhnuli polití. Felix podkopl Dieterovi nohy, srazil ho na zem a pak ho několikrát kopl do hlavy. Nebylo to ani pěkné, ani elegantní, ale Felix neměl náladu se s tou pakáží dál párat. Zvedal se mu z nich žaludek a byl rád, že si může vylít zlost.

Když se Dieterovi přátelé pohnuli vpřed, Felix vytáhl meč z pochvy. Čepel ostrá jako břitva se zabýlskala ve světle pochodní. Rozzlobení studenti ztuhli, jako by zaslechli syčení jedovatého hada.

Rázem zavládlo hrobové ticho. Felix přiložil čepel k Dieterově hlavě. "Jediný krok, a useknu mu ucho. A pak vás přinutím ho sníst."

"On to myslí vážně," zamumlal jeden ze studentů. Teď už se netvářili tak výhrůžně, už to byla jen vyděšená, opilá banda mladých idiotů, kteří se dostali do větších problémů, než s jakými se dokázali vypořádat. Felix otočil ostřím, až se začalo do Dieterova ucha a objevila se krev. Mladík pod Felixovou botou zasténal a zkroutil se.

Rupert kňučel a jednou masitou rukou si svíral nos. Přes prsty mu proudila krev. "Zlomil jsi mi chrupavku," obviňoval ho žalostně. Zřejmě nemohl uvěřit, že by někdo mohl udělat něco tak strašně krutého.

"Ještě jedno slovo, a zlomím ti i prsty," řekl Felix. Doufal, že se nikdo nebude snažit zjistit, jak to chce provést. Naštěstí se tím nemusel zabývat. Teď už ho všichni brali naprosto vážně. "Zvedněte své kamarády a vypadněte odsud, než ztratím trpělivost."

Sundal nohu z Dietrova ležícího těla, ale mezi sebou a studenty držel stále meč. Přispěchali na pomoc zraněným přátelům, postavili je a rychle zamířili ke dveřím. Přitom někteří z nich nespouštěli z Felixe oči.

Felix přistoupil k Elisse a pomohl jí na nohy. "Jsi v pořádku?" zeptal se.

"Ano. Díky," řekla. Vděčně se na něj podívala. Už dříve si všiml, jak je krásná. Usmála se na něho. Kulatý obličej jí rámovaly černé kadeře. Našpulila rty. Natáhl ruku a jednu z jejích kadeří černých jako smola jí zastrčil za ucho.

"Nejlepší bude, když skočíš za Heinzem a promluvíš si s ním. Řekni mu, co se stalo."

Dívka spěšně odešla.

"Učíš se, člověčku," ozval se mu za zády hlas trolobijce. Felix se rozhlédl. Byl překvapený, když uviděl Gotreka, jak se na něj zlomyslně šklebí. "To si myslím," řekl ačkoliv se právě v tuto chvíli trochu třásl. Měl chuť se něčeho napít.

Šedý věstec Thanquol seděl na kostěné trojnožce před spojovatelem a hryzl si ocas. Byl rozzlobený, tak rozzlobený jako ještě nikdy předtím. Určitě nebyl tak rozhněvaný ani v den své první vraždy a tehdy měl opravdu obrovský vztek. Zaryl své špičáky do ocasu, až mu do růžových očí vstoupily slzy. Pak ho pustil. Z vlastní bolesti už byl otupělý. Připadalo mu, jako by způsoboval utrpení někomu jinému.

"Pospěšte-rychle! Pohyb-honem, nebo vám stáhnou kůži z vašich bezcenných těl," zakřičel a šlehl bičem, který si bral na takovéto příležitosti.

Skavení otroci pištěli zděšením a zrychlili ve šlapacím mlýnu připevněném k obrovskému mechanismu spojovatele.

Když to udělali, energetické koule se nepatrně rozžehly. Mihotavé světlo ozářilo dlouhou, zatuchlou místnost. Po stěnách tančily stíny chaotitových mechaniků z klanu Skryre, kteří tloukli do citlivého přístroje železnými palicemi, aby ho seřídili. Vzduch naplnila slabá vůně chaotitu a ozónu.

"Rychle! Rychle! Nebo vás hodím krysím lidožroutům."

Kéž bych mohl, pomyslel si Thanquol. Kdyby jen měl krysího lidožrouta, aby mu mohl hodit také tyhle otroky. Jak ho jen Kostilam zklamal - proklínal trpaslíka, který ho zprovodil ze světa stejně snadno, jako by Thanquol zabil slepé štěně. Z pouhé myšlenky na toho lysého trpasličího náfuku se mu chtělo vypustit pižmo strachu. Zároveň se mu v srdci usídlila nenávist a zůstala tam. Hryzala tak divoce, jako právě narozený nedospělec žvýká kost.

U páchnoucího dechu Rohaté krysy, jak se chtěl pomstít trolobijci a jeho nohsedovi! Nejen kvůli vraždě Kostilama, která Thanquola stála spoustu chaotitových dávek, ale také kvůli smrti von Halstadta, jež zničila mistrovský plán šedého věstce na uvržení Nulnu a Říše do područí Chaosu.

Pravda, Thanquol měl nahoře další agenty, ale žádný nebyl tak vysoce postavený ani tak tvárný jako dřívější představený nulnské tajné policie. Thanquol se vůbec netěšil na to, až bude svým pánům ve Skavenmoru podávat zprávu o této části plánu. Ve skutečnosti to odkládal tak dlouho, jak jen mohl. Teď už to ale nemohl prodlužovat. Musel si promluvit s Pánem věstců a informovat ho, jak se věci mají. Ostražitě vzhlédl do velkého zrcadla na vrcholku spojovatele a čekal, až se mu zjeví jeho pán.

Skavení otroci ještě víc zrychlili. Světlo chaotitových koulí sílilo. Thanquol cítil, jak se mu ježí srst a po zádech mu až do konečku ocasu proběhl mráz, když mezi koulemi na obou koncích šlapacího mlýnu přeskočily jiskry a vylétly nahoru k velkému zrcadlu na vršku zařízení. Jeden z chaotitových mechaniků přispěchal, aby zkontroloval panel, a rychle stiskl dva velké spínače. Mezi chaotitovými koulemi přebíhaly klikaté paprsky. Zrcadlo zeleně zazářilo. Malé setrvačníky začaly bzučet. Obrovské písty se zvedaly a zase klesaly.

Thanquola na chvíli zaplavila pýcha na tento děsivý výtvar skavenské techniky, vynález, který umožňoval okamžitou komunikaci mezi Nulnem a Skavenmorem, vzdáleným mnoho dlouhých mil.

Opravdu, žádná jiná rasa se nemohla vyrovnat skavenům v jejich vynalézavosti. Tento přístroj byl dalším důkazem nadřazenosti skavenů nad jinými takzvané myslícími rasami. Skaveni si zasloužili vládnout světu - nepochybně proto jim jej chtěla Rohatá krysa světit.

Obraz v zrcadle nabýval ostřejších rysů. Shlížela na ně ohromná postava. Thanquol se znovu zachvěl, tentokrát neovladatelným strachem. Věděl, že se dívá do tváře jednoho z Rady třinácti vzdáleného Skavenmoru. Zatím nepoznal kterého, protože obraz byl rozmazaný. Možná to ani nebyl Pán věstců Tisqueek. Na třpytivém povrchu zrcadla přebíhaly rušivé víry a obrazce. Snad by měl Thanquol navrhnout mechanikům z klanu Skryre, aby na svém vynálezu provedli nějaké úpravy. Teď na to však nebyla vhodná chvíle.

"Jaké... zprávy... věštče Thanq..." Z pišticí trumpetě přístroje s bzukotem vycházel vznešený hlas člena Rady. Thanquol se snažil vymáčkout ze sebe pár slov. Natáhl tlapu po mluvítku, vyřezaném z lidské stehenní kosti, a připojil ho k přístroji drátem z čisté mědi. Jen těžko se ovládal, aby nedrmolil.

"Velká vítězství, můj pane, a také několik malých nezdarů," zapištěl Thanquol. Cítil, jak se mu stáhly pižmové žlázy. Musel se držet, aby nervozitou nevycenil zuby.

"Mlu... hlas... šedý... já... špatně tě slyším... a..." Thanquolovi to potvrdilo, že s přenášecím přístrojem není něco v pořádku. Mnoho slov Pána věstců se někde ztratilo a bezpochyby ani jeho představený nezaslechl všechna Thanquolova slova. Možná, myslel si šedý věstec, bych toho mohl využít. Musí zvážít alternativy.

"Mnoho vítězství, můj pane, a také několik malých nezdarů!" Thanquol řval, jak nejvíc mohl. Jeho křik polekal otroky, kteří přestali běhat. Jakmile se šlapací mlýn zastavil, obraz začal poblikávat a mizet. Dlouhé světelné jazyky umdlévaly.

"Rychleji, vy blázni! Nestůjte!"

Thanquol popohnal otroky švihnutím biče. Obraz se pomalu vracel, až se opět objevil mlhavý obrys gigantického pána skavenů. Ze spojovatele vyšel oblak páchnoucího kouře. Smrdělo to, jako by se v přístroji něco pátilo. Dva chaotitoví mechanici přispěchali s kbelíky vody z blízkého kanálu.

"...nezdary, šedý ...če Thanquole?"

Pokud mu měly chyby na přístroji pomoci, pak je ten pravý, okamžik právě teď, pomyslel si Thanquol. "Ano, pane. Mnoho vítězství! I co se týče naší válečné hlídky pod lidským městem. Brzy dostanu všechny informace, které potřebujeme pro náš nevyhnutelný triumf!"

"Říkal jsem... nezdary... věštče Thanquole."

"Nebylo by moudré poslat je zpátky, velký pane. Potřebujeme každého schopného válečného skavena, aby zmapovali město."

Člen Rady se naklonil dopředu a manipuloval s knoflíkem. Obraz poposkočil a trochu se vyjasnil. Thanquol teď viděl, že řečník má hlavu schovanou v kápi, která ukrývala jeho rysy. Členové Rady třinácti to tak dělávali. Vypadali pak tajemněji a děsivěji. Thanquol viděl, že se otočil a řekl něco někomu mimo obraz. Předpokládal, že jeho nadřízený nadává jednomu z mechaniků z klanu Skryre.

"...a jak je... agent von Halstadt..."

"Indisponován," odpověděl Thanquol, trochu ukvapeněji, než chtěl. Znělo to lépe, než kdyby řekl, že je mrtvý. Rychle se rozhodl, že změni téma. Věděl, že musí udělat něco, aby zachránil situaci, a to co nejdříve.

Nezáleželo na tom, jak chytře mátl své pány přes spojovatel, věděl, že se k nim stejně zpráva o smrti Fritze von Halstadta donese. Každá komunita skavenů se henžila špehy a práskači. Bylo jen otázkou času, kdy se do Skavenmoru dostanou novinky o selhání jeho plánu. Mezitím je pro Thanquola lepší zvěstovat jim konkrétní úspěchy.

"Máme novinky... změna plánů... posílám do Nulnu armádu... až budete připraveni... napadnete město..." Slova Pána věštců naplňovala Thanquola radostí. Jestli je do Nulnu vysláno vojsko, pak mu bude velet. Zabrání města by ho nesmírně povýšilo.

"Vojevůdce Skab bude velet... buďte mu ve všem... ...pomocni..."

Thanquol vycenil zklamáním zuby. Ve velení armády ho odstavili na vedlejší kolej. Zafuněl a pak se zamyslel. Možná ne. Vermek Skab by mohl mít nehodu. Pak by se šedému věstci Thanquolovi dostalo náležité a oprávněné úcty!

Thanquol začenichal. Oblak kouře z přístroje teď už téměř zaplnil celou místnost a Thanquol věděl, že by ze stroje neměly sršet jiskry jako zrovna teď. Ani to, že dva chaotitoví mechanici běželi ke dveřím, nebylo dobré znamení.

Uvažoval, jestli by je neměl následovat.

"Předpovídal jsem přítomnost... nešťastné elementy ve vaší budoucnosti. Pak... předpokládám, že vás stihne pohroma, pokud bys... nic neudělal."

Jako by najednou Thanquol přirostl k zemi, rozpolcen touhou uprchnout a touhou slyšet víc. Téměř vypustil pižmo strachu. Když něco předpovídal Pán věštců, téměř vždy se to stalo. A pokud ne, pak mu jeho nadřízený lhal z důvodů známých jen jemu. To se ovšem stávalo až příliš často a Thanquol to dobře věděl.

"Pohroma, můj pane?"

"Ano ...dím, trpaslíka a lidského... osudy jsou propletené s vaším... nezabíjet je, pak..."

Nakonec to vybuchlo. Thanquola to smetlo ze stoličky na podlahu. V ústech ho začalo štípat. Pak se kouř pomalu začal vytrácet a on uviděl roztavené a pomíchané zbytky přenášečích přístroje. Mezi nimi leželo několik mrtvých otroků se zuhelnatělými kožichy a spálenými vousy. V rohu ležel chaotitový mechanik zkroucený do klubíčka, vrčící a šokovaný. Thanquola to nezajímalo. Slova Pána věštců ho naplnila obrovským strachem. Přál si mluvit se svým nadřízeným o trochu déle, ale neměl bohužel šanci. Zvedl malý bronzový zvonek a zacinkal jím.

Do místnosti pomalu vstoupili jeho osobní strážci. Velitel drápu Gazat vypadá zklamaně, že jsem naživu, pomyslel si Thanquol. Hlavou mu proběhla myšlenka, že válečník mohl sabotovat spojovatel. Zamítl to - Gazat neměl fantazii. Stejně jsou důležitější věci, kterých by se měl obávat.

"Zavolejte okapové běžce!" zapištěl Thanquol tím nejautoritativnějším tónem. "Mám pro ně práci."

Na okamžik se pokojem rozlehlo ticho. Kvůli odpornému zápachu zamrskal vousy. Pouhá zmínka o strašných zabíjácích z klanu Eshinů způsobila, že velitel drápu Gazat vypustil pižmo strachu.

"Rychle! Rychle!" dodal Thanquol.

"Ano, pane," řekl Gazat mrzutě a rozběhl se do labyrintu kanálů.

Thanquol si škodolibě mnul tlapy. Okapoví běžci by neměli selhat, byl si tím jistý.

Felix odemkl dveře svého pokoje a vstoupil dovnitř. Dlouze zív. Nechtěl nic jiného než si lehnout na slavník a spát. Pracoval déle než dvanáct hodin. Postavil lampu vedle slaměné matrace a rozšněroval si kožený kabátec. Snažil se nevnímat okolí, ale bylo těžké ignorovat hlasité, vášnivé sténání z vedlejšího pokoje a zpěv opilců zezdola.

Pokoj nebyl dost dobrý pro platící hosty, ale jemu vyhovoval. Předtím bydlel lépe, ale tady si zase připadal volný.

Dostal ho s prací. Jako menší část starého Heinzova personálu se Felix rozhodl, že bude bydlet v budově lokálu.

V rohu pod zamřížovaným oknem stála kupička Felixova majetku. Byla tam drátěná košile a malý batoh, který obsahoval nějaké drobnosti, jako například křesadlo.

Felix se svalil na postel a přetáhl přes sebe starý, otrhaný vlněný plášť. Ujistil se, že má meč na dosah. Život ho naučil ostražitosti i na zdánlivě bezpečných místech a myšlenka, že skaveni, se kterými se nedávno utkal, by mohli být někde poblíž, ho děsila.

Příliš dobře si vzpomínal na obrovské tělo zabitého krysího lidožrouta, které leželo na konci schodiště ve von Halstadtově sídle. Nebyl to zrovna uklidňující pohled. Nijak ho nepřekvapovalo, že vůbec neslyšel o požáru ve von Halstadtově domě. Možná, že úřady nenašly těla skavenů, nebo to tajily. Právě teď na to Felix nechtěl myslet.

Nechápal, jak lidé mohli ignorovat příběhy o skavenech. Ještě jako student procházel těžké svazky, které dokazovaly, že neexistují, a pokud někdy existovali, pak už dávno vyhynuli. Pročetl si několik odkazů ve spojitosti s Velkým morem v roce 1111, kdy byl tehdejší císař nazýván, Mandred-Zabíječ skavenů. Ale to bylo všechno. Bylo napsáno nespočet knih o elfech, trpaslících a orcích, ale informace o krysích lidech byly vzácné. Mohl pouze předpokládat, že jde o organizované spiknutí, které je mělo udržet v tajnosti. Ta myšlenka byla tak znepokojivá, že ji raději vypudil z hlavy. Někdo tiše zaklepal na dveře. Felix zůstal ležet a snažil si toho nevšímat. Možná se ztratil nějaký opilý zákazník a teď hledá svůj pokoj, říkal si v duchu.

Klepání se ozvalo znovu, tentokrát bylo naléhavější a důraznější. Felix vstal z postele a popadl svůj meč. V těchto temných dobách si člověk nemohl být ničím jistý. Možná tam venku číhal vrah, který si myslí, že spícího Felixe snadno okrade. Není tomu ani dva měsíce, co Heinz našel zavražděný pár ležící na zakrvácených prostěradlech. Bylo to jen o troje dveře dál. Ten muž byl přední obchodník s vínem a dívka jeho mladá milenka. Heinz trval na tom, že ho nechala zabít jeho žárlivá manželka a že to rozhodně nemohl být nikdo z jeho podniku. Felix si tehdy krví potřísnil novou halenu, když házel těla do řeky. Nebyl vůbec nadšený z toho, že musí použít tajnou cestu v kanálech.

Klepání se ozvalo potřetí a zaslechl ženský hlas, který zašeptal: "Felixi!"

Felix vytáhl z pochvy dýku. To, že slyšel jen dívčin hlas, ještě neznamenal, že na něj venku čeká sama. Mohla si přivést několik statných přátel, kteří by se na něho vrhli, jakmile by otevřel dveře.

Chvilí uvažoval, že je vůbec neotevře a místo toho počká, až se je dívka a její kumpáni pokusí vyrazit, pak si ale uvědomil, jak je paranoidní. Bude tady čekat celou noc? Odstrčil závory a otevřel dveře. Čekala tam Elissa.

Nervózně se na něho podívala a odhrnula si kadeře z čela. Je sice malá, ale opravdu velice krásná, pomyslel si Felix. "Já... Chtěla jsem ti poděkovat, že jsi mi předtím pomohl," řekla nakonec.

Felix si pomyslel, že teď je na to trochu pozdě. Nemohla počkat do rána? Pak pochopil. "Není zač," zamumlal, cítil, jak mu rudnou tváře.

Elissa se rychle rozhledla po chodbě. "Nepozveš mě dál? Chci ti řádně poděkovat."

Stoupala si na špičky, aby ho políbila na rty. Na okamžik zůstal zaražen stát, ale potom ji rychle vtáhl do pokoje, přibouchl dveře a zamkl je.

Když Queg napočítal do dvanácti, Čang Squik začenal a prozkoumal noční pachy.

Strašné, pomyslel si, tak podobné zápachům lidských měst daleké Kitaje, a přesto tak nepodobné. Tady cítil hovězí, tuňin a pečené prase. Na východě by to bylo nakládané zelí, rýže a kuře. Kromě jídla vonělo všechno stejně. Cítil stejný smrad ucpaných kanálů, spousty lidí stěsnaných v malém prostoru, kadidla a parfémů.

Naslouchal tak, jak ho to učil jeho pán. Slyšel vyzvánění kostelních zvonů a rachot kočárů. Slyšel zpěv opilců a volání ponocných, kteří ohlašovali hodiny. To mu nedělalo starosti. Nemusel se zneklidňovat. Kdyby chtěl, dokázal by si odmyslet všechny nepatřičné zvuky a rozeznat v davu jediný hlas.

Ve tmě mhouřil oči. Měl bystrý noční zrak. V dále se pohybovaly tmavé postavy mužů a žen, kteří zavěšení do sebe opouštěli hostince a mířili do odlehlých ulic a špinavých penzionů, aby se tam oddali chvilkové rozkoši. Čang se o ně vůbec nezajímal. Jeho dva cíle byly v budově, kterou lidé nazývali hospoda.

Nevěděl proč si vznešený šedý věstec vybral ze všech podradných lidí v tomto městě právě tyhle dva, aby zemřeli.

Věděl pouze, že dostal za úkol přivést jejich duše do chřtánu Rohaté krysy. Už obětoval dvě tyčinky omamného kadidla a slíbil svému temnému bohu jejich nesmrtelnou podstatu. Téměř - ale jen téměř - s těmi odsouzcenci soucítí.

Byli v hospodě se znakem Slepého prasete a nevěděli, že se blíží jejich jistá smrt. Neměli by, protože Čang Squik se léta učil zabíjet tiše. Dlouho předtím, než opustil teplé džungle své východní země, aby sloužil Radě třinácti v tomto chladném západním podnebí, ho zdokonaľovali v starodávném klanovém umění nepozorované vraždy. Ještě jako nedospělec musel běhat bosý po vrstvách dobřela rozžhaveného uhlí a krást mince z misek slepých žebráků v lidských městech. V těch dobách se naučil, že žebráci mají do slepoty hodně daleko a často jsou až nebezpečně zběhlí v bojových uměních.

Během tohoto období zasvěcování se zdokonaľil ve všech formách boje beze zbraní. Od získání Rudého drápu ho dělily jen tři stupně. Byl držitelem černého pásu ve Stezce vražedné tlapy. Dvanáct dlouhých měsíců se učil procházet nepozorován džunglí a jeden měsíc se postil a meditoval na vrcholu Žlutého tesáku, kde měl k jídlu jen svůj vlastní trus.

Od té doby zabíjel znovu a znovu jménem Rady třinácti. Zavraždil lorda Khijawa z klanu Gulcher, který zosnoval zánik Throta Nečistého. Sloužil jako osobní pomocník Snikcheho, když velký vrah zabil Fredericka Hasselhoffena a vyvraždil celou jeho domácnost, a byl za to odměněn osobní audiencí u Pána smrti.

Čang Squikův seznam triumfů byl dlouhý a dnes večer si k nim připíše další. Jeho úkolem bylo zabít trpaslíka Gotreka Gurnissona a jeho lidského nobsleda, Felixe Jaegera. Neviděl, proč by se mu to nemělo povést.

Jakou měli jednooký trpaslík a jeho hloupý lidský přítel šanci proti mocnému skavenovi vycvičenému ve věčném umění zabíjení? Čang Squik byl přesvědčený, že tu dvojici dostane sám. Šedý věstec Thanquol ho skoro urazil, když na něj naléhal, aby si s sebou vzal celou skupinu okapových běžců.

Zprávy o tom trpaslíkovi jistě přeháněly. Trollobijce přece nemohl sám pobít celou jednotku válečné havěti. A zdálo se přímo neuvěřitelné, že by mohl zabít krysiho lidožrouta Kostilama bez pomoci skupiny žoldáků. A samozřejmě, že to nemohl být tentýž trpaslík, který před pěti lety zabil vojevůdce Makrika z klanu Gowjyer v bitvě u Třetích dveří.

Dlouze vydechl. Možná měl šedý věstec pravdu. Už mnohokrát tomu tak bylo. Z pouhé opatrnosti postoupil úkol zlikvidovat trpaslíka Slithovi. Čang zabije člověka, a kdyby došlo k problémům, využije pomoci skupiny svého sluhy.

Ne, nemohou se vyskytnout žádné potíže.

Queg skončil s počítáním u stovky a poklepal svému nadřízenému na ruku. Čang jednou švihl ocasem, aby mu dal

najevo, že rozumí. Slitha a jeho skupina, přesní jako hodinky, jako při každé operaci skavenů, teď stáli u tajného vchodu do hospody. Nastal čas jednat.

Povytlhl své meče z pochev, zkontroloval foukačku a vrhací hvězdice a pak zapískal signál k odchodu.

Skupina okapových běžců se přelila jako tmavá vlna přes vrchol střechy. Z jejich zčernalých zbraní byly v měsíčním svitu vidět jen temné obrysy. Ani jedna zbraň necinkla. Nebylo vidět žádné siluety. Tedy téměř.

Heinz dokončil poslední noční obchůzku. Zkontroloval dveře a okna nižšího poschodí, aby se ujistil, že jsou bezpečně uzavřené závorou. Skoro nemohl uvěřit tomu, jak často se zloději snažili vloupat do Slepého praseta a vykrást jeho sklepy. Zoufalé chudáky a alkoholiky z Nové čtvrti nedokázala odradit ani proslulá zuřivost Heinzových vyhazovačů.

To bylo opravdu smutné.

Zašel také dolů do sklepů, kde si posvítí lampou do všech temných koutů mezi sudy světlého piva a police s vínem. Mohl přísahat, že tady dole zaslechl hluk, jako by někdo pelášil.

Namlouval si, že to byla jen jeho fantazie.

Stárnul, jeho sluch ho začínal klamat. Přesto šel zkontrolovat tajné dveře, které vedly dolů do kanálů. V tomto světle se to nedalo říct jistě, ale zdály se neporušené. Pochyboval, že by je někdo použil od doby, kdy tudy před dvěma měsíci s Felixem odtáhli těla a tím někomu ušetřili nepříjemný skandál. Ano, stárnul, to bylo všechno.

Otočil se a odbelhal se zpátky ke schodišti. Jeho bolavá noha si s ním dnes večer opět zahrávala, jako vždy, když mělo pršet. Heinz se při vzpomínce na staré válečné zranění pochmurně usmál. Udělal mu to bretonský kůň v bitvě o Rudý průsmyk orků. Čistá zlomenina. Vzpomněl si, jak ležel v krvi, a uvažoval, jestli to nebyla odplata za to, že nabodl jezdce na halapartnu. Byly to zlé časy, snad nejhorší ze všech roků jeho vojenské služby. Tehdy poznal, co je to bolest.

Musel však připustit, že za své kariéry žoldáka zažil jak špatné, tak i dobré časy.

Byly okamžiky, kdy se Heinz ptal, zda udělal dobře, když vyměnil svobodný život žoldáka za život hospodského. Za noci podobných této se mu stýskalo po jeho kamarádech ze staré jednotky, po táborácích, kde v kruhu popíjeli a vyprávěli si historky a pověsti o hrdinských činech.

Heinz strávil deset let jako halapartník a bojoval na polovině válečných polí Říše, nejdříve jako řadový pěšák a později jako seržant. Během tažení císaře Karla Franze na východ proti orkům byl povýšen na kapitána. Za poslední bretonské bitvy ukořistil dost, aby si mohl koupit Slepé prase. Lotte ho konečně přemluvila, aby se usadili a zajistili se na zbytek života. Staří kamarádi se mu smáli, když se s markytánkou oženil. Tvrdili, že se všemi jeho penězi upláchne. Místo toho byli oba pět let opravdu šťastní, než to všechno Lotte pokazila tím, že dostala úbytě a zemřela na něj. Pořád mu scházela. Přemýšlel, jestli má cenu tady v Nulnu zůstat. Všichni z jeho rodiny už byli mrtví. Lotte také.

Než vyšel po schodech nahoru, zdálo se mu, že zaslechl ten zvuk znovu. Tam dole se určitě něco hýbalo.

Na okamžik uvažoval, že zavolá Gotreka nebo jiného hochy, aby to prověřil, ale pak rozhořčeně rozpráhl ruce. Opravdu stárnul, když ho dokázalo rozrušit i pobíhání krysy ve sklepech. Dokázal si představit, co by mu ostatní řekli, kdyby se jim svěřil, jak byl vylekaný, když šel dolů sám. Chechtali by se na celé kolo.

Z opasku vytáhl silný obušek a otočil se zpátky. Teď už se cítil skutečně nespůj. Za normálních okolností by zbraň nepotřeboval. Na to byl příliš klidný a snadno se dokázal ovládat. Něco ho opravdu vystrašilo. Probudily se jeho staré instinkty, které ho nejednou zachránily.

Nikdy nezapomněl na tu noc u kislevských hranic, kdy nemohl za nic na světě usnout, protože měl hroznou předtuchu.

Vstal z postele a šel vystřídat hlídku, ale tam našel jen mrtvé muže. Vyburcoval tábor ještě předtím, než je ty odporné bestie napadly. Teď měl kolem žaludku podobný pocit. Stál na vrcholu schodiště a váhal.

Bude lepší dojít pro Gotreka, přemýšlel. V krčmě teď už byli jen zarytí opilci. Zbytek spal, pod stoly, v přístěncích, v soukromých pokojích, nebo odešli domů.

Ozvalo se to znovu, jako by na kamenných schodech tiše škrábaly něčí drápy. Heinz měl teď opravdu strach. Zavřel dveře a otočil se. Než dorazil do výčepu, skoro utíkal. Hrsta vyhazovačů nečinně tlachala s několika číšnicemi.

"Kde je Gotrek?" zeptal se Heinz. Starý mládenec, Helmut, ukázal palcem směrem k záchodům.

Slitha vyšel po schodišti a prudce otevřel dveře. Až dosud bylo vše v naprostém pořádku. Šlo to jako dobře naolejovaný stroj klanu Skryre. Nijak se neodchýlili od plánu. Nepozorovaně vnikli do hospody; teď už to bylo snadné - stačilo najít trpaslíka a zabít ho. A kromě něj přirozeně každého, kdo se jim připlete do cesty.

Slitha byl trochu podrážděný. To bylo pro jeho nadřazeného typické, že si vzal lehčí úkol. Už zjistili, kde spí ten člověk Jaeger, a jeho vůdce rozhodl, že ho zabije. Jiné vysvětlení nebylo. Velký Čang Squik se přece nemohl bát utkat se s trolobijcem. Ne, že by to Slithovi vadilo. Vražda obávaného trpaslíka ještě zvýší jeho prestiž. Dal znamení svým nohsledům, aby vešli první.

"Rychle! Rychle!" zaštěbetal. "Nemáme na to celou noc." Okapoví běžci se rychle přemístili na chodbu.

* * *

Felix a Elissa leželi na slamníku a divoce se líbali. Felix náhle zpozorněl. Zdálo se mu, že u okna zaslechl nějaké škrábání. Jemně uvolnil Elissiny paže, které ho objímaly, a najednou ucítil horko a pot v místech, kde se jejich těla dotýkala.

Podíval se na služčin obličej. Měla trochu oteklou levou tvář, kam ji uhodil student, ale i přesto byla velice krásná.

"Co se děje?" zeptala se a upírala na něj široké, důvěřivé oči. Chvilí poslouchal, ale nic neslyšel.

"Nic," řekl a znovu ji začal líbat.

Slitha skákal chodbou. Cítil trpaslíka. Řídil se pachem a uděloval hvízdavé rozkazy svým společníkům v první linii.

Jejich chabý nepřítel bude ohromen překvapením, rychlostí a divokostí skavenů a rychle podlehne. Jakou šanci by mohl mít pouhý trpaslík proti nejvražednějším válečníkům z nadřazené rasy? Slitha skoro litoval, že je v zadním voji, tradiční čestné pozici, kterou zastávali všichni vůdci skavenů, pokud to bylo možné. Jak rád by jako první vnořil svou čepel do trpaslíkova těla a obětoval jeho duši Rohaté kryse.

Došli až na konec chodby. Trpaslíkův zápach sílil. Teď musel být velmi blízko. Tlukot Slithova srdce se dramaticky zrychloval. Krev mu pulzovala v žilách. Ocas mu ztuhl a pak sebou mrskl. Instinktivně obnažil drápy na nohou. Když byl připravený k boji, zavrčel a přitom vycenil tesáky. Pach byl velice silný: museli už být nad trolobjcem. Válečníci povýšeně švihali ocasy, připraveni zlikvidovat protivníka díky svému počtu a krutosti.

Slithovy oči náhle zaplavila rudá mlha. Vypadalo to, jako by obrovská sekýra rozpůlila Klisqueeka, ale to nemohla být pravda. Nemohl je přece odhalit. Bylo nemožné, aby byl trpaslík tak prohnáný a přepadl celou skupinu skaveních okapových běžců.

Hrshak najednou zapištěl bolestí a zděšením. Veliká ruka ho chytila za hrdlo. Násada ohromné sekýry roztříštila jeho lebku. Vzduchem se teď nesl silný, sytý pach pižma strachu.

Klisqueekovo tělo se rozpouštělo v kaluži černého slizu, jak na něj působilo rozkládací kouzlo klanu Eshinů.

Slitha sledoval divoký boj, při němž se půl tuctu jeho nejlepších okapových běžců snažilo přiblížit k trpaslíkovi na dosah svých zbraní. Mezi černými skaveny svítilo jeho bledé, holé tělo. Slitha zahlédl obrovskou sekýru, jak opisuje vražedné oblouky. Slyšel praskat kosti a viděl rozstříkávající se mozky.

"Zkus to a přiblíž se," bručel trpaslík v reikspiel. Přidal hrdelní kletbu v trpasličtině, když si prorážel cestu rudými zbytky přes skavení zabijáky. Trpaslík řval a vydával ze sebe při boji hrozivý válečný pokřik.

Slitha se zachvěl. Ten hluk by dokázal probudit i mrtvé nebo alespoň všechny spící lidské strážce. Chtěl využít výhody, že zůstává v tajnosti, a nepozorovaně proklouznout. Oči se mu rozšířily zděšením, když uviděl trpaslíka dokončit svou krvavou práci tím, že srazil Snikkita a Blodge jedinou ranou. Slitha si náhle uvědomil, že je sám a stojí tvář v tvář velice rozzlobenému a velice nebezpečnému, trpaslíkovi.

Nemohl uvěřit, že trpaslík zabil během několika okamžiků většinu jeho bratrů. Nic na celém světě, ani zabiják z klanu Eshinů, nemohlo být tak smrtící. Slitha se otočil, aby utekl, ale ocas mu přišlápla bota s cvočky a držela ho na místě. Slithovy oči zaplavily slzy bolesti. Ze žláz mu vytrysklo pižmo strachu.

Poslední věc, kterou slyšel, bylo zasvištění přibližující se obrovské sekýry.

I když nerad, Felix se přece jen znovu vymanil z Elissina objetí a rozhlédl se. Co to bylo za hluk? Jako by dole někdo bojoval. Byl si téměř jistý, že zaslechl Gotrekův hluboký hrdelní válečný pokřik. Dívka se na něho zmateně podívala. Chtěla vědět, proč ji přestal líbat. Otevřela ústa, aby promluvila. Felix ji jemně na rty položil ruku. Sklonil se k ní, až měl ústa blízko jejího ucha.

"Bud tiše," zašeptal. Strachem se mu sevřel žaludek. Skutečně slyšel přes okno děsivé škrábání? Zvedl se od ležící dívky a sáhl po svém meči s dračím jílcem. Pak přihrbeně sklouzl ze slamníku.

Položil si ukazováček na rty, aby ji naznačil, že by měla být zticha, a pak jí pokynem vyzval, aby vstala z postele.

Dlouho na něho nejistě zírala a potom se také šla podívat k oknu.

A zaječela.

Čang Squik sledoval Noie, který se spouštěl po provaze dolů. Cítil téměř pýchu na svého žáka. Noi perfektně upevnil hák do okapu a potom slézal dolů po stěně krčmy jako veliký pavouk. Postříkal kyselinou kovové mříže na okně a potom zeslabené železo piloval jako mistrný lupič. Pak se vyšplhal nahoru a mávl na zbytek skupiny na střeše hospody. Její členové spustili své provazy a připravili se na sestup za Noiem. Čang měl jít jako slavný válečný vůdce poslední. Noi se odrazil od zdi a širokým obloukem rozrazil okno.

Okno se roztříštilo a černě oděný skaven vrazil dovnitř. Při dopadu se skutálel po podlaze a pak se postavil v bojovém přikrčení, mrskal ocasem a v tlapách se mu zlověstně blýskaly dlouhé šavle. Felix nečekal, až se zorientuje. Rychle sekl mečem a tím skavena překvapil. Mnoho nechybělo a zasáhl by ho. Jejich meče se se zajiskřením srazily, když tvor odrazil Felixovu ránu a jeho čepel mu při tom přejela po tváři.

"Běž, Elisso!" vykřikl Felix. "Uteč!"

Na chvíli si myslel, že je dívka tak šokovaná, že se nemůže ani hýbat. Ležela na slamníku, oči rozšířené hrůzou. Pak ale vyskočila. Chvilka nepozornosti Felixe málem stála život. Na okamžik se na ni totiž podíval a nesledoval protivníka.

Zachránil ho jen zvuk skavenovy čepěle, která se nebezpečně přiblížila k jeho lebce. Sklonil hlavu. Meč nad ním prosvítl, ale minul ho jen o vlásek. Felix mu instinktivně ránu vrátil. Skaven uskočil.

"Felixi!" zakřičela Elissa.

"Utíkej! Běž pro pomoc!" Přes skavenovo rameno viděl další divoké postavy, které se tlačily u okna. Zdálo se, že se probojovávají dovnitř a navzájem se pletly do cesty. Okno bylo přecpáno špinavými, zjizvenými tvářemi skavenů.

Felix neměl zrovna dobré vyhlídky.

"Zhyň! Zhyň! Pošetilý lidský tvore!" zapištěl skaven a skočil dopředu. Předstíral, že zaútočí pravým mečem, pak ale švihl levým. Felix chytil jeho ruku nad zápěstím a znehybnil ji. Stvůra mu odporně ovinula ocasem nohu a pokusila se ho strhnout na zem. Felix skavena udeřil jílcem meče za ucho. Spadl, ale okamžitě zaútočil čepelí a přinutil Felixe vyskočit. Stáhl se, ale sotva skaven začal vstávat, Felix ho probodl. Když umíral, z hnusných rtů se mu řinula krev. Vzduch naplnil hrozný zápach. Skavenovo tělo začalo ihned bublat a hnit.

Felix slyšel, jak Elissa odstrčila závory. Riskl jeden pohled na ni. Otočila se a sledovala ho se směsicí hrůzy a zmatku, jako by nevěděla, zda ho má opustit, nebo zůstat.

"Jdi!" zakřičel. "Dojdi pro pomoc. Tady nemůžeš udělat nic."

Zmizela ve dveřích a Felix pocítil jistou úlevu. Teď už alespoň nebyl odpovědný za její bezpečí. Když se otočil zpátky, zjistil, že skaven, kterého zabil, se mezitím ztratil. Zbyla po něm jen kaluž černého slizu a páchnoucí oblečení. Felix by rád věděl, jaké smrtící kouzlo to způsobilo.

Před dalším nebezpečím ho varovalo zasvištění vzduchu. Koutkem oka zachytil několik třpytivých předmětů, které se na něj řítily. Vrhle se na postel a doufal, že utlumí jeho pád. Když přistál, do úst se mu dostala sláma z matrace. Levou rukou tápal po svém starém červeném plášti a pak si přitáhl zmuchlanou látku. Právě včas. Vzduchem už vířily další blýskavé předměty. Přetáhl přes sebe plášť a skrz silnou vlnu pronikaly záhadné střely. Něco ostrého prořízlo látku přímo mezi jeho prsty. Felix se podíval dolů. Spatřil vrhací hvězdičky pomazanou odpornou, narudlou hmotou - bezpochyby jedem.

Od tlačence u okna se oddělili další dva skaveni a vpadli do pokoje. Slepě se k němu řítily, po stěnách tančily zlověstné stíny krys v lidské velikosti. Ve světle lampy zářily jejich žluté tesáky. Věděl, že by teď nebylo moudré vrhnout se ke dveřím. Než by se k nim dostal, nevyhnul by se noži mezi lopatkami.

Proč já, ptal se sám sebe. Proč tady stojím polonahý a sám proti skupině skaveních zabijáků? Proč se to vždycky musí stát jenom mně? Sigmarovi se v legendách takové věci nikdy nestávaly!

Hodil svůj plášť na hlavu nejbližšího skavena. Ten se zamotal ve spleti jeho vlněných záhybů. Felix jej probodl mečem. Jeho čepel, ostrá jako břitva, zajela do masa, jako by to bylo pouhé máslo. Černá krev mu potřísnila plášť. Felix se pokusil meč zase rychle vytrhnout. Druhá krysa stvůra využila jeho chvilkové indispozice a přiskočila, oba meče nad hlavou. Rozmáchl se jimi po něm jako řeznickými sekáčky. Felix uskočil; čepel se uvolnila s hrozným mlasknutím a on se převálil na záda. Meč z ruky však nepustil. Zvedl jeho špičku a skaven naběhl přímo na ni. Když padal, jeho tíha vytrhla meč Felixovi z ruky.

Zatraceně, pomyslel si, když vstával ze země. Teď je beze zbraně. Viděl špičku svého meče trčet ze skavenových zad. Protivilo se mu dotýkat se odporné bestie svým nahým tělem, ale neměl jinou možnost, jak dostat meč zpátky. Plášť už začal klesat, protože skaven se rozkládal strašnou rychlostí.

Příliš pozdě! Další skaveni se vrhali oknem dovnitř. Na štítivost teď nebyl vhodný čas. Překonal odpor, popadl skavenův meč a zaútočil. Jeho zuřivý výpad skaveny zaskočil. Jednomu roztáhl lebku ještě dřív, než mohl zareagovat, a vzápětí vykuchal dalšího. Skaven se svalil a přitom se jedním pařátem snažil zachytit provazce střev, zatímco druhým udeřil Felixe.

Felix ho zasáhl znovu a přitom mu odsekl tlapu. Sekal kolem sebe ve slepé zuřivosti a při každém úderu cítil, jak jeho paži otrásl náraz. Přesto se kolem něj tlačilo stále víc a víc skavenů, a i když se bránil, jak jen mohl, nemilosrdně ho tlačili ke stěně.

Heinz překvapeně vzhlédl a uviděl, že do výčepu vchází Gotrek. V jedné ruce držel zakrvácenou sekyru. Druhou rukou svíral za zátylek mrtvého skavena. Ta věc se děsivou rychlostí rozkládala. Co by se normálně rozkládalo týdně, u skavena to byla otázka několika okamžiků. Gotrek se jediným zdravým okem rozhlédl po překvapených vyhazovačích a pustil tělo. Začvachtalo a změnilo se v kaluž.

"Zatracení skaveni," mumlal. "Na záchodě se schovávala celá banda. Jsou příliš hloupí na to, aby věděli, že trpaslici mají dobré uši."

Heinz popošel k trolobijci. Podíval se na hničící louži a ve tváři měl vepsanou zvláštní směsici zájmu a odporu.

"To je přece skaven."

Gotrek se na něj překvapeně podíval. "No ovšem, že to byl zatracený skaven! Už jsem jich zabil dost, abych věděl, jak vypadají."

Heinz omluvně pokrčil rameny. Otočil se, když zaslechl křik ozývající se shora. Ke svému překvapení uviděl polooblečenou Elissu, jak běží k nim. Dívka byla bledá a vyděšená.

"Felix!" zakřičela.

"Co udělal Felix, děvče?" zeptal se konejšivě. Vrhla se k němu a on objal její chvějící se tělo svalnatými pažemi.

"Ne. Oni se ho snaží zabít. Obludy se snaží zabít Felixe. Jsou v jeho pokoji!"

"Neholduje to děvče náhodou kouzelnému kořenu?" zeptal se nevzrušeně jeden z vyhazovačů.

Heinz se podíval na Gotreka a zbytek vyhazovačů. Všechny jeho zlé předtuchy se vrátily. Vzpomněl si na škrábání ve sklepení. Viděl, že Gotrek myslí na totéž.

"Co tady stojíte?" zařval Heinz. "Za mnou, hoši."

Tohle bylo lepší. To už se podobalo starým časům.

Felix věděl, že jeho osud je zpečetěn. Nemohl nijak bojovat se všemi skaveny najednou. Bylo jich mnoho a byli příliš rychlí. Kdyby měl teď na sobě svou drátěnou košili, možná by měl šanci přežít. Jenomže ji neměl.

Jeho nepřátelé vycítili vítězství a vyrazili vpřed. Felix tančil uprostřed smrtě bodajících noží. Podařilo se mu vyváznout s pouhými šrámy a škrábanci. Zjistil, že se ocitl u postele. Rychle zauvažoval a pak kopl do lampy. Olej se vylil na slámu a ta se vzňala. Během chvilky ho od krysáků oddělovala stěna plamenů. Natáhl ruku, popadl toho nejbližšího a mrštil jím do ohně. Skaven zavřiskal bolestí, když mu chytil kožich. Začal se válet po podlaze, přitom skučel a pištěl. Jeho druhové uskakovali, aby se vyhnuli hořící postavě.

Felix věděl, že získal jen krátký oddychový čas. Dobře si uvědomoval, že teď má jedinou šanci. Udělal to, co skaveni vůbec neočekávali - vrhl se přímo do plamenů. Jeho tělo pohltilo horko. Cítil zápach vlastních sežehnutých vlasů.

Uviděl mezeru v řadě skavenů blízko dveří a vrhl se k ní, téměř narazil do zdi chodby. Srdce mu bušilo, z plic se mu těžce dral dech, z tuctu ran mu tekla krev. Běžel ke schodům, jako by měl v pažích všechny síly Chaosu.

Z vedlejšího pokoje vyhlédla hlava. Poznal lysinu a licousy barona Josefa Manna, jednoho z nejvěrnějších zákazníků Slepého prasete.

"Co je to za pekelný rámus?" zakřičel starý šlechtic. "Zní to, jako by ses oddával nepřírozenému obcování se zvířaty." "Nějak tak to je," odsekl Felix, když ho míjel. Stařec teď spatřil, co ho pronásledovalo. Vytřeštil oči. Chytil se za srdce a zhroutil se.

Čang Squik se rozhlížel kolem vchodu a zklamáním si hryzal špičku ocasu. Všechno se pokazilo. Všechno se zmařilo, když ten bláznivý Noi proletěl oknem. Všichni se chtěli podílet na zabíjení, a proto se zbytek skupiny snažil dostat dovnitř hned za ním, každý dychtivý po slávě. Samozřejmě, že se všechny jejich provazy zapletly. Viseli nad okenní římsou a chňapali po ní. Jeden přes druhého se zuřivě snažili dostat do místnosti. Několik idiotů spadlo na tvrdou zem a zdechlo. Dobře jim tak, bláznům.

Takový už byl osud velkých skaveních kapitánů, že je neschopní podřízení nechávali na holičkách, filozofoval. Dokonce ani skvělý plán neměl naději na úspěch, pokud ho prováděli omezení hlupáci. Vypadalo to, jako by se celý jeho oddíl skládal jen z takových kreténů. Nedokázali zabít ani slabého člověka, i když měli na své straně výhodu překvapení, i když jich bylo tolik a měli nejlepší skavení zbraně. Chtělo se mu prskat zklamáním. Vlastně zradu očekával. Možná mu rivalové z klanu poslali bandu špatně vycvičených nešiků, aby ho zdiskreditovali. Ano, tohle bylo nejpravděpodobnější vysvětlení.

Čang krátce uvažoval, že se pustí také do rvačky, ale opravdu jen krátce. Uvědomil si, co bude následovat. Celá hospoda už je na nohou a jeho podřízení narazí na tvrdý a pravděpodobně smrtelný odpor.

Jen je nech, pomyslel si Čang. Zaslouží si takový osud.

Vklouzl zpátky do pokoje, nevrle hodil nějaké šaty toho lidského tvora do ohně, aby se ještě více rozhořel, a pak vyskočil z okna. Snadno se jednou rukou zachytil a sešplhal po stěně budovy do bezpečí.

Cestou zvažoval, jak nejlépe podat zprávu o tomto malém nezdaru šedému věštci Thanquolovi.

Heinz vyhekl, když do něj něco vrazilo takovou silou, že se div nesvalil.

"Promiňte," řekl zdvořilý hlas a Heinz poznal, že patří Felixi Jaegerovi. "Měl jsem tam vzadu malý problém."

Vrhací hvězdice prosvíštěly kolem Heinzova ucha. Ucítil zápach spáleniny. Podíval se do chodby, která byla přecpána utíkajícími krysáky. Zmocnila se ho chladná zuřivost. Ti prokletí skaveni se pokoušejí vypálit jeho hospodu a připravit ho tak o živobytí! Přitáhl si obušek a prudce vyrazil. Zbytečně se však obtěžoval. Gotrek ho odstrčil stranou a sám se střemhlav vrhl do tlačence. Ostatní vyhazovači ho opatrněji následovali. Na druhém konci chodby se začali objevovat různí šlechtici se svými osobními strážci a hned se pustili do skavenů zezadu. Začala jatka.

Všechno skončilo během chvíle.

* * *

Felix si sedl ke krbu, zahalený do přikrývky, a celý se chvěl. Podíval se na Elissu. Dívka se na něj unaveně usmála. Vyhazovači spěchali nahoru s kbelíky vody a snažili se, aby se požár nerozšířil z Felixova pokoje po budově.

"Myslím, že jsi byl velice statečný," řekla Elissa. V jejich očích se zračil dětinský obdiv. "Jako hrdina v jedné hře Detlefa Siercka."

Felix pokrčil rameny. Byl unavený. Měl na těle tucty ran a modřin. Teď už věděl jistě, že se skaveni snažili zabít jeho. Vůbec se necítil jako hrdina. Ale, pomyslel si, mohlo to dopadnout hůř. Natáhl ruku, položil ji na Elissino rameno a přitáhl si dívku k sobě. Ochotně se k němu přitulila.

"Děkuji," řekl a díky jejímu úsměvu měl na okamžik pocit, že to stálo za to.

NOČNÍ ÚTOK

"Nedokážete si představit, jak je to děsivé, když vás hledají nepřátelé neznámí, neviditelní a neodhalitelní, kteří na vás mohou zaútočit beze strachu z pomsty nebo trestu. Alespoň v našem případě to tak bylo. Pokud měl můj společník stejné pocity, nedal to na sobě znát. Ve skutečnosti se zdálo, že se mu situace líbí - což, jak předpokládám, bylo docela přirozené. Netajil se totiž tím, že jeho životním cílem je vyhledávat násilnou smrt. Já jsem se přesto bál. Útok na hospodu mnou otřásl a vědomí toho, že někde venku v noci číhá nesmiřitelný nepřítel, mě vůbec neuklidňovalo. Ale vypadalo to, že jsme se spojili s těmi, kteří nám pomáhali ze svých vlastních, netušených důvodů."

-Z knihy Mé cesty s Gotrekem, svazek III., Herr Felix Jaeger
(nakladatelství Altdorf Press, 2505)

"Jak se vede, mladý Felixi?" Na Felixe Jaegera dopadl stín. Polekaně sáhl po jílci svého meče. Z klína mu spadla kniha a přistála téměř v krbu, když začal vstávat z pohodlného koženého křesla. Vzhlédl a zjistil, že nad ním stojí jen starý Heinz, majitel krčmy U Slepého prasete. Ve velké, masité ruce držel korbel a leštil ho. Felix dlouze vzdychl, náhle si uvědomil, jak je udýchaný. Klesl zpátky do křesla a uvolnil pevné sevření jílce.

"Dnes večer jsi trochu nervózní," prohodil Heinz.

"Trochu," přisvědčil Felix. Letným rozhlédnutím se ujistil, že bývalý žoldnér nemá důvod honit ho do práce. Jeho vyhazovačských služeb nebylo zapotřebí. Bylo ještě brzy a ve výčepu sedělo jen málo zákazníků. Normálně se

hospoda začala probouzet až za tmy. Na druhou stranu, Felix si už všiml, že Prase bylo mnohem klidnější než obvykle. Od útoku skavenů minulého týdne rozhodně ubylo zákazníků; k zlepšení pověsti hospody tato událost rozhodně nepřispěla.

Felix se sehnul a zvedl knihu, levný, tištěný rukopis jedné melodramatické hry Detlefa Siercka. Pomáhala mu přestat myslet na skutečnost, že se ho krysáci zřejmě snaží zabít.

"Dnes bude klidná noc, Felixi," řekl Heinz.

"Myslíš?"

"Vím to." Heinz přidržel korbel proti světlu, aby se ujistil, že odstranil každé smítko. Postavil ho na křbovou římsu. Felix si všiml, jak se ve světle lysá hlava starého žoldnéře leskne. Vzdychl a odložil knihu na křeslo. Heinz byl společenský tvor a právě teď si chtěl popovídat. Kromě toho, možná byl také nervózní. Koneckonců k tomu měl všechny důvody. Kvůli zuřivým obludám Chaosu málem ztratil živobytí. Všechny škody, které krysáci napáchali, se jim podařilo opravit teprve před několika dny.

"Od útoku skavenů kšefty vážnou," poznamenal Felix.

"Zase se to zlepší. Po vraždě toho páru před několika měsíci to bylo stejné. Šlechta sem chvíli nebude chodit, ale pak se zase vrátí. Líbí se jim pocít nebezpečí, když pijí. Proto sem chodí. Ale pokud se nemýlím, dnes večer tu nikoho neuvidíme."

"Proč?"

"Je svátek Vereny. Tady v Nulnu je to neobyčejná noc. Většina lidí zůstane doma a bude se modlit a postit, aby si zajistili její přízeň. Je patronkou města a znamená pro ně to, co pro tebe knihy. Tohle je její noc."

"Vždycky se najde někdo, kdo se bude chtít napít."

"Jediný, kdo se dnes bude bavit, je Cech mechaniků se svými uční. Verena je také jejich patronkou. Hraběnka pro ně večer pořádá velkou hostinu. Pro ně jen to nejlepší."

"Proč má hraběnka pocít, že musí hostit plebejce?" zajímal se Felix. Hraběnka Emmanuelle nebyla zrovna proslavená svou štedrostí. "Normálně na nás tak nedrží."

Heinz se zasmál. "Ano, ale tohle jsou zvláštní plebejci. Řídí její novou Strojírenskou univerzitu. Vyrábějí pro její armádu parní tanky a varhany smrti a všechny další speciální zbraně, tak jako to pro císaře dělá Císařská univerzita. Může si dovolit věnovat jim jednou za rok dobrou večeři a udržet je tak v dobré náladě."

"To věřím, že může."

"Říkal jsem si, že by sis možná chtěl vzít večer volno a být s Elissou. Vím, že dnes také nepracuje. Všiml jsem si, že jste poslední dobou často spolu."

Felix vzhledl. "Neschvaluješ to?"

"Podle mě není nic špatného na tom, když jsou spolu muž a dívka. Řekl jsem to jen tak."

"Dnes se chtěla jet podívat do své vesnice. Jeden její příbuzný je nemocný. Zítra by měla být zpátky."

"To je mi líto. Teď je hodně nemocných. Začíná se proslychat, že se šíří mor. No, tak se vrať ke své knížce."

Felix znovu otevřel knihu, ale stránku neotočil. Skutečnost, že je Heinz jen několik dní po útoku tak optimistický, jej ohromovala. Felix vyskakoval při každém šustnutí a on si spokojeně leštil korbely. Snad mu zocelily nervy všechny ty roky, kdy byl žoldnéřem. Felix si přál být tak vyrovnaný jako on. Zrovna teď si nemohl pomoci a musel myslet na skaveny. Věděl, že nic není v pořádku.

Šedý věstec Thanquol se opíral o obrovskou masu Křičícího zvonu. Rozhlížel se po rozlehlé siní a po hemžícím se moři krysích tváří skavenů. Thanquol kolem sebe tušil vlnu napětí a cítil tísní se skaveny scházející se v okolních tunelech. Byli tu všichni válečníci z klanu Skab, posílení skaveními kontingenty ze všech velkých a mocných částí říše skavenů. Bylo příjemné být pryč z kanálů, opět v Podzemí, na cestách spojujících všechna města Spodní říše. Bylo to příjemné - ale zrovna teď z toho neměl žádnou radost. Byl příliš rozzlobený.

Rozčilovalo ho, když si připomněl, že se někde nad jeho hlavou lidé bezstarostně zabývají svými záležitostmi, orají svá pole, kácejí lesy a netuší, že dny jejich nadvlády jsou sečteny, že jejich město a poté jejich Říše brzy padnou pod tvrdou tlapou skaveního válečného génia. Dokonce ani tyto myšlenky ho však nevzpružily a nepomohly mu zahnat vztek.

Přešel drápem po zvonu a vyloudil z něj slabý tón. Přitom se stále snažil ovládnout svou zlost. Zvon se pod dotekem šedého věstce nepatrně houpal a rám, na němž tento starodávný nástroj visel, se při jeho pohybu prohýbal. Bouřlivá, magická energie zvonu Thanquola trochu uklidnila. Brzy, říkal si, vypustím tyto ohavné síly na své nepřátele. Velmi brzy, jak doufal, ale v tuto chvíli byl plný strašného, vše šířícího vzteku a potřeboval najít někoho, na kom by si jej zchladil.

Čang Squik se před ním plazil v prachu a čekal, až šedý věstec rozhodne o jeho osudu. Thanquolovi trvalo skoro týden, než ho našel. Nyní se ten rádoby vrah svíjel tváří dolů ve stínu obrovského zvonu. Ocas mu ležel splihle. Kníry mu sklesle visely. Vůdce okapových běžců nepřestával drmolit směšné výmluvy, jak byl zrazen, jak byli jejich oběti před jejich jinak neodolatelným útokem varovány a jak použily hrozného kouzla k pobití jeho válečníků - a přitom stále opakoval, že to nebyla jeho chyba. Kolem vraha stáli Thanquolovi poručníci, kteří si tlapami zakrývali ústa, aby potlačili svůj smích.

Tisíce obličejů zíraly na Thanquola, všichni dychtiví vědět, co udělá teď. Nestávalo se často, aby viděli jednoho z mocných ponížovat se. Thanquol si každého ze svých zbývajících vojevůdců prohlédl. Pod jeho přímým pohledem se potili. Okamžitě se přestali usmívat. Žádný z nich se nechtěl stát ohniskem jeho vzteku - v čemž ovšem neměli štěstí, protože jeden z nich to bude určitě.

Šedý věstec se podíval na představitele klanu Tvůrců, klanu Eshinů, klanu Skryre a klanu Morová rána. Těm všem

mohl poroučet, alespoň dokud ho vojevůdce Vermek Skab nevymění. A to se nestane. Thanquol pro něj připravil malé překvapení. Skab se sem nikdy nedostane živý. Při té myšlence mu ztuhl ocas. A přece...

Přece, navzdory veškeré síle, která mu podléhala, nedokázal zabít jednoho trpaslíka.

V žaludku ho hryzala zlost a strach. Gotrek Gurnisson a jeho bezcenný lidský nohsled zůstávali stále naživu. To bylo k nevíře! Jak to bylo možné?

Thanquol měl skoro pocit, že je prokletý. Ta myšlenka jím otrásla. Že by ztratil přízeň Rohaté krysy? Ne, řekl si přísně, to nebyl pravý důvod, proč zůstával trpaslík stále naživu. Pravou příčinou byla neschopnost jeho podřízených.

Thanquol vycenil tesáky, aby dal najevo svůj vztek. Ti zatracení okapoví běžci ho zklamali. Díky své naprosté neschopnosti nechali trpaslíka a toho člověka utéct. Thanquol měl sto chutí pověsit Čang Squika za ocas a zaživa ho stáhnout z kůže. Od rozkazu, aby se jeho osobní strážci chopili okapového běžce, ho odrazoval jen strach z odplaty klanu Eshinů.

Říkalo se, že Squik je privilegovaným žákem Pána smrti Snikche, a jeho pomsty se bál. Nicméně, pomyslel si Thanquol, existuje víc možností, jak tu krysu zničit. Jednoho dne mu Čang Squik za svou velkou chybu zaplatí. Thanquol teď však musel najít bezpečný způsob, jak si vylít svůj vražedný vztek, aniž by popudil silné nepřátele. Frustrovaně švihl ocasem.

Thanquolův pohled spočinul na Izáku Grottleovi. Obézní skaven si hověl v nosítkách, které drželi krysí obři. Pán klanu Tvůrců přišel časně zrána, horlivý zúčastnit se triumfu, který se po tak obrovském útoku očekával. Se svou družinou chvátali Podzemím z tajné základny skavenů v Nočním útesu v Šedých horách.

Grottle se snažil vydržet Thanquolův šířavý pohled, ale nedokázal to. Odvrátil se a pohladil tlapou svého největšího osobního strážce, lidožravého obra tak robustního, že mrtvý, nikým neoplkávaný Kostilam proti němu vypadal jako drobeček. Obluda zařvala potěšením, jako když jí Grottle podával oblíbenou lahůdku - lidské prsty. Za Grottlem stáli nehnuté další netvoři a jejich páni. Thanquol se rozhodl, že Grottlea ušetří. Nepochyboval, že toho tlustého dokáže zničit. Ale nebyl si jistý, zda by přežil útok rozběsňených oblud, kdyby se vymkly kontrole. Beztať mohl vůdce smečky, který právě dorazil, těžko vinit z nezdařeného útoku z minulého týdne.

Obrátil svou pozornost na hnijící postavu Vilebrotha Nulla, malého opata mnichů z klanu Morová rána, který stál sám, stranou od ostatních skavenů. Jeho oči se střetly s nebojácnými, zelenými, hnisajícíma očima, které svítily pod kápí. Thanquol ihned zamítl nápad, že si vylije zlost na tomto nemocném. Jako všichni skaveni věděl, že moroví mniši byli zcela šílení. Nevyplácelo se je popouzet. Morem nakažený mnich se vítězoslavně vysmrkal do rukávu rozpadávající se kutny. Na zápěstí se mu nafoukla odporná zelená bublina hlenu a pak praskla.

Další v řadě byl obrněný Heskít Jednooký, hlavní chaotitový mechanik z klanu Skryre. Na skavena byl malý, jeho postava téměř zanikala v osobních strážcích ozbrojených dlouhými mušketami. Thanquol na něj měl stále vztek kvůli výbuchu spojovatele. Pokus o vraždu by jej nepřekvapil, ale po pravdě řečeno, nepřipadalo mu, že by za tím byl klan Skryre. Záměrně vyhodit do vzduchu jeden ze svých drahocenných vynálezů, aby zabili nepřítele, to nebyl jejich styl. Thanquol se rozhodl, že Heskita ušetří. Ani v nejmenším přitom nebral v úvahu skutečnost, že by jeho osobní strážci dokázali svými dlouhými puškami ustřelit mouše křídla. To jistě ne.

Věděl, že tyhle trestat nemůže. Byli příliš mocní. Jejich klany byly velice vlivné a potřeboval je, aby vedly útok na lidské město. Ale stejně musel někoho zabít, jednak aby si znovu upevnil autoritu a jednak pro vlastní potěšení. Nemůže je propustit jen tak. Tak to u skavenů nechodilo. Výstraha být musí.

Prohlížel si válečné vůdce klanu Skab jednoho po druhém. Přišli sem všichni, kromě vojevůdce Vermeka Skaba. Každý měl na sobě červenočernou uniformu svého klanu. Všichni měli také na levé tváři jednu jizvu, která se táhla od levého ucha. To byl znak klanu. Každý z nich byl tak pyšný, jak jen mohl skaven být, neporazitelní páni armád divokých válečníků, a přesto se každý rychle odvrátil, když se očima setkal s šedým věštcem. Dokonce ani Tzarkual, obrovský velitel válečné havěti, nedokázal čelit jeho vlasti. Prohlížel si své nohy jako mládě, které dostává od starších kázání. Dobrá, pomyslel si Thanquol. Byli vyděšení. Šnupl si špetky chaotitu a kochal se jejich strachem. Mozkem mu probíhaly představy hrůzy a masakru. Překypoval sebevědomím, byl přesvědčen, že v této chvíli by se dokázal postavit komukoliv z Rady třinácti a triumfovat. Jako vždy, drogou vyvolaná odvaha vydržela jen po chvíli, kdy se chaotit s posledním vzplanutím oslnivé moci Chaosu rozpustil v jeho krvi. Rychle, dříve než se žár mohl vytratit úplně, si vybral oběť. Ukázal drápem na Lurka Rozeklaného jazyka, nejslabšího z vojevůdců a - shodou okolností - skavena s nejmenším počtem spojenců tady ve Skavenmoru.

"Tobě je něco k smíchu, Rozeklaný jazyku?" zeptal se Thanquol svým nejhrůzostrašnějším pištivým hlasem. "Máš asi dojem, že je to ohromná legrace, že?"

Rozeklaný jazyk si nervózně olízl čumák. Pak ponížene sklonil hlavu a zvedl své prázdné tlapy. "Ne! Ne, ó velký!"

"Nelži. Pokud jsi na tom politováníhodném selhání mocných okapových běžců shledal něco legračního, poděl se o to s námi, prosím. Tvůj náhled na věc by mohl být přínosem. No tak! Mluv! Mluv!"

Skaveni se od Lurka odtáhli, opatrně od svého odsouzeného druhu odstupovali, jak nejdál to šlo. Netrvalo to dlouho a Lurk se ocitl sám uprostřed volného prostranství o průměru asi dvaceti stop. Ohlédl se přes rameno v naději, že najde nějakou únikovou cestu, ale žádná tam nebyla. Dokonce ani jeho osobní strážce nedokázal pod věštčovým pohledem zůstat po jeho boku. Lurk pokrčil rameny, mrskl ocasem a položil ruku na jílec svého meče. Očividně se rozhodl drze zapírat.

"Pokud okapoví běžci neuspěli, pak jen kvůli tomu, že jsou příliš záludní," prohlásil. "Měli zaútočit přímo, v hromadném náporu, s tasenými meči. To je styl skavenů. To je styl klanu Skab."

Čang Squik se podíval na skaveního válečníka. Kdyby mohl pohled zabijet, Lurka by z místnosti odnesli v rakvi. Thanquola vývoj situace zaujal. Naskýtala se mu možnost zakroutit vrahovi ocasem bez obav z případné pomsty. Šedý věstec se rozhodl, že Lurka nechá žít o několik chvil déle.

"Říkáš, že bys tu situaci zvládl lépe než tví bratři z klanu Eshinů? Říkáš, že ty bys uspěl tam, kde vycvičení okapoví běžci mocných Eshinů selhali?"

Lurkovi poklesla čelist. Okamžik zvažoval důsledky posledních slov. Byl si vědom pasti, kterou na něj šedý věštec nastražil. Kdyby otevřeně kritizoval Squika, stal by se mocný okapový běžec jeho nepřítelem a bezpochyby by mu někdo vrazil ve spánek do břicha nůž. Na druhou stranu si jasně uvědomoval, že čelí naprosto sám hněvu šedého věštec bez ohledu na to, co ho tak rozzuřilo. Mohl si vybrat mezi okamžitou, nevyhnutelnou smrtí - nebo možnou záhubou v budoucnu. Chopil se příležitosti jako pravý skavenní válečník.

"Možná," řekl.

Thanquol se zachichotal. Po chaotitu se mu stále točila hlava. Všichni skaveni svého vůdce hned napodobili a propukli ve falešný, pisklavý smích.

"Pak bys měl tedy vzít své válečníky do lidského města a dokázat to, ano."

"Jistě, můj pane," odpověděl válečník. Očividně se mu ulevilo. Po tom všem měl malou šanci zůstat naživu. "Vaši nepřátelé jsou už teď mrtví."

Jakkoliv Thanquol pochyboval, nechal si to pro sebe. Proklínal se za svou shovívavost. Dovolil Rozeklanému jazyku, aby se vykroutil z jeho spárů, a nezničil ho pro výstrahu ostatním.

V tom okamžiku vstoupil zadýchaný posel. V tradiční rozštěpené lidské stehenní kosti nesl vzkaz. Když uviděl Thanquola, ihned se před ním sklonil a podal mu kost.

Thanquol byl v pokušení ho pro jeho drzost smést. Skaveni měli jeden dobrý, starý zvyk - zabít posla, který přinesl špatnou zprávu, aby se nedostala na veřejnost. Ale v tomto okamžiku Thanquol ještě nevěděl, jestli je ta zpráva špatná. Ovládla ho zvědavost a vyňal pergamen. Všiml si, že rohy jsou pomačkané a viditelně ohmatané.

To ho nepřekvapovalo. Bezpochyby každý špeh od Skavenmoru až sem posla podplatil a přečetl si to, co nesl. To byl také styl skavenů. Thanquolovi to nevadilo. Pro utajení důležitých zpráv používal vlastní šifry, dovedně ukryté ve zdánlivě neškodných vzkazech.

Prohlédl si hranaté runy načmárané silnou skavení tlapou. Vzkaz zněl prostě: Zásilka byla doručena. Thanquola naplnil pocit vítězství a jeho dřívější zlost se rozplynula. Snažil se ovládnout pocit radostného triumfu a nedat na sobě znát potěšení. Shlédl na posla a ušklíbl se, vědom si toho, že dekorum musí být zachováno a varování je nutné.

"Tento vzkaz byl otevřený, zrádce!" zavrčel a zvedl tlapu. Kolem Thanquolovy zaťaté pěsti se objevil kruh zeleného světla. Posel se přikrčil a chtěl škemrat o milost, ale už to nestihl. Odporná, temná energie přeskočila z Thanquolovy tlapy, aby obklopila tělo odsouzeného skavena. Energie se rozdělila na proužky, které obíhaly kolem posla. Připomínaly úhoře, jež se plaví vodou a příšerně se kroutí. Proužky mu po chvíli vrazily do těla, bodaly skavena, provrtávaly maso a opouštěly ho jako tmavéblesky.

Znovu a znovu se do něj zabodávaly, strhávaly mu maso, svaly a šlachy. Znovu a znovu ze sebe posel vyřázel vysoké, bolestné výkřiky. Pižmová vůně strachu se smísila s pachem krve a ozónovým příděchem kouzla. Během několika okamžiků stála před Thanquolem pouze zkrvavená kostra. Po jediném úderu srdce se zhroutila v hromadu kostí.

Proužky magické energie se spojily, navzájem se pohltily a za chvíli po nich nebyla ani památka. Celý dav skavenů hluboce povzdychl úžasem a bázní nad mocí jejich šedého věštec, kterou předvedl tak přesvědčivým způsobem. Thanquol zvedl tlapu a vyžádal si klid. V okamžiku všechno ztichlo až na pár zakašlání v posledních řadách.

"Naříkejte, skaveni! Tragické zprávy!" zvolal Thanquol a okamžitě ustalo i kašlání. "Mocný vojevůdce Vermek Skab je mrtvý. Přihodila se mu strašná nehoda, když ho vyhodil osel a on měl nabitou kuši. Budeme za něj držet tradičních deset úderů srdce ticha, abychom uctili návrat jeho duše k Rohaté kryse."

Vzápětí začali všichni skaveni mluvit jeden přes druhého. Štěbetavá konverzace utichla, až když Thanquol zvedl tlapu a znovu se mu kolem drápů objevil varovný žár. Všichni z tohoto gesta pocítili hrozbu a zmlkli. Nikdo z nich nechtěl být další obětí té strašné chvějící se energie.

"Teď se připravíme na další fázi hlavního plánu," řekl Thanquol. "Jelikož lord Skab už bohužel nedorazí, musím se chopit velení armády sám."

"Se vši uctivostí, šedý věštec Thanquole, tak tomu není. Jako vyšší důstojník mám povinnost ujmout se vedení," zazněl místností hlas Izáka Grottleho. "Klan Tvůrců poskytl mnoho dávek chaotitu k financování této výpravy a já musím vidět, že byly moudře využity."

"Co je to za nesmysl?" opáčil Vilebroth Null. Slova mu flegmaticky bublala v zohaveném hrdle. "Jestli tady má někdo velet, pak jsem to já. Klan Morová rána bude mít tu čest zničit lidské město. Máme velké plány! Velké plány! Naše tajná zbraň zboří lidské město!"

"Ne! Ne! Nesouhlasím," zapíštěl slabý, vysoký hlas Heskita Jednookého. "Obléhačí stroje Skryrů dosáhnou vítězství, a proto připadá vůdcovství Skryrům. Přirozeně, jako nejvyšší představitel klanu Skryre se teď ujmu své povinnosti vrchního velitele."

"To je hanebná uzurpace privilegií klanu Tvůrců," vykřikl Grottle. Krysí lidožrouti zaslechli v jeho hlase zlost a zařvali s neskrývanou zuřivostí. Ozvěna jejich vzteku se odrážela v hlubině. "Rebelantské chování se nesmí tolerovat! Ne! Pro dobro armády, varuji tě: ještě jedno zrádné slovo, a moji válečníci tě okamžitě popraví."

Skupiny s mušketami hbitě Heskita obklopily a namířily své zbraně na Izáka Grottleho. "Tvoji válečníci? Tvoji válečníci? Takhle mluví šílený skaven. Jakým právem nazýváš válečníky pod mým vedením svým vojskem?"

"Oba dva pokoušíte mou trpělivost," mumlal Vilebroth Null. "Když se moji dva starší důstojníci hašteří takovým nízkým způsobem, může to ohrozit morálku mé armády. Hned se přestaňte chovat tak věrolomně nebo to pro vás bude mít ošklivé a nevyhnutelně osudné následky."

Null ohnul hrozivě tlapy a náhle se v nich objevil balíček špíny. Nikdo z přítomných nepochyboval o jeho

nebezpečnosti. Nákazy klanu Morová rána byly známé svou vražedností.

Šedý věstec Thanquol přihlížel všem těm projevům hněvu s těžko skrývaným potěšením. Napůl doufal, že se na sebe váleční vůdci vrhnou a povraždí se navzájem. Naneštěstí musel přiznat, že potřeboval každou jejich pomoc, aby zničili lidské město. Proto musel zasáhnout a ukončit ten nesmysl.

"Bratři skaveni," řekl tím nejdiplomatictější hlasem. "Zvažte to. Rada třinácti mě pověřila velením armády až do příchodu Vermeka Skaba. Bohužel, Skab už není mezi námi, proto podle nařízení Rady připadá velitelovo místo v zadním voji mně. Ovšem, pokud se chce někdo stavět proti rozhodnutí Rady, hned jim to ohlásím."

To je zchladilo, přesně jak Thanquol předvídal. Žádný skaven se zdravým rozumem by se nepokusil neposlechnout přímé nařízení Rady. Moc děsivých vládců rasy skavenů dosahovala daleko a jejich tresty byly rychlé a nelítostné.

Thanquol věděl, že když se dovolá autority Rady, zajistí si poslušnost všech přítomných až do doby, než se vůdci klanu spojí s představiteli v Radě. Thanquol doufal, že do té doby lidské město srazí na kolena.

"Samozřejmě máte pravdu, šedý věstce Thanquole," zapištěl Heskít. "Já jsem jen cítil, že vzhledem k vašemu zastupování velitele ostatní překročili své hranice pravomoci."

"Nechápu, jak se může Heskít odvolávat na vaše zastupování velitele, šedý věstce, když všichni vědí, že moje úcta k vám je neomezená a moje oddanost bez hranic," namítl Izák Grottle.

Vilebroth Null pouze záhadně zakašlal a řekl: "Bolí mě, když vidím, jak si ta zpupná pakáž dovoluje stavět se proti vaší právoplatné autoritě, šedý věstce. Síla mého klanu a má prokázaná oddanost vaší osobě musí jistě znamenat, že jsem na druhém místě."

"Já rozhodnu, kdo bude mým zástupcem. Musím se odebrat do svého doupěte, abych zvážil strategii." Při těchto slovech sestoupil z rámu, na němž visel zvon, a opustil vřící moře rozcházejících se skavenů. Thanquol na chvíli cítil uspokojení, že si zajistil vůdcovství.

Tak je to správné, pomyslel si Thanquol. Jen ať se hádají o zbytky. Sláva bude náležet mně.

Samozřejmě právem.

Lurk Rozeklaný jazyk se krčil ve své oblíbené skrýši, malé jeskyni nad dlouhou, úzkou chodbou daleko od hlavního Podzemí. Měl strach, jak jen skaven se špatnými nervy mohl mít. Věděl, že má jen několik dní na to, aby dokázal své tvrzení, že zničí trpaslíka a toho člověka, kteří pokořili Čang Squika, jinak ho stihne stejný osud jako posla ze Skavenmoru.

Otřásl se při vzpomínce na ukázkou děsivé moci šedého věstce. Magie chaotitu, kterou Thanquol ovládal, skutečně naháněla strach. Věděl, že mu skrývání nepomůže, že ho šedý věstec najde bez ohledu na to, jak hluboko se zahrabe, ale překonat staré pudy nebylo lehké. Už jako malý vždycky vyhledával v nesnázích úkryty, odkud mohl špehovat větší skaveny a plánovat pomstu.

Někde vzadu v jeho mysli začala vystrkovat malé drápky zlost. Věděl, že si ho Thanquol dobíral, a toužil mu za to vnořit své tesáky do hrdla. Skutečnost, že chápal, proč si ho Thanquol vybral jako oběť, mu to vůbec neusnadňovala.

Základní instinkt skavenů mu prozradil důvod Thanquolova rozhodnutí. Od malička se každý krysák učil poznat, koho by si neměl popudit a koho naopak může beztrpěně týrat. Ti, kteří se vzpěchovali, obvykle zemřeli všemožnými hrůznými způsoby a byli pak snědzeni těmi, kdo je zabili. V jistém smyslu chápal, že ho Thanquol obětoval z dobrých, čistě politických důvodů - protože byl nejmladší ze skavenských vůdců a ve svém postavení nejméně jistý.

Lurk dosáhl své současné pozice jako mladší vojévůdce klanu Skab, neboť byl oblíbencem Vermeka Skaba a udával ty, kteří strojili úklady proti jeho vzdálenému bratranci. Měl nos na vyčteníchání informací, jež mohly být užitečné, což byl talent, který byl víc než výhodný ve společnosti plné intrik, jakou byl klan skavenů. Ale teď byl Vermek Skab mrtvý a Lurk pochyboval, že by ho jeho mocná krysí rodina dokázala uchránit před hněvem šedého věstce. Ne, uvažoval realističtěji, pro Vermeka by nebyl tak nepostradatelný, aby se zatěžoval to zkusit.

Zdálo se mu, že jeho slibná kariéra pomalu spěje ke konci. Buď zemře sekýrou šileného trpaslíka, kterého se prý bál i šedý věstec Thanquol - nebo ho spálí věstcovo strašlivé kouzlo. Ani jedna možnost se mladému, ambicióznímu skavenovi nezamlouvala. Přesto v tuto chvíli nemohl zřejmě proti tomu nic dělat.

Lurk zezdola slyšel nějaké hlasy. Zamrazilo ho, když si představil, že ostatní našli toto opuštěné místo, které dosud používal jen on. Věděl, že by měl zůstat zticha, protože byl sám a o houfech skavenů bylo známo, že napadají osamělé krysáky, když je najdou v odlehlých tunelech, a pak je snědí. Po pravdě řečeno, Lurk to už udělal také. Opatrně naslouchal, natahoval uši a doufal, že zjistí více o blížících se skavenech.

"Zatracený šedý věstec Thanquol!" slyšel hlas a poznal, patří Heskítovi Jednookému. "Odepřel mi právoplatné místo v čele této armády. Čest z vítězství nad lidmi by měla zákonitě náležet mně a, samozřejmě, klanu Skryre."

Lurk zamrskal kníry. Takhle mluví zrádce a byl si jistý, že šedý věstec Thanquol o tom rád uslyší. Poslouchal teď, jako na tom závisel jeho život, a přemýšlel, že možná najde způsob, jak se dostat z této nepříjemné situace, cestičku, jak se vplížit do přízní šedého věstce.

"Ano-ano, největší z pánů. Thanquol je blázen. Možná by také mohl mít nehodu jako Vermek Skab!" Lurk poznal podlézavý hlas Heskítova nohsleda Squiksquika.

"Pst-pst! Nemluvit o takových věcech. Už to zkoušeli dříve, ale nehody se vždycky staly někomu jinému, ne šedému vědci Thanquolovi. Možná je to pravda. Snad se těší přízni Rohaté krysy!"

Tedy i mocný Heskít se bál šedého věstce. To Lurka zrovna neuklidnilo. Ale přece - jakým ochráncem by mohl být šedý věstec, kdyby se mu Lurk zavděčil. Pokud by se držel Thanquolova ocasu, Lurk by to mohl dotáhnout opravdu daleko. Při dalších slovech mu ztuhl ocas.

"Výbuch spojovatele mohl uspět, ale Thanquol má štěstí jak démon a na dálku pozná spiklence."

"Nikdy, nikdy už o tomhle nemluv. Spojovatel selhal - to je všechno. Nic víc. Kdyby šedý věstec Thanquol jen tušil, že

za tím bylo něco víc, důsledky by byly zlé, velmi zlé. Jak jde další plán?"

"Dobře, největší z chaotitových mechaniků! Vykopali jsme skrytou cestu k lidem. Naši válečníci čekají na tvé rozkazy. Dnešní noc je příznivá. Lidé už byli pozváni na hostinu svou vládkyní."

Lurk cítil, jak se mu chvějí tlapy. Další zprávy pro Thanquola. Klan Skryre plánoval tajně dobýt lidské poklady. Šedý věstec Thanquol jistě odmění někoho, kdo mu dodá takové novinky. Nedočkavě se naklonil dopředu, aby viděl, co bude následovat. Jeho pohyb uvolnil kamínky, které se zřítily na zem. Hluk znepokojil skaveny z klanu Skryre - viděl, jak se postavili do obranného postoje a vytáhli meče.

"Co to bylo za hluk?" zeptal se Heskit.

"Nevím, nejstatečnější z vůdců," řekl Squiksquik. "Rychle! Rychle! Pojďte! Zjistíme to!"

"Velitelovo místo je vzadu. Jdi ty!"

Lurk proklínal svou smůlu. Hluk přerušil jejich intriková a teď se možná nedozví, k čemu dospějí.

"Nejspíš to nic není, nejmoudřejší z válečných vůdců. Jen omítka. Tunely jsou staré."

Oba stáli nehybně a naslouchali. Lurk doufal, že se nepodívají nahoru. Netroufal si stáhnout se zpátky do stínu, aby neupoutal pozornost bystrých smyslů skavenů. Byl si jistý, že uslyší i bušení jeho srdce. Nemohl nic udělat, aby se neprozradil pízním strachu.

Ti dva nervózní krysáci z klanu Skryre se pomalu uklidnili, opět dýchali klidně a lehce. Po několika úderech srdce se vrátili k intrikám.

"Jaké jsou vaše příkazy, nejmazanější z velitelů?"

"Při dnešním zatmění měsíce napadneme lidské hutě. Musíme získat jejich střelné stroje, abychom je vylepšili. Jejich parní tanky musíme vyzkoušet, abychom viděli, jak můžeme zvýšit jejich výkonnost."

"Jak si přeješ, nejlepší z mechaniků."

"Tak je to správné!" vyštěkl Heskit a otočil se ke Squiksquikovi zády, aby vykročil. Lurk si nemohl pomoci, ale všiml si, že když se Heskit otočil, jeho poskok ukázal palcem na svůj vyčnívající řezák, což bylo tradiční skavenské gesto neúcty, Heskit se otočil. Jakmile se na Squiksquika upřely jeho oči, zaujal opět postavení podlézavého zbožňování.

"Nestůj tady celý den. Pojd'! Pojd'! Rychle! Rychle! Máme ještě hodně práce."

Ve tmě se Lurk usmál. Dozvěděl se mnoho užitečných věcí, je čas navštívit šedého věstce.

"Co chceš?" otázal se šedý věstec Thanquol, když vzhlédl od svitku, který právě četl. "Myslel jsem, že jsi šel na povrch. Zabít trpaslíka!"

"Jistě, nejmocnější z čarodějů," odpověděl Lurk, svým chováním se podobal Squiksquikovi. Ted' ocenil jeho sílu.

Thanquol se při lichterce nafoukl a začal si lízat kožich. "Když jsem spěchal uposlechnout váš nejmoudřejší rozkaz, narazil jsem na důkaz spiknutí a věděl jsem, že jen velký Thanquol bude dost chytrý, aby se s tím vypořádal."

"Spiknutí? Vysvětli to! Hned-hned!"

Lurk krátce vykreslil, co zaslechl, vynechal pouze podrobnosti o tom, jak se tam dostal. Thanquol naklonil hlavu na stranu a vycenil při těch novinkách tesáky. Jak poslouchal, mrskal ocasem dopředu a dozadu, jasný důkaz skavenova pobouření. Když Lurk dokončil své vyprávění, Thanquol na něj dlouho zíral s výrazem pronikavé inteligence a Lurk pochopil, že přišel jeho čas a že bude zničen. Ale šedý věstec si pouze olízl rty, jednou tlapou se praštil do impozantní rohaté hlavy a řekl: "Udělal jsi dobře, Lurku Rozeklaný jazyku. Musím zvážit, co jsi mi řekl. Buď připraven, abys splnil mé rozkazy."

"Ano, nejchytřejší z nejvyšších velitelů."

"A Rozeklaný jazyku."

"Ano, nejmocnější z čarodějů?"

"Nikde o tom nemluv, před nikým. Jinak poznáš okamžité utrpení a bolestnou smrt."

"Ano! Ano! Slyším a poslechnu, nejmilosrdnější z vladařů."

Thanquol si hověl v trůnu, který umístil v této provizorní velitelské jeskyni. Poškrábal si svrbějící záda o dřevěné opěradlo a potom si opřel rohatou hlavu o tlapu. Ten podlézavý, lenivý Lurk mu prozradil něco, o čem by měl skutečně uvažovat. Takže, přesně jak tušil, výbuch spojovatele nebyla nehoda. Když si vzpomněl na to, jak blízko smrti se tehdy ocitl, v žaludku mu vřela zlost se strachem. Kdyby teď před ním Heskit stál, Thanquol by ho spálil na tisíce kousíčků a nechal by Rohatou kysu aby se postarala o zbytky.

Novinky o Heskitově zradě mu hlodaly v srdci. Nutil se k klidu, protože věděl, že takové myšlenky jsou nebezpečné, že dát průchod svému hněvu by mohlo případně znamenat určitou zkázu. Takto by nikdy nedosáhl svého vysokého postavení v říši skavenů. Říkal si, že najde lživější možnost, jak utišit svou žízeň po spravedlivé odplatě. Najde jiné cesty, aby pomstil proradný pokus připravit Thanquola o život.

A teď ten nový Heskitův plán - přesně tohle mohl očekávat od těch zrádců z klanu Skryre posedlých stroji. Vždy bažili po nových technologiích a nových přístrojích. Vždy byli ochotni zradit věc skavenů pro svůj vlastní vzestup. Vždy hledali cesty, jak ošidit svého právoplatného vůdce o zaslouženou čest.

Ale počkat! Mohl si to všechno Lurk Rozeklaný jazyk vymyslet, aby se Thanquolovi zavděčil? Šedý věstec tuto možnost ihned zamítl. Lurk byl příliš hloupý a nedůvtipný na to, aby přišel s takovou historkou. Kromě toho to souhlasilo se zprávami, které Thanquol obdržel od svých špehů a které oznamoval tajné shromažďování elitní armády klanu Skryre, tajnostkářské příchody a odchody z nor, jež Heskit zabral pro své vojsko.

Thanquol zvažoval možné výsledky. Chaotitoví mechanici plánovali útok na Strojírenskou univerzitu, to bylo zřejmé. Chtěli pro sebe zabavit parní tanky a varhanová děla. Šedý věstec nepochyboval, že Heskit by z vylepšení těchto lidských zbraní dokázal mnoho vytěžit. Věděl, že se žádná jiná rasa nemůže rovnat skavenímu géniu, když přijde na

výrobu strojů, a naneštěstí, klan Skryre tvořili nejskvělejší mechanici ze skvělé rasy.

S těmito zbraněmi nepochybně vzroste síla klanu Skryre a s touto silou dosáhnou většího vlivu na Radu. Zpráva, že Heskit uspěl v získání lidských zbraní, by měla za následek zvýšení prestiže klanu Skryre a možná i Thanquolovo odvolání do Skavenmoru a Heskitovo povýšení do čela armády. A to nemohl Thanquol připustit. Tupec jako Heskit mohl zavést mocné skavení vojsko jen do záhuby. Potřebovali obrovský Thanquolův intelekt, který zajistí drtivou porážku lidské spodiny. Thanquol měl povinnost k svému lidu zůstat ve vedení.

Ale jaké měl možnosti? Už uznal, že Heskit je příliš mocný a příliš nepostradatelný, aby ho bez váhání zničil. Co mohl tedy dělat? Mohl Heskitu konfrontovat, že ví o jeho zradě. Ale to nebylo ono. Chaotitový mechanik by to mohl jednoduše popřít a pak by to bylo slovo Lurka proti jeho slovu. A určitě by pak snadno našel jiný způsob, jak ukrást lidské stroje, až bude Thanquol otočený zády a jeho mysl se bude zabývat naléhavějšími záležitostmi.

Thanquol proklínal Heskitu a celé jeho proradné, zlomyslné plemeno. Proč se to muselo stát zrovna teď? Měl by využít svůj ohromný intelekt na vyřešení naléhavějších problémů, než jsou zrádní podřízení. Měl by plánovat nevyhnutelné dobytí lidského města Nulnu a zlikvidování Gotreka Gurnissona a Felixe Jaegera.

Ale počkat! Možná právě tohle byl klíč. Možná mu Rohatá krysa posílala prostředek, kterým by zabil dvě lidská mláďata jedním obuškem. Do Thanquolovy mysli začal pronikat brilantní nápad. Co kdyby použil své dva nepřátele jako zbraň proti Heskitovi? Co kdyby jim prostě oznámil, kde a kdy má dojít k útoku chaotitových mechaniků? Bezpochyby se budou snažit útok překazit.

Ano! Ano! Trollobjcovu bláznivé bažení po slávě a skutečnost, že oba už byli zdiskreditováni, jim zabránil, aby se obrátili na hloupé lidské úřady. Určitě zase udělají tu chybu a budou se snažit zmařit Heskitův plán sami. Jsou příliš hloupí, aby pochopili, že jsou Thanquolovými figurkami, a i kdyby odhalili tuto past, nezáleželo by na tom.

Trollobjcová pýcha a jeho touha po hrdinské smrti zajistí jeho zájem, i když bude stát před zdrcující převahou. Ne! Především když bude stát před zdrcující převahou.

A co je na tom nejlepší, i kdyby něco nevyšlo, Thanquol bude mít čisté ruce. Nikdo nepřijde na to, že trollobjcův zásah byl jeho práce, o to se postará. Tak dobrý nápad použít dvojici, aby zmařili úklady jeho dalších nepřátel, nebylo možné zahodit.

Probral svůj plán ze všech stran, zvažoval možné výsledky a došel k závěru, že nemůže selhat. Buď trpaslík a ten člověk překazí spiknutí svým obvyklým, surově hloupým chováním, nebo při tom budou zabiti. Obě možnosti Thanquolovi vyhovovaly. Pokud zmaří Heskitův plán, chaotitový mechanik bude zdiskreditován. Pokud zemřou, Thanquol ztratí dva silné nepřátele a pak může pro válečníky klanu Skryre připravit nějaké nepříjemné překvapení při jejich návratu. V nejlepším případě se obě strany zlikvidují navzájem. Thanquol si vzal šňupací tabák z chaotitu a vesele ho vdechl. Jaký báječný plán! Tak složitý! Tak mazaný! Tak nefalšovaně skavenský! Opět dokázal, jaký je neuvěřitelný génius! Jediné, co teď musel udělat, bylo najít způsob, jak dát trpaslíkovi a jeho nohsledovi vědět o Heskitově plánu. Musí to být komplikované, lstivé a přirozené. Ti nedůvtipní blázni nikdy nezjistí, že jim pomohl jejich nejmocnější nepřítel.

"Vzkaz pro vás, pane," řekl malý, umouněný chlapec a natáhl ruku pro peníze. V druhé ruce svíral hrubý pergamen. Felix na něj shlédl, zvědavý, jestli to není nějaký podvod. Chudí nulnští hoši byli proslaveni svou vynalézavostí v obírání hlupáků o peníze. Měl by si dát pozor. Právě zapálili lucerny. Bylo ještě brzy a Slepé prase bylo zatím poloprázdné.

"Co je to? Nevypadáš jako posel."

"Nevím, pane. Gentleman, který mi předal ten papír, vypadal divně. Dal mi měďák a řekl, že dostanu ještě jeden, jestli ho doručím vysokému vyhazovači se světlou srstí u Slepého prasete."

"Světlou srstí?"

"Mluvil divně. Taky divně vypadal. Abych řekl pravdu, divně smrděl."

"Co tím chceš říct?"

"No, jeho hlas nebyl úplně normální. Byl vysoký a pisklavý. Měl na sobě kutnu s kápí, která mu skrývala tvář. Říkal jsem si, že si šaty nebral už hodně dlouho. Smrděly jako pes nebo jiné zvíře s kožichem, ve kterém spí. Víím to, protože můj pes, Uffie, spával."

"Zapomeň teď na Uffieho. Co jiného jsi o něm zjistil?"

"No, pane, divně chodil, celý shrbený."

"Jako stařec?"

"Ne, pane, na starce se pohyboval moc rychle. Spíš jako jeden z těch zmračených žebráků, které vídáte v Laciné ulici, jenže se hýbal příliš rychle na to, aby byl zmračený a... No, jednu věc jsem se vám bál říct, abyste si nemyslel, že jsem blázen."

"A co to je?"

"No, když odcházel, myslel jsem, že má pod šaty hada. Viděl jsem něco dlouhého a kroutilo se to."

"Mohl to být ocas? Jako ocas krysy?"

"Mohl, pane. Mohl to být ocas. Myslíte si, že to byl mutant, pane? Jeden ze změněných?" Do dětského hlasu se vloudil tón zvědavosti a hrůzy. Zřejmě si myslel, že vedou důvěrný rozhovor.

"Možná. Kde jsi viděl toho žebráka?"

"Dole v Slepé uličce. Ani ne před pěti minutami. Spěchal jsem, protože jsem si chtěl koupit kus koláče za měďák, který mi máte dát."

Felix hodil děcku měďák a chňapl po svitku v jeho ruce. Rozhlédl se po lokále, jestli tam není Gotrek. Trollobjce seděl u bočního stolu, mohutná ramena shrbená, ve svalnaté ruce svíral džbán světlého piva a v druhé obrovskou sekýru.

Felix něho kývl.

"Co je to, človíčku?"
"Řeknu ti to cestou."

"Žádná stopa, človíčku," řekl Gotrek, když si prohlížel uličku. Zavrtěl hlavou a svalnatou rukou si přešel přes velký zbarvený hřeben vlasů. "Ani žádný pach."
Felix nechápal, jak může trolobijce něco cítit přes smrad odpadků, které se vršily ve Slepé uličce, ale věděl, že Gotrek mluví pravdu. Felix už zažil dost důkazů bystrosti jeho smyslu na to, aby teď pochyboval o jeho slovech. Felix stále držel ruku na jílci svého meče a byl připravený zavolat hlídku, kdyby s něčeho všiml. Od chvíle, kdy mu to dítě doneslo dopis, tušil nějakou léčku. Ale zatím nenašli žádnou stopu. Skaven, pokud to byl skaven, si vše dobře spočítal a zajistil si dostatek času aby unikl.

Felix se znovu rozhlédl po uličce. Nebylo tam mnoho k vidění. Z obchodu a krčmy pronikalo světlo luceren, ale neozařovalo nic jiného než smetí a popraskané, oprýskané zdi budov na druhé straně uličky.

"Vede to dolů do Bludiště," řekl Gotrek. "Kanály mají tucet vchodů. Nás prchající přítelíček utekl tudy."

Felix přemýšlel o točitém labyrintu, který tvořil Bludiště. Bylo to oblíbené místo nejubožejších a nejzoufalejších městských chudáků. Nezamlouvala se mu ani představa, že by tam šli za jasného denního světla, a už vůbec ne, že tam budou hledat skaveny za tohoto temného, zamračeného večera. Gotrek měl ale nejspíš pravdu: pokud to byl skaven, teď už byl v kanálech.

Felix se vracel ulicí až k lucerně, která celou noc ozařovala štít zastavárny. Rozvinul hrubý papír a zkoumal dopis. Rukopis byl zvláštní. Písmena byla nepravidelná, podobná spíš trpasličím runám než císařské abecedě, ale bylo to psáno v reikspiel i když uboze složené a napsané. Stálo tam:

Přítel - buďte varováni! Zlí krysaři ze zrádného skavenského klanu Skryre - nechť jsou navždy prokleti, zvlášť ten mizerný ďábel Heskit Yednooký - plánují napadnout Strojirenskou univerzitu dnes v bezměsíčné noci. Chtějí ukrást vaše tajemství pro vlastní nečestné účely. Musíte je zastavit nebo budou o krok blíže k dobytí vrchního světa.
Váš přítel.

Felix podal dopis Gotrekovi. Trolobijce si ho přečetl a silnou rukou ho zmačkal. Výsměšně zafuněl. "Past, človíčku!"

"Možná - ale i kdyby, proč nás sem jednoduše nevylákají a nenapadnou nás?"

"Kdo může vědět, jak pracuje krysí mozek?"

"Možná, že všichni skaveni nejsou nepřátelští. Možná nám někteří z nich chtějí pomoci."

"Možná byla moje babička elfka."

"No dobrá. Možná jedna frakce zbrojí proti druhé a chtějí, abychom si to s nimi vyřídili."

"Proč to neudělají sami?"

"Nevím. Jen nahlas uvažuji. Dnes večer se pořádá hostina na počest Vereny. Na univerzitě bude jen hrstka lidí. Ostatní budou na hostině, kterou hraběnka Emmanuelle připravila pro jejich cech. Snad bychom měli varovat stráž."

"A co jim řekneme, človíčku? Že nám skaven poslal dopis, kde píše o chystaném vloupání svého bratra do speciální zbrojnice kurfiřtské hraběnky? Asi jsi zapomněl, co se stalo minule, když jsme se snažili někoho varovat před skaveny."

"Takže ty tvrdíš, že bychom neměli dělat nic?"

"Nic takového neříkám. Říkám, že bychom se o to měli postarat sami a nepočítat s ničím pomoci."

"Co když je to past?"

"Když je, tak je. Zemře spousta skavenů."

"My můžeme také zemřít."

"Pak to bude hrdinská smrt."

"Teď bychom se měli raději vrátit do Slepého prasete. Heinz bude mít starost, kam jsme se ztratili."

* * *

"Doručil jsi dopis, jak jsem ti nařídil?" zeptal se šedý věstec Thanquol.

"Ano! Ano, nejurozenější z vládců," řekl Lurk.

"Dobrá. Teď tě propouštím. Buď připraven na další rozkazy. Kdyby se tě někdo ptal, co jsi nahoře dělal, řekni mu, že jsi špehoval trpaslíka, abychom ho mohli zabít. V podstatě je to pravda."

"Ano, ano, nejchytřejší z členů Rady."

Tanquol si radostně zamnul tlapami. Nepochyboval, že se ten hloupý trpaslík a bezsrstá opice chytí do jeho mazané zosnované pastí. Jeho krásně složený a něžně sepsaný vzkaz se o to postará. Teď musel jen čekat a ujistit se, že cokoliv se stane, Heskitovi válečníci svůj úkol nesplní. Věděl, že je to na nejlepší cestě.

Heskit si s pýchou prohlížel jednotky chaotitových mechaniků. Sledoval dva vrhače chaotitového ohně, kteří kontrolovali svou objemnou, smrtící zbraň s veškerou péčí vycvičených skaveních mechaniků. Menší z těch dvou jemně udeřil do hlavně klíčem, aby se ujistil, že je nabitá, zatímco druhý pro jistotu držel nebezpečný konec směrem ke stropu.

Houf zpocených otroků si na chvíli odpočinul; ztěžka lapali po dechu a námahou vyplazovali jazyky. Pracovali dlouho a poctivě, aby připravili cestu pro noční dobývání. Hodiny odtud odlákávali kanálovou hlídku, dny se snažili tlumit zvuk krumpáčů, aby mohli dokončit tuto stavbu. Teď byly všude rampy a oni byli připraveni prorazit na povrch a vyjít se do lidského doupěte.

Heskit zkoumal jejich práci vycvičeným profesionálním okem. Během svých učňovských let dohlížel na konstrukci lešení kolem velkých skaveních válečných lodí. Lešení, které se jen málokdy zřítilo a zabilo ty dole, pomyslel si s pýchou. Byl to hotový zázrak jeho doupěte. No, po dnešní noci si budou jeho mechanici muset lámat hlavu ještě víc. Překoná Mekritův vynález spojovatele a udělá pro záležitost skavenů víc, než dokázal Ik se svým vynálezem přenosného mučícího přístroje. Po dnešní noci bude vlastnit všechna tajemství lidské rasy. A pak je tisíckrát vylepší. Heskit věděl, že vybral vhodnou dobu. Dnes byl svátek Vereny. Hlídky měly službu, ale v porovnání s obvyklým počtem byly prořídle a bezpochyby byli všichni jejich členové opili. Zabijáci z klanu Eshinů se teď pohybovali nahoře a likvidovali zbylé strážce. Brzy nastane čas vyrazit podle plánu.

Kolem proběhl rozprašovač jedovatého větru, tvář mu skrývala kovová plynová maska. Přes křemenné čočky bylo vidět jen jeho nervózní, pichlavé oči. K hrudi si tiskl skleněnou kouli chemické smrti, aby ji chránil před nehodou tak, jako ptačí matka chrání drahocenné vejce.

Heskittiv chronometr třináctkrát odbil. Zatáhl za řetízek a z kapsičky kalhot vyndal zdobený mosazný přístroj. Přitiskl si ho k uchu a byl odměněn hlasitým tikotem dokonale sestrojeného mechanismu. Rychle ho otevřel a podíval se na ciferník. Ukazoval malého běhajícího skavena. Při každém úderu srdce se mu hýbaly nohy dopředu a dozadu. Jeho dlouhý ocas mířil k třináctce a stejně i jeho krátký bodající meč. Bylo třináct hodin, na minutu přesně. Heskit se otočil a dal znamení k zahájení operace.

Felix se díval na Strojírenskou univerzitu. Byla to nanejvýš impozantní stavba, spíš pevnost než jakákoliv univerzita, kterou kdy navštívil. Vysoké, široké věže v každém rohu se hodily víc k hradu než k místu studia. Všechna okna v přízemí byla zamřížovaná. Dovnitř vedla jen jedna cesta - masivní klenutou chodbou, dost širokou pro kočár tažený koňmi.

Měkké žuchnutí za jeho zády mu prozradilo, že dorazil Gotrek, který pravděpodobně spadl do záhonu květin. Slyšel trpaslíka zaklít v jeho hrubém hrdelním jazyce.

"Raději buď zticha!" zašeptal Felix. "Ve skutečnosti bychom tu neměli být."

Byla to pravda. Do tohoto vysoce tajného místa bylo pod trestem bolestivé smrti nebo přinejmenším dlouhého pobytu v kobce potupného vězení hraběnky Emmanuelle dovoleno vstoupit jen zmocněným členům císařského vojska.

"Strážce jsou příliš opilé, aby si něčeho všimly, človíčku. Je to hanba, ale od lidí se to dá očekávat."

Felix se natáhl a stáhl ze zdi svůj nový plášť. Rozbité sklo a hřebíky, které byly zasazeny do vršku zdi, jej roztrhaly. Pořád je lepší roztržený plášť než rozfíznutá ruka, pomyslel si Felix. Zahleděl se na strážní budky vedle zavřené železné brány a musel souhlasit s Gotrekem. Byla to hanba.

Jeden ze strážce byl tak opilý, že ležel vedle svého stanoviště a spal. Pak si Felix všiml, že je v jeho držení těla něco podivného, a opatrně se k němu přiblížil, aby si jej prohlédl zblízka. Potom spatřil více ležících postav. Bylo možné, aby byli všichni strážní opilí a spali? Přikradl se ještě blíž a pak vytasil svůj meč.

Strážní nebyli opilí. Byli mrtví. Každý ležel v kaluži krve. Jednomu ještě trčel ze zad nůž. Felix se shýbl a prohlížel si ho. Ihned ten druh poznal z bitky se skaveními zabijáky u Slepého prasete.

"Vypadá to, že náš přítel mluvil pravdu," řekl Gotrekovi, který se k němu připojil.

"Tak se pojďme podívat dovnitř."

"Bál jsem se, že to řekneš."

Heskit procházel chodbami univerzity, obklopený osobními strážci. Svým způsobem ho toto místo uklidňovalo. Kolem něj byly známé věci: výhně, stoly, soustruhy, svorky a všechny nástroje dobře známé mechanikům na celém světě, bez ohledu na rasu, k níž patřili. Nočním vzduchem se nesl pach uhlí a kovu. V chodbách to vřelo skaveny jako vojskem, které vyrabovalo všechno, kudy prošlo. Doufal, že se jeho poskokovi Squiksquikovi podaří dostat do centrálních zbrojnic, jinak by byla jeho kořist nulová.

Po pravici viděl polici s dlouhými mušketami neznámého vzhledu. Hned se k nim vrhl a jednu sundal. Byl to nedokončený nový prototyp. Hlaveň byla vyztužena měděným drátem a nad ní byl namontován malý dalekohled. Nic moc, pomyslel si Heskit, jednoduše slabý pokus o muškety, které už jeho osobní strážci nosili dlouho. Bez přístupu k chaotitu, ze kterého vyráběli prachové směsi, lidé nikdy nemohli dosáhnout stejného dostřelu a průraznosti kulky. Doufal, že ostatní tamější zaměstnanci stáli víc za jeho pozornost, jinak by to byla promarněná noc.

"Nejjasnější z pánů, tudy," uslyšel Squiksquikovo volání. Heskit kráčet dlouhým sálem a ocitl se v další strojírenské dílně. To už bylo lepší, myslel si, když uviděl kulaté, zavalité varhanové dělo. To už stálo za to. Přišel k němu a tlapou přejel po chladné kovové hlavni. Ano, opravdu, to už stálo za to.

Podíval se dolů a spatřil přístroj, který roztáčel hlavěň, a zápalník, jenž ve stejnou chvíli zažehl rozbušky. Velmi chytré. Zajímalo ho, zda by kov odolal prachu z chaotitu. Nejspíš ne, ale na druhé straně některé z těch nově zkoušených slitin olova a chaotitu dokázaly divy. Od doby, kdy vybuchlo poslední automatické dělo a zabilo deset jeho asistentů, už s nimi žádnou nehodu neměl.

"Rychle! Rychle! Vezměte to!" poručil Squiksquikovi. Jeho poskok zapištěl několik rozkazů a přispěchala skupina skaveních otroků. Slabě kvičeli, když dělo odváželi. To Heskita netrápilo. Vlastně se mu to líbilo.

Vydal se do dalších sálů, zvědavý, jaké nové hračky najde na tomto podivném a vzrušujícím místě.

Felix tápal po klice. Doufal, že dveře budou zamčené. Ale byly otevřené a on tušil proč. Ve vzduchu cítil známý zápach, směs pižma, mokrého kožichu a kanálových výparů. Nedalo se pochybovat, skavení byli zde.

"Možná bychom měli upozornit hlídku," zašeptal Gotrekovi.

"A co jim chceš říct? ,Vloupali jsme se právě do vaší zbrojnice a objevili tam nějaké skaveny. Čestně, nesnažili jsme se

nic ukrást. Jen jsme se chtěli podívat.' Viset jako zloděj není zrovna moje představa slavné smrti, človíčku."
"Potom bychom tam raději neměli chodit," mumlal Felix. Teď litoval, že souhlasil s tímto pošetilým plánem. Ve chvílkovém zápalu se nechal unést všemi událostmi a zdálo se mu, že to má jistou logiku, ale teď viděl, že to nebylo nic jiného než čiré šílenství. Byli na místě, kam by vůbec neměli vkročit, a pravděpodobně je obklíčili divocí skavení válečníci. Než by jim přišel někdo na pomoc, s největší pravděpodobností by už byli mrtvi, a kdyby náhodou přežili, jejich zachránci by je, jak Gotrek naznačil, určitě pověsili jako špehy. Jak jsem se mohl dostat do této situace? ptal se Felix.

"Budeš tu stát celou noc - nebo otevřeš ty dveře?"

Felix napůl očekával, že každou chvíli ucítí na tváři nůž, a proto otevíral pomalu a opatrně. Před ním se nejasně rýsovala dlouhá chodba. Byla tam tma, jen zvenčí sem pronikalo trochu světla. Felix si přál, aby u sebe měl lucernu. Někde tu musí být světlo, pomyslel si - pak si ale uvědomil, že by tím na sebe upoutali nežádoucí pozornost.

Gotrek se kolem něj protlačil a vydal se chodbou, v ruce držel ohromnou sekýru připravenou k úderu. Nezbyvalo mu nic jiného, než ho následovat. Felixovi se nezamlouvala představa, že zůstane sám v tak obrovské budově, kde se vše rozléhalo.

"Máme problém, nejrozhodnější a nejrozáznější z vůdců," řekl Squiksquik tiše.

Heskit se otočil a nevrle se na svého zástupce podíval. "Problém? Jaký bychom mohli mít problém, Squiksquiku?"

Vysvětli to! Rychle! Rychle!"

"Předák Quee si myslí, když teď viděl parní tank, že by s ním mohl mít potíže. Myslí si, že podpěry nejsou dost silné, aby unesly takovou tíhu. Asi by nebylo moudré brát ho do kanálů."

"Vyříd' předákovi Queeovi, aby ten problém rychle vyřešil, jinak ho vyměním za někoho schopnějšího. Musíme ten parní tank mít! Musíme ten stroj prostudovat! Musíme zjistit, jak funguje! Klan Skryre tu zbraň potřebuje."

Heskit se vyšplhal na vršek parního tanku. Jeho následovníci svítili zelenými chaotitovými lampami, aby na práci lépe viděli. Když se Heskit dostal na tom silném stroji až nahoru, ztuhl mu ocas. Založil tlapy v bok, zaujal vůdcovský postoj a pohlédl na místnost.

Rozhlížel se po tomto největším sále, místě, kde se montovaly parní tanky. Bylo to impozantní. Všechny součástky, ručně vyráběné, ležely na blízkých stolech. Na desce na zdi byla připíchnutá ohromná schémata, podle kterých se učni řídili. Nahoře byly různé kladky, dráty a lana, jež přenášely všechny kusy na místo. Byla to dostatečně zamotaná a složitá pavučina, která dokázala potěšit srdce každého skavena.

Nedaleko stál nedokončený parní tank, připomínající napůl sežranou mršinu nějakého leviathana. Nad ním se táhly ochozy, ze kterých mistři sledovali práci svých dělníků a dohlíželi, jestli vše vykonávají pořádně. Ano, některých jejich nápadů by se určitě dalo využít pro věc skavenů.

Heskit se otočil dozadu a brzy se ponořil do pozorování obrovského mechanismu, ohromený možnostmi jeho konstrukce. Ve skutečnosti byl parní tank nejděsivějším výtvozem, s jakým se kdy setkal. Tlapou přejel po snýtovaném kovu a cítil, jak se mu zrychlil tep. Viděl se, jak ho řídí, jeho tank by byl však větší a lepší, poháněný prachem z chaotitu a s chaotitovým vrhačem ohně místo děla. Kulky by se odrážely od obrněné korby. Šípy by se odrážely od tlustých stěn. Rozdrtil by své nepřátele na krvavou kaši. Měl by periskop na sledování okolí a nemusel by vystrkovat hlavu do nepřátelské palby a ta hloupá kola by vyměnil za pásy, aby dokázal snadno projet i nejnerovnějším terénem.

Touto úpravou dobudou skavení svět a on, Heskit Jednooký, na tom bude mít zásluhu.

Felix před sebou spatřil velký otevřený dvůr. V jeho středu zela obrovská jáma, ze které vycházel známý zápach kanálů. Dvůr byl ozářen strašidelným, blikajícím zeleným světlem. V jeho jasu Felix viděl krysáky běhat dírou a vlastní budovou tam a zpět. Každý nesl na rameni bednu nebo část stroje. Vypadalo to, jako by vyrabovali celou univerzitu. Felix si nebyl jistý, co mají dělat. Nad takovým množstvím skavenů nemohou nikdy zvítězit.

Heskit vlezl do parního tanku a prohlédl si řídicí zařízení. Uvnitř byla sedačka uzpůsobená lidskému řidiči, ale v objemné kabině bylo vměstnáno také obrovské dělo a veliký parní kotel. Kotel bezpochyby zajišťoval pohon. Řízení bylo pro skavena Heskitovy inteligence opravdu jednoduché. Tato páka sloužila pro jízdu vpřed; tato páka byla zpátečka. Píšťala mohla být používána pro úděsný hluk a k uvolnění tlaku v kotli. Tímto kolečkem se dal parní tank řídit doprava a doleva a tímto se zaměřovalo dělo. Všechno bylo velmi snadné.

Heskit najednou věděl přesně, co chce udělat, a protože byl pán chaotitových mechaniků, nikdo ho nemohl zadržet. Vyzkouší jízdu tohoto stroje, jen aby se ujistil, jak funguje. A ušetří to námahu donést ho do jámy a dolů do kanálů. Rozkázal, aby přivedli dva otroky. Ti za chvíli nalili do kotle vodu. Za několik minut byl stroj pod tlakem a připravený k chodu.

Heskit zatáhl za páku a parní tank vyrazil vpřed.

Felix v dále slyšel dunění, jako by si odkášlal drak. "Zní to jako nějaká obluda," zašeptal Gotrekovi.

"Spíš jako parní stroj, človíčku. Měli bychom to prověřit."

Spěchali po schodech nahoru a po ochozu nad dvorem. Tu a tam ležela těla stráží, zabitých obdobným skavením nožem, který viděli před chvílí. Felix ustoupil a sáhl po meči. V každém okamžiku očekával, že narazí na skupinu divokých zabijáků, takových, kteří napadli jeho a Elissu tehdy v noci v jeho pokoji.

Ten pocit rychlosti a síly byl děsivý. Heskit ještě nikdy nic podobného nezažil. Cítil, že by mohl rozmačkat všechno, co by se mu připletlo do cesty, a překonat jakoukoliv překážku.

S tímto tankem by přemohl všechny nepřátele. Hlavou mu probíhaly představy obrovských armád, které si razí cestu parními tanky poháněnými chaotitem. S takovou silou a s posádkou divokých skaveních válečníků by klan Skryre dokázal dobýt celý svět. A samozřejmě, on, Heskít Jednooký, by byl za svůj geniální plán patřičně odměněn. O to by se už postaral.

Heskít vzhledl, aby se podíval, kam jede. Co to ten bláznivý rozprašovač jedovatého větru vyvádí? pomyslel si, když před sebou uviděl skavena s vyděšeným výrazem ve tváři.

Felix se po ochozu dostal nad obrovský sál, který vřel skaveny. Uprostřed se leskl nový parní tank. Z komína vycházel kouř a pak si Felix všiml, že se začínají pohybovat jeho kola. Nabíral na rychlosti a přejel malého skavena, který před ním stál a něco svíral. Skaven se svalil a z rukou mu vypadla nějaká skleněná koule. Při dopadu se roztrhla na milion kousků. Vzápětí se zvedl ohromný oblak nazelenalého plynu. Všichni skaveni, které pod sebou viděl, se chytli za hrdlo, pak se začali svíjet a vykašlávat krev. V okamžiku se všichni zmítali na podlaze, švihali ocase a kopali nohama do země. Vypadalo to, jako by se topili.

Vzpomněl si na Gotrekovo vyprávění o plynových zbraních skavenů. Vzpomněl si na ten strašný okamžik během boje se skavenem v kanálech, kdy si myslel, že ho otrávil plyn. Vzpomněl si také na to, jaké navrhl trollobijce řešení - namočit kapesník ve splašcích a dát si ho na ústa. Momentálně neměl čas ani chuť si tento názor ověřit. Felix si s radostí všiml, že je plyn těžší než okolní vzduch a nemohl se dostat až k nim. Navíc už se začínal rozptylovat.

Umírám? pomyslel si Heskít. Nebo se mi podařilo včas zadržet dech? Nevěděl. Oči mu slzely z plynu, který dovnitř pronikl otevřeným poklopem. Před ním leželi dva skaveni otroci, chrčeli a lapali po dechu. Heskít věděl, že necítí žádnou bolest. Možná k varování stačil ten úder srdce, když spatřil rozprašovače. Měl dost času, aby se pořádně nadechl a zadržel dech. Samozřejmě, že ho nevyplýtl k varování ostatních. Hlavou mu blesklo: zachránit jen sám sebe.

Heskít zíral do zelené temnoty vlhkýma očima a snažil se vyvézt tank do čistého vzduchu. Na něco najel a rozmačkal to pod koly. Zdálo se mu, že zaslechl bolestné zaskučení. Ignoroval je a soustředil se jen na to, aby zůstal naživu. To bylo pro něho nejdůležitější.

Připadalo mu, že mu puknou plíce. Srdce mu bilo třikrát rychleji než obvykle. Vystříkl pižmo strachu a zašpinil si jím své krásné brnění. Nestaral se o to. Záleželo jen na tom, aby nedýchal do doby, než bude kolem něho čistý vzduch. To ho mělo udržet při životě, navzdory zrádnému útoku toho bláznivého rozprašovače.

Všude kolem viděl známky paniky, slyšel křičet rozkazy skavenů, chrčel příkazy a řinčet zbraně.

"Jsme napadeni!" slyšel řvát Squiksquika. Až když do tanku začaly vrážet kulky z mušket, Heskít si uvědomil, že si ti idioti myslí, že je napadl.

Felix sledoval ve stoupajícím zmatku masakr. Plyn zabil tucty skavenů. Zbytek krysáků se otočil k parnímu tanku.

Několik skupin s dlouhými puškami na něj začalo zblízka střílet. Dva těžce vyzbrojení skaveni s nějakou obrovskou zbraní se postavili na místo, odkud mohli vypálit na tank.

Mohl tam dole být živý člověk a podařilo se mu nějak přivést do chodu válečný stroj? Bojoval teď o svůj život a zoufale potřeboval pomoc? Felix se otočil k trollobijci, aby se s ním poradil - a teprve potom si uvědomil, že Gotrek je pryč. Felix se mohl jen dohadovat, kam zmizel.

Skaveni obratně přemístili svou podivně vypadající zbraň na pozici. Jeden z nich se přikrčil s hlavní namířenou na zadní část tanku, druhý třímал nataženou zbraň. Náhle vyšlehl nazelenalý plamen a zasáhl tank. Olízl kovové boční desky, silně žhnoucí světlo ozářilo celou místnost a přimělo Felixe, aby vystoupil až na okraj balkonu. Zpozořoval, že na něj celá skupina náhle začala ukazovat a štěbetat.

Tušil, co bude následovat.

Heskít zavřel oči a doufal, že bude stále vidět, až je znovu otevře. Žár byl silný a chaotitový oheň z plamenometu se dostával skrz průhled parního tanku. Heskít vykřikl a znovu vypustil pižmo strachu a ušpinil jím sedadlo.

"Zastavte! Zastavte! Blázní!" zaječel. "To jsem já, Heskít, váš vůdce!"

Pokud ho někdo přes rachot parního tanku slyšel, nedal to najevo. Všichni byli zmatení a šílení. Možná na něj jeho krysí rodina ve zmatku zapomněla a myslí si, že je napadl člověk. Ale bylo také možné, že nějaký ničemný poskok věděl velmi dobře, že je uvnitř, a využil příležitosti, aby zavraždil svého nadřízeného.

Po pravdě řečeno, Heskít věřil spíš té druhé možnosti - připadalo mu to pravděpodobnější. Například tamti válečníci s plamenomety nepřestávali ve svém útoku ani na jeho přímý rozkaz. Mohli by tvrdit, že ho přes rachot stroje neslyšeli, ale Heskít věděl svoje. Bylo to teď tak jasné. To všechno byla část d'abelského plánu, který ho měl odstranit z jeho právoplatného postavení. Vůbec by ho nepřekvapilo, kdyby za tím vším stál šedý věštec Thanquol.

Plný spravedlivé, mstivé zlosti vycenil Heskít tesáky a namířil parní tank přímo na vrhače chaotitového ohně. Příliš pozdě si ta zrádná havěť uvědomila nebezpečí a pokusila se utéct do stran. Heskít byl odměněn křupáním jejich kostí, které cítil pod koly. Ozvala se příšerná rána, když hlaveň vybuchla světélkujícími chemikáliemi.

Felix byl v pasti. Skaveni se valili na balkon, kde stál, v příšerném chlupatém proudu. Bylo jich mnoho, víc, než s kolika mohl bojovat. Nepochyboval o tom, že by mohl jednoho nebo dva vylákat na úzkou galérii, ale mezitím by ho ostatní přepadli ze zadu a vrazili by mu své odporné nože do zad. Prokletý Gotrek! Kde byl trollobijce, když ho potřeboval? Jako odpověď na svou nevyřčenou otázku zaslechl zezdola dunivý řev. Odhodlal se k jednomu rychlému pohledu a zjistil, že se trollobijce dostal do spodní místnosti a za sebou nechával pás mrtvých a umírajících krysích mužů. Kolem tváře měl ovínutý mokřý hadr. Trpaslík očividně vyloučil možnost, že zahyne otravou plynem dřív, než dosáhne

hrdinštější smrti.

Felix také pod sebou viděl parní tank, který se kodrcal dopředu. Kolem kol a poklopu mu šlehalý plameny. Najel na pracovní desku a odrazil se od ní. Za ním se táhl ohnivý ohon. Rozdrtil vše, co se mu připletlo do cesty. Pak se začal otáčet kolem dokola a na okamžik se zastavil předkem namířeným na trolobijce. Gotrek stál na místě a čelil ohromnému stroji jako estaliánský matador stojící proti býkovi. Kolem trpaslíka uskakovali vyděšení skaveni na všechny strany. To vše Felix zahlédl, když se na něj valila vřící masa skavenů. Věděl, že když zůstane tam, kde je, zemře. Nezbyvalo mu nic jiného než strčit meč do pochvy a vyskočit na zábradlí. Zvedl ruce a chytil se nad hlavou jednoho lana. Rychle přeručkoval až do středu dvora. Chvilí tam visel a snažil se popadnout dech.

Najednou Felix cítil, že se lano začíná pod jeho vahou prohýbat. Ohlédl se a uviděl hrozně se šklebícího skavena, který nožem přežezával provaz. To ne, pomyslel si Felix, když lano prasklo a on letěl dolů.

Heskit nemohl uvěřit svým očím. Opravdu před ním stál trpaslík a rozháněl se obrovskou sekyrou? Jak by tady, uprostřed lidského doupěte, mohl být trpaslík? Nadechl se snad rozprašovačova plynu? Měl halucinace? Tank se rozpaloval stále více, nejenom díky kotli. Heskit si byl jistý, že odněkud cítí chaotitový oheň. A kam se poděli všichni jeho poskoci? Nemohl je přece zabít trpaslík a plyn. Dobrá, jedna věc byla jistá: žádný trpaslík nemůže přežít srážku s parním tankem. Heskit zvýšil obrátky a hnál se přímo na Gotreka.

Lano prasklo a Felix při pádu opsal velký oblouk. Přímou pod sebou viděl Gotreka a parní tank. Zdálo se, že kola ožehnutého tanku rozdrtí trolobijce na krvavou kaši. Ten ale v posledním okamžiku uskočil stranou a zaťal hluboko do stroje svou sekyrou. Ozval se ohlušující třeskot, který připomínal vyzvánění velikého zvonu.

Felix s bolestným výkřikem dopadl na zem. Až na poslední chvíli si uvědomil, že přistál přímo před parním tankem. Vše nasvědčovalo tomu, že skončí pod jeho koly.

Heskita rozbolela hlava z kouře a silného dunění, které se rozléhalo kabinou. A co to bylo za ránu na boku stroje? Začal litovat, že dovolil svým poskokům, aby ho vlákali do této smrtící pasti.

Až se mu podaří tu věc zastavit, budou padat hlavy, to bylo jisté.

Pruďce zatáhl za brzdicí páku a ta se utrhla. Před ním se jasně rýsovala stěna budovy. Blížil se k ní příšernou rychlostí.

Úder o kryt parního tanku vyrazil Felixovi dech. Cítil, jak klouže. Cítil, jak mu žár začíná rozpalovat podešve bot. Natáhl ruce, aby se něčeho zachytil. Prsty nahmatal okraj otevřeného poklopu. Vlastní silou se vytáhl nahoru a skrčil se na vršku zrychlujícího tanku. Viděl, jak se zeď nebezpečně přibližuje. Snažil se dostat pryč, ale už bylo příliš pozdě. Náraz ho srazil a on po hlavě vletěl otevřeným poklopem do hořícího tanku.

Ozval se hrozný rachot cihlové zdi bortící se pod nárazem parního tanku. Celý stroj se zatřásl a zápach spáleniny zesílil. Na Heskita najednou spadlo něco těžkého. Zjistil, že se po jeho kožichu sápu lidské ruce.

Felix couvl, když skaven vycenil zuby ostré jako jehly a chňapl po něm. To je noční můra, pomyslel si Felix. Byl v pasti, visel hlavou dolů v malinkém uzavřeném prostoru zrychlujícího stroje, s ohavnou mutantskou obludou, která se ho snažila kousnout do krku. Uhnul hlavou na stranu, napřáhl se a pěstí zasáhl skavena do čumáku. Všiml si, že se zvyšuje tlak páry a z kotle vylétávají jiskry.

Skaven na něj zaútočil. Drápy ostré jako břitva mu roztrhly tvář. Felix byl na okamžik rád, že prostor je tak omezený, že skaven nemůže použít své zbraně. Felix se protáhl do kabiny a celou vahou přistál na krysákovi. Oba dva se pustili do rvačky a váleli se po kabině. Přitom narazili do řídicích pák a parní tank sebou smýkl doleva a pak doprava. Průhledem zahlédl vyděšené skaveny, kteří prchali do bezpečí. Parní stroj děsivě supěl. Horko a vlhko bylo nesnesitelné.

Zuřivě se rvali. Felix byl větší a těžší, ale skaven měl houževnatou sílu a navíc dlouhé, ostré zuby. Felix pocítil palčivou bolest, když mu je zaťal do ramene. Košilí mu prosakovala horká krev. Bolest a strach se změnily ve strašnou zlost.

"Tak ty takhle!" vyprskl Felix. Chytil skavena za hrdlo a začal ho škrtit. Zároveň mu tloukl hlavou o bok parního tanku.

To není dobrá noc, pomyslel si Heskit Jednooký, když mu ten šílený člověk potřetí praštil hlavou o ocel. Skaven cítil, jak ho opouští síla. V plicích už neměl vzduch a nemohl se nadechnout, protože mu krk pevně svíraly lidské ruce. Připadal si, jako by se znovu dostal do plynu, teď to však bylo stokrát horší. Kdyby ho ti bezcenní poskoci nezahladili, nikdy by k tomu nedošlo.

Přes útočnickovo rameno viděl průhledem otevřenou šachtu, která vedla do kanálů. Řítla se do ní horda skavenů prchajících z bitvy. Parní tank tam mířil také.

* * *

Felixovi se stáhl žaludek, když se parní tank zakymácel a řítla se střemhlav dolů. Museli narazit na překážku, nebo spadli do jámy, přemýšlel, když sebou v kabině zmítal. Je to tak, pomyslel si, umřu. Náhle se parní tank s hrozivým šplouchnutím zastavil a Felixe udeřil do nosu známý zápach kanálů.

Povolil stisk na skavenově hrdle a ten využil příležitosti k záchraně. Vyskočil a prchal poklopem jako fretka odvodňovací trubkou. Felix si všiml plamenů šlehajících z kotle a rozhodl se udělat totéž. S bolestivou námahou se nadzvedl a protáhl své potlučené tělo otevřeným poklopem. Chvilí zůstal stát na vršku parního tanku a se zlostí hleděl na skavena, s nímž bojoval.

Přesně jak si myslel, stroj spadl do šachty, kterou na dvoře vykopali skaveni, a teď se potápěl ve spláškách. Pod ním z

otevřeného poklopu šlehalý plameny a zvedal se kouř a pára. Spalovalo mu to boty a kalhoty mu začaly doutnat. Celý parní tank v blátě poskakoval a třásl se. Všude kolem sebe Felix viděl množství červených očí, svítících ve tmě. Byl obklopen skaveny.

Dostal jsem se z deště pod okap, pomyslel si.

Odkud se ti všichni válečníci vzali, ptal se v duchu omámeně Heskit. Měli by být nahoře a bojovat s trpaslíkem a jeho lidským spojencem a nekrčit se tady dole. Ale na tom teď nezáleželo. Jako vysoce kvalifikovaný chaotitový mechanik Heskit rozeznal všechny příznaky vážného selhání parního tanku. Nepochyboval, že má jen okamžik na to, aby se ztratil dříve, než vybuchne.

Začal na něj doléhat strach. Skočil do namačkané hordy skavenů. Dříve než mohli zareagovat, přeběhl po jejich ramenech a přitom jim šlapal do hlavách. Přesto věděl, že neutěče včas. Mohl udělat jen jedno.

Zacpal si čumák a vrhl se po hlavě do splašků.

Soudě podle rychlosti, s jakou se vylekaný skaven hnál přes hlavy svých druhů, pochopil Felix, že se stane něco hrozného.

Musel jednat, teď hned. Vyskočil, zachytil se okraje jámy a jal se soukat nahoru, právě když se masa skavenů začala hrnout k parnímu tanku.

Ucítil, jak mu drápy roztrhly nohavici kalhot, když se po něm sápla přední skupina. Zuřivě kopal druhou nohou a ucítil křupnutí, jak jeho bota zasáhla zuby.

Viděl, že k němu zeleně ozářeným sálem běží trolobijce. Felix se vyšvihнул nahoru a rozběhl se k trpaslíkovi s křikem: "K zemi! Vybu-"

Za ním to dunivě zaburácelo a vyšlehlo ostré světlo jako při úderu blesku. Vyvalil se oblak páchnoucího kouře. Potom ho zasáhla tlaková vlna. Mlhavě si uvědomoval množství skaveních postav, které se ve tmě kolem něj povalovaly. Pak narazil hlavou o zem a ztratil vědomí.

Když se Felix probral, Gotrek stál kousek od něj a zíral do šachty. Všude kolem nich ležela příšerně znetvořená těla skavenů. Felix nedokázal odhadnout, zda je měl na svědomí výbuch, nebo Gotrekovo úsilí. Na tom ale nezáleželo.

Výsledek byl nakonec stejný.

Za sebou uslyšel náhlý, mohutný třeskot. Felix se ohlédl a uviděl, že se zřítíla zeď univerzity. Z celé budovy šlehalý podivné nazelenalé plameny. Něco mu říkalo, že by nic na světě nedokázalo uhasit tento oheň, dokud se jeho magická divokost sama nevyčerpá.

Otočil se zpátky k trolobijci a až teď si všiml, že je trpaslík pocákaný krví, která kape i z jeho sekyry. Gotrek se zašklebil a ukázal své chybějící zuby.

"Dostal jsem většinu. Zbytek utekl," řekl s odporem. "Odvahe je opustila, sotva jsem zabil první padesátku."

"Ano, ale za jakou cenu! Univerzita lehla popelem! Pomysli si, kolik se zničilo znalostí."

"Univerzity se mohou postavit znovu, človíčku." Trolobijce si poklepal silným prstem na čelo. "Znalosti jsou tady.

Mistři a učni přežili. Všechno půjde dál."

"Raději bychom se odsud měli co nejrychleji dostat. Brzy přijde stráž."

Unaveně se dali na ústup. V dále už vyzváněly zvony na poplach.

Heskit zvedl hlavu nad hnědou masu bahna a z úst plival splašky. Necítil se zrovna nejlíp. Byl si jistý, že ho zachránila jen skutečnost, že rosolovitá hmota této části toku utlumila náraz. Ostatní byli nejspíš mrtví.

Ale já jsem naživu, to je hlavní, pomyslel si, když vyrazil vpřed rozrážeje tlapami vodu a mrskaje ocasem. Teď musí najít jen vysvětlení pro své selhání, které od něj ten prokletý šedý věstec bude očekávat. Protože už vůbec nepochyboval o tom, že Thanquol o celé jeho noční akci věděl.

MOROVÍ MNIŠI

"Po částečném osvětlení pohromy, která se přihodila Strojírenské univerzitě toho prokletého roku, jsem cítil, že budu muset tajit další věc. Bylo to v období mého života, kdy jsem se lépe seznámil s odporným plemenem krysích lidí známých pod jménem skaveni víc, než jsem si kdy přál nebo považoval za rozumné. Právě takové znalosti často zavdávaly našim fanaticky horlivým lovcům čarodějnic příčinu k upálení na hranici. Vždycky jsem si myslel, že kdyby tyto lidé použili jen polovinu svého zanícení pro pronásledování skutečných nepřátel společnosti spíš než nevinných učenců, náš svět by byl bezpečnější a šťastnější. Ovšem, skuteční nepřátelé společnosti jsou mnohem nebezpečnější než nevinní učenci a mají spojence na daleko vyšších místech. Necht' si sami čtenáři z toho vyvodí vlastní závěry."

-Z knihy Mé cesty s Gotrekem, svazek III., Herr Felix Jaeger
(nakladatelství Altdorf Press, 2505)

Muž se chytil za hrdlo, vydal ze sebe chrčivé zasténání a svalil se. U úst se mu tvořila pěna a z nosu mu tekla odporná zelená sliz. Ležel na zádech na hromadě odpadků a pěstmi zuřivě tloukl o zablácený chodník, dokud ho neopustila veškerá síla. Jeho údy sebou v křeči slabě škubaly, pak naposledy dlouze zasténal a zůstal nehybně ležet.

Lidé kolem na ulici se na sebe zděšeně dívali a potom od těla prchali, jak nejrychleji mohli. Žebráci se plazili pryč ze svých stanovišť. Jednonohý muž odtamtud skákal tak rychle, že ve spěchu málem upustil svou berlu. Pouliční prodáváci opouštěli své stánky; hospodyně chvátaly domů a zamykaly za sebou dveře. Bohatí obchodníci popoháněli své nosiče k ještě větší rychlosti. Během chvíle byla celá ulice úplně opuštěná. V prchajícím davu se ozývalo stále znovu a znovu jedno slůvko - mor!

Felix Jaeger se rozhlédl po náhle pusté ulici. Nezdálo se, že by šel někdo tomu chudákovi pomoci, a tak to asi zbylo na něj. Kolem úst si omotal rozervaný plášť a poklekl k tělu. Položil mu ruku na prsa a hledal pulz. Bylo už pozdě. Tomu muži už nikdo nedokázal pomoci: byl mrtvý. Felix měl se smrtí hodně zkušeností, aby ji teď bezpečně poznal.

"Felixi, pojď pryč. Bojím se." Felix vzhlédl. Kousek od něj stála Elissa, bledá, oči rozšířené strachem. Přejela si rukou po kudrnatých černých vlasech a pak si ji položila na ústa.

"Nemáš se čeho bát," řekl Felix. "Ten muž je mrtvý."

"Ale mne straší to, co ho zabilo. Zdá se, že zemřel na nový mor."

Felix vstal a najednou jej zachvátil pověřivý strach. Teprve nyní začal přemýšlet o smrti, které byl svědkem, a o důvodu, proč všichni upláchli.

Mor byl strašná věc. Mohl zasáhnout kohokoliv, zabít kohokoliv, bohatého i chudého. Nikdo nevěděl, co ho způsobovalo. Někdo říkal, že Temné síly Chaosu. Někdo, že hněv bohů nad hříšným lidstvem. Jisté bylo jen to, že se nedalo dělat skoro nic, aby se člověk nenakazil; mohl se jen modlit. S touto zhoubnou nemocí si nedokázali poradit ani nejlepší lékaři, ani nejmocnější mágové. Felix rychle od těla odstoupil a konejšivě objal Elissu. Odtáhla se od něj, jako by ji mohl nakazit.

"Já nemám mor," ohradil se ukřivděně.

"To nemůžeš vědět."

Felix se podíval na mrtvé tělo a zachvěl se.

"Tohle tedy pro toho ubožáka nebyl šťastný den," řekla Elissa.

"Jak to myslíš?"

"Podívej. Na haleně má černou růži. Právě byl na pohřbu."

"No, teď půjde za svým drahým," poznamenal Felix soucitně.

"To je dnes už čtvrtý, o kom jsem slyšel, že zemřel na mor," řekl Heinz, když mu Felix vyprávěl tu novinku. "Hoši v lokále nemluví o ničem jiném. Sázejí se, kolik jich ještě do soumraku přibude."

Svým způsobem byl Felix za tyhle novinky vděčný. Několik posledních dní si lidé vyprávěli jen o vypálení Strojírenské univerzity. Většina tvrdila, že to byla sabotáž zosnovaná přívrženci Chaosu nebo Bretonci. Felixe stále trápilo svědomí, když si připomněl svou účast na té události.

"Co si myslíš ty?" zeptal se Felix a zkoumal, kolik lidí tam je. Výčep byl zcela plný. Muži do sebe vráželi a tak vznikaly různé třenice. Felix cítil, že ten večer budou mít určitě potíže.

"Vsadil jsem si, že jich bude deset. Loni, když přišly rudé neštovice, jich do poledne zemřelo dvacet. Ale rudé neštovice byly opravdu ošklivé. Nejhorší za dvacet let. Přesto - nikdy nevíš - tahle epidemie může být horší, než ty před ní."

"Myslel jsem, co si myslíš, že mor způsobuje," řekl Felix. "Jak se asi roznáší?"

"Nejsem doktor, Felixi, jenom hostinský. Hádám, že ho roznášíjí tuláci a čarodějky. Tak to říkávala moje stará žena Lotte."

"Myslíš, že bych to mohl chytit od toho chudáka?"

"Možné. Ale netrápil bych se tím. Když stařec Morr vytáhne tvé jméno ze svého velkého černého klobouku, nic s tím nenaděláš. To si myslím. Přesto je jedna věc jistá."

"Co je to?"

"Je to dobré pro obchod. Jakmile přijde mor, lidé vyhledávají krčmy. Chtějí na něj co nejrychleji zapomenout."

"Třeba se chtějí upít k smrti."

"Jsou horší cesty, jak zemřít, mladý Felixi."

"To ano."

"No, raději bys měl jít za těmi Tileánci a říct jim, aby schovali ty své nože, nebo nám jeden způsob předvedou."

"Jdu na to."

Felix se vydal zabránit hádce. Během několika vteřin měl daleko důležitější starosti než se bát, jestli nechytil mor.

"Tak ty se nebojíš moru?" zeptal se Felix, když vystrčil opilého žoldáka z lítacích dveří.

"Nemůžu ho chytit, človíčku," odpověděl Gotrek Gurnisson, který popadl obchodníka za ucho, stáhl jeho hlavu dolů a pak ho praštil čelem. Krev, která mu tekla z nosu, se rozstříkla a zbarvila trpaslíkovi velký chochol oranžových vlasů doruda. "Zažil jsem ho během tuctu obléhání. Lidé padali jako mouchy; já byl v pořádku. Trpaslíci obvykle mor nemívají. Přenecháváme ho slabším rasám, jako jsou elfové a lidé."

Felix chytil dva handrkující se žoldákovy kamarády za zátylek a zvedl je. Gotrek popadl jednoho, Felix druhého a vyhodili je lítačkami na temnou ulici.

"Nejhorší, co jsem měl, byla ošklivá kocovina," pokračoval Gotrek. "A už se nevracejte!" křikl na ulici.

Felix se otočil, aby si prohlédl výčep. Přesně jak předpovídal Heinz, bylo plno. Dobrodruzi z řad šlechty se tu mísili s městskými hrdlořezy a zpuštělky. Velká tlupa žoldáků, kteří se osvěžovali po karavanní cestě z Hiddenheimu, utrácela své peníze, jako by se neměli dožít rána.

Možná dělají dobře, myslel si Felix; možná žádné zítra nebude. Možná mají pouliční věštcí pravdu. Možná konec světa

přichází. Alespoň pro toho muže, který zemřel na ulici, byl tohle poslední den.

V zadním koutě viděl Elissu, jak se baví se svalnatým mladíkem oděným v hrubé venkovské haleně a kožených kamaších. Chvilí spolu vášnivě hovořili a potom se Elissa otočila k odchodu. Mladík však natáhl ruku a chytil ji za zápěstí. Felix se k nim vydal, aby zasáhl. Být osahávána, to bylo riziko povolání číšnice, ale neměl rád, když se to stávalo jí. Elissa se otočila a řekla něco mladíkovi. Ihned ji pustil a po tváři mu přeběhlo něco jako šok. Elissa ho zanechala s ústy dokořán a s bolestným výrazem v očích.

Sama spěchala pryč se zdviženou bradou a tácem plným prázdných korbělů. Felix ji chytil za paži, otočil ji k sobě a políbil ji na tvář.

"Já nemám mor," řekl, ale ona se stejně snažila vykroutit z jeho sevření.

Felix slyšel, že se slůvko mor probírá u každého stolu. Jako by v celém mizerném městě neexistovalo žádné jiné téma k rozhovoru.

"Skutečně, nemám," dodal Felix něžně. Obrátil se a všiml si, že mladík, který hovořil s Elissou, na něj zlostně zírá. Felix měl chuť jít k němu a promluvit si s ním, ale dříve, než to mohl udělat, se mladý sedlák zvedl a vykročil ke dveřím.

"Vím, že nemáš mor," řekla Elissa a přitulila se k Felixovi na slavníku, na kterém leželi. Zvedla jedno stéblo, které vylezlo z díry v matraci a začala ho jim šimrat pod nosem. "Nemusíš mi to pořád říkat. Skutečně, byla bych radši, abys o tom už nemluvil."

"Možná se snažím ujistit sám sebe," řekl, chytil ji za zápěstí a znehybnil ji ruku. Druhou rukou ji začal dráždit.

"S kým jsi to předtím mluvila?" zeptal se.

"Kdy?"

"Dole v lokále. Ten mladík. Vypadal, jako by přišel přímo ze statku."

"Ach, ty jsi ho tedy viděl?" zeptala se hlasem překypujícím nevinností.

"Zřejmě ano."

"To byl Hans."

"A kdo je Hans?" zeptal se Felix.

"Je to jen přítel."

"Nezdálo se, že si to také myslel, soudě podle toho, jak se na mne díval."

"Chodili jsme spolu ještě v mé vesnici, ale byl příliš žárlivý a měl hroznou povahu."

"Bil tě?"

"Ne, zbil každého muže, který se na mne podíval, jak by podle něj neměl. Obecní starší už toho měli dost a vsadili ho do klády. Potom utekl do města, hledat štěstí, jak řekl."

"Proto jsi sem přišla, abys ho našla?"

"Možná. Je to už dávno a Nuln je velké město. Neviděla jsem ho, až do dnešního večera, kdy přišel k Praseti. Moc se nezměnil."

"Byli jste si blízcí?"

"Kdysi."

"Teď už ne?"

"Ne." Elissa se na něj vážně podívala. "Dáváš mi spoustu otázek, Felixi Jaegere."

"Tak mě umlč," řekl a začal ji lačně líbat. Ale v myšlenkách se zaobíral Elissou a Hansem a přemítal, co mezi nimi bylo.

Šedý věstec Thanquol si šňupl chaotitu. Silná droga ho nabíla čistou energií a ocas mu ztuhl extatickým blahem. Slunil se v hřejivém pocitu triumfu.

Jeho složité propletený plán měl úspěch a pokus Heskita Jednookého o dobytí všech technologických tajemství lidské Strojírenské univerzity byl zmařen. Thanquol vycenil tesáky ve vražedném úšklebku, když si vzpomněl na Heskitovu porážku. Přinutil pyšného chaotitového mechanika plazit se v prachu před celou armádou, zatímco vysvětloval, co prováděl. Thanquol mu pak vynadal, že svým nepromyšleným jednáním téměř ohrozil celé slavné tažení na Nuln.

Nakonec se Heskit odplížil s ocasem staženým mezi nohama.

Teď odpočíval ve svých komnatách a byl mrzutý, protože očekával posilu ze Skavenmoru. Měla nahradit válečníky, jež ztratil na povrchu. Nějakou náhodou by žádní noví válečníci nemuseli dorazit. Heskit by byl povolán do Skavenmoru, aby vysvětlil nadřazeným své jednání. Možná, pomyslel si Thanquol, správné slůvko pronesené do správných uší by tomu pomohlo.

Záclona, která oddělovala jeho soukromou noru od zbytku Podzemí, se trhnutím rozhrnula a do místnosti vstoupil malý skaven.

Thanquol reflexivně skočil za svůj trůn. Kolem jeho tlapy se objevila děsivá zář temné magie, když shromáždil energii, aby vetřelce spálila do posledního atomu, ale pak si uvědomil, že to je jen Lurk Rozeklaný jazyk, a nechal magii zase rozplynout.

"Vážné novinky, nejmocnější z vladařů!" zaštěbetal Lurk Potom zmlkl, když si všiml magické aury kolem šedého věstce.

"Ne! Ne! Nejmilosrdnější z pánů, nezabíjejte mě! Ne! Ne!"

"UŽ nikdy nevpadej do mých komnat neohlášen, pokud nechceš zakusit nejkrutější bolest," řekl Thanquol a na chvíli polevil ve své ostražitosti. Přece jen se nedalo odhadnout, kdy dojde k atentátu. Žárliví rivalové byli všude.

"Ano! Ano, nejvnímavější z vědců. Už se to nikdy nestane. Jen..."

"Jen co?"

"Jen, že vám nesu nejdůležitější zprávy, velký pane."

"Co by to mělo být?"

"Nějaké řeči-"

"Řeči? Vraziš do mých posvátných komnat a chceš mi vyprávět o nějakých povídkách?!"

"Povídky z obvykle spolehlivého zdroje, největší z pánů."

Thanquol kývl hlavou. To bylo něco jiného. V posledních dnech začal Thanquol pocíťovat k Lurkově armádě informátorů jistou úctu. Malý skaven měl na vyčmuhání informací talent, který se vyrovnal Thanquolovu... téměř.

"Pokračuj. Mluv! Mluv! Neplýtvěj mým drahocenným časem!"

"Ano! Ano! Slyšel jsem, že Vilebroth Null a jeho nejvyšší pomocníci opustili Podzemí a odešli na povrch do lidského města Nulnu, aby si tam založili tajné doupě."

Co pohledával opat z klanu Morová rána nahoře? pomyslel si Thanquol. Co to mělo znamenat? Určitě nějaká zrada svaté věci skavenů, nějaký plán na uchvácení slávy, která právoplatně náležela Thanquolovi. "Pokračuj!"

"Je možné, že s sebou vzali Kotel tisíce morů!"

Ale ne, pomyslel si Thanquol. Tento kotel byl jeden z nejmocnějších předmětů, o nichž se předpokládalo, že by je klan Morová rána mohl vlastnit. Od malička Thanquol slýchal strašné pověsti o jeho silách. Říkalo se, že to byl neustálý zdroj hrozných, vřících nemocí, artefakt ukradený z chrámu boha moru Nurgleho a zasvěcený službě Rohaté kryse, ještě když byl svět mladý.

Pokud byl kotel někde na povrchu, mohlo to znamenat jen to, že Vilebroth Null chce lidi nakazit morem. Za normálních okolností by z toho měl Thanquol radost - pokud by byl tisíc mil daleko! Mor klanu Morová rána se často vymykal kontrole a kosil skaveny stejně jako jejich zamýšlené oběti. Imunní byli snad jen sami mniši. Takto už bylo zmařeno mnoho zdánlivě jistých vítězství skavenů. A teď klan Morová rána pravděpodobně vypustí své výtvoř se zvláštním pověřením Rady třinácti.

Poslední věc, kterou si mohl Thanquol přát, bylo zničení jeho armády rozpoutaným morem. Zvažoval další důsledky. Samozřejmě, Rada by nebyla proti úspěchu. Mor by možná mohl lidi úspěšně oslabit bez zásahu skaveních hord. Ale pokud by se tak stalo, Rada třinácti by mohla vztáhnout slávu na Vilebrotha Nulla, a Thanquol by ztratil její přízeň. Null by mohl dokonce být za odměnu pověřen i velením nad invazí.

Thanquol horečně přemýšlel. Co by mohlo následovat? Pokud měl tento plán pomoci vpádu, proč nebyl Thanquol informován? On byl koneckonců vrchní velitel. Ne - tohle byl určitě nějaký nekalý plán Nulla, aby posílil svou moc.

Měl by proti této proradnosti a do nebe volajícímu porušení nařízení Rady třinácti zasáhnout.

Thanquola náhle něco napadlo. Jeho agenti na povrchu mu už podali zprávy o nějaké nové a strašné nemoci, která se šíří mezi lidmi. Vilebroth Null už bezpochyby začal provádět svůj podlý plán. Nesměl si dovolit plýtvat časem!

"Rychle! Rychle! Kam šla ta zrádná verbež?"

"Nevím, nejdůstojnější z pánů. To moji agenti neřekli!"

"Běž! Rychle! Rychle! Utíkej to zjistit."

"Hned, nejrozhodnější z vůdců!"

"Počkej! Počkej! Nejdříve mi dones pergamen a pero. Mám nápad."

"Ty kýcháš!" řekla Elissa.

"Nekýchám!" namítl Felix, ale dobře věděl, že lže. Měl opuchlé oči a z nosu mu teklo. Také se trochu potil. A že by ho začínalo škrábat v krku?

Elissa dráždivě zakašlala. Zakryla si rukou ústa, ale celé její tělo se třásl.

"Ty kašleš," řekl Felix, ale hned toho zalitoval. V dívčích očích se objevily slzy.

"Ach, Felixi," řekla. "Myslíš, že máme mor?"

"Ne. Určitě ne," odpověděl Felix, ale ve skrytu duše si tím nebyl tak jistý. Sevřel ho děsivý chlad. "Obleč se," řekl.

"Půjdeme k doktorovi."

Doktor měl dnes perný den; není divu, pomyslel si Felix. Od jeho malé a ošuntělé ordinace se táhla dlouhá fronta. Jako by se tam sešla polovina města, všichni kašlali, sípali a prskali na ulici. Ve vzduchu byla cítit těžko skrývaná panika. Jednou nebo dvakrát si Felix všiml, že se do sebe lidé pustili.

To je zbytečné, rozhodl se Felix. Takhle se k doktorovi nedostanou ani do večera a lodě v chrámu Shallye byly plné prosebníků. Musí najít lepší způsob.

"Pojd'. Mám nápad," řekl, chytil Elissu za ruku a táhl ji z fronty pryč.

"Ne, Felixi, chci k doktorovi."

"Dostaneš se k němu - neboj se."

"Felixi! Co tu děláš?" Otto se nezdál zrovna nadšený. Ve skutečnosti vypadal nespokojeně od doby, kdy Felix odmítl jeho nabídku návratu do rodinného podniku a místo toho začal pracovat u Slepého prasete. Felix se na bratra pronikavě zadíval. Dnes byl Otto oblečen obzvláště bohatě v rouchu z purpurového brokátu olemovaném hermelínem a tím více vynikal Felixův ošuntělý vzhled. Trvalo mu téměř deset minut, než přesvědčil úředníky, aby ho pustili dovnitř a zavedli ho k bratrovi.

"Myslel jsem, že bys mi mohl pomoci." Felix začíchal. V místnosti byl hrozný zápach, zápach koření a květin, které byly obvykle cítit jen na pohřbech. Felix by rád věděl, odkud vychází.

"Samozřejmě, že udělám, co bude v mé moci." Otto se na něj ostražitě zadíval.

Pořád obchodník, myslel si Felix, čeká, o jakou cenu požádám.

"Potřebuji navštívit doktora."

Otto přeletěl očima z Felixe na Elissu a zpátky na Felixe. Felix téměř viděl myšlenky, které probíhaly jeho hlavou.

"Nedostal jsi... to děvče do potíží, že ne?"

Felix se dnes poprvé zasmál. "Ne."

"Jaký máš tedy problém?"

Felix bratrovi rychle vyličil, jak ten muž zemřel na ulici, řekl mu o svých vlastních příznacích a dlouhých frontách u doktora a v chrámu Shallye. Otto zvedl ruku k ústům a pozorně naslouchal, občas zatápal po mosazné kuličce, zvedl ji k nosu a zhluboka vdechoval její vůni. Felix hned poznal, odkud přichází ten zápach.

"Co je to?" zeptal se.

"Vonná kulička s divokým kořenem a stříbrným kořením z daleké Kitaje. Výpary nejlepšího léku na všechny vzduchem přenášené úplavice a špatné nálady, alespoň mě o tom ujišťoval doktor Drexler. Nechtěl bys to také vyzkoušet?"

Sundal si řetěz z krku a podal malou proděravěnou kuličku Felixovi. Pach byl velmi silný. Zdvouřile ji podal Elisse. Dala si ji k nosu, zhluboka se nadechla a rozkašlala se.

"Určitě to pěkně protáhne nos," lapala po dechu a oči jí slzely.

Felix si vzal vonnou kuličku a také se zhluboka nadechl. Hned pochopil, o čem Elissa mluvila. Výpary prořezávaly vzduch jako nůž. Měly ostrý a mátově štiplavý zápach a téměř ihned se mu hlavou a hrudí rozšířilo hřejivé teplo. Pročistil se mu nos a snadněji dýchal.

"Velmi dobré," zajíkl se. Vrátil se k svému záměru. "Ale můžeš nám pomoci s tím doktorem?"

Otto upjatě sešpulil rty. "Samozřejmě, Felixi. Jsi přece můj bratr."

"A Elisse?"

"Jí také."

Je až k podivu, jak si dokážou peníze prokřesit každou cestičku, myslel si Felix, když se rozhlížel po komnatách doktora Drexlera. Pochyboval, že by ho sluha vpustil do doktorova luxusně zařízeného domu, kdyby se neodvolal na Ottu. Felix musel připustit, že je to hezké místo.

Na dubem obložených stěnách visely zarámované certifikáty z univerzit v Nulnu, Altdorfu a Marienburgu stejně jako ručně psaná osvědčení snad od poloviny korunovaných hlav Říše. Uprostřed nich se impozantně usmíval velký doktor na portrétu od slavného Kleinmanna. Za honoráře, které si Drexler účtoval, si mohl samozřejmě dovolit služby takového portrétisty.

Felix se podíval ke dveřím. Doktor byl s Elissou ve své ordinaci. Na chvíli poslal Felixe pryč. Vstal z pohodlného koženého křesla a rozhlédl se.

Kolem jedné zdi stála sada velkých skleněných nádobek, které se hodily spíš do alchymistické laboratoře. Na poličkách ležely zatuchlé, těžké svazky vázané v kůži. Felix po jednom sáhl. Bylo to dílo Johannese Voormana s názvem Der Natur Malorum. První vydání, nic horšího. Stránky byly poškrábané a to znamenalo, že tu někdo byl a četl jej. Knihaři ho tak rozhodně nepřikrášlili. Felix si prohlédl ostatní tituly a překvapeně zjistil, že v podstatě jen polovina z nich byla o medicíně nebo alchymii. Zbytek pojednával o různých tématech od přírodopisu až po pohyb planet. Doktor byl asi sečtělý člověk.

"Vy jste učenec, Herr Jaeger?"

Felix se otočil a spatřil Drexlera, jak vychází z ordinace. Byl to drobný, štíhlý muž s úzkým, přátelským obličejem a s krátkou, upravenou bradkou. Vypadal spíš jako úspěšný obchodník než doktor. Jeho talár byl tak bohatý jako Ottův a po krvi ani stopa. Felix neviděl dokonce ani tradiční nádobku s pijavicemi.

"Trochu jsem si četl," připustil.

"Jen tak dál. Člověk by si měl zdokonalovat ducha, kdykoliv má příležitost."

"Co je Elisse?"

Drexler si sundal brýle, dýchl si na ně a potom je vyčistil lemem svých šatů. Konejšivě se usmál. "Je v pořádku. Má letní rýmu. To je vše."

Felix pochopil, proč jsou boháčů ochotni platit za služby tohoto muže. V jeho tichém, jemném hlase a klidném, jistém úsměvu bylo něco skutečně uklidňujícího. "Ne... není to tedy mor?"

"Ne. Mor ne. Žádné záněty. Žádné rány. Žádné hnisající vředy. Žádný z obvyklých příznaků jakýchkoliv větších morů. Tím jsem si jist."

Z ordinace se vynořila Elissa. Usmála se na Felixe. Musel se také usmát. "Dozvěděl jsem se, že jste se včera dostal do kontaktu s člověkem nakaženým morem, Herr Jaeger," řekl doktor a najednou zvážněl.

"Ano."

"Bude nejlépe, když se na vás tedy podívám. Ukažte mi ruku."

Několik dalších minut doktor prováděl všechny možné tajemné rituály, které Felix ještě nikdy neviděl. Dotkl se jeho zápěstí a počítal, zatímco sledoval chronometr na stěně. Poklepal Felixovi nepříjemně na prsa. Podíval se mu do očí zvětšovací sklem.

Tohle Felix neočekával. Kde byly skalpely, masti a pijavice? Byl to snad nějaký šarlatán? Byl to určitě ten nejpodivnější doktor nebo lazebník, s jakým se kdy setkal. Zaprvé neměl talár ušpiněný od zaschlé krve. A na muže, který trávil většinu života v domě, byl nezvykle opálený. Felix se o tom zmínil a Drexler se na něj ostře podíval.

"Žil jsem v Arábii," řekl. "Studoval jsem medicínu ve slavné škole v Kah Sabaru."

Felix se zahleděl na stěnu. Z arabské univerzity tam nevisel žádný diplom. Drexler zřejmě uhodl jeho myšlenkové pochody a zasmál se. "V Kah Sabaru hodnosti nedávají! Časem zjistíte, zda jste ranhojič, nebo ne. Když ne, žádný papír ho z vás neudělá."

"To je poctivé. Ale co jste se tam naučil, co jste se nemohl naučit tady v Říši?"

Stejně jako všichni občané Felix považoval Říši za nejpokrokovější a nejosvícenější lidský národ na povrchu planety. Nedokázal si představit, že by jeho lid mohl učit někdo takový jako Arabové. Elfové a trpaslíci, jistě - ale ne Arabové. "Mnoho věcí, můj příteli. Také to, že nemáme monopol na moudrost a spousta z toho, co učí naši doktoři, je jednoduše špatné."

"Například?"

"Tedy... Nepouštím pacientům žilou. To způsobuje víc zla než užitku."

Felixovi se ulevilo a zároveň ho to šokovalo. Ulevilo se mu, protože se jako většina lidí děsil lékařského skalpelu. Šokovalo ho to, protože ten muž byl zjevně šarlatán! Každý věděl, že pouštění žilou je nezbytné k uvolnění nečistých tekutin v krvi a k urychlení pacientova uzdravení. A Otto přitom tvrdil, že tento muž je nejlepší doktor v Nulnu a že vyléčil víc lidí než všichni felčari dohromady. Mimoto, Drexler vypadal jako skutečně civilizovaný a vzdělaný muž. "Myslíte si, že mám mor?" zeptal se náhle Felix, překvapený strachem a předtuchou, které ho naplnily, když čekal na Drexlerovu odpověď.

"Ne, Herr Jaeger, nemáte. Myslím, že máte slabou rýmu, nic víc. Myslím, že většina lidí ve městě, kteří si myslí, že mají mor, mají pravděpodobně totéž co vy, a myslím si, že tato panika uškodí víc než mor sám."

"Vy si tedy nemyslíte, že je mor skutečný?"

"Ach, jistěže věřím, že je skutečný. Myslím si, že na něj zemře mnoho lidí, než přejde letní parno, a víc lidí přijede z venkova. Ale vím, že vy ho nemáte a ani nikdo z těch boháčů, kteří za mnou chodí. Pokud byste ho měl, už byste byl mrtvý, nebo byste umíral."

"To by byla snadná diagnóza," řekl Felix suše. Drexler se znovu zasmál.

"Dám vám a slečně Elisse stejnou vonnou kuličku s bylinkami, jakou dostal váš bratr a jeho rodina. Bylinky vás ochrání před morem, trochu jsem je také očaroval."

"Vy jste tedy i čaroděj?"

"Jsem léčitel, Herr Jaeger, a používám všechno, co je pro pacienty nejlepší. Dělán do kouzel ochranného druhu. Víte, nemohu zaručit jejich stoprocentní účinnost, ale mohly by proti moru pomoci."

"Děkuji vám."

"Mně neděkujte, Herr Jaeger. Poděkujte svému bratrovi koneckonců, on platí můj účet."

Když se Felix otáčel k odchodu, všiml si, že na něj Drexler strnule hledí. Jeho tvář zbledla a pohled mu ztvrdl.

"Co se stalo?" zeptal se Felix.

"Ten... ten váš meč. Mohl byste mi říct, odkud ho máte?"

"Proč ne? Patřil mému příteli Aldredovi, templáři Ohnivého srdce. Zemřel a já jsem si meč vzal s nadějí, že ho jednoho dne vrátím jeho řádu. Proč se ptáte?"

"Vy jste byl Aldredovým přítelem?"

"Putovali jsme spolu zemí Hraničních knížat. Byl na rytířské výpravě, když zemřel."

"Znal jsem Aldreda. Dlouho jsme se přátelili. Studovali jsme spolu na sigmaritském semináři. Ale už dlouhou dobu jsem o něm nic neslyšel."

"Potom lituji, že zrovna já jsem posel špatných zpráv."

"Jak skončil?"

"Zemřel jako hrdina."

"Tak by si to přál. Promiňte, že vás tím obtěžuji, Herr Jaeger."

"To vy promiňte, že vám předávám tak špatné zprávy."

"Je to sympatický člověk," řekla Elissa. "A tak moudrý. Působil velice uklidňujícím dojmem."

"Cos říkala?"

Felix se na ni podíval. Byl zmatený náhodou, že Drexler zná mrtvého templáře. Pocítil neurčitou vinu, že neprojevil víc snahy, aby meč vrátil. Nicméně to byla dobrá zbraň a nejednou mu zachránila život.

"Říkala jsem, že působí uklidňujícím dojmem."

"Velmi." Felix na ni trpce pohlédl. Celou cestu ke Slepému praseti doktora vychvalovala a její ruka se nevzdálila od vonné kuličky s bylinkami. Felix uvažoval, jestli je možné, aby byl žárlivý. Vlastně s tou ženou souhlasil, ale připouštěl, že je to z nějakého důvodu těžké. Elissa to asi vycítila. Vzhledla k němu a smutně se usmála.

"Copak, Felixi, ty žárlíš?"

Proč jen ženy musejí mít na tyto věci tak neskutečný instinkt, ptal se v duchu - ale nahlas zamumlal zápornou odpověď.

Když vešli do hospody, Gotrek vzhledl. V silné ruce držel svítek. Hodil ho Felixovi.

"Chytej," řekl.

Felix ve vzduchu popadl list a hned poznal, o co jde. Byl to stejně hrubý pergamen, který dostali už tenkrát, když byli varováni před útokem skavenů na Strojírenskou univerzitu. Rychle ho rozvinul. Vůbec ho nepřekvapilo, že tam našel stejnou pologramotnou čmáranici.

Přítel - vaše mněsto, Rohatá krysa rozežvýrá jeho vnitřnosti. Nevím, kde ani jak to plánují provézt. Mohu vám yen říct, aby jste se mněli na pozoru před Kotletem tisíce morů.

Váž přítel.

"Dostal jsem to, když jste byli pryč," řekl Gotrek.

"Stejný poslíček?"

"Ne, nějaký jiný žebrák. Tvrdí, že mu to dal mnich."

"Věříš mu?"

"Nemám důvod mu nevěřit, človíčku. Ukázal mi místo, kde toho mnicha potkal. Bylo to blízko uličky, kde byl předán minulý vzkaz."

"Myslíš, že bychom měli v té oblasti prozkoumat kanály?"

"O čem to mluvíte, Felixi?" zeptala se Elissa.

"Skaveni," řekl zuřivě Gotrek a dívka zbledla.

"Snad ne ty obludy, které přepadly hospodu tehdy v noci?"

"Přesně ty."

"Co mají společného s tebou a s Felixem?"

"Nevím, děvče. Přál bych si to vědět. Zdá se, že jsme se zapletli do jejich sporu."

"Raději jsi mi to neměl říkat."

"Raději jsi jí to neměl říkat," řekl Felix.

"Myslíte, že znovu napadnou Slepé prase?" zeptala se Elissa a přitom se podívala na dveře a okna, jako by každou vteřinu očekávala útok.

"Pochybuji," řekl Gotrek. "A i kdyby, zase je pozabíjíme."

Elissa se posadila na židli blízko trolobijce. Stočil hlavu na stranu a usmál se, přičemž ukázal několik chybějících zubů.

"Neboj, děvče. Nic se ti nestane."

Gotrek na nikoho nemohl podle Felixe působit konejšivým dojmem, ale jeho slova Elissu uklidnila.

"Myslíš si, že za nový mor mohou skaveni?" zašepтал Felix, aby ho nikdo nezaslechl.

"Náš krysí přítel by chtěl, abychom tomu věřili."

"Ale proč nám tedy neřekl nic víc?"

"Možná sám víc neví, človíčku."

Thanquol zíral do věštecké koule. Nepomohla mu. Nenašel morové mnichy ani jejich zatracený kotel a to ho vůbec neuklidnilo. Tak dovedný věstec, který vykonával náležitě rituály a řádně projevoval úctu Rohaté kryse, by měl snadno objevit nástroj jejich síly. Ale neodhalil žádnou stopu ani po něm, ani po jeho nosičích. Bystrého Thanquola to vedlo k myšlence, že k ukrytí stop použili vlastní kouzlo. Věděl, že Vilebroth Null byl opravdu mocný čaroděj a určitě použil nějaké čary. Další důkaz jeho proradnosti - jako by nějakého bylo třeba!

Zrádce bude samozřejmě tvrdit, že magii použil, aby je neodhalily lidské úřady, ale Thanquol tuto průhlednou lest prokoukl. Nebyl včerejší. Morovi mniši se jednoduše snažili skrýt před svým právoplatným vůdcem, dokud nebudou moci provést svůj plán a dělat si nároky na nezaslouženou slávu.

Thanquol věděl, že této eventualitě musí za každou cenu zabránit - a samozřejmě také prosadit nařízení Rady třinácti.

Musí prostě najít jinou cestu, jak objevit svou kořist. Byl zvědavý, jestli už trpaslík a jeho lidský spojenec něco podnikli. Nebo byli tak hloupí, že nedokázali udělat nic, pokud je Thanquol nenaváděl?

Felix pospíchal tmou, zahalený v plášti. Zastavil se, podíval se přes rameno a zatápal po vonné kuličce naplněné bylinkami, která mu visela na krku. Do nosu mu vnikl zápach nějakých čerstvých nočních odpadků, vyhozených z oken. Nechtěl do nich šlápnout a stejně tak nechtěl šlápnout do hromady smetí ležící na ulici.

Proč nejsou všechny domy propojeny s kanály, ptal se v duchu. Proč lidé stále házejí odpadky a špínu na ulici? Felix si uvědomil, že jeho dlouhé putování divočinou s Gotrekem ho změnilo. Do té doby trávil celý život ve městě a vůbec si nevšímal smetí, které zaplňovalo ulice. Na chvíli se zastavil a naslouchal.

Byla to vzdálená ozvěna kroků? Sledoval ho někdo? Natahoval uši, ale žádný hluk neslyšel.

Ticho ho však neuklidnilo. Tohle byla nejzámožnější čtvrť v Nulnu, ale boháči přesto za tmy nevycházeli bez plného počtu svých osobních strážců. Zloději a lapkové byli všude. Felixe však netrápili každodenní lupiči. Od nočního útoku skavenů se děsil další léčky ze strany krysích zabijáků. Cítil, že to minulé přepadení přežil jen díky vlastnímu štěstí, a dobře věděl, jak rychle se štěstí umí otočit k člověku zády.

Přesto cítil, že situace je vážná a v sázce je sama existence města. Potřeboval pomoc a znal jen jediný zdroj, který by mu mohl říct něco užitečného, pokud za tím vším skutečně vězeli skaveni. Čekal, že ho ten muž bude považovat za blázna, ale chtěl to alespoň vyzkoušet. Necítil se na boj s nepřítelem, který může ovládat zhoubné nemoci stejně jako muž ovládá meč. On potřeboval znalosti a Drexler na něj skutečně zapůsobil.

Zvedl ruku a zatáhl za rukojeť domovního zvonku. Všiml si, že má tvar hlavy šklebícího se chrliče. V podstatě to nebylo neobvyklé, ale působil znepokojivě zrovna tady a teď, uprostřed noci a mlhy. Z domu zaslechl kroky a pak zarachotilo kukátko na dveřích. Objevil se slabý paprsek světla na úrovni Felixových očí.

"Kdo je to?" ozvalo se za dveřmi. Felix poznal, že patří Drexlerovu sluhovi.

"Felix Jaeger. Musím navštívit doktora Drexlera."

"Je to naléhavé?"

Felix chvíli uvažoval a pak odpověděl: "Ano!"

"Zůstaňte přede dveřmi. Vevnitř máme stříelné zbraně." Felix ho poslechl. Slyšel zvuk vydávaný odsouváním velké závory a štěkot obrovských psů. Lékař zřejmě nehodlal ohrozit svou bezpečnost a Felix mu to vůbec nevyčítal. Taková opatrnost byla ve velkých městech Říše jen rozumná. "Odhoďte kutnu a postavte se tam, kde vás mohu vidět."

Felix tak učinil a lucerna mu ozářila obličej. Viděl, že ho starý muž poznal.

"Promiňte, Herr Jaeger," řekl sluha. "Dnes není opatrnosti nazbyt."

"Zcela souhlasím," přisvědčil Felix. "Teď mě prosím zaveďte k svému pánovi. Musím s ním projednat něco

naléhavého."

Drexler seděl u krbu v rozlehlé pracovně. Mihotavé světlo mu ozařovalo tvář, která vypadala téměř ďábelsky. Sklonil se a pohrabáčem šťouchal do rozžhavených uhlíků, dokud se nerozpadly, pak přidal další z kbelíku vedle krbu. Když vzhledl, v jeho brýlích se odrážely plameny. Výsledek byl děsivý.

"Jak vám teď mohu pomoci, Herr Jaeger?" pronesl tiše, pak se usmál. "Nezdá se, že byste byl nemocný. Je něco té dívce?"

Felix se rozhlédl po místnosti. Sluha se vzdálil, jeho kroky tlumily tlusté arabské koberce. Byl to impozantní pokoj, ještě větší než otcova knihovna v Altdorfu a s daleko větším výběrem knih. Felixovy bystré oči prozkoumaly temné kouty, jako by tam měli být nepřátelé, pak se otočil a podíval se přímo na Drexlera.

"Co víte o skavenech?" zeptal se bez okolků.

Drexler na okamžik ztuhl a potom pečlivě položil pohrabáč na místo. Sundal si brýle, otřel si je o rukáv taláru a vážně přemýšlel nad Felixovou otázkou.

"Je to rasa krysích lidí, mnoho učenců je považuje za vyhynulé. Spengler si myslí, že to byla odnož lidských mutantů. Leiber tvrdí, že mohli být výtvozem starodávné magie. Říká se, že za dávných dob válčili s trpaslíky, ale..."

"Já vím, že nevyhynuli."

Drexler se na Felixe bystře zadíval. "Vy víte?"

"Ano. Bojoval jsem s nimi. Jsou tady. V Nulnu."

Drexler se usadil zpátky do křesla, nasadil si brýle na nos a rukama pevně sevřel opěradla křesla. "Prosím, posadte se. Zaujal jste mě."

Felix klesl do křesla naproti Drexlerovi. Jedno opěradlo bylo od ohně nepříjemně rozehřáté. Trochu ho odtáhl od krbu a potom začal hovořit. Vyprávěl Drexlerovi o čase stráveném v kanálové hlídce a jejich setkání s krysáky v tunelech pod městem. Nezminil se o tom, že se vloupali do domu Fritze von Halstadta a že ho tam zabil. Mluvil o útoku skavenů na Slepé prase, což prezentoval jako jejich pomstu. Vynechal zmínku o tom, že on a Gotrek bojovali s krysáky také na Strojírenské univerzitě v tu noc, kdy lehla popelem. Drexler ho sledoval se stále rostoucím úžasem. Když Felix skončil, promluvil.

"Pokud je to všechno pravda, Herr Jaeger, proč jsem o tom neslyšel? Jak zasáhly úřady?"

"Nevím. Skaveni mají možná spojence na vysokých místech." Ted' myslel na von Halstadta. Kolik jemu podobných zaujímá mocné pozice v Nulnu a ve zbytku Říše? "Někdy si myslím, že jde o spiknutí a jisté složky chtějí ututlat vlivy Chaosu a všechny jeho projevy."

Všiml si, že Drexler sebou při slově spiknutí lehce trhl, ale zmínka o Chaosu ho nechala chladným.

"Kdybych nevěděl, že máte opravdu zdravý rozum, podezíral bych vás z šílenství," dodal Drexler. "Něco z toho, co říkáte, zní skutečně jako blouznění pomateného člověka."

"Já vím," souhlasil Felix. "Ale bohužel je to pravda."

"Určitě je to možné. V Arabii nepovažují krysáky za legendu a já jsem mluvil s několika trpaslíky, kteří tvrdí, že se s nimi utkali. Elfi námořníci také vyprávějí historky o jejich síle. Ale nechápu, proč jste ke mně přišel. Určitě ne jen proto, abyste se mi svěřil s vaším příběhem."

Felix mu podal dopis, který byl doručen Gotrekovi. Drexler ho rozvinul a tiše ho pročítal.

"Klan Morová rána," řekl konečně. "Ano, četl jsem o něm."

"Co?"

"Klan Morová rána. Určitě staré spisy, obzvlášť Leiberovi Odporní krysí lidé a celý jejich hnusný rod, tvrdí, že skaveni jsou rozděleni do mnoha různých klanů, z nichž každý hraje v jejich společnosti vlastní roli a každý ovládá svou vlastní, jedinečnou magii. Leiber tvrdí, že klan Morová rána roznáší mor. Dokonce prohlásil, že zavinili Velký mor v roce 1111. Ten šprýmař, který vám poslal tenhle dopis, byl určitě vzdělaný. Pochybuji, že je v Říši více než dvacet lidí, kteří vlastní výtisk Leiberovy knihy."

"A vy?"

"Ano. Prošel jsem poznámky o Leiberově teorii o Velkém moru v Moravcově díle a vyhledal jsem tu knihu. Projevují o takové věci profesionální zájem, jak byste to možná nazval vy."

"Mohu ji vidět?"

"Ovšem. Ale nejdříve mi musíte zodpovědět několik otázek."

"Jistě. Ptejte se tedy!"

"Skutečně si myslíte, že by za touto novou morovou epidemií ve městě mohli být skaveni?"

"Ano. Podle toho, co jsem se o nich dozvěděl, by to odpovídalo jejich válečným metodám. Věřím, že se možná pokusí o opětovné vzkříšení a svět už zanedlouho nebude pochybovat o jejich existenci."

"To by souhlasilo s Leiberovou teorií."

"Jak to myslíte?" vzhledl Felix.

"Leiber tvrdí, že skaveni mají vysokou porodnost a za příznivých podmínek se jejich populace prudce rozrůstá. Za takových časů spotřebují všechno jídlo ve své vlastní říši a musejí jinde hledat další. Pak se vyvalí na zemský povrch v obrovských hladových hordách. A budou bojovat, dokud nezvítězí; nebo dokud jich mnoho nezemře a nestáhnou se znovu do své říše."

"Musím si tu knihu přečíst."

"Ano. Je velmi zajímavá. Tvrdí další věci, které se dají těžko prověřit."

"Například?"

"Tvrdí, že tyto vlny obvykle souvisejí s divnými poruchami a nestálým pohybem Morrsliebu, menšího měsíce."

"Toho, co předcházel Velkému moru v roce 1111?"

"Jste vzdělaný muž, Herr Jaeger. Ano, toho, který se objevil, a toho, který předcházel velkému vpádu Chaosu před dvěma sty lety. Doufám, že se to nepříhodí v naší době."

"To tvrdí i všichni věštcí a astrologové."

"Možná, že mají pravdu."

"Máte ještě nějaké otázky?"

"Ano, ale ty mohou počkat. Vidím, že se už nemůžete dočkat Leiberova díla, a já nejsem ten, který by zabraňoval učenci v přístupu ke knihám."

Drexler si vzal malý žebřík a lampu a popošel ke knihovně do nejvzdálenějšího rohu místnosti. Z nejvyšší poličky vytáhl starý, těžký svazek vázaný v kůži a uctivě ho uchopil oběma rukama. Odfoukl z něj tenkou vrstvou prachu a podal ho Felixovi.

"Tam je stůl a lampička. Na chvíli vás opustím. Mám ještě nějaké povinnosti." Felix přikývl, už zcela ponořen do vzrušení nad tímto dílem.

Byla to těžká kniha. Zlatě vyrytý název a autorovo jméno byly už téměř setřené. Desky držely pohromadě dvě silné mosazné spony a pomáhaly je otáčet. Felix si sedl ke stolu a svíčkou zažehl lampičku, otočil malinkou páčkou na podstavci, aby povytáhl knot, a potom plamen zakryl stínítkem. Vzduch se zaplnil dráždivým pachem aromatického oleje, když začal číst.

Titulní stránka knihy prozrazovala, že byla vytištěna v nakladatelství Altdorf Press před více než sto osmdesáti lety. To znamenalo, že Leiber pravděpodobně žil v době posledního velkého vpádu Chaosu, nebo přinejmenším znal lidi, kteří toho byli svědky. Bylo také možné, že měl s krysími lidmi přímou zkušenost.

Při čtení Felix zjistil, že právě to autor tvrdí. V úvodu prohlašoval, že se utkal s hordami krysáků během Velké války Chaosu. Na rozdíl od svých druhů byl Leiber přesvědčen, že to nebyl jen jeden z druhů bestií, ale úplně samostatná rasa. Příštích deset let svého života zasvětil odhalování všech informací o těchto netvorech. Odkazoval se na různé učené zdroje, jako byli Schtutt, van Hal a Krueger, které si Felix vryl do paměti, aby se na ně mohl později podívat. Jeho kniha byla rozdělena do krátkých kapitol, každá pojednávala o struktuře společnosti skavenů a jejich různých klanech. Felix s rostoucím děsem četl o klanu Tvůrců a jejich hnusných pokusech s živými tvory, které měnili na odporné mutantní stvůry. Poznal mechaniky z klanu Skryre, s nimiž se utkal s Gotrekem na Strojírenské univerzitě. Ten, kdo na ně poštal v domě Fritze von Halstadta tu obludu, byl šedý věstec, určitý druh krysího duchovního. Leiber možná psal jako nepříčetný maniak, ale všechno, o čem mluvil, se shodovalo s Felixovou vlastní, těžce nabytou zkušeností. I když byl učenec zdiskreditován, měl pravdu.

Felix věnoval zvláštní pozornost oddílu o klanu Morová rána, o tom, jak vytvářejí nemoci a využívají všechny možné odporné prostředky k šíření svých ohavných nákaz. Popisy Nežitové nemoci a Bleších dýmění mu naháněly husí kůži. Uváděly se tam hrůzy, které si ani nedokázal představit.

Dopadl na něj stín a když vzhlédl, spatřil nad sebou Drexlera. Uvědomil si, že musel v temnotě číst celé hodiny, a teď ho námahou bolely oči.

"Našel jste, co jste hledal?" zeptal se Drexler.

"Víc, než jsem si kdy přál."

"Dobrá. Přijďte za mnou zítra, a možná vám pomohu. Pokud chcete, můžete si tu knihu vzít s sebou."

"Pomůžete mi? Jak?"

"Navštívíme městskou márnici."

"Jak nám to pomůže?"

"Uvidíte zítra, Herr Jaeger. Ted' běžte domů a vyspěte se."

Když Felix vstoupil do Slepého prasete, Gotrek zvedl hlavu od svého talíře. "Koho to sem čerti nesou?" řekl a nacpal si do úst kus černého chleba.

Elissa vzhlédlá ze svého místa vedla něj. "Ach, Felixi, měla jsem takový strach. Řekl jsi, že budeš zpátky za pár hodin, a teď už se skoro rozednívá. Myslela jsem, že tě dostali krysáci."

Felix na stůl položil knihu a pevně Elissu objal. "Jsem v pořádku. Zjistil jsem zatím pár věcí."

"Odporní krysí lidé a celý jejich hnusný rod," řekl Gotrek, když se naklonil a přečetl si hřbet knihy.

Elissa na něj udiveně pohlédla. "Nevěděla jsem, že umíš číst," řekla.

Gotrek se zašklebil a přitom ukázal zčernalé pahýly zubů. Jedním umaštěným prstem knihu otevřel a začal otáčet stránky, dokud nedošel k založenému místu o klanu Morová rána.

"Ten Leiber skutečně něco věděl. Musel čerpat z trpasličích zdrojů."

"Ano, ano," řekl Felix nedůtklivě. "To musel."

"Kdo ti to dal, človíčku?"

"Doktor Drexler."

"Ten tvůj přítel Drexler musí mít spoustu zájmů, když vlastní knihy, jako je tahle."

"Můžeš si to ověřit sám."

"Skutečně? Jak?"

"Protože s ním zítra jdeme do márnice."

Šedý věstec Thanquol přecházel tam a zpět a odměřoval své doupě jako jeden z jeho lidských zajatců, kteří dřeli na šlapacím mlýně ve Skavenmoru. Jeho mysl vířila pod nápojem dávky chaotitu, kterou si před chvílí vzal.

Ti odporní zrádci z klanu Morová rána mu stále ještě unikali. Jejich magie působila dokonale, dokonce i proti jeho

nejbystřejším a nejsilnějším věštčím. Jeho špehové mu nedokázali odhalit vůbec nic o místě jejich pobytu bez ohledu na to, jak usilovně se snažili. Bylo to všechno k vzteku. Někde v hloubce srdce cítil osudnou jistotu, že hodina uskutečnění plánu morových mnichů je velmi blízko. Věděl, že musí mít pravdu, protože ho podobné předtuchy v minulosti ještě nikdy nezklamaly. Přece jen byl šedý věstec.

Thanquola přepadl strašný pocit hrozící záhuby. Chtěl běžet do úkrytu, utéct do skrýše, ale právě v tuto chvíli ho vůbec nenapadalo kam.

Mor, stále na něj myslel. Přichází mor.

"Dobré ráno, doktore Drexlere," řekl Morrův kněz a zakašlal. Vzhlédl od svého stolu v přístěnku u vchodu do městské márnice. Černá kutna mu skrývala tvář, takže vypadal zlověstně jako bůh, kterému sloužil. Vzduch byl prosycen vůní černých růží, čerstvě utržených v Morrovy zahrady. "Co si přejete?"

"Chtěl bych vidět těla posledních obětí moru."

Felix zasl, jak klidně doktor pronesl svou žádost. Většina lidí ve městě by prchala tisíce mil, než aby udělala to, co doktor. Kněz si nejspíš myslel totéž. Sundal si kápi a odhalil svůj bledý, kostnatý obličej orámovaný černým plstnatým plnovousem.

"To je velmi neobvyklá žádost," řekl. "Musím se poradit se svými nadřízenými."

"Jak si přejete," řekl Drexler. "Řekněte jim, že chci zjistit, zda všechny oběti zemřely na stejnou nemoc, nebo zda toto léto máme co do činění s několika druhy moru."

Kněz přikývl a vzdálil se do tmavých hlubin chrámu. Někde v dáli temně vyzváněl velký zvon. Felix věděl, že vykročil další pohřební průvod.

Kněz se za chvíli vrátil. "Nejvyšší lektor říká, že můžete vejít," pravil. "Ale také mě požádal, abych vám vyřídil, že většina těl už byla odeslána do Morrovy zahrady. Máme tu pouze čtyři, jež sem přivezli v noci."

"To by mělo stačit," řekl Drexler. "Doufám."

Felix, Gotrek i doktor Drexler zaplatili obřadní měděnou minci, oblékli se do černých talárů a na hlavy si nasadili Morrovy přilbice. Toto je svatá půda, řekl jim kněz, a je třeba to udělat. Taláry byly zjevně ušity pro lidi, a tak Gotrek táhl konce po zemi. Bez jediného slova vstoupili do pochmurné márnice.

Byla tam zima a tma. Podlahy byly čisté, natřené nějakými posvěcenými mastmi. Všude byla cítit vůně černých růží.

Tohle Felix neočekával. Očekával plíseň a zápach rozkládajícího se masa. Očekával pach smrti.

Ústřední místnost domu boha smrti byla vyzdobena mramorovými deskami. Na každé leželo tělo. Felix odvrátil oči. Těla patřila lidem, kteří zemřeli za zvláštních okolností a vyžadovali speciální opakované obřady, aby jejich duším zajistily snadný odchod na onen svět. Na mnoho z nich nebyl pěkný pohled. Na jedné desce leželo modré, nafouklé tělo rybáře, kterého nejspíš vytáhl z Reiku. Na další ležela žena, kterou odporně pořežal a zohavil nějaký šílenec. Prošli kolem těla dítěte, které, jak Felix upozoroval při bližším pohledu, mělo hlavu oddělenou od těla. Rychle se podíval jinam.

Tady už zápach přemohl vůni kadidla a masti. Felix pochopil, proč mají jejich kutny zvláštní klopu, která se dá přetáhnout přes ústa a nos. Upravil si ji tak, že cítil menší zápach, a zamířil do oddílu s oběťmi moru. Vedle nich stáli dva kněží se zavřenýma očima a v rukách drželi kadidelnice. Mumlali modlitby za mrtvé. Neprojevovali žádný strach z toho, co je zabilo.

Možná si na nebezpečí za ta dlouhá léta už zvykli, pomyslel si Felix. Nebo snad nemají strach ze smrti? Přece jen to jsou duchovní boha smrti a jsou si jisti přednostní péčí v posmrtném životě. Rozhodl se, že pokud jednoho z nich později potká, zeptá se ho na to. Byl zvědavý, jak se nemoci brání.

Drexler opatrně přistoupil k deskám a vyměnil několik slov a mincí s duchovními. Pokývali hlavami, přestali mumlat a ustoupili. Drexler stáhl naprosto klidně prostěradlo z nejbližšího těla. Byl to malý muž, obchodník, ve svém nejlepším oblečení. Na kabátci měl upevněnou černou růži. Vypadal podivně nechráněně a bezbranně. Po smrti ho očistili.

"Na rukách a kolenou je potlučený, stejně tak i na čele," podotkl Drexler. "Nejspíš, jak na ně spadl v posledním záchvatu bolesti."

Felix si vzpomněl na křeče muže, kterého viděl na ulici, a pochopil, jak se to mohlo stát.

"Všimněte si těch nateklých míst na prsou a na hrdle a toho zaschlého nazelenalého slizu na horním rtu a v nose."

Drexler prsty roztáhl víčka a kolem očí uviděli jemně zelenou barvu. "Jsem si jistý, že kdybych provedl pitvu - proti čemuž by měli naši duchovní přátelé námitky - naši bychom v plicích plno slizké zelené tekutiny. Ta nakonec oběť zabila. Doslova se jí zalknul."

"To je hrozná smrt," řekl Felix.

"Podle mých zkušeností jen málo nemocí nezabíjí tak drastickým způsobem, Herr Jaeger," řekl Drexler. Přešel k druhému tělu a sundal plachtu. Byla to žena středního věku, oblečená v černém. Oči měla otevřené a vyděšeně zírala do stropu. Na tvářích byla stopa po růži a kolem očí po černé barvě. Felixovi připadal tento pokus o zkrášlení někoho, kdo je teď mrtvý, dost smutný.

"Alespoň se oblékla do správných barev," řekl Gotrek - jaksí necitlivě, pomyslel si Felix.

Drexler pokrčil rameny. "Šaty vdovy. Její manžel musel zemřít před rokem nebo tak nějak. Teď se k němu připojí."

Přistoupil k další desce a prohlédl si mrtvolu dítěte. V jeho rysech byla jistá podoba s mrtvou vdovou. Drexler se podíval na pergamen, který mu visel na krku. "Dcera. Nešťastná rodina, jak se zdá."

Otočil se a podíval se na Felixe. "Naneštěstí nic neobvyklého. Je docela běžné, že se mor a další nemoci šíří v rodině a mezi těmi, kteří žijí pohromadě. Zdá se, že se tento mor může přenášet jako letní rýma."

Felix popotáhl. "Co přesně tady hledáme, Herr Drexler?"

"Systém. Něco neobvyklého. Něco, co by nám prozradilo, zda mají tyto oběti nějaké podobné příznaky."

"Jak nám to pomůže?" zeptal se Gotrek.

Felix už znal odpověď. "Pokud něco najdeme, zjistíme, jak se ta nemoc šíří. Mohli bychom podniknout kroky k jejímu zastavení. Nebo, pokud skutečně pochází od skavenů, mohli bychom se vrátit na stopu k jejímu zdroji."

"Velmi dobře, Herr Jaeger. Svým způsobem je to jako řešit vraždu nebo záhadu. Musíte najít stopu, která vás zavede k viníkovi."

"A našel jste nějakou stopu?" zeptal se Gotrek.

Drexler odstranil prostěradlo z posledního těla. Tentokrát to byl mladý muž, stěží starší než třicet let. Felix náhle pocítil úzkost z vlastní smrtelnosti. Oběti moru nemusely být o mnoho starší než on.

"Tak co?" zeptal se Felix a náhle mu vyschla ústa.

"Naneštěstí nic," řekl Drexler a otočil se k odchodu.

Po temné márnici se denní světlo zdálo nepříjemně jasné. Po tichu Sálů mrtvých mu kakofonie ulice připadala hlučná. Po navoněném pachu hrobek byl zápach města téměř ochromující. Felixovi teklo z nosu a trochu ho to pálilo. Žádný mor, přesvědčoval se, zatímco uchopil vonnou kuličku, jen letní rýma. V mysli mu vytanuly nezodpovězené otázky.

"Jak to, že Morrovi kněží nedostanou nemoci, které zabíjejí jejich... klienty? Chrání je nějak jejich pán?"

"Nevím. Jejich mauzoleum je čisté a pečlivě umyté a to je podle mých zkušeností dobrá cesta, jak zabránit šíření nemoci. Navíc jsou to kněží, tedy dobře najedení a odpočatí muži; to také pomáhá."

"Skutečně?"

"No ovšem. Zármutek, stres, nuzné životní podmínky, špína, špatné jídlo - to vše přispívá k šíření nemoci a někdy to rozhoduje, kdo přežije."

"Jak to?"

"Nevím. Mohu jen říct, že jsem si to už mnohokrát ověřil."

"Takže vy si myslíte, že tyhle věci napomáhají Morrovým kněžím k imunitě?"

"Neřekl jsem, že jsou imunní, Herr Jaeger. Občas se některý také nakazí."

"A co potom?"

"Odchází za svým bohem bez jakýchkoliv pochyb o udělení zvláštní výjimky v posmrtném životě díky své silné víře."

"To mě moc neujistilo," řekl Felix.

"Pokud chcete jistotu, Herr Jaeger, promluvte si s knězem. Já jsem lékař a teď se bohužel musím vrátit ke své práci."

Lituji, že jsem vám nepomohl víc."

Felix se uklonil. "Už jste mi pomohl hodně, Herr doktor. Děkuji, že jste mi věnoval svůj čas."

Drexler mu úklonu oplatil a otočil se. Pak se ještě jednou obrátil a řekl: "Dejte mi vědět, pokud na něco přijdete. Hledejte systém."

"Budu," řekl Felix.

"Já jdu hledat pivo," řekl Gotrek.

"To je dobrý nápad," souhlasil Felix, náhle si zoufale přál odstranit z úst pachut' márnice.

Felix se díval na své třetí pivo a přemýšlel nad tím, co viděli. Trochu ho bolela hlava z letní rýmy, jak si neustále musel opakovat, ale pivo mu pomáhalo bolest zahánět. Gotrek se usadil ke krbu a zíral do plamenů. Heinz stál u výčepu a připravoval vše na večerní shon. U vedlejšího stolu seděli ostatní vyhazovači, popíjeli své jedy a hráli křivák.

Felix se trápil. Připadal si nemožný a hloupý. Věděl, že musí existovat nějaký systém, ale on ho prostě neviděl. To, co zabíjelo lidi z Nulnu, bylo něco neviditelného a vražedného a nemohl udělat nic, aby tomu zabránil. Bylo to zničitelné. Raději by čelil dalšímu útoku okapových běžců nebo skaveních válečníků. Co viděl, s tím mohl bojovat. Nebo, aby byl přesnější, co viděl, s tím mohl trolobijce bojovat a pravděpodobně i porazit. Felix si uvědomil, že myšlení není jeho silnou stránkou.

Kdysi byl hrdý na to, že je chytrý a vzdělaný muž, učenec a básník. Ale během jeho putování se vše změnilo. Nedokázal si vzpomenout, kdy naposledy přiložil pero k papíru, a včera poprvé po dlouhé, velmi dlouhé době otevřel knihu s touhou něčemu se přiučit. Snadno se vžil do role potulného žoldáka a dobrodruha a jeho mozek zlenivěl. Věděl, že na to nestačí. Nebyl tím důvtipným vyšetřovatelem z her Detlefa Siercka. A aby byl upřímný, nevěřil, že to ve skutečném životě chodí tak jako na divadle se stopami sestavenými do úhledného řetězce logiky, ústíci v nevyhnutelné rozuzlení. Život byl zamotanější. Zřídka bylo něco jednoduchého, a kdyby skutečně existoval klíč, neposkytoval by jen jediný jasný a logický výklad.

Přemýšlel o Drexlerovi. Až doposud mu doktor jen pomáhal, ale jeho práce a motivy by snadno mohly mít zlověstný důvod. Na mnoho věcí v Říši se díval s nelibostí a to už samo o sobě bylo podezřelé. V pověřivějších částech království by ho za pouhé držení knih, které Drexler vlastnil, upálili na hranici. Jejich čtení by vedlo v honu na čarodějnice k rozsudku bez soudního přeličení.

A přesto Felix četl jednu z takových knih a věděl, že není žádný přítel Chaosu. Mohl být Drexler na stejné lodi? Mohl být takový, jaký se zatím jevil - muž, který se snaží získat všechny znalosti, jež by mu mohly pomoci v jeho povolání léčit lidi, bez ohledu na jejich zdroj? Všechno to je příliš složité, uvažoval Felix. Z piva se mu točila hlava.

V podstatě věděl, že mezi úmrtími všech těch lidí musí existovat nějaké pojítko. Ve skutečnosti si byl jistý, že už viděl důkaz, ale je příliš hloupý, aby poznal, co to je. Až dosud myslel jen na jediný společný znak - že všichni skončili v Sálech mrtvých, v chrámu Morra - a to nebylo žádné pojítko. Tam skončí přece všichni muži a ženy na cestě do hrobu v Morrově zahradě. Na tom obrovském hřbitově skončí každý obyvatel Nulnu.

Chtěl se tomu hořce zasmát, ale pak mu mozkiem bleskla myšlenka. Počkat! Přece jen tady nějaké pojítko bylo! Muž, kterého viděl před dvěma dny na ulici, měl na šatech černou růži. Další oběť, ta v márnici, měla také černou růži, tradiční

symbol smutku. Žena byla vdova a dítě její dcera. Pouze poslední osoba se tomuto schématu vymykala, ale možná, kdyby do věci pronikl hlouběji, možná by na něco přišel.

Co by to mohlo znamenat? Byl Morrův chrám nějak zapleten do šíření moru? Mohla korupce zajít až tak daleko? O tom Felix soukromě pochyboval. První muž, kterého viděl, šel právě z pohřbu. Že by i ostatní? U toho muže s růží to bylo více méně jisté. Matka s dítětem? Nevěděl, ale zato věděl, jak to zjistit. Vstal ze židle a poklepal Gotrekovi na rameno.

"Musíme se vrátit do Morrova chrámu," řekl.

"Vytvořil sis na to místo chorobnou závislost?"

"Ne. Myslím, že tamasi leží klíč k moru."

Když přišli do chrámu, už byla tma. Nezáleželo na tom. Vrata byla otevřená. Lampy svítily. Jak kněží neúnavně upozorňovali, brány Morrova království byly vždy dokořán a člověk nikdy nemůže vědět, kdy jimi projde.

Felix poprosil o rozmluvu kněze, se kterým mluvili už předtím. Měl štěstí. Ten muž měl stále službu. Nabídka stříbra zajistila, že bude vždy ochoten mluvit. Pozval Felixe a trolobijce do malého, strohého předpokoje. Podél stěn byly uspořádané knihy. Připomnělo mu to svazky v otcově kanceláři. Do jisté míry v nich bylo to, kvůli čemu sem přišli. Obsahovaly jména a příčiny smrti. Nepochyboval, že obsahují záznamy o darech za pohřební obřady a modlitby, které byly nabídnuty v chrámu. S Morrovými kněžími jednal už dříve.

"Tak vy jste pomocníci doktora Drexlera?" zeptal se kněz.

"Ano. Více méně."

"Více méně?"

"Pomáháme mu s výzkumem moru. Snažíme se ho zastavit."

Kněz se pomalu, smutně usmál. "Potom nevím, jestli bych vám měl pomoci."

"Proč?"

"Je dobrý pro obchod."

Když viděl, jak to Felixe šokovalo, uhlazeně zakašlal. "To byl jen drobný pokus o žert," vysvětlil.

"Vypadáte unaveně," řekl Felix, aby prolomil ticho. Kněz dlouho dráždivě kašlal. "A zle."

"Po pravdě řečeno, necítím se dobře a měl jsem dlouhý den. Bratr, který mě měl vystřídat, onemocněl a je izolován ve své cele. Od včerejška, kdy řídil pohřby, mu není dobře."

Felix a Gotrek si vyměnili pohledy. Felix zdvořile přikývl. Gotrek zavrčel.

"Váš, ehm, společník nevypadá jako lékař, Herr Jaeger," řekl kněz.

"Pomáhá s těžkou prací."

"Ovšem. Jak vám tedy mohu pomoci?"

"Potřebuji se něco dozvědět o těch lidech, na které se dnes ráno díval doktor Drexler."

"Žádný problém." Poklepal na koženou vazbu knihy, která ležela před nim. "Všechny příslušné údaje jsou zde. Co přesně potřebujete vědět?"

"Jestli některý ze zesnulých navštívil v nedávné době nějaký pohřeb."

"Frau Koch a její dcera ano. Minulý týden jsem v Zahradě konal pohřební obřad Herr Kocha."

"A ten další gentleman?"

"Ne, nemyslím si. Takovému muži bychom nedovolili navštívit žádný náš obřad. Kromě jeho vlastního pohřbu, samozřejmě."

"Co tím chcete říct? Myslel jsem, že do Morrovy zahrady má přístup každý."

"Ne tak docela. Herr Gruenwald patřil k té nechutné třídě zločinců, kteří vylupují rodinné krypty, kradou mrtvá těla a pak je prodávají patologům a nekromantům. Je pod klatbou. Nikdy by nesměl projít branami Zahrady pod nejvyšším trestem."

"Myslíte pod trestem smrti."

"Přesně."

"A ten muž s černou růží?"

"Podívám se do záznamů. Předpokládám podle jeho ozdoby, že se také účastnil nějakého pohřbu. Vy nejste z Nulnu, Herr Jaeger? Hádám podle vašeho přízvuku."

"Máte pravdu. Pocházím z Altdorfu."

"Pak asi nevíte, že u nás máme zvyk utrhnout ze Zahrady boha smrti jednu černou růži, když navštívíme obřad."

"Myslel jsem, že je lidé kupují od květinářů."

"Ne. Tyhle růže rostou jen v Zahradě a je zakázáno je prodávat pro zisk."

Následovalo několik minut mlčení, zatímco kněz studoval záznamy. "Ach, ano. Minulý týden odešla jeho sestra. Pohřbena v Morrově zahradě. Mohu pro vás udělat ještě něco?" zeptal se rychle.

"Ne. Myslím, že jste nám toho řekl dost."

"Můžete mi říct, o co vlastně jde?"

"Zatím ne. Doktor Drexler vás bude určitě informovat, až dá dohromady svou teorii."

"Prosím, požádejte ho o to, Herr Jaeger." Když odcházeli, kněz se svíjel v záchvatu kašle.

"Řekni mi, o co vlastně jde, človíčku," řekl Gotrek, když vykročili na ulici. Felix se rozhlédl kolem sebe, aby se ujistil, že je nikdo neslyší.

"Všichni ti lidé, o kterých víme, že zemřeli na nový mor, navštívili v nedávné době Morrovu zahradu. Nejspíš i ten vykradač hrobů."

"Takže?"

"To je jediné spojení, na které jsem přišel, a Drexler nám řekl, abychom hledali systém."

"To nezní moc pravděpodobně, človíčku."

"Máš lepší nápad?" zeptal se Felix nevrle. Trolobijce chvíli uvažoval a potom zavrtěl hlavou.

"Myslíš, že najdeme naše slídivé přítelíčky jak vaří mor na městském hřbitově?"

"Možná."

"To se dá zjistit jen jediným způsobem."

"Já vím."

"Kdy?"

"Dnes v noci. Po práci. Pak bude klid a my se budeme moci porozhlédnout."

Felix se zachvěl. Napadala ho lepší místa, kam by šel raději, než se krást po půlnoci kolem hlavního městského hřbitova s houfem skavenů v zádech, ale co jiného by měl dělat? Kdyby se svěřili úřadům, nejspíš by jim nevěřily. Možná, že zvětří jejich přítomnost a vytratí se. Alespoň, že měl jistotu, že tady nahoře nemůže být krysáků příliš mnoho. Malá armáda, která by se utábořila na hřbitově, by nezůstala bez povšimnutí. Snad jich na trolobijcovu sekýru bude jen pár. Felix v to pevně doufal.

Brány Morrovy zahrady nebyly otevřené. Klenuté průchody uzavíraly ocelové mříže, zajištěné těžkými řetězy. Malou boční bránu hlídali noční strážníci, kteří si ohřívali ruce nad košem se žhavým uhlím. Na vrcholku vysoké zdi, která obklopovala městský hřbitov, se tyčily kovové hroty. Felixe to překvapilo. Hřbitov připomínal do jisté míry pevnost, ale nebyl si jistý, zda tyto zdi měly udržet vykradače hrobů venku, nebo mrtvé uvnitř. Bývaly doby, pomyslel si Felix, kdy mrtví nemohli ve svých hrobech klidně spát.

Připadalo mu, že z té stavby byl cítit strach. Něco, co se snaží oddělit mrtvé od živých. Svým způsobem byla fyzická překážka uklidňující. Pokud ji ovšem nechcete překonat, jak to měli v úmyslu Felix s trolobijcem.

Co tu vlastně dělá, ptal se Felix sám sebe. Teď by měl být doma v hospodě s ležet na slammiku vedle Elissy.

Neskrývat se ve stínu, připraven vloupat se na městský hřbitov, což byl zločin, který se trestal několikaletým vězením a klatbou Morrova řádu.

Určitě musela existovat snadnější cesta. Někdo jiný by tento problém jistě vyřešil lépe. Jenomže věděl, že to není pravda. Pokud by on a Gotrek nedopadli skaveny, koho by to zajímalo? Jedině oni byli takoví blázni, že se v něčem takovém sami angažovali. Kdyby to neudělali oni, nikdo jiný by se o to ani nepokusil.

Úřady jako by před šifcím se zlem schválně zavíraly oči. Felix si to dokázal vyložit jen tak, že o něm buď nevěděly, nebo se ho bály. V nejhorším případě byly tajně smlouveny se silami Temnoty. Kolik dalších Fritzů von Halstadtů zaujímalo význačná postavení po celé Říši? To se nejspíš nikdy nedozví. Nemohl dělat nic jiného než splnit svou úlohu. Sehrát roli, která pravděpodobně připadla na něj a na trolobijce, a doufat, že vše dopadne dobře.

Co jiného mu zbývalo? Pokud by opustil město, mor by se možná rozšířil a zničil by Heinze, Ottu a Elissu a všechny ostatní, které znal a o které měl starost. Možná by jich zemřely tisíce, kdyby s trolobijcem nevyřešili tuto hádanku.

A aby byl sám k sobě upřímný, musel připustit, že ho to vědomí odpovědnosti nejen děsilo, ale zároveň i vzrušovalo. Jako by se stal hrdinou z jednoho z těch příběhů, které čítával ještě jako chlapec. Zapletl se do intrik a nebezpečí a v sázce bylo mnoho.

Naneštěstí oproti příhodám, jež čítával v dětství, byla tato sázka až příliš skutečná. Klidně se mohlo stát, že on a trolobijce neuspějí a jejich odměnou bude smrt. Při této myšlence se zachvěl, ale příčinou rozhodně nebyl noční chlad.

Obcházel hřbitovní zdi, dokud nenašli vhodné tmavé místo. Felix se ujistil, že má lampu bezpečně připevněnou na opasku s mečem, potom vyskočil nahoru, chytil se jednoho z hrotů a vytáhl se silou paží na vrchol zdi. Možná, že jsou ty hroty přece jen pouhé ozdoby a neslouží k žádnému jinému účelu, říkal si v duchu.

Měsíc pronikl mrakem a našel je, jak se rozhlíží po hřbitově. V jeho stříbrném světle bylo něco tajemného. Zvedala se mlha. V ní se nejasně rýsovaly náhrobní kameny připomínající ostrovy v nějakém ponurém moři. Stromy se nakláněly jako ohromní obři, uctivě zvedající své rozvětvené paže k bohům Temnoty. Někde v dálce se mihotalo světlo z lucerny nočního hlídače a pak se ztratilo, protože ten, kdo ji nesl, se buď vrátil do strážnice, nebo z jiného tajemnějšího důvodu. Felix doufal, že se to nedozví. Bylo ticho. Nevěděl, zda se mu na čele perlí pot, nebo mlha.

Napadlo ho, že tento výlet jeho rýmě nijak neprospěje, a nesmyslnost té myšlenky mu přišla k smíchu. Ustoupil před Gotrekovou obrovskou sekýrou, která se vedle něj zahákla za kámen. Trolobijce se s její pomocí vytáhl nahoru na zeď. Byl rychlý a překvapivě mrštný, když chtěl - a když byl přiměřeně střizlivý, pomyslel si Felix.

"Jdeme na to," zamumlal a seskočil dolů do tichého hřbitova.

Všude kolem nich se tyčily náhrobní kameny. Některé byly povalené. Jiné byly zarostlé plevelem a keři černých růží. Tu a tam bylo v měsíčním světle vidět vyryté nápisy. Hroby byly uspořádány do dlouhých řad, jako ulice mrtvých. Staré zkroucené stromy na ně vrhaly stín. Všude se strašidelně kupila mlha, která byla místy tak hustá, že přes ni nebylo ani vidět. Vzduchem se šířila vůně černých růží. Za dne byla možná Morrova zahrada příjemným místem, ale ne v noci.

Felixovi se neustále vybavovali duchové.

Člověk si tu snadno představil nespočetná těla rozkládající se pod zemí, červy provrtávající tlející maso a prázdné oční důlky mrtvol. Od podobných představ už nebylo daleko k myšlenkám na těla vstávající z hrobů, kostnaté ruce trčící z půdy tak, jako se prsty topících se plavců vynořují z moře.

Snažil se vypudit takové myšlenky z hlavy, ale nebylo to snadné. Zažil už horší věci, utkal se s oživlými mrtvolami na pahorcích Hraničních knížat při té prokleté cestě pustou zemí s vypovězenou rodinou von Diehla. Věděl, že stará temná magie dokáže v mrtvých zažehnout bezbožnou podobu života a naplnit je strašným hladem po mase a krvi živých.

Ujišťoval se, že tohle je svatá půda zasvěcená Morrovi a že bůh smrti chrání své svěřence před něčím tak hrozným. Ale byla zlá doba a slyšel strašlivé pověsti o tom, že síly Starých bohů slábnou tím víc, čím víc roste moc Chaosu. Utěšoval se myšlenkou, že se takové věci stávají možná v dalekých krajích, jako je Kislev, který hraničí s pustinami Chaosu, ale ne v Nulnu, v srdci Říše, ve středu lidské civilizace. Ale něco mu našeptávalo, že je Chaos i tady, že všechny lidské země jsou prohnité až k jádru.

Aby se uklidnil, podíval se na Gotreka. Trolobjice vůbec nevypadal vystrašeně. Z jeho tváře vyčetl jen skálopevnou odhodlanost. Držel sekýru připravenou k ráně, stál nehnutě, větril s hlavou na stranu a naslouchal tichu noci.

"Mnoho divných pachů dnes v noci," řekl trpaslík. "Mnoho divného hluku. Na krchov je to rušné místo."

"Co tím chceš říct?"

"Něco se tu pohybuje. Ve vzduchu je cítit něco zvláštního. V podrostu se hemží krysy. Měl jsi pravdu, človíčku."

"Skvěle," opáčil Felix a uvažoval, proč má vždycky pravdu, když si to nejméně přeje. "Pojďme. Najdeme čerstvé hroby. Tam se konaly pohřby. A odtamtud, myslím, přichází mor."

Procházeli hlavní částí mezi branami a Felix si pomalu začal uvědomovat, že Morrova zahrada je skutečně velký hřbitov, město mrtvých. Měl své oblasti a paláce právě jako město venku. Toto byla chudá čtvrť, místo, kam házeli nemajetné lidi do společných, neoznačených hrobů. Tam, kde byla pohřbena zámožná střední vrstva, se tyčily úhledně upravené náhrobní kameny. Vzájemně si konkurovaly v okrasách stejně, jako se žárliví sousedé předstihovali za života. Okřídlení svatí, ozbrojení kamennými meči, drželi otevřené knihy s vepsanými jmény a povoláními zesnulých. Kamenní draci se hrbili nad místy posledního odpočinku obchodníků jako psi chránící kosti. Postavy Morra, zahalené v kutně a třímající kosu, držely hlídku nad kameny z černého mramoru. V dálce Felix viděl velká mramorová mauzolea bohatých šlechticů. Stejně jako za života, i teď obývali paláce.

Tu a tam rostly v loubí černé růže. K Felixovi pronikla jejich omamně sladká vůně. Někde byla psaní, dárky nebo jiné pozornosti od živých mrtvým. K Felixovu předešlému pocitu strachu se začal přidávat drtivý pocit smutku. Tohle všechno člověku připomínalo fatálnost jeho života. Nezáleželo na tom, zda lidé, kteří leželi ve svých hrobech, byli bohatí, nebo úspěšní. Teď byli mrtví. Právě tak to jednou bude i s Felixem. Svým způsobem chápal trolobjicovo přání nebýt zapomenut.

Život je vepsán do písku a vítr rozfoukává jeho zrnka. Vybrali si místo v blízkosti otevřených bran a skryli se za povalenými náhrobkami. Felix ucítil vůni čerstvě rozkopané půdy. Chlad mlhy mu pronikl oblečením. Orosené rostliny mu promočily kalhoty. Kvůli zimě si přitáhl těsněji plášť, potom se posadili a čekali.

Felix se podíval na nebe. Měsíc už pokročil do poloviny své cesty, a pořád se nic nedělo. Jediné, co slyšeli, bylo škrábání skutečných krys. Jediné, co viděli, byla nenasycená havěť s šílenými očima. Žádná stopa po skavenech. Možná jsem se mýlil, pomyslel si zklamaně a zároveň s úlevou. Snad by bylo nejlepší jít domů. Teď by k tomu byla vhodná doba. Ulice byly pusté. Většina počestných občanů už v bezpečí spala. Otřel si nos o okraj pláště. Teklo mu z něj a věděl, že tato noc jeho rýmě nijak nepomůže. Natáhl nohy, aby z nich odstranil ztuhlost a necitlivost, když na svém rameni ucítil Gotrekovu ruku.

"Nehýbej se," zašeptal trolobjice. "Něco přichází."

Felixe zamrazilo. Pohlédl do tmy s přáním mít trpaslíkovy bystré smysly a pronikavý noční zrak. Slyšel, jak mu v hrudi buší srdce. Svaly, sevržené v nepřírozené poloze, začaly protestovat proti napětí, ale stejně se nemohl hýbat, neodvažoval se ani dýchat a doufal, že to, co přichází, si ho nevšimne dřív, než to uvidí on.

Náhle ve vzduchu ucítil odporný pach zkázy. Připomínalo to hniloucí maso a mokvajících vředy na těle nemocného člověka, který se týdny, možná roky nemyl. Pokud by nemoc byla cítit, pak by to vypadalo takhle, pomyslel si Felix. Ihned se přesvědčil, že jeho podezření bylo správné. Držel si u nosu vonnou kuličku, aby se nedusil, a modlil se, aby ho její kouzlo ochránilo před tím, co přichází.

Belhavým krokem se k nim blížila odporná postava. Podobala se skavenovi, ale nevypadala jako žádný krysák, se kterým se kdy setkal. Místy mu v špinavém kožichu pukaly velké vředy a něco hnusného kapalo z jeho mokvajících kůží. Téměř celé tělo měl ovinuté umazanými obinadly pokrytými hnísem a špínou. Byl vyzáblý a z jeho očí sálalo šílenství a horečnatý lesk. Pohyboval se skoro jako opilec; motal se, jako by ho zcela ovládala nemoc a překážela mu v udržování rovnováhy. A přesto, když se pohyboval, činil tak s odpornou hbitostí, se zlověstnou energií nemocného, který shromáždil poslední síly k ohavnému činu.

Při chůzi se protivně chichotal a mluvil sám se sebou podivným jazykem. Felix si také všiml, že ve své třesoucí se ruce nese klec a v ní hemžící se krysy. Na okamžik se zastavil a poskakoval na šlachovité noze. Potom otevřel klec a vyndal jednu krysou. Ostatní se tlačily otevřenými dvířky ven a padaly na zem do hrobů. Přitom ze sebe vypouštěly moč a páchnoucí trus. Když se to svinstvo dotklo země, roznesl se příšerný, nesnesitelný zápach, který Felixe dusil a který se jen pomalu vytrácel. Krysy utíkaly z hrobů a snažily se ukrýt. Felix viděl, že za sebou zanechávají ošklivý pás slizu.

Bylo jasné, že umírají. Jaký hnus na ně asi použili, pomyslel si Felix.

Skaven hopsavě odcházel. Felixe překvapilo a vyděsilo, že se na něj trolobjice okamžitě nevrhl, aby ho zlikvidoval. Místo toho teď dával Felixovi znamení, aby ho následoval, a vydal se po jeho stopě. Felixovi však chvíli trvalo, než Gotrekův plán pochopil. Budou sledovat mnicha z klanu Morová rána - jak se Felix domýšlel - až do jeho brlohu. Hledali cestu do samého srdce zkaženosti v Morrově zahradě.

Zatímco sledovali hopkajícího morového mnicha hřbitovem ponořeným do mlhy, Felix zaznamenal přítomnost dalších skavenů. Soudě podle prázdných klecí, které nesli, byli všichni na stejné pochůzce a teď se vraceli do svého doupěte. Někteří kulhali a prohýbali se pod tíhou hniloucích těl - nedávno vyhrabaných, jak se Felix domníval podle hlíny

nalepené na jejich tmavých šatech.

On i trolobijce se pohybovali nanejvýš obezřetně - skrývali se za náhrobky, hledali útočiště ve stínu stromů a přebíhali od úkrytu k úkrytu. Felixe napadlo, jestli je to vůbec nutné. Moroví mniši se nezdáli tak ostražití jako normální skaveni. Připadali mu docela blázniví a asi často zapomínali na své okolí. Měli mozky shnilé nemoci stejně jako mrtvol, které vlekli.

Někdy se na chvíli zastavili a drbali se, dokud nezačali krváčet nebo si strhli hnisající strupy a potom ochutnali hnis, který potřísnil jejich tlapy. Někdy si udělali přestávku a jen tak zírali do prostoru. Občas z pod ocasů vypustili páchnoucí trus, lehli si a vyváleli se v něm a přitom se šíleně smáli. Felixe začala svědit kůže. Tyto obludy neměly zdravý rozum ani podle velice volných skaveních měřítek.

Teď už se konečně blížili k velikému mauzoleu hluboko v šlechtické čtvrti Zahrady. Chodili dlážděnými chodníčky v dobře udržovaných zahradách. Tu a tam se tyčily sochy nad slunečními hodinami, které byly v této hodině zbytečné. Morových mnichů bylo vidět stále víc a víc a Felix s trolobijcem se víc než jednou museli ukrýt v klenutých vchodech do hrobky nějakého šlechtického rodu.

Teprve když skaveni prošli, znovu se připojili k hrůznému procesí a dostali se hlouběji do staré části hřbitova, kde stály největší a nejzchátralejší hrobky.

Zastavili se v tmavém zákoutí a Felix si všiml, že skaveni mizí v otvoru největšího a nejstarodávnějšího mauzolea.

Stavba byla vybudována téměř jako chrám, ve starém tileánském stylu se sloupy podpírajícími střechu vstupní haly. Ve výklencích mezi nimi stály sochy, které, jak Felix předpokládal, představovaly stavitelovu rodinu. Až když zmizel poslední skaven, přistoupil s Gotrekem ke schodišti vedoucímu vzhůru ke vchodu.

V měsíčním světle Felix viděl, že se mauzoleum rozpadá přímo před jejich očima. Kamenné zdívo se drolilo, vlysy byly ohlodané zubem času, poničené větrem a deštěm. Tváře soch odpadaly a nahradil je lišejník. Vypadalo to, jako by samotný kámen trpěl nějakou strašnou nemocí. Zahrada kolem něj byla neupravená a zarostlá. Felix to nevěděl jistě, ale soudil, že rodina, která toto místo postavila, už vymřela. Zdálo se, že se o jejich hrobku nikdo nestará, jako by ji už mnoho let nikdo nenavštívil. Za dne to muselo být přímo odpudivé. A dnes v noci Felix nebyl vůbec nadšený, že má vejít dovnitř.

Gotrek však vyběhl na schody tak rychle, jak mu to dovolily jeho krátké nohy. Runy na jeho sekyře se třpytily v měsíčním světle. Cenil zuby v naději na setkání se skaveny v jejich brlohu. Felixovi blesklo hlavou, že trpaslík je svým způsobem právě tak šílený jako skaveni - a možná by pro něj bylo nejlepší utéct pryč a ponechat je jejich vlastním plánům. Jak se blížili ke dveřím, Felix se musel přemáhat, aby potlačil toto nutkání. Překvapilo ho, že dovnitř nevedla žádná cesta, jen holá kamenná zeď. Gotrek se před ní na okamžik zmateně zastavil, hrubým prstem se poškrábal na tetované hlavě a potom se dotkl jedné kamenné tváře po straně klenby. Zeď před nimi se pomalu a tiše otočila a uvolnila průchod.

"Fušeřina," zabručel Gotrek. "Trpasličí práce by se nedala tak snadno odhalit."

"Ano, ano," zamumlal nevrle Felix a pak Gotreka následoval otevřeným vchodem hrobky.

Dveře se za nimi lehce zavřely.

* * *

Vevnitř byl zápach ještě horší. Stěny byly polepené špínou. Felix cítil, jak mu pod rukama čvachtá, když ve tmě tápal po zdech. Při pomýšlení na odporné chování morových mnichů, jehož byl svědkem, se mu chtělo zvracet. Místo toho se nutil jít za slabým jasnem run trolobijcovy sekyry.

Gotrek se pohyboval rychle a jistě, jako by neměl žádné potíže s viděním i bez sebemenšího světla. Felixe napadlo, že by to mohl být důkaz, že trolobijce dokáže vidět stejně dobře ve tmě jako za denního světla. Následoval trpaslíka temnými místy a byl si jistý, že Gotrek ví, co dělá. Přes to všechno si přál zapálit lampu, kterou si s sebou nesl.

Odněkud z dálky slyšel slabé škrábání a okamžitě svou poslední myšlenku přehodnotil. Lampa by asi přece jen nebyla tak dobrý nápad. Určitě by skaveny varovala před jejich přítomností a Felix věděl, že jediná šance, jak přežít boj s takovým počtem krysáků, je zaútočit rychle a využít překvapení. Ale pokud se s nimi máme pustit do křížku, přece jen by se nám hodilo světlo, pomyslel si pak. Modlil se, aby měl šanci zažehnout lampu ještě před bitvou.

Skoro ztratil rovnováhu, když vykročil dopředu a tam nic nebylo. Vzápětí pochopil, že se dostal ke schodišti, které vede dolů. Tohle bylo skutečně obrovské mauzoleum. Kdokoliv ho dal postavit, určitě utratil spoustu peněz. A proč ne?

Měl tu strávit věčnost, nebo si to alespoň myslel.

Před sebou zaslechl hlasité štěbetání. Znělo to, jako by skaveni vykonávali nějaký oplzlý rituál. Chodbu vpředu ozařoval slabý jas nazelenalého světla. Nejspíš se blížili ke krysákům a jejich brlohu.

Vilebroth Null se zachichotal, když mu upadl jeden malomocný prst a ponořil se do bublajícího kotle. Bylo to dobré znamení. Jeho vlastní morem prožrané maso nakrmí přízrak, který se tam skrývá, a posilní směs, jež brzy přinese smrt jeho nepřítelům. Kotel tisíce morů byla nejen svatá relikvie, ale zároveň i zbraň klanu Morová rána a on si teď říkal, že splní obě funkce.

Ze svého vaku vytáhl plnou hrst prachu z chaotitu a hodil ho do obrovské kádě. Zbývající prsty se mu chvěly od dotyku se substancí Chaosu. Olízl si je a ucítil totéž chvění i na jazyku. Olízl si dásně, takže si infikoval abscesy a vředy a možná se mu nákaza ještě víc rozšíří.

Null shromáždil v ústech hleny, které pak vyplivl do polévkovité směsi jako přídatek. Všechno přitom míchal obrovskou sběračkou vyřezanou z dračí stehenní kosti. Cítil, jak z kotle stoupá zhoubná síla, stejně jako obyčejní skaveni cítili žár ohně. Bylo to, jako by stál před mocným vzplanutím jedovaté energie.

Zhluboka vdechoval těžké výpary, které se zvedaly ze směsi a hned nato byl odměněn silným, dlouhým kašlem. Skoro cítil, jak má plíce zanesené tekutinou, jako by se mu rozkládaly. Už to je odměna, pomyslel si. Jeho plány se rozvíjely dobře. Pokusy byly téměř u konce.

Nový mor byl tak zhoubný, jak jen mohl doufat, ale nejdůležitější bylo, že ho připravil on. Použil sice starý recept, ale sám do něj přidal tajnou přísadu. Navždy bude znám mezi věrnými z klanu Morová rána jako Nullův mor. Jeho jméno bude vepsáno do velké Liber Bubonicus. Dlouho si ho budou pamatovat jako tvůrce nové nemoci, která zničí bezsrsté tvory jako divoké zvíře svou kořist.

Vařená směs každou nocí houstla. Po přidání každého dalšího těla nakaženého morem nemoc nabývala na síle. Už brzy, pomyslel si, bude hotová. Těla zamořená epidemií budou vrácena na hřbitov. Pokorně děkoval Rohaté kryse za vnuknutí, aby vyhledal skryté místo, kde by mohl pozorovat výsledky své práce. A kde jinde by našel tak bohatý zdroj nakažených těl, které potřeboval do smrtící směsi?

Zítřka v noci pošle své agenty, aby vypustili infikované krysy do studen a střechami do velkých jatek, kde lidé porážejí dobytek. Potom se mor rychle rozšíří.

Přidal do směsi mrtvolné růže. To byla jeho poslední tajná ingredience. Nikdo nemohl najít lepší a silnější. Byly to rostliny, jejichž kořeny provrtávaly maso mrtvol. Byly vysoké a silné s množstvím nahromaděné smrtící energie.

Zhluboka vdechl pach zkázy a očima potaženými blánou se podíval na své stoupence. Svíjeli se na podlaze starodávné lidské komnaty smrti, škubali sebou a škrábali se, kašlali a chrchlali jako praví členové klanu Morová rána. Věděl, že každý z nich byl upřímně oddán věci klanu. Spojovalo je bratrství, kterému rozumělo jen málo jiných skavenů. Nesprádali nekonečné intriky a nehrabali neustále ve svůj prospěch. Hledali a nacházeli odříkání sebe sama ve věrném uctívání Rohaté krysy v nejkonkrétnější podobě: tvorbě nemoci a šíření moru.

Každý člen klanu věděl, že jejich těla jsou chrámem, ve kterém se ukrývají nespočetná požehnání jejich boha. Jejich prohnílé nervy už necítily bolest, pouze příležitostně duchovní ozvěny svého utrpení, jako když někdo, kdo se potápí v hluboké vodě, slyší vyzvánět vzdálené zvony. Věděl, že je ostatní skaveni považují za blázny a vyhýbají se jim, ale bylo to jen proto, že jim chyběla jejich čistota záměrů, jejich naprostá oddanost službě bohu. Každý z přítomných morových mnichů byl připraven zaplatit jakoukoliv cenu, přinést jakoukoliv oběť, aby dosáhli cílů klanu a božstva. Právě tato oddanost je činila nejhodnotnějšími ze všech služebníků Rohaté krysy a nejvhodnějšími vůdci celého národa skavenů. Ostatní skaveni si to brzy uvědomí. Jejich nový mor srazí lidské město Nuln na kolena, ještě dříve, než do něj vkročí mocné krysí hordy. Brzy všichni pochopí, že triumf náleží klanu Morová rána, Rohaté kryse a Vilebrothu Nullovi, nejponíženějšímu ze služebníků vybraných velkým rohatým pánem. Brzy bude ustanoven jako jediná nádoba, která může nést slovo Rohaté krysy. To bude správné, protože přesto, že je tím nejponíženějším služebníkem Rohaté krysy, věděl, kde je jeho místo, a to neplatilo v této době o každém skavenovi.

Věděl, že mnoho jeho krysích následovníků zapomnělo na velké cíle své rasy a že se zaprodalo touze po vlastním úspěchu. Příkladem takové slabosti byl šedý věstec Thanquol. Staral se víc o sebe a své postavení než o zničení nepřátel Rohaté krysy. Pro toho, kdo by měl patřit mezi nejoddanější služebníky velkého boha, to bylo odporné chování a Vilebroth Null pokorně prosil, aby nikdy neupadl do stejného omylu.

Byl si jistý, že kdyby Thanquol věděl o tomto pokusu, zakázal by ho z čiré závisti vůči někomu, kdo dokáže ovládat síly, o nichž se mu ani nezdá. Proto museli tajně utéct na povrch a provádět své obřady bez vědomí šedého věstce. Jejich velké dílo se musí vydařit navzdory machinacím těch, kteří by jim mohli bránit. Po úspěchu moru se zruší pošetilá nařízení Rady třinácti, a klan Morová rána bude moci světu ukázat svoji pravou sílu. A takoví jako šedý věstec Thanquol, kteří se budou snažit kazit nejsvatější dílo Rohaté krysy, se budou plazit v prachu.

Možná byla pravda to, co si někteří šeptali: že je Thanquol zrádce velké věci skavenů, a měl by proto být nahrazen někým pokorněji oddaným blahu svého lidu. To byla myšlenka, která si zasloužila pečlivější prozkoumání prostými, ale oddanými dušemi.

Null otevřel klec, která ležela blízko jeho ruky, sáhl do ní a vytáhl jednu velkou šedou krysu. Ošklivě ho kousla, až mu začala téct černá krev, ale Vilebroth Null sotva cítil ostré zuby, které mu pronikly masem. Bolest pro něj byla téměř bezvýznamný pojem. Zavřel klec a nechal ostatní krysy, aby v ní škrábaly.

Chytil krysu za ocas a nevšímaje si jejího zuřivého zápasu ponořil ji do vařící směsi. Tvor sebou házel, když mu hlava zajela do odporné tekutiny. Oči se mu šíleně leskly a zuřivě hrabal tlapami ve snaze udržet se nad hladinou. Opat morových mnichů ho druhou rukou tlačil dolů, dokud kvičení neustalo. Držel krysu dole tak dlouho, až přestala bojovat, potom ji vytáhl nahoru, nechal chvíli okapat a položil ji na podlahu hrobky.

Krysa tam chvíli seděla, mžourala ve světle, jako by nemohla uvěřit, že dostala milost. Null ji nabral sběračkou a hodil ji do druhé klece, kde byly krysy právě potopené do směsi. Krysa zafuněla a vyzvracela se. Vilebroth Null nabral trochu teplých zvratků a hodil je do kotle. Klec bude brzy plná a on bude moci vyslat jednoho ze svých bratrů, aby je vypustil na hřbitov a tak dál šířil mor. A zítřka už je pošle do celého města...

Vilebroth Null odněkud uslyšel zakašlání. To samo o sobě nebylo neobvyklé. Všichni jeho stoupenci byli poznamenáni příznaky mnoha nemocí. Ale ten zvuk kašlání! Lišil se od kašle skavenů. Hlubší, pomalejší, skoro jako lidský...

Felix zaklel a snažil se přestat kašlat, ale nemohl. Jeho plíce se bouřily proti odpornému zápachu v hrobce. Z očí mu tekly slzy. Za celý svůj život se nesetkal s něčím tak odporným. Do tváře ho udeřil pach, který byl snad smíchán z výparů ze všech pokojů nemocných, které kdy cítil. Zvedal se mu z toho žaludek a musel se přemáhat, aby jednoduše neutekl a nezačal zvracet.

Jeho žaludku nepomohl ani pohled na to, co se v hrobce dělo. Díval se do komnaty ozářené strašidelným žářem chaotitových luceren. V protáhlé místnosti mezi otevřenými sarkofágy již dlouho mrtvých šlechticů se válel snad tucet těch nejodpornějších a nejmalomocnějších skavenů, jaké kdy viděl. Velké kamenné rakve ležely na podlaze komnaty.

Jejich víka byla odstraněna a jejich obsah rozházený. Všude se povalovaly lebky a kosti. Mezi nimi se svíjeli zesláblí a nemocně vyhlížející skaveni v kalužích vlastního hnisu, zvratků a výkalů a hryzali kosti mrtvých. Na druhém konci místnosti Felix uviděl toho nejchuravějšího a nejhůře vyhlížejícího skavena, jak něco míchá v ohromném kotli zavěšeném nad šlehajícími plameny. Občas se zastavil, jen aby do něj plivl nebo přidal nějaké odporné shnilé maso urvané z červy prožrané mrtvoly.

Felix dokonce zahlédl, že mu do bublající, zlověstné směsi spadl jeden prst a netvor při tom ani nemrkl. Udělal si přestávku, jen aby se nadechl a hodil tam hrst třpytivého prachu, což mohl být jen chaotit, a pak znovu pokračoval v míchání. Potom byl Felix svědkem divného obřadu, kdy skaven namočil do odporné směsi krysu a znovu ji vytáhl. I trolobijce stál jako přirostlý k zemi s poděšeným zájmem a sledoval každý skavenův pohyb, jako by si ho chtěl navěky vtisknout do paměti.

Felix věděl, že to, čeho byl svědkem, má souvislost s šířením moru. Nechápal přesně, jak a proč, ale byl si tím naprosto jistý.

Tyto hanebné, degenerované krysy a jejich ohavný, runami popsaný kotel musely být zapletené do vzniku smrtící epidemie. Přesvědčil ho o tom jediný pohled na jejich hnusný vzhled. Vtom pocítil neovladatelné nutkání kašlat. Snažil se ho zadržet, ale tím víc měl podrážděné plíce a hrozilo, že puknou. Nakonec kašel vyrazil ven. Naneštěstí se to stalo ve vzácném okamžiku ticha pohřební komnaty.

Teď stál hlavní skaven jako přimrazený, čenichal a jako by téměř cítil Felixovu přítomnost - ačkoliv Felix nemohl pochopit, jak by mohl, přes kakofonii kašle, páchnoucích pšouků a sípání, která se rozléhala místností.

Všechny jeho pochyby však zmizely, když skaven ukázal jednou hñijící tlapou jeho směrem. Felix zašeptal prosbu k Sigmarovi, aby ho chránil, a připravil si meč. Gotrek se vedle něj probral z mrazivého děsu, zvedl sekyru a zařval válečný pokřik.

Vetřelci, pomyslel si Vilebroth Null. Lidé objevili cestu na toto posvátné místo zasvěcené nejsvatějšímu zjevení Rohaté krysy svým nejpokornějším služebníkům. Zradil je snad někdo? ptal se v duchu. Na tom teď ale nezáleželo. Ti blázni brzy zaplatí za svou pošestilost životem, neboť morová mniši patří mezi nejvražednější skaveni válečníky, když v nich někdo probudí spravedlivý hněv. A pokud by náhodou neuspěli, mohl vždycky vyzvat mystické síly, které mu byly propůjčeny jeho nečistým bohem.

Felix pozoroval, jak morový kněz zvedl svou hůl a zvrátil hlavu. V rychlém sledu vyštěkl řadu zaklínání, v pískavém, štěbetavém jazyce skavenů. Slova vycházela z hloubi jeho hrdla a na špičce jazyka se mu měnila v oheň. Když ho vyplivl, plamen vytvořil runy, které se mu odrážely v očích, kroutil se a mihotal a potom vyskočil ven a postupně se dotkl každého jeho stoupence. Hned nato maso skavenů obklopil kruh nezdravého světla, jež se postupně vstřebalo do jejich těl. Jejich prašivá srst se naježila, ztuhly jim ocasey a v očích se jim objevil děsivý svit. Vyskočili, nabiti energií. Z hrdel se jim draly ostře pronikavé výzvy k boji.

Gotrek vyrazil do teplé, mlhavé místnosti s Felixem v závěsu. Krysáci se přihnali k nim a útočili na ně svými odpornými, nečistými zbraněmi. Gotrek sekal napravo, nalevo a rozséval kolem sebe smrt. Před jeho sekyrou nemohlo nic obstát. Nikdo duševně zdravý a rozumný by se jí nesnažil stavět na odpor.

Jenže tihle skaveni se neotočili a neupláchli, jak by to nejspíš udělali všichni ostatní. Neustoupili. Místo toho zaútočili s šílenou zuřivostí, která mohla soupeřit s trolobijcovou. Hnali se vpřed, kolem tlamy se jim tvořila pěna a divoce kouleli očima. Trolobijce na okanzík zaskočila prudká síla jejich útoku. Hemžili se všude kolem něj a kousali, škrábali a bodali.

Felix sekl po nejbližším z nich. Ten se hbitě otočil k Felixovi a přitom se kroutil jako had, syčel skrz zuby a v jeho očích se jasně zračilo šílenství. Viděl obrazy kolem hrudi nestvůry potřísněné žlutým hnisem. Vrazil tam meč a skaven se svalil s příšerným srkavým zvukem - bylo to skoro, jako by bodl do rosolu.

Bolest krysáka nezastavila. Vrhł se přímo na Felixe proti jeho čepeli a tak si ji zarazil hlouběji do prsou. Jestliže cítil nějakou bolest, nedal to na sobě znát. Felix s hrůzou sledoval, jak otevřel tlamu, aby odhalil nažloutlé tesáky a leprou bíle potažený jazyk. Věděl, že nejhorší věc, která by se mu tady mohla přihodit, bylo právě kousnutí od této stvůry.

Udeřil levou pěstí a zasáhl morového mnicha do čenichu, až skaven sklapl čelisti. Síla jeho rány vyrazila skavenovi několik prohnitých zubů, které mu vylétly z tlamy a odrazily se od špinavé podlahy. Otočil se k němu s divokým, zlým pohledem. Felix využil příležitosti, podrazil stvůře nohy a svalil ji na zem. Otočil mečem v hruď morového mnicha, když ho vytahoval, ale skaven pořád nechtěl umřít. V křeči strašlivé nervové energie tloukl pěstí do kamenných dlaždic. Felix pochopil, že tady musí působit nějaké zlověstné kouzlo, když tak slabé a nemocné stvůry dokážou bojovat tak úporně. Botou stiskl hrdlo nestvůry, utlumil její divoké pískání a přimáčkl ji k zemi. Znovu a znovu do ní sekal mečem, ale trvalo dlouho, než netvor konečně zemřel.

Felix se rozhlédl, aby se podíval, jak si vede Gotrek. Trolobijce se zatím proti šíleným skavenům držel, ale ne nadlouho. Jednoho přidržoval rukou, ale ostatní se kolem něj hemžili a znemožňovali mu rozmáchnout se smrtící sekyrou. Byl to skutečně impozantní souboj v přetlačování mezi trolobijcovou obrovskou silou a hordou magií posílených morových mnichů.

Felix se zoufale rozhlížel. Věděl, že když trolobijce padne, zbude jemu samotnému jen několik okamžiků života. Zvuk tlumených kroků za jeho zády mu prozradil, že přicházejí další skaveni, kteří se vrací z kdovíjakého zákeřného úkolu. Ohňové runy dál vyskakovaly ze rtů zaklínajícího kněze. Prohnaly se nad jeho hlavou a Felix se otočil a spatřil, jak děsivá zář usedla na kožichy dvou dalších skavenů, kteří se naráz hrozivě proměnili. To nevypadá dobře, pomyslel si Felix. Pokud někdo něco neudělá s knězem, dopadne to s nimi špatně. A velice dobře věděl, že je to na něm.

Aniž by se rozmýšlel, vyskočil na nejbližší rakev. Z ní přeskočil na další, minul, bitku mezi Gotrekem a skaveny a dál se

přibližoval k zaklínajícímu knězi. Mezi ním a jeho stoupenci přeskakovalo víc a víc ohnivých run a Felix si teď byl naprosto jistý, že právě kněz je zdrojem síly jeho přívrženců. Blížil se po rakvích k vařicímu kotli a jeho odpornému pánovi. Nakonec se zastavil, na okamžik zmrazený strachem a nerozhodností.

Příštím skokem by se dostal až ke kotli a čekal by ho boj s knězem. To byla děsivá vyhlídka. Jediné sklouznutí nebo pouhý špatný odhad vzdálenosti a ocitl by se v bublající směsi. Nechtěl ani pomyslet na důsledky takové nehody. Pak zaslechl Gotrekův válečný pokřik, otočil se a zahlédl trolobijce, jak zápasí s nově přichozími. Viděl, že mu zbývá už jen několik vteřin na to, aby jednal. Felix pronesl tichou modlitbu k Sigmarovi a vyskočil. Ucítil pod sebou horko a hnusné výpary mu ovanuly tvář, když jimi prolétl, potom nohama zasáhl morového kněze do obličeje a oba se svalili na zem.

Skaven zmlkl, ale zareagoval s překvapující rychlostí na někoho tak zjevně prolezlého nemocemi. Vyskočil, jako by měl místo nohou pružiny. Felix zaútočil mečem, ale skaven uskočil a kapající kostěnou holí opsal oblouk, který mohl rozdrtit Felixovi lebku, kdyby včas neuhnul.

Felix se rychle postavil na nohy a obezřetně začal kolem kněze kroužit, aby našel vhodnou pozici. Za kotlem, mimo dohled, byly slyšet zvuky masakru a on mohl jen doufat, že to Gotrek vraždí morové mnichy. K jeho překvapení a na rozdíl od ostatních jednotlivých skavenů, se kterými kdy Felix bojoval, jeho soupeř zaútočil bleskově a s veškerou vervou. Felix mečem odrazil další ránu hole a její rychlost a síla ho ohromila. Náraz útoku mu málem vyrazil meč z ruky. Další rána ho udeřila do prstů a tentokrát zbraň upustil. Skavenovi ze rtů uniklo odporné, vlhké zachichotání, když uviděl ohromený výraz v jeho obličeji.

"Zemři! Zemři! Hloupý lidský tvore!" zapištěl špatně vyslovovanou reikspiel. Hůl se znovu mihla vzduchem. Tentokrát se Felixovi podařilo uhnout a hůl udeřila o zem, kde před pouhým okamžikem stál. Dříve, než ji mohl skaven znovu zvednout, Felix po ní chňapl. V příští chvíli zjistil, že se o ni se skavenem přetahuje. Jeho síla byla daleko větší, než by Felix hádal. Jeho páchnoucí čelisti ho minuly jen o vlásek. Při pohledu na odpornou slinu stékající z jeho polámaných tesáků se Felix zachvěl, ale pokračoval v zápase silou povzbuzenou hrůzou.

Teď měl výhodu ve váze. Byl vyšší a mnohem těžší než ta vychrtlá stvůra a využil toho - otočil se na místě a škulbl krysákem. Když ho měl přímo proti sobě, přestal tahat za hůl a místo toho do ní zatlačil. Překvapený skaven se svalil dozadu. Zavřískal a zády narazil do kotle. Felix se sehnul, popadl jeho nohy a zvedl je. Se silným škubnutím převrhl vůdce skavenů do jeho vlastního kotle.

Ten se na okamžik ztratil pod povrchem bublající směsi a potom se vynořil, lapal po vzduchu a z tlamy mu kapala odporná tekutina. Zoufale se snažil vylézt z kotle. Felix zvedl hůl a praštil ho po hlavě a tím ho srazil zpátky dolů. Potom v kotli dloubal holí a ucítil, jak sebou skaven zmítá. Rychle ho holí přitiskl ke dnu a opřel se o ni celou svou vahou. Svíjející se skaven se pokoušel tlačit proti němu, ale Felix byl příliš těžký, než aby ho dokázal přemoci.

Zápas pomalu ustával. Felix konečně uvolnil tlak a klidně vydechl. Když se podíval ze stupínku dolů, spatřil trolobijce, jak máchá sekýrou a stíná posledního morového mnicha. Mrtvolky ostatních ležely různě rozkouskované u jeho nohou. Vzhlédl k Felixovi a zdálo se, že je skoro zklamaný, když uviděl, že je stále naživu. Felix se zašklebil a zvedl palce na znamení úspěchu.

Vtom se před ním z kotle vynořilo něco strašného.

Vilebroth Null se cítil hrozně. Spolykal spoustu vlastní směsi a zdálo se mu, že pukne. Z rukou toho zatraceného člověka dostal tolik ran, že cítil dokonce i bolest. A co horšího, málem se utopil jako krysa, ano, jako krysa! Připadalo mu to jako věčnost, než ten krutý člověk uvolnil Nullovu vlastní hůl a dal mu šanci prorazit hladinu.

Rychle se rozhlédl a zjistil, že vše je ztraceno. Jeho pomocníci leželi mrtví na kamenných dlaždicích a rozružený trpaslík se hnal směrem k němu. Null věděl, že těžko odolával tomu člověkovu. Proti oběma neměl vůbec žádnou šanci.

Člověk už se vzpamatoval z překvapení a sehnul se pro meč. Null věděl, že má poslední šanci a musí jednat. Zvedl paže, shromáždil veškerou svou sílu a vyzval Rohatou krysu, aby ho ochránila. Chvilí se nic nedělo a Null pochopil, že je po všem. Meč opsal oblouk. Nechal otevřené oči a nutil se sledovat vlastní blížící se smrt. Potom po těle ucítil slabé chvění a pochopil, že Rohatá krysa vyslyšela jeho prosbu.

Felix udeřil mečem, odhodlaný neudělat už žádnou chybu. Tentokrát odporný morový kněz zemře a Felix ho rozseká na malé kousíčky, aby měl jistotu. Skaven zaječel, což Felix považoval za žádost o milost - a pak se stalo něco strašného. Skavena obklopila tajemná záře. Felix se snažil zadržet ránu, protože se obával působení magie, ale už bylo příliš pozdě. Právě když se jeho čepel dotkla masa, stalo se něco zvláštního. Prostor kolem kněze jako by se zahalil a on se zatřpytil a zmizel s třesknutím, jako když praskne bublina. Felix téměř ztratil rovnováhu, když meč prosvítl prázdným vzduchem, kde předtím byl krysák.

"Zatraceně," zamumlal a zklamaně si odplívl.

"Tohle nesnáším," zabručel Gotrek a smutně se díval na místo, kde skaven stál. Felix znovu zaklel a vztekle zavrčel, jako by mohl pouhou silou své nenávisti přinutit skavena, aby se vrátil pro svůj ortel. Pak seskočil ze stupínku a kopl do utáťé hlavy morového mnicha, aby si ulevil. Nakonec se podíval na trolobijce. K jeho překvapení si trpaslík téměř zamyšleně prohlížel kotel.

"Tak, človíčku," řekl. "Co uděláme s tímhle?"

Felix se rozhlédl. Podlaha síně byla posetá mrtvolami. Hroby byly poničené a otevřené a velký kotel plný hnusné, morové směsi stále bublal. Klece s krysami se v průběhu zápasu rozbily a několik zvířat se skrývalo ve stínu místnosti. Jiná zmizela.

Felix vypadal hrozně. Oblečení měl potřísněné krví, hnisem a odpornými substancemi, které krysí lidé vylučovali, když umírali. Vlasy měl špinavé a rozcuchané. Trolobijce nevypadal o nic lépe. Krvácel z tuctu malých ran a celé tělo měl

umazané od krve. Instinkt Felixovi napovídal, že se musejí co nejdříve umýt a Drexler bude muset ošetřit všechny kousance a zranění. Jinak se jim povede špatně.

Hlavním problémem byl teď velký kotel. Pokud se Felix nemýlil, představoval pro město stejnou hrozbu jako armáda skavenů, možná ještě větší, protože proti armádě se dalo alespoň bojovat. Naneštěstí Felix nebyl žádný expert na temná kouzla stejně jako na nakažlivé nemoci. Bylo jasné, že musí směs nějak zničit, aby už nemohla škodit - ale jak?

Kdyby ji vylili do řeky, mohlo by to způsobit víc zla než dobra. Jestli ji tu ale nechají, skaveni by se pro ni mohli vrátit. Zřejmě znali do Morrovy zahrady tajnou cestu a mohli přicházet a odcházet jak se jim zlíbilo. K tomu jim jejich magie patrně dovolovala podle přání zmizet v jediném okamžiku. A hrobka se ani nedala zapálit.

Zatímco Felix takto uvažoval, všiml si, že trolobijce měl jiný nápad a teď sekýrou páčil kotel. Nakažlivá směs se vylila na stupínek a pak na podlahu a hnisající mrtvoly kryasáků zaplavila odporná, mazlavá tekutina. Nakonec se kotel převrhl a zůstal ležet dnem vzhůru.

"Co to děláš?" zeptal se Felix.

"Likviduju ten hnus!" Gotrek vzal sekýru a praštil do kotle. Když se hvězdný kov dotkl čarodějnického kovaného železa, vylétly jiskry a ozvalo se duté zadunění, které se v ozvěně odráželo od stěn mauzolea. Kolem čepele sekýry a skaveního nástroje zkázy zazářily runy. Potom Gotrekova čepel prořála kotel. Zajiskřilo se a potom došlo k mocnému výbuchu mystické energie, který kotel roztříštil na tisíce kousků. Felix si rukou zakryl oči - vzduchem létaly úlomky a působily mu další rány.

Vlna ničivé energie prolétla místností. Vzduchem se rozprskly jiskry a mrtvá těla vzplála. Felix ke svému překvapení zjistil, že trpaslík zůstal stát na místě, jako by jej výsledek jeho činu šokoval. Pak ucítil, že ho na prsou něco pálí, a uvědomil si, že je to talisman od Drexlera, který se patrně přehřál úsilím ochránit ho před rozpoutanou silou.

"Pojďme odtud!" zařval a v příští chvíli už přes plamenný koberec mystické energie uháněl ke vchodu.

Felix si prohlížel své staré spálené oblečení. Tucetkrát se vydrhl hrubým louhovým mýdlem, ale pořád si nebyl jistý, jestli odstranil veškerou nákazu z umrlčí komory. Sevřel ochrannou vonnou kuličku a doufal, že bude proti moru účinkovat. Alespoň se zchladila. Potlačil vzpomínky na události předešlé noci. Cesta z Morrovy zahrady byla nekonečná a Felix musel potácejícímu se trolobijci pomáhat až k Drexlerovým dveřím.

Gotrek se objevil na dvoře. Škrábance měl ošetřené nějakou masťou. Kolem krku mu také visel Drexlerův amulet.

"No, co jsi čekal?" zavrčel nevrle. "Zemřít na mor, to není smrt pro trolobijce."

Vilebroth Null se rozhlédl. Kolem něj byla tma, ale tušil, že je zpátky v podzemí. Rohatá krysa vyslyšela jeho modlitbu a jeho prosba o únik byla vyslyšena. Vilebroth Null věděl, že jeho pán zachránil svého nejponížejšího služebníka z nějakého důvodu. A tím důvodem nejspíš bylo odhalit ničemného zrádce božské věci, který prozradil opatův plán těm dvěma prokletým šťouralům.

Po zralé úvaze i se svým nevysokým intelektem dospěl k závěru, že by ti dva nikdy neobjevili jejich starostlivě utajované doupě, kdyby jim někdo nepomohl. Bylo pečlivě vybrané, dobře ukryté a střežené magií, která znemožňovala, aby je někdo odhalil v křišťálové kouli. Ne, těmhle dvěma hlupákům musel někdo pomoci. Určitě na jejich skryš nenarazili náhodou. Vilebroth Null přísahal, že zrádce odhalí, i kdyby tomu měl věnovat zbytek života, a až ho najde, užije si ten proradný krysák pomalé a bolestné smrti.

Vilebroth Null se belhavě vydal zpátky ke skavenímu vojsku. Tušil, že je na správné stopě. Vbelhal se zpátky do tábora skavenů a nijak si přitom nevšímal množství válečníků, kteří začali kašlat a kýchat, sotva kolem nich prošel.

BESTIE KLANU TVŮRCŮ

"Do Nulnu přišel mor. Ulicemi se plížil strach. Ani zkorumpované úřady nedokázaly udržet pod pokličkou všechny řeči, které kolovaly mezi lidmi. Na každém rohu ulice jste mohli zaslechnout příběhy o mutantech, krysích lidech a obrovských krysách s divokýma očima, kteří všem, s nimiž se potkali, přinesli nemoc a smrt. A já teď mohu do těchto zvěstí vnést trochu pravdy..."

-Z knihy Mé cesty s Gotrekem, svazek III., Herr Felix Jaeger
(nakladatelství Altdorf Press; 2505)

"Poslední dobou se pohybuješ ve vysoké společnosti, Felixi," řekl hostinský Heinz a rozpačité se na Felixe zašklebil.

"Jak to myslíš?" opáčil mladší muž.

"Tohle ti přišlo, když jsi byl venku." Podal Felixovi zapečetěný dopis. "Doručil to lokaj v kabátci nikoho jiného než Jeji Výsosti, hraběnky Emmanuelle. Doprovázelo ho také několik městských strážných."

Felix náhle pocítil nevolnost. Mimovolně se podíval ke dveřím, aby se ujistil, že má volnou cestu ven. Vypadalo to, že ho minulost nakonec dostihla. Připomněl si všechno, s čím by na něj mohly úřady přijít.

Dobrá, úřady v Altdorfu za jeho a Gotrekovu hlavu vypsalý odměnu kvůli účasti na povstáních proti okenní dani. Zabil také hraběnčina velitele tajné policie, Fritze von Halstadta. Navíc se zapletl do vypálení její nové Strojírenské univerzity.

Jak je odhalili? Poznal je některý ze stovek informátorů, kterými se město jen hemžilo? Nebo to bylo něco zcela jiného? A kde je Gotrek? Možná kdyby sebou hodili, mohli by ještě z této pasti uniknout.

"Nepřečteš si to?" zeptal se Heinz a z očí mu číselo zvědavost. Felix potřásl hlavou a přestal fantazírovat. Uvědomil si,

že mu srdce tluče jako zvon a dlaně má zpocené. Podle toho, jak se na něj Heinz díval, si Felix uvědomil, že musí vypadat provinile jako sto hříchů. Nevelele se zašklebil.

"Co si mám přečíst?"

"Ten ztracený dopis, hlupáku. Musí ti být přece jasné, že tady všichni umíráme zvědavostí."

Felix se rozhlédl a spatřil Elissu, Heinze a zbytek personálu, jak na něj otevřeně civí, dychtiví dozvědět se, co s ním může mít společného vládkyně jejich městského státu.

"Ovšem, ovšem," řekl Felix, přinutil se ke klidu a snažil se ovládnout své rozčesné ruce. Přešel ke své obvyklé židli u krbu a posadil se. Houf zvědavých diváků ho celou dobu sledoval a pozorně zkoumal jeho tvář. Felix se na ně významně díval, dokud se neotočili, potom obrátil svou pozornost k dopisu.

Byl to velice jemný pergamen a jeho jméno bylo napsáno opravdu kvalitním inkoustem. Nebyly tam žádné kaňky ani šmouhy. Písař, který to psal, musel mít vskutku jemnou ruku. Vosková pečeť nebyla poškozena a byla na ní koruna kurfiřtské hraběnky.

Felix se trochu uklidnil. Pokud chcete někoho zavřít do vězení, nepíšete mu dopis. Někdo, kdo by lpěl na formalitách, by mu nechal přečíst zatykač a pak ho vsadil do želez. Hraběnka Emmanuelle by na něj poslala svoje hrdlořezy a ti by ho vzali obuškem po hlavě, takže by se probudil až v okovech v Železné věži. Pomyslel si, že to snad přece jen nebude tak hrozné. Jistý si však rozhodně nebyl. Zkušenost mu říkala, že všechno, co se mohlo vyvinout špatně, se obvykle špatně vyvinulo.

Nervózními prsty rozlomil pečeť a prostudoval vzkaz. Byl napsán stejnou jemnou a zručnou rukou jako adresa a byl stejně jednoduchý jako záhadný:

Pane Jaegere,

žádáme Vás, abyste osobně přišel do paláce Její jasné Výsosti hraběnky Emmanuelle dnes při večerním vyzvánění.

S pozdravem,

Hieronymus Ostwald, tajemník Její jasné Výsosti

To je divné, pomyslel si Felix a obracel dopis v rukách, jako by tam měl najít nějaké vysvětlení, proč ho předvolali. Nic tam nebylo. Přemítal, co může chtít vládkyně jednoho z největších vazalství Říše od potulného žoldnéře bez groše, ale na nic nepřišel. Uvědomil si, že na něj všichni zírají. Vstal a usmál se.

"Všechno v pořádku. Právě jsem byl pozván k hraběnce," řekl konečně.

Elissa vypadala stále dojatě a trochu šokovaně, jako by nemohla uvěřit, že nedošlo k omylu.

"To je velká čest," řekla mu, když se spolu usadili ke krbu.

"Určitě o nic nejde. Možná je to pro mého bratra Ottu a sem to poslali omylem." Natáhl se a vzal ji za ruku. Rychle ji odtáhla. Poslední dobou to dělávala často.

"Půjdeš tam, ne?" řekla a usmála se.

"Samozřejmě. Nemůžu přece odmítnout příkaz místní vládkyně."

"A co si vezmeš na sebe?" Chtěl samozřejmě říct „svoje oblečení“, ale pak pochopil význam její otázky. Halenu měl potřísněnou a špinavou na stovce míst po všech těch rvačkách a bojích, kterých se zúčastnil. Plášť měl na okrajích otrhaný a rozpáraný, jak z něj utrhl proužky, ze kterých si udělal obinadla. Jeho boty byly děravé a popraskané. Kalhoty měl záplatované a špinavé. Vypadal spíš jako žebrák než válečník. Pochyboval, že by ho takto pustili přední branou paláce. Spíš by mu hodili kost a vyprovodili by ho kopanci.

"Neboj se," řekl. "Mám nápad."

"Pak jej rychle proved'. Do večerního vyzvánění ti zbývá jen osm hodin."

Felix se přes stůl podíval na bratra. Právě vykoupaný a v otrhaných šatech spěšně vypraných a osušených před krbem se cítil sebevědomě. Jeho ruce si ledabyly pohrávaly s postříbřenou vonnou kuličkou, která se mu houpala na krku.

Přál si, aby nikdy nemusel vkročit do skladiště, kde měl Otto kancelář.

Otto se zvedl od svého těžkého dubového stolu a pomalu se přesunul k oknu. Složil ruce za záda. Felix si všiml, že jeho pravá ruka svírá levé zápěstí. To byl Ottův starý zvyk. Dělával to vždy, když měl vychovatelům zodpovědět nějakou těžkou otázku.

"Proč tě vidím jen tehdy, když něco chceš, Felixi?" zeptal se konečně.

Felix pocítil záchvěv viny. Otto měl pravdu. Poslední dobou bratra vyhledával, jenom když od něj potřeboval nějakou laskavost. Jako teď. Přemýšlel nad tou otázkou. Nebylo to kvůli tomu, že by Ottu nesnášel. Spíše kvůli tomu, že spolu už neměli nic společného. A možná se Felix bál, že by ho požádal, aby se připojil k jejich firmě, a on by ho znovu musel odmítnout.

"Měl jsem moc práce," řekl.

"Co jsi dělal?"

Plazil jsem se po hřbitově, vypálil vědecký ústav, bojoval jsem s obludami, zabíjel, přemýšlel Felix a v duchu se ptal, kolik toho, pokud vůbec něco, může říct svému bratrovi. Otto mu naštěstí nedal šanci odpovědět, protože mu předložil vlastní názory.

"Předpokládám, že jsi dělal výtržnosti. Poflakoval ses s hospodskými děvčkami a zhýralci. Promarnil jsi drahé vzdělání, které ti zaplatil otec. Když jsi měl být tady, pracovat v obchodě, držet se rodinné tradice, pomáhat s..."

Felix nedokázal odhadnout, jestli je Otto rozzlobený, nebo ho to prostě zranilo. Musel se přemáhat, aby ovládl vlastní pocity. Natáhl si nohy a zhoupal se na židli. Za Ottovým stolem visel velký portrét jeho otce. I odtamtud seshora se starý muž dokázal tvářit nějak nesouhlasně.

"Znáš hraběnkou Emmanuelle?" Otázka přerušila proud Ottovy tirády, jak Felix zamýšlel. Bratr se zastavil, otočil se a ostře se na mladšího bratra podíval.

"Setkal jsem se s ní při poslední oslavě Vereny, kdy jsem byl představen na dvoře. Zdá se, že je to duchaplná a trochu rozmarná mladá žena."

Otto zmlkl a odvrátil se od okna. Znovu klesl do pohodlné židle a otevřel velkou účetní knihu. Označil si místo brkem. Toto gesto bylo tak podobné otcovu, že se Felix musel usmát. Otto soustředěním sraštil čelo. Namočil pero v kalamáři a napsal něco do knihy. Aniž by na Felixe pohlédl, řekl: "Slyšel jsem o ní nějaké řeči."

Felix se naklonil a téměř se dotkl Ottova pečlivě upraveného stolu. Přední nohy židle bouchly o kamennou podlahu. "Řeči?"

Otto si odkašlal a rozpačitě se usmál. "Tvrdí se, že je trochu divoká. Vlastně víc než jen trochu. Na Emmanuellině dvoře to není nic zvláštního. Všichni tam jsou, řekněme, trochu nemorální."

"Divoká?" otázal se Felix. Otto vzbudil jeho zájem. "V čem?"

"Říká se o ní, že je milenkou poloviny mladých šlechticů v Říši. Má zvláštní zálibu ve zhýralcích a duelantech. Patrně už došlo k mnoha skandálům. Jsou to jen řeči, samozřejmě, a já nevěnuji pozornost babským tlachům," dodal spěšně jako člověk, který se bojí, že by někdo mohl zaslechnout to, co říká. "Proč se ptáš?"

Felix položil dopis na knihu, kterou Otto studoval. Jeho bratr ho zvedl a otočil ho v rukách. Prozkoumal zlomenou pečeť, potom vytáhl pergamen z obalu a přečetl si ho. Otto se usmál stejně upjatě a vypočítavě jako jejich otec vyobrazený na portrétu.

"Tak ty se teď pohybuješ mezi šlechtou. Nebudu se tě ptát, jak k tomu došlo."

Jejich otec si vždycky chtěl koupit cestu do společnosti šlechty. Tak vysoko se sice nikdy nedostal, ale Felix to považoval jen za otázku času. Starý muž byl bohatý a také vytrvalý. Otto se na něj dlouho významně díval. Oči mu přebíhaly po Felixově starém a rozedraném oblečení.

"Už chápu. Potřebuješ peníze," řekl konečně. Felix se díval na bratra a zvažoval svoje možnosti. Skutečně si nechtěl vzít rodinné peníze, ale za těchto podmínek to bylo to nejrozumnější, co mohl udělat. Lepší šaty by k návštěvě dvora skutečně potřeboval.

"Ano, bratře," řekl.

Felix prošel dvěma skladišti a nebylo mu zrovna nejlépe. Měsíc zlata cinkající v jeho kapse mu připadal jako odznak zrady vlastních ideálů. Dopis od Otty příkazující kterémukoli z Jaegerových obchodů dát mu to, oč požádá, jako by ho poskvřnil jeho vlastní chamtivostí. Po tolika letech, kdy se rodině vyhýbal, mu tato štědrost připadala téměř přehnaná. Felix potřásl hlavou a vykročil po říčním molu. Podíval se dolů do šedé, mlhavé, hluboké temnoty Reiku a prohlédl si lodě, které přijely až z Altdorfu, naložené bretonským vínem a estaliánským hedvábím. Odpočívaly v přístavišti jako velryby, které se na okamžik vynořily, a tančily v říčním proudu. Sledoval zpoceně dokaře zvedající sudy z nákladového prostoru pomocí háků a viděl je válet těžké bečky po lodních můstcích ke skladišti. A zaslechl hlasité kašlání a uviděl muže, kteří si drželi u úst kapesníky. Mor si během posledních několika týdnů vyžádal už stovky obětí. Vypadalo to, že jeho a Gotrekova snaha v Morrově zahradě přinejlepším zpomalila jeho šíření - nejspíš to však vůbec nijak nepomohlo. Uvažoval, jak se asi šíří, a v duchu si vybavil krysy, které morový mnich namáčel v odporném kotli. Připadalo mu, že právě ony s tím nějak souvisejí.

Jeden z mužů, starší než ostatní, si pamatoval Felixe z jeho mladších let. Zvedl ruku a zamával mu. Felix pozdrav opětoval. Nemohl si vzpomenout na mužovo jméno, ale šokovalo ho, že tu po těch všech letech stále pracuje. Dokař už nebyl žádný mladík.

Tady, pomyslel si Felix, je rozdíl mezi šlechtou Říše a těmi, jimž vládli. Dokaři budou dál pracovat za malou mzdu, kterou jim vyplácela Jaegerova rodina, dokud nepadnou a nezemřou. Šlechtici budou lenořit ve svých palácích, hromadit příjmy ze svého majetku a za celý život nezvednou ruce k poctivé dřině. Někdy Felix souhlasil s revolucionáři, kteří podněcovali povstání po celé Říši.

Ironicky se usmál. Pěkná slova, říkal si, od muže, který právě přijal značný dar od své vlastní bohaté rodiny. Dobře, on nestvořil tento svět, on v něm jen musí žít. Otočil se, prošel kolem říčního břehu a ztratil se ve zvucích, zápachu a pohledech přístaviště.

Do nosu mu pronikl pach ryb. Felix si zacpal ústa a u nosu si přidržel vonnou kuličku, kterou dostal od doktora Drexlera. Její parfémová vůně už vyprchávala, ale přece jen stačila zmírnit zamořený vzduch. Felixovi připadal zápach ulice a ostatních lidí silnější zvláště teď, když se poprvé po týdnech vykoupal.

Rachot velkých kár soupeřil s pokřiky dokařů. Ozbrojený strážný v černém kabátci městského státu se zastavil, aby si vzal hrušku z káry drobného prodáváče. Dětský zloděj směle zaútočil na měšec starého kupce, příliš chudého, aby si dovolil osobní strážce. Tohle všechno si Felix dobře pamatoval z dětství, kdy navštěvoval Nuln s otcem a bratry. Mířil vpřed, do lepší části města.

Připadalo mu, že ho někdo sleduje, ale když se ohlédl, nikoho neviděl.

Felix si prohlížel svůj obraz v zrcadle. Velmi pěkné, pomyslel si. Věděl, že dělá dobrý dojem. Koneckonců byl vysoký, statný a nevypadal nijak odpudivě. Jeho oblečení většinu toho teď zdůrazňovalo. Hluboce se nadechl, oddávaje se vůni přepychu, dubového obložení a jemné staré kůže. Tento diskrétní krejčovský obchůdek, zaměřený jen na nejvyšší vrstvy šlechty, byl jednou z méně známých prodejen Jaegerovy rodiny. Za poslední Felixovy návštěvy Nulnu ještě ani neexistoval. Založil ho Otto, který využil doporučení mrtvého Fritze von Halstadta. Felix měl pro změnu z Ottova styku s mužem, kterého zabil, radost.

V novém oblečení se cítil divně. Vysoké kožené boty ho tlačily. Naškrobený kabátec ho škrábal, vycpávky mu

připadaly příliš zženštilé. Bílá plátěná košile byla až příliš cítit novotou. Uvědomil si, jak si zvykl na drsný život na cestách, kde se měsíce nepřevlékl. Povědomě mu připadal jen nový plášť připomínal ten, který zničila krev skavena během útoku na Slepé prase. Meč od templáře Aldreda měl zasunutý v pochvě z hladké černé kůže.

"Bude si pán přát něco pozměnit?" zeptal se úslužně prodavač.

Felix si prohlédl plešatého chlapíka s kyselým výrazem. Ještě před hodinou, když Felix vstoupil do obchodu, se na něj prodavač díval, jako by byl zvlášť velký a odpudivý šváb. V jistém smyslu mu to Felix nemohl mít za zlé. Byl oblečený jako žebrák. Během několika málo okamžiků se prodavačův postoj samozřejmě změnil: když si přečetl Ottův spěšně naškrábaný vzkaz. Když sám Otto Jaeger nařídil svým lidem, aby dali tomuto zákazníkovi vše, co si bude přát, připojila se podlézavá zdvořilost jako součást obchodu.

Felix se na muže usmál tak povýšeně, jak jen dokázal. "Ne. Doručte mi během dne několik stejných obleků do mého bytu. A hned mi zabalte mé staré oblečení a vraťte mi ho."

"Ovšem, pane. A kde se nachází pánův byt?"

"U Slepého prasete, v Nové čtvrti. Doručte to na jméno Felix Jaeger."

Felix se vyžíval v pozorování mužovy tváře, když udal adresu. Vypadal, jako by právě spolkl toho velkého a obzvlášť šeredného švába.

"Slepé prase, pane? Tam -"

"Kde se věnuji svým záležitostem, to chcete říct?"

"Ovšem, pane. Pán mě na okamžik zaskočil. Tisícero omluv."

"Není třeba. Ale postarejte se, abych dostal včas své šaty."

"Osobně na to dohlédnu, pane."

Felix by rád věděl, jestli bude mít ten muž odvahu přijít do Nové čtvrti sám. Možná bude. Zřejmě mu zaplatil dost, aby se snažil zůstat ve Felixově přízni.

"Bude to vše, pane?"

"Prozatím ano."

* * *

Felix se vynořil z obchodu krejčího do šera pozdního odpoledne. Rozhlédl se. Neviděl žádného pronásledovatele. Pokud ho někdo skutečně sledoval, nejspíš ho unavilo čekání, zatímco byl Felix u krejčího. Alespoň v to doufal.

Připadal si vyšší a vyrovnanější než dříve. Nesl se jako docela jiný člověk než unavený tulák, který předtím navštívil Ottu Jaegera v kanceláři. Bylo úžasné, jak člověka dokáže proměnit koupel a nové šaty.

Celý den cítil v žaludku divný tlak, který způsobovalo nervózní očekávání. Nebyl to tak docela strach. Byl to spíš neurčitý neklid nad tím, co ho čeká v paláci kurfiřky hraběnky Emmanuelle. Musel připustit, že se modlí, aby se před šlechtou neztrapnil.

Chvilí nad tím uvažoval a potom se přinutil usmát. Jeho způsoby byly v pořádku. Dobře mluvil a byl dobře oblečený. Neměl se čeho bát. Jenže věděl, že to není pravda. Šlechta neměla ráda nové zbohatlíky z obchodnických kruhů. Během doby strávené na univerzitě snášel urážky od mladých šlechticů, kteří se mu to snažili dát najevo. Tehdy nesl nelibě, když se na něj dívali spatra lidé často hloupější a méně vzdělaní, než byl on, jejichž jediná kvalifikace byla, že se náhodou narodili s urozenou krví. Teď si nemohl pomoci, aby se sám sobě nesmál. Takhle se jen těžko dostane do správné nálady na nadcházející rozhovor.

Děkoval Sigmarovi za malá milosrdenství: alespoň že nebyl předvolán Gotrek. Dokázal si představit konfrontaci místní aristokracie s mrzutým trolobijcem. Takové setkání by nutně vyústilo v katastrofu. Nikdy neviděl, že by trpaslík dělal rozdíly mezi něčím nebo někým, a pochyboval, že by hraběnka nebo její nohsledi ocenili jeho svobodomyšlného ducha.

Náhle se objevil další problém, takový, nad kterým se předtím nikdy ani nezamyslel. Ulice byly blátivé a plné odpadků. Kanály přetékały. Davy byly nemyté a mačkaly se na sebe. Nemohl se dostat do paláce, aniž by prošel nějakou špinavou ulicí a zničil si své nové skvostné oblečení. Věděl, že se v paláci musí objevit s neposkvrněným zevnějškem. Rozhlédl se a doufal, že se objeví nějaké řešení.

Zamával rukou, aby přivolal procházející nosítka. Jejich záclonka byla odhnutá na znamení, že jsou k pronajmutí. Uctivě k němu přistoupili dva statní nosiči. Felix se na okamžik polekal. Normálně by ho dva takoví násilníci prokleli nebo by si vyměnili drsné úšklebky, ale teď projevovali pokornou úctu. Ovšem, uvědomoval si, bylo to oblečením. Viděli v něm bohatého šlechtice a vysoce výnosného cestujícího. Vzápětí na ně udělal nepřekonatelný dojem, když řekl: "Do paláce a rychle."

Vyšplhal se na plyšové čalouněné sedadlo a nosiči se vydali dlouhým krokem vpřed. Felix roztáhl záclonky vzadu na nosítkách a znovu zkontroloval, zda ho někdo nesleduje. Byla to jen jeho představivost, nebo někdo právě zmizel v uličce?

Cesta k paláci byla příkrá a točitá. Šlechtické domy byly sešikované kolem nejvyššího kopce ve městě. Felix měl ze svého místa pěkný výhled na střechy domů obchodníků a dlouhé ohyby řeky Reik. Viděl věže chrámů a velké staveniště, kde dělníci znovu stavěli Strojírenskou univerzitu.

Koňská kopyta klapala po dláždění. Kolem projížděly kočáry. Všude se hemžili sluhové v livrejích tuctu významných rodin, nesli vzkazy, vedli zvířata nebo drželi velké brašny plné nákupů. Ti nejubožejší byli oblečeni lépe než někteří obchodníci a ti s nejvyšší hodností neměli uniformy o nic méně vyzdobené než žoldáctví kapitáni. Každý z nich byl čistší a lépe vykrmený než obyčejní lidé tam dole.

Tu a tam se procházeli šlechtici odění ve skvostném rouchu se sloužícími a osobními strážci a dav se před nimi rozestupoval jakoby pod vlivem nějaké mystické síly. Felix sledoval jejich pyšné pózy a zdálo se mu, že mezi nimi poznal několik mladíků, kteří si večer hráli u Slepého prasete na chudé. Pochyboval, že by teď některý dal najevo, že ho zná.

Vpředu se rýsovaly zdi paláce. Převyšoval nádherné domy stojící kolem něj. Dokonce i teď přes nové omítnutí a ozdobné sochy lemující vstupní cestu vypadal daleko víc jako pevnost než palác. Brána se klenula v obrovském oblouku, těžká dubová vrata byla okovaná bronzem a nejspíš by vydržela stovku dobývacích beranů. Strážé hlídaly vstup a pečlivě prohlížely každého, kdo se snažil projít. Některé poznaly hned a nechaly je s úklonou vejít. Ostatní zastavily a žádaly o doklady a Felix hádal, že bude patřit do té druhé kategorie.

Zaklepal na střechu nosítek, aby naznačil, že by měli zastavit, zaplatil sluhům dvěma stříbrnými šilinky, přidal další šilink jako spropitné a potom je sledoval, jak odcházejí. Zlehka si poklepal po kabátci, aby se ujistil, že má stále své předvolání, a vykročil směrem k bráně tak sebevědomě, jak jen dokázal.

Když se ho jeden strážný zeptal, proč přichází, ukázal mu dopis a pečeť a byl překvapený, když se z brány vynořil vysoký, hubený, černě oděný muž. Pohlédl na Felixe chladnými šedými očima.

"Herr Jaeger," řekl tichým, necitlivým hlasem. "Byl byste tak laskav a následoval mě? Cestou vám vše vysvětlím." Felix se znepokojeně vydal za ním. Nemohl si nevšimnout, že jim v patách jdou dva ozbrojení strážníci. Prošli několika dlouhými chodbami a galériemi, minuli ohromný plesový sál a pak sestoupili po schodech do podzemí.

Někde v dálce duněl večerní zvon.

Felix se ostražitě rozhlížel po kanceláři. Byla velká a vybavená přepychovým nábytkem, což vůbec neočekával. Co čekal, byla mučirna nebo cela, ale ne tohle. Tak či tak, pořád tu ještě byli ti dva ozbrojení muži, kteří zůstali stát u vzdálenější zdi. Zatímco se Felix rozhlížel, vstoupil sluha v palácové livreji s malým žebříkem. Druhý lokaj, který nesl jen hořící zažehovač, vyšplhal po žebříku nahoru a zapálil svíce zasazené do obrovského lustru. Jeho světlo pohltilo sluneční paprsky, které dovnitř pronikaly úzkým oknem.

Vysoký muž ukázal na masivní kožené křeslo stojící před stejně ohromným stolem. "Prosím, posaďte se, Herr Jaeger." Felix klesl do křesla. Vysoký muž přistoupil k oknu a chvíli se díval ven, potom zatáhl těžké brokátové závěsy. Prohlížel si okno, jako by ho viděl poprvé. Bylo úzké, zřejmě navržené jako střílna.

"Byla to pevnost, než ji přebudovali na palác," řekl.

Jeho slova zůstala viset ve vzduchu. Felix se domýšlel, zda mají nějaký skrytý význam. Neodpověděl, ale čekal, jestli bude druhý muž pokračovat a rozvede svůj výrok. Muž to zvážil a poprvé za celou dobu se usmál. Měl zářivě bílé zuby, které jeho už tak bleďé pleti dodávaly nažloutlý odstín.

"Promiňte, Herr Jaeger; představoval jsem si vás trochu jinak."

"A jak jste si mě představoval, Herr...?"

Muž se uklonil jako protivníkovi, který právě zabodoval v šermířském zápase. "Ještě jednou promiňte. Mám za sebou dlouhý a rušný den a docela jsem zapomněl na dobré způsoby. Jmenuji se Hieronymus Ostwald. Jsem osobní tajemník Její Jasnosti."

Felix si nebyl jistý, jestli má vstát a také se uklonit. Nedostal příležitost. Ostwald rychle přistoupil ke stolu a usadil se. Felix si všiml, že i v pohodlném křesle sedí jako svička, jako někdo s železnou disciplínou vojáka.

"Abych vám odpověděl na vaši otázku, podle informací, které o vás mám, jsem očekával někoho méně... uhlazeného.

Dobře mi tak, že?" Otevřel malou koženou knížku, která ležela před ním. "Jste členem Jaegerovy rodiny, jak vidím.

Dobře. Velmi dobře."

"Proč jsem tady?"

"Dieter! Johane! Můžete počkat venku." Ostwald dal ozbrojeným mužům znamení. Otevřeli dveře a tiše a diskrétně opustili místnost. Když byli pryč, Ostwald napnul prsty a začal znovu.

"Řekněte mi, Herr Jaeger, znáte skaveny?"

Felix cítil, jak se mu zastavilo srdce. V ústech mu náhle vyschlo. Velmi pečlivě zvažoval svá slova. "Vím o nich. Osobně se s žádným neznám."

Ostwald se znovu zasmál. Byl to chladný, mechanický smích a nebyla v něm žádná veselost. "Velmi dobře. Pochopil jsem, že nejste ten případ."

"Co máte na mysli?" Kvůli nervozitě se Felix vyjadřoval příkře. Nevěděl, jaký vezme jejich rozhovor směr, ale dokázal si představit několik možných výsledků. Žádný z nich nebyl příjemný.

"Vím jen to, že jste sloužil v kanálové hlídce a tvrdil jste vašim nadřízeným, že jste se s nimi setkal. Není to tak?"

"Víte, že je."

"Ano. Vím." Ostwald se znovu usmál. "Nepřipadáte mi jako typický stokař, Herr Jaeger. Synové bohatých obchodníků zřídka kdy skočí po příležitosti honit skřety v kanálech."

Felix si už začal zvykat. Proto jej prohlášení nepřekvapilo tak, jak by možná mělo. Chápal, že to všechno byla součást Ostwaldovy taktiky. Rád mátl lidi, se kterými jednal. Bylo to jako vyvést svého protivníka v souboji z rovnováhy. Felix se na něho také usmál.

"Jsem černá ovce rodiny."

"Vskutku. Jak zajímavé. Musíte mi vysvětlit, jak k tomu došlo."

"Myslím si, že to už víte."

"Možná. Možná. Vraťme se ke skavenům, Herr Jaeger. Kolikrát jste se s nimi setkal?"

"Při několika příležitostech."

"Kolikrát přesně?"

Felix počítal události, které mohl přiznat. Tehdy v kanále. Při útoku na Slepé prase. Potom při boji v Morrově zahradě. Rozhodl se, že za těchto okolností by bylo nediplomatické zmínit své setkání s krysím lidožroutem ve von Halstadtově domě a bitvu s čarodějem Skryrů na Strojírenské univerzitě.

"Třikrát."

Ostwald se znovu podíval do své knihy. Další část rébusu zapadla, pomyslel si Felix. Skutečně nic nevěděl. Jen hádal. Jeho stylem bylo znervóznit lidi a čekat, až jim něco uklouzne. Tahle vědomost mu ovšem nebude nic platná, řekl v duchu sám sobě, jestli poručí, aby mě vzali dolů do žaláře a mučili. Rozhodl se zkusit položit sám několik otázek.

"Pro koho to děláte?" zeptal se.

"Pro kurfiřtku hraběnku Emmanuelle," odpověděl Ostwald s naprostou jistotou. "Proč se ptáte?"

"Jen se pokouším zjistit, co se to tu děje."

Ostwald mu věnoval dlouhý, mrazivý úsměv. "Mohu vám to snadno vysvětlit, Herr Jaeger. Co víte o Fritzovi von Halstadtovi?"

Felixovi se znovu sevřelo hrdlo strachem. Přemáhal se, aby nedal najevo vinu ani překvapení. V Ostwaldových očích zaplálo jemné pobavení a to mu naznačilo, že ten muž něco poznal. "Je to známé jméno," řekl Felix. "Myslím, že jsem ho jednou viděl v klubu mého bratra."

"Velmi dobře, Herr Jaeger. Dovolte mi, abych se s vámi o něco podělil - pod podmínkou slova gentlemana, že nic z toho, co vám řeknu, se nedostane za zdi této místnosti."

Tón, jakým ta slova pronesl, Felixovi prozradil, že Ostwald s jeho slovem gentlemana ve skutečnosti v žádném případě nepočítá. Felix nepochyboval, že kdyby zradil mužovu důvěru, dočkal by se brzy vážné a násilné odplaty.

"Prosím, pokračujte. Máte mé slovo, že to nikomu neprozradím."

"Fritz von Halstadt byl zavražděn."

Felix měl pocit, že se na místě sklátí. Byl si jistý, že má vinu jasně vepsanou do tváře a že Ostwald zavolá stráž, aby ho hodili do žaláře.

"Skaveny."

Felix prudce a dlouze vydechl úlevou. "Vidím, že vás to vyděsilo, Herr Jaeger."

"Opravdu?" Felix se snažil uklidnit svou roztěkanou mysl. "Chci říct - koho ne?"

"Ano. Je to děsivé pomyšlení, že? Řeknu vám ještě něco. Fritz von Halstadt nebyl obyčejným služebníkem koruny. Byl to velitel tajné policie Její Jasnosti. Domníváme se, že odhalil nějaké spiknutí skavenů a oni ho kvůli tomu zavraždili." Kdybys použil slovo 'spojit se' místo 'odhalit', souhlasil bych s tebou, pomyslel si Felix. Nahlas ale řekl: "Co vás k tomu přivedlo?"

"Ve vypálených troskách jeho domu jsme našli kostru, která nebyla lidská. Tušíme, že to byla nějaká obluda vyčarovaná skaveny, aby zavraždila von Halstadta. Musel s ní bojovat a potom zemřít na svá zranění. Dům byl pravděpodobně zapálen během jejich zápasu."

"Pokračujte."

"Je vcelku zajímavé, že krátce poté se někdo pokusil připravit o život vás. Jak vím, vy a váš společník, trpaslík Gurnisson, jste byli jediní lidé, kteří potom tvrdili, že viděli skaveny. Možná tu byla snaha zakrýt po sobě stopy."

"Myslím, že vím, o čem mluvíte."

"Jsou další věci, o kterých nevíte, Herr Jaeger, a já vám o nich teď povím, abyste si uvědomil vážnost situace. Možná jste slyšel, že ve Strojírenské univerzitě hořelo."

"Ano."

"Co možná nevíte, je, že tento požár byla také práce skavenů. Ujišťuji vás, Herr Jaeger, že to není k smíchu. Ovšem bohové opět stojí proti těm krysím d'áblům. Zdá se, že došlo k nějaké nehodě, protože jsme v okolí našli mnoho skaveních mrtvol."

"Proč jsem o tom neslyšel víc?" opáčil Felix.

"Slyšel byste, ale Její Jasnosti připadalo moudré vyhnout se panice a panika by nastala docela jistě, pokud by se nevzdělaná lůza doslechla, že naše město obléhají skaveni!"

Felixe žasl. Po mnoha marných pokusech někoho přimět, aby bral vážně hrozbu skavenů, se někdo snaží o tom přesvědčit jeho! Nevěděl, zda se má smát, nebo se má hněvat. Rozhodl se hrát jemu přidělenou úlohu, protože si uvědomoval, že kdyby za těchto okolností prokázal více vědomostí, než kolik Ostwald tušil, mohlo by to pro něj být nebezpečné.

"Já nežertuji, Herr Jaeger. Od té doby, kdy jste vy a Gurnisson oznámili přítomnost skaveních válečníků v kanálech, byli zpozorováni další a došlo i k potyčkám. Bandy krysáků dokonce v noci přepadly náš přístav, ukradly jídlo a také pramici s obilím. Říkám vám, že jsme v obležení."

"Obležení? Není to trochu silné? Kde jsou armády, válečné stroje, útočící hordy?"

"To jsou silná slova, Herr Jaeger, a tato situace po nich ve skutečnosti volá. Hlava tajné policie zavražděna. Občané napadáni. Velká císařská zbrojnice zničena - a nyní hrozba moru!"

"Já -"

"No tak, Herr Jaeger. Já vím, že to berete vážně. Víím, že o tom něco víte. Máme společného známého a ten mi řekl všechno o vaší roli v této záležitosti."

"Společný známý?"

Ostwald vytáhl stejnou vonnou kuličku, která visela na Felixově krku. Podržel si ji u nosu, zhluboka se nadechl a potom ji vrátil na stůl.

"Odvolávám se samozřejmě na pana doktora Drexlera. Řekl mi o vaší návštěvě v Morrově zahradě a o tom, co jste tam našli. Koneckonců, ošetřoval vašeho nohsleda."

"Odkud víte o doktoru Drexlerovi?" zeptal se Felix, aby získal trochu času. Horlivě doufal, že Ostwald nikdy neoznačí Gotreka za nohsleda v trpaslíkové přítomnosti.

"Jsem jeho pacient a přítel. Je to lékař mnoha vznešených rodin."

"Ale -"

"Vidím, že jste si vědom dalších a hlubších vztahů. Předpokládám, že by muž vašeho důvtipu měl."

Felix se už už chtěl zeptat: „Ale proč vám to všechno Drexler vyprávěl?“ - ale raději nechal ústa zavřená a čekal, s jakým chladně rozumným vysvětlením tento chladný a rozumný muž přijde.

"Říkám vám to, Herr Jaeger, jen proto, že je situace opravdu zoufalá a nezbytně potřebujeme vaši pomoc."

To musí být skutečně zoufalá, pomyslel si Felix, když potřebujete moji pomoc. Zvláště, když nemám klíč k tomu, o čem mluvíte.

"Oba dva, Drexler a já, jsme členy řádu Kladiva." Když to řekl, udělal nad srdcem podivné znamení kladiva v opačném pořádku, zleva doprava, do středu a dolů. "Už jste o nás slyšel?"

"Nějaký druh sigmaritské tajné společnosti," tipoval Felix.

Nebylo to těžké uhádnout. Kladivo bylo znakem Císařského kultu a existovalo mnoho divných tajných spolků s vlastními znaky a hesly.

"Máte pravdu. Skupina oddaných mužů, kteří přísahali chránit naši starou civilizaci před hrozbami Chaosu. Sdílíme mnoho cílů a starodávných vědomostí. Řekl mi, že si vás vybral sám Aldred jako svého nástupce."

"Nástupce?" Felix byl překvapen.

"Nosíte jeho meč, Herr Jaeger. Znal jste toho muže."

"Hmm..."

"Vím, že Herr Aldred byl členem několika tajných řádů stejně jako toho, do kterého patřil oficiálně. Byl to zbožný a nebojácný muž, Herr Jaeger. Stejně jako vy horlivý bojovat se silami Chaosu, kdekoliv je objevil."

"Já nepatřím do jeho řádu."

"Chápu, že to popíráte, Herr Jaeger. Pan Aldred byl členem mnoha řádů s ještě přísnějšími sliby tajnosti, než má náš. Nebudu na vás tlačit."

Ještě že tak, řekl si Felix s jistou dávkou ironie, jinak byste poznal hloubku mé nevědomosti.

Ostwald se na okamžik odmlčel a potom začal mluvit, jako by se snažil změnit téma: "Drexler mi řekl, že máte značné vědomosti."

"Jen trochu."

"Možná ta trocha, co víte, je ve skutečnosti hodně, Herr Jaeger. Povězte mi o tom divném skavenovi, který vám píše varovné dopisy. Jak jste se s ním setkal?"

Takže, pomyslel si Felix, sem vede rozprava o tajných řádech a vážných hrozbách. Je to pokus o získání informací. Uvědomil si, že Drexler musel Ostwaldovi podat zprávu o celém jejich rozhovoru, a proto nemělo smysl dopisy tajit.

"Nikdy jsem se s ním nesetkal," odpověděl po pravdě Felix. "Opravdu nemám ponětí, proč si ke komunikaci vybral mne. Možná nevybral. Možná si vybral Gotreka."

"To se mi nezdá, Herr Jaeger, soudě podle trpaslíkovy záliby. Ne, jsem přesvědčen, že si vybral vás. Proč?"

"Možná proto, že umím číst."

"Dokážete přečíst runy skavenů?"

"Ne, ale umím číst císařské písmo."

"Takže dopisy byly napsány císařským písmem?" Ostwald se zatvářil udiveně.

"Ovšem. Jak jinak bych to přečetl?"

"Máte ty dopisy u sebe?"

"Ne, zmizely v obláčku kouře pět úderů srdce poté, co jsem si je přečetl," odpověděl ironicky Felix. Chtěl dodat, že u sebe normálně dopisy nenosí, ale Ostwald ho přerušil.

"Opravdu mocné kouzlo! Herr Jaeger, musíte něco pochopit. Převzal jsem úřad Fritze von Halstadta. Bezpečí tohoto velkého nulnského státu leží v mých rukách. Kdyby vás ten skaven znovu kontaktoval, musíte mě hned informovat."

"Nic by mě nepotěšilo víc," řekl Felix upřímně.

"Ne, prosím, berte mě vážně, Herr Jaeger. Cítím, že víte víc, než jste mi ochoten říct. To je správné. Všichni musíme mít svá malá tajemství. Ale musím trvat na tom, abyste se mi svěřil. Už si nepřeji další půlnoční přepadení hřbitova. Vím, že jste statečný a důvtipný muž, ale takové věci je lepší sdělit úřadům."

"Zcela s vámi souhlasím."

"Dobrá, Herr Jaeger. Nepokoušejte se mě v tom oklamat. Moje moc je velká."

"Ani mě to nenapadne. Dávám vám své slovo."

"Dobrá. Pak můžete odejít. Jen si pamatujte -"

"Nebojte se, Herr Ostwald. Buďte klidný, budu vás informovat, jakmile se o plánech skavenů něco dozvím," řekl Felix a horoucně doufal, že se k němu už žádné takové zprávy nedostanou.

Izák Grottle slezl z nosítek a pomalu se sunul k velkému zamřížovanému oknu. Těžce dýchal a už pociťoval hlad. Dlouho se plahočil Podzemím, aby se dostal do tohoto tajného doupěte. Brzy se opět nají. Blahopřál si. Bylo úžasné, z jak prostých zdrojů pocházejí ty nejskvělejší inspirace. Celé jeho úsilí v tajném výzkumném brlohu pramenilo z jeho hladu. Pochyboval, že by měl nějaký jiný skaven myšlenky tak jednoduché, a přesto tak inspirující. Nech ostatní přicházet na spleť a komplikované plány, myslel si Grottle. Brzy všem předvede, že ty nejjednodušší jsou nejlepší. Podíval se dolů do velkých chaotitových kádí a viděl obludy, jež se formovaly v bublajícím, žhnoucím živném roztoku. Zkontroloval obrovské chaotitové koule, ze kterých do kádí proudila v pečlivě měřených dávkách mutační síla,

kdykoliv to kád'oví mistři považovali za vhodné. Vzhůru stoupal smrdutý zápach ozónu a divných chemikálií. Ten pach ho uklidňoval, pach změní chodeb, ve kterých ho jeho klan vychoval a ve kterých započal svůj dlouhý výstup k moci, kterou dnes ovládal.

Usmál se, přitom vycenil velké žluté tesáky a znovu pocítil hroznou svíravou bolest hladu. Všichni skaveni tím občas trpěli, obvykle po zápase nebo jiné násilné činnosti. Nazývali to Černým hladem a pro většinu to bylo znamení triumfu a ukazatelem toho, že by měli kořist sežrat. Izák Grottle tím trpěl neustále. Měl už dlouho podezření, že za to může prach chaotitu a chemikálie způsobující mutace. Nebyl by prvním pánem klanu Tvůrců, který projevoval znaky mutace, a zdaleka ne posledním. V jeho případě se mu také zdálo, že změna působí také na jeho mozek - stimuloval ho, takže byl mnohem chytřejší a mazanější než ostatní skaveni. Proto musel tolik jíst, samozřejmě, aby posílil svou neuvěřitelnou mysl.

Nacpal si ocas do tlamy, aby ovládl strašné hladové křeče. Po tučném těle mu stékaly potůčky slin. Už spořádal poslední zbytek obrovské kupy vysušeného masa, kterou si připravil na tuto návštěvu. Věděl, že v alchymistické laboratoři toho mnoho k snědku nenajde - kromě svých vlastních nosičů a ti dnes neudělali nic, čím by se mu znelibili. Nádoby kolem většinou obsahovaly jedovaté chemikálie; nic pro něj. Dýchal zhluboka a snažil se svou chuť překonat. Skitch k němu nervózně vzhlédl. Grottle poznal, že je malý hrbatý skaven neklidný. Možná přemýšlel o všech poskocích, které - jak tvrdily pověsti - jeho pán sežral. Grottle si dlouhým růžovým jazykem olízl rty. Jak rád říkal veškeré své výzkumné havěti, tyto zvěsti byly naprosto pravdivé. Světlo z chaotitových lamp se odráželo v tlustých křišťálových čočkách, které Skitch používal kvůli špatnému zraku. Grottle sklonil hlavu a zatahal za jeho ocas, protože se mu líbilo, jak Skitch nervózně uskočil.

Skitch byl malý a slabý a tak krátkozraký, že bez brýlí stěží viděl vlastní tlapu před obličejem. V mnoha jiných klanech skavenů by ho kvůli takové slabosti brzy zabili a snědli, ale klan Tvůrců poznal jeho schopnosti a nechal ho naživu, a proto, jak Grottle věděl, mu byl malý krysák skutečně vděčný. Klanu Tvůrců už dokázal svou užitečnost. Skitch byl snad nejlepším kád'ovým mistrem v celé dlouhé a slavné historii klanu. Byl to génius, když přišlo na rozmnožování a vytváření všelijakých bestíí. Teď mu podával klec, která obsahovala snad největší triumf klanu Tvůrců.

Izák Grottle klec vzal a prohlédl si její obsah. Byla to, velká, tlustá krysí samička, podle všeho březí. Nezkušené oko by odhalilo velmi malý rozdíl od obyčejné krysy, uvažoval Grottle. Možná by si mysleli, že je trochu větší a nebezpečnější. Možná by si v jejich očích všimli i divokého záblesku nějaké abnormální emoce. Ale nikdy by neuhádli, že se dívají na jednu z nejmocnějších zbraní, které kdy svět poznal.

"Nevypadá nijak impozantně, že?" řekl Grottle svým pomalým, hluboce dunivým hlasem. "Že?"

Grottle se rád opakoval. Byl pyšný na svůj hlas, tak silný a tak nepodobný hlasu normálního skavena. Skitch se ujal své role, když to uslyšel.

"Možná ne, pane - ale zdání často klame." Hlas kád'ového mistra byl na skavena nezvykle vysoký a jeho slova byla podivně lichotivá. "Tahle krasavice přinese zkázu celým městům, srazí je na kolena a přinutí svět, aby se klaněl géniu klanu Tvůrců!"

Grottle pomalu, spokojeně kývl. Věděl, že je to pravda. Rád to však slyšel od svého sluhy. "Jsi si jistý, že nenastanou žádné problémy, Skitchi? Naprosto jistý?"

"Ano-ano, pane, jsem si jistý. Rozmnožili jsme tisíce těchto tvorů, mnoho z nich jsme otestovali vyzkoušeným způsobem."

"Dobrá! Dobrá! A co jste zjistili?"

"Mají obrovskou chuť téměř na cokoli. Snědí dřevo a odpadky, pokud nedostanou nic jiného, ale většinou vyhledávají a žerou obilí, maso a další potraviny."

"Vynikající."

"Během necelé stovky úderů srdce dokážou spořádat víc, než samy váží, a za několik hodin jsou připravené opět jíst."

"Vedl sis skvěle, Skitchi. Skvěle."

Hrbáč se pochvalou téměř nafoukl. "A jejich vrh čítá až stovku mláďat."

"Rostou rychle, ne?"

"Dosáhnou velikosti dospělého jedince během jednoho dne, pokud mají dostatek jídla."

"A plemenice?"

"Snášejí po jednom vrhu každý den, jak jste určil, pane."

Grottle zvrátil hlavu a vydal ze sebe hluboký, dunivý smích. Tak jednoduchá myšlenka, pomyslel si. Když tyhle krysy vypustí do lidského města, spořádají všechno jídlo během pouhých několika dnů. Sežerou celou uskladněnou úrodu ze sklízně. Veškeré jídlo v obchodech zmizí pod chlupatou lavinou hladu. Budou žrát a množit se a žrát a množit se a tak pořád dokola. A až nebudou mít nic k jídlu, sežerou lidi a jejich zvířata. A až se vyčerpají všechny další zásoby jídla, spořádají se navzájem. Nebo chciplnou. Jejich život se měnil ve dnech. Ale dříve, než se to stane, lidé se umorí hladem nebo utečou ze svého města a triumf bude náležet klanu Tvůrců. Brzy se to doslechne Rada třinácti a Izák Grottle bude patřičně odměněn.

"Můžeme začít?"

"Ano, pane. Ukořistili jsme říční člun s obilím. Přestavba potrvá pouhých několik dní. Krysy dobře ukryjeme. Potom může člun vyplout, kdykoliv si budete přát."

"Dokonalé. Dokonalé." Lidské sklady se nacházely blízko doků. Postačí, aby dostali loď do přístavu a otevřeli klece. O to se mohlo postarat několik postradatelných vojáků. Ale aby bylo vše jisté, možná by u toho mělo být několik krysích obrů. "Ať jsou přípravy co nejrychleji hotové."

"Samozřejmě, pane."

"Říkáš, že jich máš tisíce?" zajímal se Grottle a vsunul ruku do klece, aby pohlídl kulatou krysu.

"Ano, pane. Proč?"

"Protože mám trochu hlad." S tím Izák Grottle sevřel ospalou krysu a nacpal si ji, stále živou, do slintající tlamy. Divoce se vzpínala, když klouzala jeho hrdlem dolů. Chutná dobře, pomyslel si Grottle.

Stejně jako vítězství.

Felix prošel lítacími dveřmi Slepého prasete. Všichni v místnosti se k němu otočili. Nejdřív nechápal proč, ale když k němu přistoupila Katka, jedna ze servírek, aby od něj přijala objednávku, uvědomil si, že ho nikdo nepoznal. Usmál se na ni a ona ho odměnila zmateným pohledem, dokud nepochopila, kdo to je.

"Páni, Felixi, nikdy bych neuhodla, že jsi to ty. Ty nové šaty ti dala hraběnka?"

"Něco takového," zamumlal, zatímco spěchal ke schodišti, aby se ve svém pokoji převlékl. Byl vděčný, když našel balíček se svým starým oblečením, který mu doručili z krejčovství.

Díky, Sigmare, pomyslel si. Nebudu se muset rvát v tomhle novém ohozu. Pak si uvědomil, že ho pouhé vlastnictví té nové parády změnilo. Ještě ráno by něčemu takovému vůbec nevěnoval pozornost. Pravděpodobně proto, že nebylo čemu. A co udělá s měšcem plným zlata, který mu dal Otto? Jeho bratrovi se to možná zdálo jako pakatel, ale bylo to víc, než mohl Felix vydělat za celá léta práce u Slepého prasete. Nadzvedl volné prkno na podlaze a hodil jej pod něj. Když se převlékl do práce, začal přemítat o svém setkání s Ostwaldem. Zdálo se, že úřady si konečně uvědomují vážnost hrozby skavenů. Na druhé straně Ostwald vyslovil velice podivné domněnky ohledně Felixe. Nejspíš předpokládal, že je Felix mnohem chytřejší a celá záležitost se ho týká víc, než jaká byla skutečnost. Soudil, že Ostwald pouze promítá své vlastní postupy a metody na to, co ví o Felixovi. Dobře, pokud se ho nebude ptát na smrt Fritze von Halstadta a vypálení univerzity, Felix ho nezklamě. Skutečnost, že si Ostwald odvodil rozsáhlé a dobře organizované spiknutí skavenů z několika náhodných činů, kterých se dopustil sám Felix a trolobijce, by mohlo být zábavné - nebýt jedné věci.

Bylo zcela zřejmé, že opravdu existuje rozsáhlé a dobře organizované spiknutí skavenů. I když zabil von Halstadta, krysáci nezmizeli. Zabijáci z klanu Eshinů málem vypálili Slepé prase a bezprostředně před požárem, který zničil většinu Laciné ulice, byly viděny obludy. Přestože je s Gotrekem včas vyrušili, čarodějové z klanu Skryre se chystali vykrást univerzitu. A i když učinili rituálu morových mnichů konec, faktem bylo, že se skavenům podařilo proniknout do Morrovy zahrady a mor se stále šířil jako blesk.

Rychle si pověsil na krk kouzelnou vonnou kuličku a zhluboka se nadechl bylinek. Ostwald řekl, že v kanálech byly spatřeny hlídky skavenů a stejně tak na dalších místech kolem města; s největší pravděpodobností to byli zvědové. Felix věděl, že jedna ze stvůr, se kterou se s Gotrekem setkali ve von Halstadtově domě, byl šedý věstec - podle Leiberovy knihy jeden z nejzákeřnějších a nejmocnějších skaveních mágů. A také věděl, že skaveny viděli vždy jen ve chvíli, kdy uskutečňovali své plány.

Felixovi přeběhl po zádech mráz a nemohly za to jeho rozedrané šaty. Musel si přiznat, že ačkoliv se Ostwald v mnoha věcech mýlil, jeho hlavní závěry se velmi blížily pravdě. Skaveni plánovali něco velkého tady v Nulnu. Ale co?

Šedý věstec Thanquol si znovu šňupl chaotitu a pohládl si kníry. Všechno se dařilo. Prohlížel si hromadu papírů, které před ním ležely, a četl si vzkazy, jež obsahovaly. Téměř deset tisíc elitních skaveních vojáků bude brzy připraveno v Podzemí pod Nulnem a kolem něj.

Tak obrovská armáda nebyla shromážděna od dob Velkého vpádu Chaosu. Bylo to největší vojsko, které Rada třinácti vypravila k útoku na lidské město od Velkého moru, kdy byla celá lidská Říše krátce porobena železnou tlapou vlády skavenů. A on mu měl velet. Stačí, aby vydal jediné slovo, a vojsko zaútočí, aby ve své divoké, nepřekonatelné zuřivosti zničilo bídné lidské tvory tam nahoře.

Na krátký okamžik mu chaotit vykouzil rozkošné představy zkázy a smrti a potom Thanquolovi zrudly oči. Živě si představoval hořící domy, lidi rozsekané na kousky nebo odváděné ve velkých průvodech otroků. Viděl sebe vítězně kráčet troskami. Při této myšlence mu ztuhl ocas.

Všechno se skvěle daří. I Thanquolovi nepřátelé mu v jeho plánech pomáhali. Ta zatracená dvojice Gurnisson a Jaeger díky Thanquolovu upozornění objevila doupě Vilebrotha Nulla a na místě překazila jeho plány. Opat se vrátil z vrchního světa sám a po Kotli tisíce morů se nenašla ani stopa. Null strávil posledních několik dní belháním po Podzemí a nesrozumitelným mumláním o zrádcích. Thanquol se zachichotal. V tom všem byla jistá poetická spravedlnost: opatův konec zapříčinila jeho zamýšlená zrada Thanquolovy záležitosti a samozřejmě celého národa skavenů.

Dokonce se ukázalo, že opat možná prokázal útočící armádě laskavost, protože Thanquolovi agenti na povrchu oznámili, že lidi nahoře umírají na nějakou strašnou nemoc. To však na druhou stranu znamená, že po dobytí Nulnu bude méně otroků, takže potom přijde řada na opatův trest. Mohl si pro Radu vymyslet obvinění a nechat jim Nulla napospas. Ano, byla to pravda, pomyslel si Thanquol, každá žumpa obsahuje chaotit, jenom je třeba vědět, jak ho najít. Znovu si prohlédl plán města, který ležel před ním. Různé přístupové cesty byly zvýrazněny červeným, modrým a zeleným inkoustem z chaotitu. Zářily mu před očima v pestré spleti a klubku čar. Tu a tam označovaly kroužky body, kde armáda pronikne na povrch. Spletitost labyrintu byla povznášející. Ale největší radost mu přinášelo očekávání toho, co se stane později.

Město bude obsazeno posádkou pro případ, že by se lidé pokusili ho znovu získat. On založí pracovní tábory a přinutí zajaté lidské otroky, aby kolem města postavili velký příkop. Potom budou moci zahradit řeku obrovským vodním kolem, které bude dodávat energii skavenům pro jejich přístroje a robotárny. Na některém místě vztyčí obrovskou, sto ocasů vysokou sochu dobyvatelů a bylo by naprosto poctivé, aby modelem stál Thanquol, protože právě on bude zosobňovat skaveního ducha jejich poroby. Bude to slavný čas a první z mnoha vítězství, po kterých všechny lidské

země skončí provždy a úplně pod nadvládou skavenů.

Od závěsů své svatyně zaslechl ne právě nenápadný suchý kašel. Chraptivý hlas řekl: "Největší z generálů, to jsem já, Lurk Rozeklaný jazyk, a přináším naléhavé zprávy."

Když Thanquola někdo vyrušil ze svého snění, měl sklon k nevrlosti, ale Lurk nedávno prokázal, že je neocenitelným sluhou, a jeho zdroje informací byly znamenité. V této chvíli se zdál být trochu nemocný, ale Thanquol si byl jistý, že to přejde.

"Vstup! Vstup! Rychle! Rychle!"

"Ano! Ano! Nejpohotovější z myslitelů!"

Lurk škulbl ocasem. Thanquolovi bylo zřejmě, že malý skaven opravdu přichází se zajímavou informací, a chtěl si vychutnat svou chvíli triumfu.

"Jednou jsem zabil sluhu, který mě nechal čekat příliš dlouhou dobu. Stáhl jsem mu maso z kostí."

"Okamžik, nejtrpělivější z pánů, jen co si srovnám myšlenky. Bude třeba jistých vysvětlení."

"Tak vysvětluj!"

"Můj příbuzný Ruzlik slouží klanu Tvůrců."

"Vskutku. A ty si myslíš, že tahle informace má pro šedého věštce cenu?"

"Ne! Ne, nejchápavější z vladařů! Ale co to, že si pouští hubu na špacír, když se napije houbového vína?"

"Aha. A ty si samozřejmě občas dáš láhev nebo dvě s ním."

"Ano! Ano! Vlastně tomu tak bylo i dnes ráno. Řekl mi, že jeho pán, Izák Grottle, chystá velký plán. Takový, kterým by srazil lidské město na kolena, a váhám, zda mám říct tohle, nejchápavější ze skavenů..."

"Tak už neváhej. Rychle! Rychle!"

"Tvrdí, že ten plán Grottleovi přinese velkou slávu a proslaví ho dokonce víc než - to jsou jeho slova, ne moje, pane - než šedého věštce Thanquola."

Zprávy o tomto proradném výroku Thanquola nijak zvlášť nepřekvapily. Takový už byl osud významných skavenů, být zrazován žárlivými sluhy. Grottle se bezpochyby snažil získat úctu v očích Rady třinácti na Thanquolův úkor.

Dobrá, šedý věstec znal způsoby, jak se s tím vypořádat.

"A jaký je to plán? Mluv! Mluv!"

"Běda, to mi ten hlupák neřekl. Slyšel jen, co si mezi sebou štěbetají Tvůrci. Ví, že to má něco společného s lodí na obilí, protože sám vedl útok, při kterém ji ukradli lidem. Ale nezná žádné podrobnosti."

"Tak běž a zjisti něco. Hned!"

"Možná budu potřebovat dávku chaotitu, nejštědřejší z pánů."

"Co potřebuješ, dostaneš - v rozumných mezích."

"Už spěchám, pane." Lurk se uklonil a proklouzl skrz závěsy. Thanquol se posadil na trůn. Určité věci začaly dávat smysl. Slyšel zvěsti, že jeden z lidských obilných říčních člunů byl uloupen. Spíš by to připisoval nějakým vůdcům drápů, kteří překročili své pravomoci a pokusili se o drancování na vlastní pěst. Teď to vypadalo, že za tím byl jiný skrytý a nekalý motiv. Thanquol věděl, že jeho postavení nebude bezpečné, dokud nezjistí, co se děje.

"Nelíbíš se mi," řekl muž a klesl na židli. "Ani trochu se mi nelíbíš."

"Jsi opilý," opáčil Felix. "Jdi domů!"

"Tohle je hospoda! Moje měďáky jsou stejně dobré jako kohokoliv jiného. Půjdu domů, až budu chtít. Takové jako ty já neposlouchám."

"Vlastně máš pravdu!" řekl Felix. "Tak zůstaň."

"Nepokoušej se mě přemluvit. Půjdu, kdy se mi zlíbí." Felixe to začalo unavovat. S takovými opilci se už setkal dřív: byli agresivní, plní sebestřelosti a vyhledávali jen potíže. Naneštěstí si na to obvykle vybrali Felixe. Vždycky si ho zvolili jako snadný terč. Ale Gotreka a ostatních vyhazovačů se nejspíš báli všichni. Tenhle mu byl nějak povědomý. Jeho hrubé rysy a shrbená, svalnatá postava mu připadala známá i v mizerném světle hospody. Od chvíle, kdy měl Felix schůzku s Ostwaldem, tu byl už několikrát.

"Elissa je moje děvče," řekl opilec. "Tak ji nech na pokoji."

No ovšem; byl to ten venkovský mladík, který chodil s Elissou. Vrátil se.

"Elissa se může rozhodnout sama, koho chce vidět."

"Ne, nemůže. Je příliš dobrosrdečná. Snadno se dá ovládat. A každý městský hejsek v pěkném plášti a se sladkými řečičkami jí může zamotat hlavu."

Felix pochopil, jakou roli mu přidělil. Byl bezcitný svědce lákající ubohou venkovskou dívku na scesti.

"Viděl jsi příliš mnoho her Detlefa Siercka," řekl.

"Cože? Jak mi to nadáváš?!"

"Nenadávám ti nijak."

"Jo, nadáváš. Slyšel jsem tě."

Felix viděl blížící se pěst dávno předtím, než měla šanci dopadnout. Muž byl opilý a pomalý. Zvedl ruku, aby ji zachytil. Od síly úderu ho zabořilo předloktí. Ten chlap měl páru.

"Parchante!" zařval Hans. "Já ti ukážu."

Kopl Felixe a zasáhl ho do holenní kosti. Felix pocítil ostrou bolest. Instinktivně vyrazil pravou rukou a udeřil Hanse do spodní čelisti. Byla to patrně nejlepší rána proti muži, který nebyl ve stavu, aby se mohl bránit. Hans se svalil jako volek na jatkách. Přihlížející dav zatleskal. Felix se otočil, aby se ironicky uklonil, a uviděl Elissu, jak na něj hledí s hrůzou v očích.

"Felixi, ty surovče!" řekla, prošla kolem něj a položila si Hansovu hlavu do klína.

"Ach, Hansi, co ti to zvíře udělalo?"

Felix se na ni jen podíval a pochopil, že jakékoliv vysvětlování by bylo zbytečné.

"Doufám, že jsi zjistil něco dalšího o plánech Tvůrců." V Thanquolově hlase zněl vztek a netrpělivost. Během několika posledních dní Lurk utratil značné sumy z pokladnice šedého věštce, ale stále nepřinášel žádné výsledky. Malý skaven sípavě zakašlal.

"Ano, ano, nejbystřejší z pánů. Zjistil."

"Dobrá! Dobrá! Mluv - rychle-rychle!"

"Není to dobré, nejshovívavější z pánů."

"Cože? Cože?" Thanquol se předklonil a pronikavě se zahleděl na drobného skavena, který couvl. Jen nemnoho skavenů dokázalo vzdorovat pohledu rudých očí šedého věštce.

"Je mi to lito, ale ti ničemní Tvůrci možná už svůj plán provedli."

Thanquolovo srdce sevřela chladná zběsilost. "Pokračuj!"

"Můj příbuzný vyslechl plán jejich pána. Zdá se, že loď na obilí s tajnou zbraní klanu Tvůrců bude vypravena do lidského města dnes v noci. Jakmile dorazí, město padne. Ví, že to má co dělat s městskou dodávkou obilí, ale není si jistý, o co přesně jde. Klan Tvůrců je velice odborný a používá pro mnoho věcí vlastní výrazy."

"Ať Rohatá krysa rozhrýže tvému příbuznému vnitřnosti! Slyšel ještě něco dalšího?"

"Jen to, že říční člun byl přebarven na černo, aby jej utajili lidským očím, a že dorazí právě tuto noc. Možná že se tak už stalo, nejpozoruhodnější z pánů."

Thanquolovi se naježil kožich. Co mohl dělat? Mohl zmobilizovat svou armádu a zasáhnout, ale to by znamenalo otevřený boj proti klanu Tvůrců, a každý Thanquolův instinkt se proti tomu bouřil. Co kdyby přivolal vojsko a pak by loď nenašli?

Thanquol by se stal terčem posměchu a to by nesnesl. Nesměl plýtvat časem. Věděl, že to volá po naléhavých a nebezpečných opatřeních.

Sáhl rychle po peru a pergamentu a spěšně napsal vzkaz. "Vezmi to do doupěte, kde přebývají trpaslík a ten člověk Jaeger. Zajisti, aby to dostali - a rychle! Osobně to doruč!"

"O-o-osobně, nejméně z krysího lidu?"

"Osobně." Thanquol dal jasně najevo, že nepřipustí žádné námitky. "Jdi. Rychle! Rychle! Pospíchej! Nemáme času nazbyt!"

"Hned, nejmocnější z pánů!"

Vilebroth Null hleděl zahleněnými očima plnými nenávisti. Zakašlal, ale zaniklo to ve zvucích suchého kašle dalších skavenů v chodbách. Jeho trpělivost byla konečně odměněna. Dlouhé hodiny ležel blízko Thanquolova brlohu a čekal, ale vyplatilo se to. Vilebroth Null tušil, že za neúspěchem jeho pečlivě zosnovaného plánu stojí šedý věstec. Kampak asi teď šel ten malý uduvač Lurk Rozeklaný jazyk? Opat věděl, že to může zjistit jen jediným způsobem.

"On si začal!" ohradil se Felix a přitom si uvědomoval, že to zní jako fňukání. Rozhlédl se po pokoji a jeho oči se zastavily na baličku oblečení, který sem doručil krejčí. Ještě ho nerozbalil.

"To říkáš ty," opáčila Elissa. "Podle mě jsi obyčejný rváč. Líbí se ti bít lidi, jako je chudák Hans."

"Ten tvůj chudáček Hans mi na předloktí udělal modřinu velikou jako řízek!" namítl Felix rozzlobeně.

"To máš za to, že jsi ho udeřil," nedala se Elissa. Felix zničeně potřásl hlavou. Právě se chtěl pokusit zachránit, co se dá, když vtom se roztříštilo okno. Felix skočil před Elissu, aby ji uchránil před sprškou skleněných stěpů. Naštěstí jich na ně mnoho nedopadlo. Opatrně se narovnal a pozorně prohlédl místnost ozářenou světlem lucerny. Na podlaze leželo něco velkého a tmavého.

Rychle vytáhl meč a dloubl do toho: Nic se nestalo.

"Co je to?" zeptala se Elissa, která ustrašeně vstala a choulila se do záhybů noční košile.

"Nevím," odpověděl Felix a sklonil se, aby to prozkoumal zblízka. Hned nato poznal tvar a rozeznal věc, ve které to bylo zabalené. "Cihla omotaná papírem."

"Cože? To zase bude mladý hrabě Sternhelm. Se svými kamarády vždycky rozbíjí okna, když se opijí!"

"Neřekl bych," opáčil Felix a opatrně rozbálil papír. Byl to stejný tlustý, hrubý pergamen, na kterém přišly ostatní vzkazy skavena. Rozvinul ho a četl:

Přítel - Černá loď přináší záhubu vašemu mněstu! Dorazí dnes v noci a donese jystou smrd! Je to rychlý člun naložený zlem! Musíte to zastavit! Jděte RICHLE! RICHLE! Nemáte mnoho času! Oni zničí vaše obydlí!

Felix se sehnul a začal se oblékat.

"Běž a dones mi nějaký papír! Musím poslat vzkaz do paláce. Hod' sebou! Rychle!"

Naléhavost v jeho hlase přiměla Elissu vyběhnout z pokoje bez jediné otázky.

Lurk si zammul tlapami a věnoval děkovnou modlitbu Rohaté kryse. Doručil vzkaz a podařilo se mu přitom vyhnout se trpaslíkově děsivé sekyře. Chvilí poté, co hodil cihlu do Jaegemva okna, viděl, jak se všechna světla v hospodě rozsvítila a krátce nato vyběhli člověk s trpaslíkem z budovy. Měli zbraně a hořící lucerny.

Vyšlo to, řekl si spokojeně a připravil se k odchodu. Silně zafuněl, aby si vyčistil nos. Nebyl ve své kůži a několik dní se cítil velmi špatně. Rád by věděl, jestli chytil tu divnou novou nemoc, tu, o které se proslýchalo, že obchází mezi

skaveny... nemoc tak neobyčejně podobnou moru, který kosil lidi. Lurk vroucně doufal, že ne. Byl přece mladý a měl před sebou tolik věcí. Nebylo by spravedlivé, aby zemřel, aniž by jich dosáhl.

Téměř omdlel, když mu na rameno dopadla těžká ruka a do ucha mu zašeptal odporný klokotavý hlas: "Povíš mi, co jsi udělal! Všechno! Rychle! Rychle!"

Navzdory ucpanému nosu Lurk poznal nesnesitelný pach Vilebrotha Nulla.

"Kam ten spěch, človíčku?" zabručel Gotrek. "Nevíme ani, kam jdeme."

"K řece," odsekl Felix, kterého se zmocnil zvláštní pocit naléhavosti. Vzkaz tvrdil, že nemají mnoho času, a jejich skavení informátor jim ještě nikdy nelhal. "Loď musí přijet po řece."

"Já vím, človíčku, ale je to velká řeka. Nemůžeme ji prozkoumat celou."

"Je to říční člun! Je jen málo míst, kde může takový člun přistát, a musí přece plout po splavných kanálech."

Felix v duchu probíral možnosti. Bylo jisté, že „Černá loď“ prostě zakotví, a ne, řekněme, exploduje? Ne, nevěděl; prostě doufal, že to tak bude. Pak se mu rozbřesklo. Velké obilné sýpky byly dole u přístaviště a dopis se přece zmiňoval o obilí. Alespoň se mu zdálo.

"Sýpky," zamumlal. "Severní přístav je blízko sýpek."

"Severní přístav je dobrý tip," řekl Gotrek a potěškal svou sekýru.

"Dobrá, někde musíme začít." Vydali se vpřed. Felix horoucně doufal, že se hospodskému poslíčkovi podařilo doručit jeho vzkaz hraběti Ostwaldovi.

Skitch zaklel, když říční člun znovu vybočil z kurzu. S takovým plavidlem skavení nebyli zvyklí zacházet a kormidelník měl s ošidnými říčními proudy problémy. Skitch doufal, že přistanou brzy, protože pokud se nedostanou do lidských děr během nočních hodin, celý plán ztroskotá. Člun přebarvený načerno, aby nebyl v bezměsíčné noci vidět, by byl za dne nápadný jako lidské dítě ve vrhu skaveních mláděť.

Dobrá, připouštěl, že použití lodi bylo nezbytné. Jiná možnost, jak dostat obrovské množství krys z Podzemí do lidského města, aniž by vzbudili podezření, nebyla. Věděl, že to poslední, co by si jeho pán přál, bylo, aby buď šedý věštec Thanquol, nebo lidé vytušili, co se chystá. Všeobecně se vědělo, že plány Thanquolových soků měly tendenci se hatit, pokud se o nich dozvěděl. A Skitch se zachvěl hrůzou při myšlence na to, co by se stalo, kdyby se o jejich plánech dozvěděli lidé.

Zavrtěl hlavou a znovu si prohlédl své svěřence. Škrábali o mříže klecí, hladoví a toužící po svobodě.

"Brzy! Brzy!" utěšoval je. Pociťoval jistou spřízněnost s tou krátce žijící havětí, kterou stvořil jeho mocný rozum. Věděl, že jsou na tom stejně jako on. Jejich životy se počítají na pouhé dny.

Loď si razila cestu nocí a pomalu se blížila ke spícímu městu.

Noční přístav vůbec nepůsobí uklidňujícím dojmem, pomyslel si Felix. Z mnoha zchátralých krčem ven pronikalo světlo a jejich červené lucerny ozařovaly uličku. Mezi skladišti se pohybovaly ozbrojené hlídky, ale vyhýbaly se místům, kde se bavili námořníci. Raději chránily zboží svého zaměstnavatele, než aby se pokoušely potírat zločin. Přesto Felixe trochu uklidňovala skutečnost, že tam jsou ozbrojení muži, které by mohl přivolat, kdyby jim něco nevyšlo.

Postavil se na okraj mola a zadíval se na řeku. Reik byl v tomto místě široký, možná celou míli, a splavný i pro zámořské lodě. Jen málo jich přijelo z takové dálky. Většina obchodníků vyložila svůj náklad v Marienburgu a po řece jej přepravovala čluny.

Viděl pohybující se světla říčních člunů i menších prámů, které každou hodinu převážely přes řeku lidi. Předpokládal, že je tam víc plavidel než světel. Ne všechny lodě nebo jejich pasažéři chtěli, aby se o nich vědělo. Felix se domníval, že Černá loď bude jednou z nich. Pouze místo běžného nelegálního zboží vezla hroznou zbraň skavenů. Felix se otřásl, když si představil, co by to mohlo být. Kotel tisíce morů a zbraně klanu Skryre se mu zdály dost strašné.

Vanul studený vítr a on si kolem ramen přitáhl těsněji svůj starý, otrhaný plášť. Co tady dělám, ptal se sám sebe. Měl bych být doma u Prasete a smířovat se s Elissou. Nebo možná ne. Možná proto tu byl - aby se vyhnul Elisse.

Rád by věděl, jak to s nimi skončí, a neměl o tom nejmenší tušení. Bylo to něco, do čeho spadl, něco, co nemělo budoucnost. Věděl, že Elissu nemiluje tak, jako miloval Kirsten. Těžko by mohl říct, že jsou alespoň přátelé. Měl za to, že i pro ni to byla jen přechodná záležitost, něco, co se náhodou přihodilo. Možná by raději měla odejít se svým venkovským chlapcem. Pokrčil rameny a pokračoval v pozorování temné hladiny a naslouchání vlnám šplouchajícím o dřevěné pilíře mola.

"Naši šmejdiví přítelíčkové si vybrali dobrou noc," zabručel Gotrek a lokl si z láhve kořalky.

Felix zkoumal oblohu. Věděl, jak to trollobijce myslel. Bylo zataženo a z většího měsíce byl vidět jen srpek. Menší měsíc nebyl vidět vůbec.

"Měsíc podloudníků," řekl Felix.

"Cože?"

"Takhle to nazýval můj otec," řekl. "Měsíc podloudníků. Ted' vím proč. Kvůli tmě. Výběrcí daní tě těžko najdou v noci, jako je tahle."

"Říční hlídky taky," dodal Gotrek. "Všichni lidi vidí v noci, jako je tahle, smrkáčí prd."

"Asi ano," řekl Felix. Chtěl by trollobijci odporovat, ale věděl, že má pravdu.

"Jo, tak buď rád, že je tady trpaslík, človíčku. I když má jen jedno oko."

"Proč?"

"Protože tamhle je ta tvoje Černá loď! Podívej!"

Felix se zadíval směrem, kterým ukazoval trpaslíkův prst, ale neviděl nic. "Moc jsi pil," odtušil.

"Tvoji lidé musí ještě připravit hodně alkoholu, aby dokázali opít trpaslíka," řekl Gotrek

"Povídali..." zabručel Felix.

"Nejsem slepý."

"Jenom opilý."

"Říkám ti, že je tam loď." Felix napínal oči do tmy a pomalu si začal myslet, že má trpaslík možná pravdu. Bylo tam něco velkého, nějaký stín nepravidelně se pohybující hlubokou vodou.

"Věřím ti," pronesl Felix. "Upřímně se ti omlouvám."

"Šetři si dech," řekl trolobijce. "Bude se zabíjet."

"Rychleji!" zvolal Felix, který stál na přídi pramice a oči upíral na temný obrys vepředu.

"Dělám, co můžu, pane," opáčil převozník, který bidloval s energií artritického ježka. Byl to mohutný muž, pomalý a těžkopádný.

"Jednoruký by dokázal bidlovat rychleji," zavrčel Gotrek. "Vsadím se, že kdybych ti usekl jednu paži, určitě bys sebou víc hodil."

Lodník v sobě okamžitě objevil nové síly a prám trochu nabral na rychlosti. Felix nevěděl, jestli má být rád nebo ne. Nelíbilo se mu, že honí loď skavenů v maličké pramici. Chtěl přivolat hlídku, ale trolobijce přemohlo bojové šílenství a tvrdil, že nesmějí plýtvat časem. Ujišťoval Felixe, že ruchu, který brzy vypukne, si říční hlídky všimnou stejně. Felix nepochyboval, že má pravdu.

Jak se přibližovali, poznal, že je to opravdu černá loď, velký obilný říční člun celý nabarvený na černo. Rychle se pohyboval po řece. Napadlo ho, proč to skaveni asi udělali. Černá loď sice nebyla v noci vidět, zato ve dne by byla nápadná jako máry ve svatebním průvodu. Možná se plavila po řece nenatřená a zamaskovali ji až dnes večer. Možná někde mají tajnou základnu.

Mohla by být dost daleko, protože loď mohla za jednu noc urazit pěkný kus cesty, zvláště s tímto proudem. Felix zamítl podobné spekulace jako nesmyslné. Věděl, že se jen snaží zaměstnávat mysl a čelit tak strachu z nadcházejícího setkání.

Co s tou lodí vyvádějí? ptal se v duchu sám sebe. Jestli ji neřídili skaveni, byli to ti nejhorší námořníci, které kdy viděl. Říční člun jako by teď plul v půlkruhu. Slyšel slabé, tlumené bubnování, skřípot a úder vesel, které do sebe narážely. Vypadalo to, že mají s řízením plavidla potíže.

"To jsou oni, určitě," řekl Gotrek. "Skaveni jsou ještě horší námořníci, než jsem slyšel."

Felix teď zaslechl vzdálený pištivý hovor skavenů a věděl, že se trolobijce nemýlí. Lodník jej naneštěstí slyšel také.

"Říkal jste „skaveni“?" zeptal se a na jeho zpcené tváři se objevil výraz pověřeného strachu.

"Ne," řekl Felix.

"Ano," opáčil Gotrek.

"Jestli jsou na palubě nějaké stvůry Chaosu, blíž k lodi už nejedu!" prohlásil převozník.

"Můj přítel jen žertoval," uklidňoval ho Felix.

"Ne, nežertoval," řekl Gotrek.

Lodník přestal bidlovat. Gotrek se na něj podíval. "Nesnáším čluny skoro tak, jako nesnáším stromy," řekl. "A nesnáším stromy skoro tak, jako nesnáším elfy. A ze všeho nejvíc nesnáším lidi, kvůli kterým musím být ve člunu déle, než je nutné, zvláště když jsou nablízku obludy na zabít a čeká mě boj."

Lodník zbledl a strnul a Felix si byl téměř jistý, že slyší jektat jeho zuby.

Gotrek pokračoval v proslovu: "Budeš bidlovat, dokud se tahle pramice nedostane k lodi kryšáků, nebo ti utrhu nohu a umlátím tě s ní k smrti. Vyjádřil jsem se dost jasně?"

Felix musel uznat, hrozba, kterou trolobijce vložil do svých slov, byla impozantní. Lodník si to určitě myslel také.

"Naprosto," řekl a začal bidlovat dvojnásobnou rychlostí.

* * *

Když se přibližovali k černé lodi, Felix si uvědomil, že se naskytl nový problém. Jejich pramice byla nízká, ale říční člun měl vysoké boky. Na zemi by jednoduše přešli, ale na dvou pohybujících se lodích, tančících na vodě, to znamenalo velký rozdíl. Zmínil se o tom Gotrekovi.

"Neboj se," opáčil ho trolobijce. "Mám plán."

"Právě toho se bojím," zabručel Felix.

"Co to bylo, človíčku?" Trpaslík neměl daleko do vražedné zuřivosti.

"Nic," odsekl Felix.

"Tak popadni lucernu a připrav se, až ti řeknu."

Pramice připlula až k lodi. Jakmile se jí dotkla, vrazil trolobijce svou sekýru do jejího boku. Zasekla se hluboko a zůstala tam. Trpaslík se s její pomocí vytáhl až k okénku.

"Velice nenápadné," zavrčel Felix. "Proč na ně rovnou nezahalekáš, když už jsi v tom."

Dalším ničivým úderem se Gotrek dostal přes bok lodi. Chvilí tam stál a potom spustil sekýru čepelí dolů.

"Chytni se," křikl. Felix vyskočil a pravou rukou se zachytil topůrka sekýry, zatímco v levé držel lucernu. Gotrek jednou rukou sekýru zvedl a bez zjevné námahy ji vytáhl nahoru navzdory Felixově tíze a nepohodlnému úhlu. Sekýra se přehoupala přes bok lodi a s ní i Felix. Přistál na palubě, ohromený demonstrací trpaslíkovy děsivé síly.

"Vypadá to, že nás očekávají," řekl a hlavou ukázal na masu skavenů hemžící se na palubě.
"Dobrá," zavrčel Gotrek. "Potřebuji se trochu procvičit."

Co to bylo? Skitch zpozorněl. Zaslechl mohutnou ránu a zvuk tříštícího se dřeva. Copak se těm hlupákům zase podařilo najet na mělčinu? Ani by se nedivil. Tvrdili, že jsou zkušený námořníci a že s řízením lidské lodi nebudou mít problém. Zatím to tak nevypadalo.

Jestli ohroží jeho úkol, Izák Grottle jim utrhne všechny údy a sežere jim vnitřnosti před jejich umírajícíma očima. Takové myšlenky však Skitchovi nepřinesly žádnou útěchu. Věděl, že on by byl v trestné hostině jeho pána prvním chodem. Když Skitch uslyšel poplašené pištění posádky, věděl, že došlo k něčemu horšímu než k pouhému najetí na mělčinu. Zaútočila na ně lidská hlídka. Proklel smůlu, která lidem umožnila je objevit. Měli šanci milion ku jedné. Teď litoval, že si přece jen nevzal nějaké kryší lidožrouty. Neudělal to ze strachu, že by jejich řev a křik prozradil polohu lodi, ale na tom teď už nezáleželo.

Divže nevypustil pižmo strachu, ale pak si znovu uvědomil svou odpovědnost za své svěřence. Vyběhl z kajuty do nákladového prostoru. Všude kolem něj se v klecích zmítaly obrovské krysy, zoufale toužící po svobodě a po potravě. Při pohledu do jejich divokých, hladových očí byl Skitch rád, že se natřel tukem bahenní ropuchy, látky, která jeho výtvořiny spolehlivě odpuzovala.

Když seshora uslyšel první zvuky masakru, začal rychle otvírat dvířka klecí. Krysy se hladově hnaly k lodním lávkám a mřily za svým živým, dýchajícím krméním.

Felix se ohnal lucernou. Její plamen se rozzářil, jak prolétla vzduchem. Oslněný skaven před ním pozpátku uskočil. Felix toho využil a mečem mu probodl hrdlo.

Paluba, byla kluzká krví a mozky. Trolobjice za sebou zanechával cestu zkázy. Jeho sekýra přeměnila tučt skavenů na bezruké mrtvol. Ostatní prchali zpátky nebo se vrhali přes palubu, aby se mu vyhnuli. Felix se pohyboval těsně za ním, zabíjel ty, kteří trpaslíkovi unikli a zasazoval rány z milosti umírajícím.

V hrudi mu hlasitě bilo srdce. Cítil, jak mu jílec meče klouže potem v ruce, ale neměl takový strach jako při jiných zápasech na život a na smrt. Ve srovnání s některými boji, které zažil, byl tento relativně snadný. Vlastně až podezřelý, protože se domnívali, že se na palubě plavidla nachází nějaká hrozná zbraň skavenů.

Ne, že by relativní snadnost boje znamenala bůhvíjaký rozdíl, pomyslel si, když uskočil před nožem vrženým jedním skavením námořníkem a vzápětí vrazil meč jinému krysákovi do srdce. Stačí jedna šťastná rána, a byl bych stejně spolehlivě mrtvý, jako by se na mě vrhla celá smečka krysích lidožroutů.

Soustředě se, poručil si - a vtom strnul hrůzou, když se z lodního prostoru začal řinout proud chlupatých netvorů.

Skitch vyšel po schodech nahoru a rozhlédl se po scéně strašlivého krveprolití. Obludně nahrbené trpaslíky třímající obrovskou sekýru zabil polovinu posádky, a jak se zdálo, právě se chystal zmasakrovat zbytek. V tom mu pomáhal vysoký člověk se světlou srstí, který držel lucernu v jedné ruce a v druhé neblaze vyhlížející meč. Všude kolem ohlodávali kryší zabíjící těla mrtvých a umírajících skavenů.

Skitch chvíli stál jako ochromený a pak vypustil pižmo strachu. Jeho tlapa se zastavila na poslední kleci, ve které se zuřivé krysy snažily dostat mimo zápach tuku z jeho kůže. Poznal dvojici, která loď přepadla. Mezi skaveny obléhající Nuln se stala jakousi temnou legendou. Byla to hrůzostrašná dvojice, kterou se nepodařilo zavraždit ani okapovým běžcem, která vyhnala čaroděje Skryrů, se kterou se prý bál znovu setkat dokonce i šedý věstec Thanquol. Byli to hrozní zabíječi skavenů - a byli tady, přímo na jeho lodi!

Skitch nebyl žádný válečník a věděl, že by bojujícím skavenům nijak nepomohl. Možná, že si s těmi dvěma neporadí ani kryší zabíjící. Jeho povinností teď bylo zachránit se a vzít s sebou poslední z přežívajících krys, které možná ještě někdy v budoucnu použijí.

Zvedl klec vysoko nad hlavu a skočil do černé vody.

Felix viděl, jak stále víc a víc obrovských krys proudí z nákladového prostoru. V očích jim plál hlad a šílenství, které ho děsilo. Mohla být tohle ta tajná zbraň skavenů? Jedno velké, divoké zvíře se na něho vrhlo. Odporné šmátrání jeho tlapek ucítil na noze. Vykopl a odhodil bestii do vzduchu. Když spustil nohu na zem, pod podpatkem boty ucítil praskat páteř jiné stvůry.

Ohlédl se po Gotrekovi. Trolobjice sťal dalšího skavena a vzduchem vystříkl proud černé krve. Dříve, než mrtvola dopadla na zem, zaplavil ji příval krys.

Na Felixe seshora něco spadlo. Cítil, že ho ve vlasech škrábou drápy a do ucha se mu zakously malé ostré zuby. Do nosu ho udeřil odporný zvířecí pach. Pustil lucernu, zvedl ruce a ucítil napínající se svaly pod srstí, když kysu popadl. Jak ji házel přes bok lodě do řeky, chňaply mu její tesáky po prstech.

Stále víc a víc krys padalo seshora nebo se hrmuly po palubě. Felix si připadal jako uprostřed zuřící bouře kožešin. Gotrek dupal, sekal a dupal, ale byl na tom stejně. Krys bylo příliš mnoho a byly příliš divoké, než aby se s nimi dalo bojovat. Jestli zůstanou, zemřou hroznou smrtí z tisíce zubatých tlamiček.

"Tohle mi nepřípadá jako vhodná smrt pro trolobjice!" zařval Felix.

"Zapal tohle zatracené plovoucí kryší hnízdo!"

"Cože?"

"Zapal to tady a vypadneme!"

Felix se rozhlédl a uviděl lucernu. Zvedl ji a mrštil jí vši silou o palubu. Hořící olej se rozlil. Felix často slyšel otce vyprávět, jak nebezpečný je oheň na lodi. Koneckonců byly postavené ze dřeva a utěsněné lehce hořlavou smolou.

Felix si nikdy nemyslel, že by za to byl někdy vděčný, ale teď to byl ten případ. Kolem něj se začaly mihotat a tančit plameny.

Ucítil zápach spálené srsti a masa. Všude utíkaly pištící krysy, jejich kožichy doutnaly a plály, jak se snažily uniknout horkým plamenům. Některé skočily přes palubu a ponořily se do vody jako malé živé meteory. Další pokračovaly ve svém útoku s dvojnásobnou zuřivostí, jako by byly rozhodnuty udělat vše pro to, aby nezemřely samy.

Felix se rozhodl, že je nejvyšší čas k odchodu.

"Musíme jít!" zakřičel. Do tváře ho udeřilo horko a sežehlo mu vlasy a obočí.

"Ano, človičku, myslím, že máš pravdu."

Felix strčil meč do pochvy, otočil se a přeskočil bok lodi. Ponořil se do vody a všude kolem něj pršely krysy. Po záru hořící lodi mu připadal šok studené, temné vody, která se mu uzavřela nad hlavou, skoro jako úleva. Několikrát kopl nohama a prorazil hladinu.

Viděl, že všude kolem jsou lodě, které se přijely podívat na požár. Přemohl tíhu pochvy a vyrazil k nejbližšímu plavidlu.

Felix, promočený až na kůži, zachmuřeně seděl na molu a napínal zrak. Po trolobijci zatím nebylo nikde ani památky. Neviděl Gotreka od chvíle, kdy se ponořil do vody. Napadlo ho, jestli trpaslík umí plavat. A kdyby uměl, nebylo by možné, že se utopil ve snaze udržet svou vzácnou sekýru? To by opravdu nebyla smrt, po které dychtil.

Měl mokré oblečení a zimou jektl zuby, ale přesto tam seděl dál a přál si, aby měl trochu kořalky, kterou předtím do sebe lil Gotrek. Felix přemýšlel o zbrani skavenů, která měla být údajně na palubě Černé lodi. Věděl, že už nikdy nezjistí, co to bylo. Říční člun shořel a jeho zbytky zůstanou na dně řeky. Lodníci, kteří ho vytáhli, stáli uprostřed řeky a sledovali oheň předtím, než od Felixe přijali hrst stříbrňáků za to, že ho dovezou na břeh.

Blízko Felixe se ozvalo šplouchnutí vody a on ostražitě vzhlédl. Byla to jedna z velkých, hladových krys, které se podařilo uprchnout z lodi. Vyšplhala se z přístavního můstku po hraně žebříku, oklepala se jako pes a rozběhla se po molu. Felix ji sledoval.

Na okamžik zvažoval, jestli nemá znovu najít převozníka a vydat se na řeku hledat trolobijce. Věděl, že by to byla marná snaha; Reik byl příliš divoký a proud příliš silný. Jestli se trolobijce utopil, jeho mrtvola bude bezpochyby nakonec nalezena a vystavena na odív u Starého mostu a bude čekat s ostatními, které odnesla řeka, až někdo přijde a identifikuje ji. Felix by se tam měl zítra zajít podívat.

Unaveně vstal z kotviště a připravil se na dlouhou, namáhavou cestu domů. Vtom zpozoroval známou postavu, nadávající stejně povědomému převozníkovi, který bidloval směrem k přístavnímu můstku. Felix jim zamával na uvítanou.

"Proud mě odnesl dál po řece," volal Gotrek, když se vytáhl na molo. "A tam jsem narazil na našeho starého přítele. Cesta zpátky trvala skoro celou noc."

"Pluli jsme proti proudu," řekl zmožený převozník. Byl k smrti vyčerpaný a stejně tak vyděšený. Felix dokázal uhádnout, jaké hrozby Gotrek používal, aby ho popohnal.

"Dobrá," řekl, "vraťme se k Slepému praseti a tam si dáme pivo. Myslím, že si ho zasloužíme."

"Omluvte mě, že se k vám nepřipojím," prohlásil převozník "A... a ještě je tu drobná záležitost mé odměny."

Promrzlý, mokrý a špinavý Skitch se konečně dostal do Podzemí. Byla to opravdu strašná noc. Plaval chladnou vodou a přitom ve vzduchu držel poslední krysi klec. Potom běžel po říčním břehu, dokud nenašel průchod do kanálu, a zbytek noci strávil blouděním v chodbách, až narazil na známý pach skavenů. Zatímco se ve tmě vyhýbal lidským hlídkám, stopa ho konečně zavedla sem.

Byl na sebe hrdý. Zvládl dlouhou a těžkou cestu. Ztratil své bifokální čočky a špatně viděl, ale dokázal to a zachránil klec plnou svých drahocenných chovanců. Snadno přece mohl začít znovu. Krysy byly naprosto zdravé. I teď projevovaly známky rozrušení. Skitch si uvědomil, že to bylo díky tomu, že cítily jídlo. Byl blízko skladiště, kde se uchovávaly zásoby pro velkou invazní armádu.

Teď, přemýšlel, si musím pro hlídku vymyslet nějakou historku. Nebude to nic těžkého: řekne prostě, že šel pro jídlo Izáku Grottleovi. Každý, kdo jejich pána zná, tomu uvěří.

Ta myšlenka jej rozveselila. Ještě se pochechtával, když ve své krátkozrakosti přehlédl kámen, zakopl a jako špalek se svalil do bláta. Klec mu vypadla z tlapy. Rozbitý zámek cvakl a otevřel se. Zabijácké krysy vyběhly ven a hnaly se přímo do skladiště skavenů.

Skitch zasténal. Věděl, jaké to bude mít následky. Brzy nebude mít hlad jen Izák Grottle.

BITVA O NULN

"Dny byly stále temnější. Strach a hlad byly neustálými společníky. Velké spiknutí skavenů vyústilo v nevyhnutelné vyvrcholení a zdálo se, že je našim osudem být přitom. A přece, vedle zděšení a hrůzy se objevila naděje a hrdinství. Ruku v ruce se ztrátami krácela sláva. Hodina největší nebezpečí nadešla a já jsem hrdý na to, že jsem se svým společníkem nechyběl..."

Z knihy Mé cesty s Gotrekem, svazek III., Herr Felix Jaeger
(nakladatelství Altdorf Press, 2505)

Thanquol zamyšleně seděl na velkém trůnu. Kolem něj byl vyznačen pentagram s vyrytou hlavou Rohaté krysy a uzavřený ve dvojitěm kruhu nejsilnějších ochranných symbolů. Odříkal všechna mocná obranná zaklínadla, která znal, aby se uchránil před zlými silami pokoušejícími se zničit jeho osud. Byly to nejlepší runy proti kletbám, nemocem, smůle a všem možným smrtícím kouzlům. Patřily k nejmocnější magii, které se šedý věstec naučil při své dlouhé kariéře provozování Temnějších mystérií. Situace byla tak špatná, že Thanquol považoval za nezbytné vynaložit k jejich vyvolání podstatnou část své pečlivě nahromaděné mystické síly.

Thanquol si položil velkou rohatou hlavu do tlap a drápy si bubnoval do spánků. Měl strach. Nic nešlo podle jeho plánů. Tušil, že se události začaly vymykat jeho kontrole. Jeho vysoce cvičená intuice šedého věstce cítila síly, které záležitosti měnily tak, že bylo mimo schopnosti skavena - jakkoliv moudrého - je předvídat.

Nechápal, jak k tomu mohlo dojít. Ze začátku se všechno zdálo být dokonalé. Když mu agenti oznámili zničení Černé lodi, věděl, že mu znovu posloužily jeho nevědomé figurky, Jaeger a Gurnisson. O několik dní později Rada třinácti schválila rozšíření invazní armády. Vypadalo to na naprostou drtivou porážku lidí pod jeho vedením. Ale potom... Ale potom se mezi jeho vlastními vojáky začal šířit ten zatracený mor. Podzemí bylo brzy nesnesitelně přeplněné nemocnými a umírajícími skaveními válečníky. Nestačili je ani spalovat, tolik jich bylo. Onemocněli dokonce i otroci u pohřební pece. Symptomy - suchý kašel s rýmou, odporný hnis hromadící se v plicích a nakonec prudké, smrtelné křeče - byly pozoruhodně shodné s příznaky nemoci, která na povrchu klátila lidi. Možná to byl stejný mor. Nebylo by to poprvé, kdy mezi těmito dvěma rasami došlo k přenosu nákazy.

Jako by mor nebyl sám o sobě dost zlý, objevila se další hrozba. Chodby se teď hemžily velkými, divokými a stále hladovými krysy. Byly všude, ohlodávaly mrtvoly, žraly zásoby jídla, rvaly se o drobky a všude kálely a močily, čímž napomáhaly šíření té prokleté nemoci - a současně odsuzovaly vojska k hladovění. Dokonce i teď se v rohu jeho komnaty skrývaly některé z nich a pozorovaly ho očima jako korálky. Vyhýbaly se sice jeho pentagramu, ale ohlodávaly nábytek. Slyšel je pohybovat se pod svým trůnem. Musely tam být, když odříkával zaklínadlo, a teď byly uvězněné s ním.

Nebylo by to tak zlé, kdyby ta otravná stvoření nebyly krysy. Nyní to však vypadalo, jako by jim Rohatá krysa dávala znamení, že si mají nechat zajít chuť na velkou invazi a že armádě odnímá svou přízeň. Docela přirozeně si o tom začali někteří nejpověřivější válečníci mumlat a žádná Thanquolova ostrá řeč ani kázání je nedokázaly uklidnit.

Nijak mu nepomohlo, když poukázal na to, že lidé trpí touto dvojitou katastrofou stejně, pokud ne víc: jejich sýpky byly prázdné, všechny jejich zásoby jídla byly sežrány tou odpornou havětí. Skavení válečníci mu jednoduše nevěřili.

Neměli přístup k Thanquolově rozsáhlé síti špehů na povrchu. Viděli jen to, že sami trpí hladem, že jsou jejich kamarádi nemocní morem a že oni jsou nejspíš další v pořadí. Morálka upadala. A nikdo jiný než Thanquol nevěděl líp, že morálka je u armády skavenů vždycky přinejmenším ošidná záležitost.

Dělal, co mohl, aby dopadl všechny ty zbabělce, kteří roztrušovali podvrtné a zrádné řeči. Nařídil elitním jednotkám válečné havěti, aby zběhy trestali na místě. Sám spálil několik zrádců svými okázalými a smrtícími zaklínadly - ale nikam to nevedlo. Hniloba našla pevný základ. Armáda se pomalu začala rozkládat. A jak se zdálo, nemohl s tím nic dělat.

Thanquol kopl do jedné z krys, která se mu připletla pod nohy, když ohryzávala kosti posledního posla, jenž mu přinesl špatné zprávy. Proletěla vzduchem a narazila na magickou clonu obklopující pentagram. Vylétly jiskry, vyvalil se kouř a krysa vyrazila poslední strašlivý smrtelný výkřik. Vzduch zaplnil pach sežehlého kožíchu a spáleného masa, jak se tvor škvárl ve vlastním tuku. Thanquol potěšeně zastříhal kníry, krátce se zašklebil uspokojením a potom se znovu zamyslel.

Od doby, kdy se do Skaventnoru donesla zpráva o jejich potížích, už nepřišla žádná další posila. Neměl takové zdrcující množství skaveních válečníků, jaké by si přál, ale pořád to ještě mohlo stačit, pokud by vymyslel nějaký mazaný a prozíravý plán. Něco musí udělat, aby zachránil situaci, a to co nejdříve, dokud byl zbytek armády schopen boje.

Nepochyboval, že má k dispozici stále dost vojáků na to, aby přemohli lidské město, kdyby ho napadli rychle, nelítostně a nečekaně. I kdyby přitom měla celá armáda padnout, mohl by dosáhnout svého cíle. Nuln by byl dobyt a Thanquol by mohl Radě třinácti oznámit úspěch. Další už by záleželo jen na jeho pánech, kteří by sem hned měli poslat vojsko k udržení města. Pokud by se sem nedostalo včas, nebyla by to Thanquolova chyba.

Čím víc nad tím Thanquol uvažoval, tím víc se mu tento plán líbil. Mohl by splnit své poslání. Stále ještě by mohl získat svůj díl slávy. Potom by mohl svalit vinu za všechno, co se stalo, na ty, kdo za to skutečně mohou - na své neschopné podřízené a na zrádce všech skavenů, kteří zběhli právě před chvílí jejich vítězství.

Přezkoumal síly, které měl pod svým velením. Armáda pořád čítala kolem pěti tisíc téměř zdravých válečníků sestavených převážně z klanu Skab. Stále měl několik skupin okapových běžců a zabijáky z klanu Eshinů. Díky všelijakým bláznivým dobrodružstvím podniknutým jejich zrádnými vůdci mu zbyl jen slabý oddíl klanu Skryre a klanu Morová rána. Hrozivý Izák Grottle se svou armádou krysích obrů byli nicméně stále naživu.

Věděl, že by za těchto podmínek prostý přímý útok nebyl asi tím nejlepším plánem. Byl třeba silný úder, který povede k jistému a drtivému vítězství. A on věřil, že ví, jak toho dosáhnout.

Jeho špehové mu prozradili, že brzy bude plemenice, kterou lidé nazývali kurfiřtkou hraběnkou, pořádat maškarní bál v marné snaze odvrátit pozornost svého dvora od vnějších problémů. Pokud budou všichni lidští šlechtici napadeni a uvězněni v paláci, zůstane lidská armáda v Nulnu bez velitelů a stane se pro útok skavenů snadnou kořistí. Když bude útok načasován tak, že se obě válečné akce vzájemně doplní, tím lépe. Stejně noci, kdy skaveni obsadí palác, utone město v krvi a hrůze. Možná, že když se jejich hlavní plemenice ocitne v Thanquolových spárech, lidé se dokonce vzdají.

Musí se to udělat brzy, pokud má mít ještě nějakou naději na úspěch, ale byla tu alespoň šance, že vyrve vítězství ze slintajících čelistí porážky.

Před tím ale bude muset vyřešit ještě jeden malý problém. Bude muset zrušit ochranná kouzla, která ho obklopovala,

aby mohl opustit místnost a vydat rozkazy. S dlouhým útrpným povzdechem začal šedý věstec Thanquol odříkávat zaklínadlo, které ho mělo propustit z jeho vlastního pentagramu.

Felix Jaeger kopl do velké, tlusté krysy, která se motala pod jeho nohama. Prolétla vzduchem a přistála na hromadě odpadků. Otočila se a hned začala požírat špinu, ve které ležela. Felix ji sledoval s beznadějným odporem a zoufalstvím. Krysy byly všude, spořádaly všechno, co bylo k jídlu, i mnoho toho, co nebylo. Byly jich tisíce, možná i miliony. Ulice občas vypadaly spíš jako vřící moře havěti. Jeho zaměstnavatel, Heinz, slyšel zvěsti, že pojidají i nemluvnata v kolébkách a malé děti, které se přiblíží do jejich blízkosti. Obrovská hejna odporné havěti proudila ulicemi města a kočky i psi se jich příliš báli, než aby je dokázali zastavit.

Jediná kladná věc byla, že krysy žily nezvykle krátce. Stárly během několika dní. Ale když zdechly, jejich krysí těla ležela roztroušená po vydlážděných ulicích a tvořila odporný chlupatý koberec. Bylo to nepřírozené. Celá věc až příliš zřetelně zapáchala magií skavenů a Felix by rád věděl, jestli to má nějaký nekalý důvod.

Jako by bylo město Nuln prokleté, uvažoval. Vzduch páchl nemocí, morem a lidským masem spalovaným na obrovských hranicích na náměstí u Morrova chrámu. Celé obytné domy byly zabeďněny a proměněny v hrobky. Felix se otřásl při myšlence na rozkládající se mrtvolu uvnitř. Ale ještě horší byla představa těch, kteří byli takto pohřbeni zaživa, oběti moru, jimž nikdo nechtěl pomoci. Objevily se hrůzné řeči o lidech, kteří se zotavili z moru, jen aby zemřeli hladu. Kolovaly i horší pověsti o kanibalismu a lidech hodujících na mase mrtvol svých příbuzných a přátel. To byla děsivá myšlenka. Felix se začínal přiklánět k názoru, že Sigmar a Ulric od města odvrátili svůj zrak.

Před sebou uslyšel rachot kol a vyzvánění zvonků. Ustoupil a nechal projet morovou káru. Vozka byl oblečený do černého a tvář mu zakrývala přiléhavá maska a kápě. Vzadu na káře houpal Morrův ministrant kouřící kadidelnicí, nejspíš aby se ochránil před morem. Bylo to jako sledovat samotnou Smrt projíždějící městem odsouzeným k záhubě a doprovázenou svými služebníky. Felix viděl tlející mrtvolu vysoko navršené na káře. Těla byla nahá a všechny cennosti jim dávno sundali příbuzní nebo okradači mrtvol. V tělech hrýzaly krysy. Přímě před Felixovým očima jedna z nich vyvrála oční bulvu a celou ji sežrala.

Ulicemi se neustále pohybovaly morové káry, zvonky oznamovaly jejich přítomnost a vyzývaly ty, kteří ještě byli zdraví a při síle, aby se zbavili těl zemřelých. Ale ani morové káry nebyly bezpečné. Když se na chvíli zastavily, vrhly se na ně krysy, které se mezi sebou rvaly o právo hodovat na mrtvolách.

Felixovi zakručelo v břiše a utáhl si opasek. Doufal, že ostatní měli ve shánění jídla více štěstí než on. Nenašel na prodej nic k jídlu, co by nebylo znečištěné krysími výkaly, a i to stálo desetkrát víc než byla obvyklá cena. Někteří lidé takto bohatli ze zkázy tohoto mocného města. Vždycky se najdou takoví, uvažoval, kteří se snaží vydělat dokonce i v nejzoufalejších situacích.

Přál by si, aby se Gotrek vzdal svého šíleného rozhodnutí zůstat ve městě. Už zvažoval možnost utéct a připojit se k davům ubožáků a chudáků, kteří si sbalili svůj skromný majetek a odešli. Neudělal to však hned z několika důvodů. První a nejlepší z nich byl ten, že by nemohl opustit své přátele. Druhý, že si přál zůstat tu až do konce. Předpokládal, že tyto hrozné události brzy dosáhnou vrcholu a alespoň část jeho já chtěla zjistit, co se stane.

Poslední důvod byl prostý. Slyšel, že místní šlechta dala město do karantény a že lučištníci stříleli na každého, kdo se pokusil odejít veřejnými cestami. Mnoho pramic, které odpluly v posledních dvou zoufalých týdnech, se vrátily se zprávou, že cisařské lodě na řece potápějí každé plavidlo, které se snaží projet.

Malá skupinka by snad mohla v noci proklouznout, ale Felix se o to nechtěl pokoušet bez Gotreka. Kraj kolem města, kde žádný zákon neplatil, byly teď, se všemi těmi vojáky a hlídači vynucujícími dodržování karantény a tlupami olupujícími uprchlíky, ještě nebezpečnější.

V jednotlivých částech města už se zákon hroutil také. V noci se ulicemi toulaly tlupy lupičů, kteří slídili po jídle a brali všechno, co nestřežili ozbrojení muži. V noci před dvěma dny vtrhla lůza do městské sýpky i přesto, že byla střežená několika stovkami vojáků. Dav zoufalých lidí vyrazil vrata, jen aby zjistili, že sýpky jsou prázdné, zaplněné pouze kostrami krys, které se nacpaly obilím a potom pošly.

Skupiny potulujících se dětí ho sledovaly hladovými očima. Jedno z nich na prutu opékalo mrtvou krysu. Normálně by jim ze soucitu hodil minci, ale před několika dny ho podobná tlupa málem zabila. Odvrátily se, až když na ně vytáhl meč a několikrát jim hrozivě máchl ve vzduchu.

Vzpomněl si na slova hraběte Ostwalda. Město bylo skutečně v obležení a bylo to obležení toho nejstrašlivějšího druhu. Nebyly k němu třeba žádné obléhací věže. Neohrožovaly je zbraně, kromě hladu a nemoci. Nebyl vidět žádný nepřítel, se kterým by se dalo bojovat. Nepřítelem zde bylo zoufalství a proti němu nebyl žádný meč nic platný.

Před ním stálo Slepé prase. Kolem se potloukalo několik ozbrojených žoldáků, kteří se ubytovali v hospodě, protože ji znali a znali i jejího majitele. Drželi se ve skupině kvůli svému vlastnímu bezpečí. Felix je všechny znal a oni znali jeho, ale přesto ho pozorovali ostražitě, když se k nim přiblížil. Byli to tvrdí chlapi, kteří se rozhodli, že když nemohou před morem utéct, mohou si tedy užívat pohodlí, zatímco budou čekat, až je zabije. Kurfírtka hraběnka nabízela dvojitý plat těm, kteří slíbili pomáhat udržet mír, posílila kvůli tomu stráž a hlídku žalostně vyčerpaného města. Tihle chlapi si svou zvláštní mzdu zasloužili.

"Žádné novinky?" zeptal se jeden z nich, statný kislevský obr známý jako Velký Boris. Felix zavrtěl hlavou.

"Žádné jídlo?" zeptal se jiný, Bretonec s nevlídnou tváří, kterého každý nazýval Hladový Štefan.

Felix znovu zavrtěl hlavou a zamířil kolem nich do hospody. Heinz seděl u stolu vedle krbu a ohříval si ruce. Gotrek mu dělal společnost a hlтал pivo z obrovského džbánu.

"Zdá se, že k večeru zase bude krysí koláč," řekl Heinz. Felix si nebyl jistý, jestli žertuje. "Mladý Felix se vrátil s prázdnými rukama."

"Alespoň máš ještě pivo," opáčil Felix.

"Dokud bude trpasličí pivo, můžeme žít jen z něj a z ničeho jiného," poznamenal Gotrek. "Na spoustě válečných tažení jsem v břiše neměl nic než půl barelu Bugmana."

"Tohle bohužel není Bugman," odvětil Felix suše. Od začátku hladomoru trpaslík nepřestal otravovat s řeči o výživné síle trpasličího piva.

"Už zase viděli skaveny," řekl Heinz. "Městská stráž se s nimi střetla na Middenplatzu minulou noc. Asi se taky pídili po jídle - strážným to tak aspoň připadalo."

"Nejspíš se chtěli ujistit, že hladovíme," řekl trpce Felix.

"Ať se stane cokoli, dojde k tomu brzy," předpovídal Gotrek. "Něco visí ve vzduchu. Cítím to."

"Cítíš pivo," vysmíval se mu Felix.

"Slyšel jsem, že hraběnka Emmanuelle pořádá velký maskární bál," zašklebil se Heinz. "Možná tě pozvou."

"O tom pochybuju," řekl Felix. Nedostal z paláce žádnou zprávu od předvolání Ostwaldem před dvěma týdny, kdy měl objasnit spálení Černé lodi. Pak se všechny ty domy nahoře na kopci přeměnily na opevněné tábory, v nichž se boháčů a lidé s modrou krví izolovali ve snaze uniknout moru. Kolovaly řeči, že každý obyčejný člověk, který se nohou dotkl vydlážděných ulic tam nahoře, byl okamžitě zastřelen.

"To je pro ty tvoje zatracené aristokraty typické," řekl Gotrek a řihl si. "Ve městě to jde od devíti k pěti a co udělají oni? Pořádají nějaký zatracený večírek!"

"Možná bychom mohli udělat totéž," prohodil Heinz. "Jsou horší cesty, jak odejít."

"Viděl někdo Elissu?" zeptal se Felix, aby změnil téma rozhovoru.

"Před chvílí odešla na procházku s tím venkovským hochem... Hans se jmenuje, že?"

Felix si najednou přál, aby se raději nezeptal.

Lurk Rozeklaný jazyk se rozhlížel po temné místnosti a usilovně se snažil nevypustit pižmo strachu. Nebylo to snadné, protože si nepamatoval, že by jej kdy v životě zahrnuli do kouta tří tak strašných skaveni. Potlačoval kašel a snažil se nekýchnout, aby na sebe neupoutal pozornost, ale nijak to nepomohlo. Jeho chvějící se postava přitahovala tři páry zlomyslných očí jako magnet kovové piliny. Vilebroth Null, Izák Grottle a Heskít Jednooký na něj zírali jako na chutné sousto. Zvláště Izák Grottle.

Lurk si přál, aby ho přestalo bolet tělo. Přál si, aby se mu přestaly potit tlapy. Přál si, aby bolest, ze které mu málem pukla lebka, zmizela. Věděl, že se to nestane. Věděl, že má mor a věděl, že zemře - ledaže by Vilebroth Null splnil svůj slib a přimluvil se za něj u Rohaté krysy.

Vypadalo to, že byl chycen za ocas mezi sekýrou a porcovacím špalkem. Jediný způsob, jak si mohl zachránit život, bylo dělat, co mu řekl ten strašný morový mnich. Bohužel, Vilebroth Null chtěl, aby zradil svého pána, šedého věštce Thanquola. Lurk se otřásl, když si představil, co by se stalo, kdyby na to čaroděj přišel. Žádný rozumný skaven nestál o to, čelit Thanquolově zlosti.

Tři skaveni dali znovu hlavy dohromady a začali si šeptat. Lurk by dal cokoli za to, aby věděl, o čem si povídají. Na druhou stranu, při představě, že možná rozhodují o jeho smrti, připustil, že by mohl žít, aniž by to musel vědět. Lurk proklínal svou vlastní slabost. Že je až po uši v maléru, pochopil hned, když uviděl, kdo na něj čeká v místnosti, kam ho vedl Null. Až moc dobře věděl, že týdny opatova vyjednávání přinesly plody a obě nejmnocnější frakce říše skavenů teď stojí při klanu Morová rána.

V tajné místnosti, vzdálené od náhodných posluchačů a chráněné Nullovým mocným kouzlem, čekali Heskít Jednooký a Izák Grottle. Jakmile je Lurk spatřil, pochopil, že vše je ztraceno. Na Nullův rozkaz jim vyzradil všechno, co věděl. Řekl jim, že se Thanquol nějak dozvěděl o jejich plánech (vynechal podíl, který v tom sehrál on) a také o vzkazech, které Thanquol poslal jejich hlavním nepřítelům, člověku Jaegerovi a trpaslíku Gurnissonovi. Netřeba říkat, jak byli ti pyšní skaveni uraženi mrzkou zradou šedého věštce.

Jejich vražedný vztek cítil ve vzduchu a dělal, co bylo v jeho silách, aby se nestal jeho ohniskem. Slyšel všemožné krvavé podrobnosti o mučících nástrojích klanu Skryre a několikrát se otřásl při pověstech o tom, jak rád Grottle konzumuje vnitřnosti svých nepřátel, zatímco jsou ještě naživu a mohou se na to dívat.

Lurk se chtěl takovému osudu vyhnout, a proto přemýšlel, až se z něj kouřilo ve snaze vzpomenout si na každý malý detail, aby je zcela přesvědčil o své spolupráci. Představa okamžité, bolestné smrti překonala všechny zábrany pramenící z pomyšlení na to, co by mu v budoucnu mohl udělat šedý věstec Thanquol. A někde hluboko v Lurkově mozku vyklíčila myšlenka, že jestliže se tihle tři rozzlobí natolik, že se šedému věstci pomstí, pak bude Thanquol mrtvý a nebude si s ním moci vyřídit účet.

Teď si byl naprosto jistý, že uspěl. Heskít Jednooký si v zlosti hryzal vlastní ocas, když Lurk vyprávěl, jak šedý věstec oznámil jejich nepřítelům veškeré podrobnosti o plánu klanu Skryre na přepadení Strojírenské univerzity. Dokonce si vymyslel několik přesvědčivých detailů o tom, jak se šedý věstec smál a radoval se z toho, že se jeho hloupí soupeři sami chytí do pastí. Konec konců, pomyslel si Lurk, Thanquol to nejspíš opravdu dělal.

Izák Grottle se pobouřil tak, že dokonce vyplivl sousto jídla, když Lurk líčil, jak mu Thanquol řekl, že toho tlustého blázna nikdy nenapadne, že jeho slabomyslný plán propašovat do města na upraveném říčním člunu tajnou zbraň nezůstal Thanquolově prohnání utajen.

Vilebroth Null uvalil na svého rivala kletbu Rohaté krysy, když mu Lurk řekl, jak se Thanquol, žárlivý na slávu, kterou opatovi přislíbil jejich bůh, rozhodl odstranit nebezpečného soka vyzrazením místa jeho tajného úkrytu na lidském hřbitově jeho dvěma nejspolehlivějším agentům na povrchu, Gurnissonovi a Jaegerovi.

"Jsi si jistý, že šedý věstec je ve spolku s těmi dvěma?" otázal se Grottle. "Absolutně, naprosto jistý?"

"Ovšem, nejmnocnější z Tvůrců. Nutil mě, pod hrozbou strašné smrti, abych jim vzkazy doručil, a oni vždycky reagovali podle jeho instrukcí, že? Mohu jen usuzovat, že jim buď šedý věstec platí, nebo -"

"Nebo co?" zabručel Vilebroth Null.

"Ne. Ta myšlenka je příliš ohavná. Žádný opravdový skaven by se nesnížil k -"

"Nesnížil k čemu? K čemu?"

"Nebo mu platí oni!" dokončil Lurk větu, užaslý vlastní vynalézavostí. Tohle způsobilo další výbuch ohromného štěbetání.

"Ne! Ne! To není možné," odušil Heskit Jednooký. "Thanquol je šedý věstec. Nikdy by se nepokořil, aby přijímal rozkazy od někoho jiného než od nadřízeného skavena. To je směšné."

"A přesto..." řekl Vilebroth Null.

"A přesto? A přesto?" pobízel ho Izák Grottle.

"A přesto je nesporné, že byl šedý věstec ve spojení s obyvateli povrchu a vyrazil jim naše plány!" dopověděl Null.

"Jak jinak by vyčmúchal naše úmysly? Jak jinak by mohly tak pozoruhodně prohnané plány neuspět?"

"Ty vážně naznačuješ, že šedý věstec Thanquol je zrádcem věci skavenů? Vážně?" zeptal se Grottle, který hlasitě zavrčel a přitom vycenil své úděsně obrovské tesáky.

"Je to možné," odvážil se říct Lurk.

"Obávám se, že až příliš možné," řekl Heskit Jednooký. "To jediné vysvětluje, proč šedý věstec zasáhl do našich plánů, když jsme se všichni snažili udělat víc pro věc skavenů."

"A přesto jsou ten lidský tvor a trpaslík taky jeho nepřátelé. Podle všeho ho téměř zabili v doupeti lidského zrádce, von Halstadta."

"A poslal proti nim okapové běžce," dodal Vilebroth Null. "Je to tak. Čang Squik pořád ještě prská, kdykoliv si vzpomene na svůj nezdar."

"Co kdyby byl šedý věstec Thanquol tak mazaný a použil své nepřátele proti nám?" vyprskl podrážděně Heskit Jednooký. "Postavit nás proti nim. Nic by tím nemohl ztratit! Buď by zničil své soky, nebo bychom my zabili jeho zapřísáhlé nepřátele."

Na okamžik v místnosti zavládlo ticho a Lurk pochopil, že cokoliv si budou o šedém věstci myslet, jeho vychytralost si u nich získá obrovský respekt. Když to zvážil, musel připustit, že u něj také. Při všech jeho chybách se nedalo popřít, že šedý věstec Thanquol měl všechny vlastnosti opravdu velkého skavena.

"Ale i tak, i když připustíme, že je šedý věstec Thanquol ďábelky mazaný, stejně nás udal nepříteli! To je mimo diskusi. Vyrazil nepříteli naše utajované plány a utajované plány našich velkých klanů," řekl Izák Grottle. "Šedý věstec Thanquol je zrádce a nepřítel celého našeho národa."

"Souhlasím," přitakal Heskit. "Určitě je zrádce. A co víc - je náš osobní nepřítel. Jednal proti nám všem a téměř nás připravil o život. Přítě by byl možná úspěšnější."

Všichni tři se zachvěli, když si uvědomili, jak ďábelky chytrá intelligence pracuje proti nim. Lurk viděl strach vepsaný do jejich tváří a v nervózním stříhání vousy.

"Pokorně navrhuji," zapištěl Null, "podrobit se vůli Rohaté krysy, odstranit šedého věstce z velení armády a poslat ho zodpovídat se Radě třinácti."

"Srdečně souhlasím s tímto názorem. Srdečně!" zvolal Izák Grottle. "Ale jak to uděláme? Ten zrádce stále velí skoro pěti tisícům válečníků z klanu Skab, zatímco naše vlastní vojska jsou jen stíny toho, čím bývala dřív."

"Takhle to nejspíš ten zrádce plánoval," podotkl Heskit.

"Nejspíš," souhlasili další dva současně.

"Pořád zbývá možnost vraždy," nadhodil Heskit.

"Možná! Možná!" odušil Grottle. "Ale kdo by riskoval, že ho Eshinové oklamou a podají zprávu o takové žádosti samotnému zrádci?"

"Měli bychom to udělat sami," řekl Vilebroth Null.

"Šedý věstec Thanquol je bohužel, navzdory jeho známé proradnosti, mocný čaroděj," připomněl Heskit Jednooký.

"Nemuselo by se nám to podařit a to by znamenalo naši smrt!"

Všichni tři se zachvěli a pak se všechny tři páry očí naráz otočily k Lurkovi. Zatřásl se až do konečků tlap, protože poznal, na co myslí.

"Ne! Ne!" protestoval.

"Ne?" zeptal se hrozivě Heskit Jednooký a sáhl po pažbě své pistole.

"Ne?" zahučel hladově Izák Grottle a olízl si rty.

"Ne?" pronesl Vilebroth Null a vyplivl na podlahu vedle Lurkových nohou chuchvalec zeleného hlenu, který odporně bublal.

"Ne! Ne! Nejmilosrdnější z pánů, já jsem jen pokorný skaven. Nemám váš mocný rozum a děsivou sílu. Kterýkoli z vás by mohl šedého věstce Thanquola překonat v zápase nebo v prohnání, ale ne já."

"Tak proč bychom měli šetřit tvůj život?" řekl pomalu Izák Grottle. "Proč? Řekni! Rychle! Rychle! Mám hlad."

"Protože... protože..." Lurk zuřivě tápal po cestičce z tohoto hrozného bludiště. Proklínal den, kdy se setkal s šedým věstcem Thanquolem a kdy nosil vzkazy tomu člověkovu a trpaslíkovu. Počkat! To by mohla být odpověď. Možná že ve velkém příkladu šedého věstce bylo řešení jeho problému. "Protože... protože existuje lepší způsob!"

"Opravdu?"

"Ano. Ano. Takový, který je méně riskantní a je jistější!"

"Zaujal jsi mě, Lurku Rozeklaný jazyku," řekl Izák Grottle. "Co je to, na co jsi přišel ty a ne my?"

"Ano! Ano! Pokračuj! Pověď!" zahučel svým odporným hlasem Vilebroth Null.

"Mohli byste proti němu použít jeho vlastní metody!"

"Cože?"

"On proti vám používal Jaegera a Gurnissona. Proč byste je nemohli použít vy proti němu?"

Odmíchl se, zatímco si tři velcí skaveni vyměnili pohledy.

"Jsou určitě strašní," řekl Vilebroth Null. "Na neskaveny."

"Možná! Možná by to mohli udělat!" zapištěl Heskit Jednooký.

"Opravdu si to myslíš? Nejsou to skaveni a Thanquol je šedý věstec. Šedý věstec!" řekl Izák Grottle a důrazně udeřil pěstí do stolu.

"S veškerou poníženou úctou," pokračoval Vilebroth Null. "Ty jsi ty dva neviděl. Heskit ze Skryrů a já ano. Je těžké si představit hroznější a nebezpečnější pár protivníků. Dokonce i já, se všemi svými magickými silami, jsem jim stěží unikl."

"Vyvraždili dobrou polovinu naší setniny," přizvukoval Heskit a přitom vynechal svoji vlastní účast na masakru.

"Ustupuji před vašimi zkušenostmi," vzdal se Izák Grottle.

"Ale zůstává otázka: jak je přinutíme, aby šli proti šedému věstci Thanquolovi?"

"Dopisem!" navrhl Lurk, unesen ryzím požitkem z pletichaření.

"Ano! Ano! Dopisem," chopil se návrhu Vilebroth Null. "To by bylo jen spravedlivé, kdyby byl šedý věstec Thanquol zničen prostředkem, kterým chtěl zničit nás."

"Ale kde a jak dostanou naši dva zabijáci šanci zabít ho?"

"Musíme počkat, až se naskytne příležitost," rozhodl Null.

"A jak napíšeme ten dopis?" zeptal se Grottle. "Pokud jde o mne, neznám ty primitivní lidské runy."

"Já trochu znám lidské písmo," pronesl téměř omluvně Heskit Jednooký. "Potřebuju tu znalost ke čtení lidských schémat."

"Musíme použít stejný papír a pero, které používá šedý věstec," řekl Grottle.

"Naš přítel Lurk je může získat," usmál se strašlivě Vilebroth Null a přitom odhalil hnijící zuby.

"A může vzkaz doručit jako obvykle," dodal samolibě Heskit.

"Vypadá to, že tě dnes ještě nesním, Lurku Rozeklaný jazyku," povzdechl si Izák Grottle. "Potřebujeme tě živého."

Ovšem, kdyby ses nás pokusil zradit..."

"Změní se to," dokončil větu Heskit.

Lurk nevěděl, jestli má být rád, nebo toho má litovat. Prodloužil se mu nejspíš život, ale pouze s rizikem, že se vystaví zlosti šedého věstce Thanquola. Jak se jen do toho dostal?

"Odcházíme z města," řekla vyzývavě Elissa. Pohlédla na Felixe, jako by očekávala, že jí v tom bude bránit. "Hans a já. Rozhodli jsme se odejít."

"Nedívám se ti," řekl Felix. "Tohle není dobré místo k životu a brzy se to ještě zhorší."

"To je všechno, co mi řekneš?"

Felix se rozhlédl po pokoji, kde spolu krátký čas bydleli. Zdál se malý a prázdný, a až ona odejde, bude vypadat ještě prázdnější. Co jiného by jí měl říct? Opravdu jí nemohl vyčítat, že chce odejít, a aby byl upřímný, jejich vztah neměl žádnou budoucnost. Tak proč to tak bolí? Proč má pocit takové prázdnoty? Proč by jí tak rád přemlouval, aby zůstala? "Odcházíš s Hansem?" zeptal se, jen aby přerušil mlčení. Chladně na něj pohlédla a na obranu zkrfčila ruce na prsou.

"Ano," odpověděla. "Nebudeš se snažit nás zastavit, že ne?"

Patrně by chtěla, abych řekl ano, pomyslel si. "Mimo město teď není zrovna bezpečno," opáčil.

"Vracíme se jenom do naší vesnice. Zvládneme tam dojít během dopoledne."

"Přijmou tě? Slyšel jsem, že z vesnic a farem odhánějí lidi z města kamením a šípy. Mají strach z moru."

"Přežijeme," řekla, ale neznělo to zrovna přesvědčivě. "V každém případě to nemůže být horší než tady, s morem, drancováním, kryсами a tím vším. Ve vesnici nás přinejmenším znají."

"Hanse znají určitě. Myslel jsem, že jsi říkala, že ho starší nenávidí."

"Ty bys mu to neodpustil, že ne? Vezmou nás zpátky. Povím jim, že se budeme brát. Oni to pochopí."

"Budete? Myslím, brát se."

"Myslím, že ano."

"Neříkáš to moc nadšeně."

"Ach, Felixi, co jiného bych měla dělat? Nechci se po zbytek života ohmatávat cizinci v lokálech? Chodit s kočovnými žoldáky? Tohle já nechci. Chci jít domů."

"Potřebuješ nějaké peníze?" zeptal se.

Najednou zrozpačitěla. "Ne," řekla. "Raději už půjdu. Hans na mě čeká."

"Buď opatrná," řekl a myslel to vážně. "Venku není bezpečno."

"Ty bys to měl vědět," opáčila. Náhle se předklonila a vášnivě ho políbila na ústa. Ale když ji chtěl obejmout, odstrčila ho a zamířila ke dveřím.

"Opatruj se," řekla a Felixovi se zdálo, že se jí v koutcích očí zaleskly slzy. Pak odešla.

Až později, když kontroloval uvolněné podlahové prkno, zjistil, že zmizel měšec s penězi, které mu dal Otto. Ležel na posteli a nevěděl, jestli se má smát nebo plakat. Dobrá, pomyslel si, ať si ty peníze má. Podle všeho stejně nebudu žít dost dlouho, abych je stihl utratit.

Šedý věstec Thanquol se rozhlédl po místnosti se shromážděnými skaveními kapitány. Jeho spalující pohled dokázal umlčet každého. Nikdo také ani nehlesl.

Lurk spočítal přítomné velitele. Byli tu všichni vůdci klanu Skab, navíc Izák Grottle, Vilebroth Null a Heskit Jednooký. Čang Squik, zabiják z klanu Eshinů, se krčil v koutě a občas se podíval na Lurka očima plnými nenávisti. Nemohl

zapomenout na to, co Lurk tehdy řekl, když je šedý věstec oba ponížil před celou armádou.

Thanquol rozhodil ruce. Za jeho tlapami se táhl pás ohně, jak shromažďoval magickou sílu. To udělá dojem na každého, pomyslel si Lurk. Všechny oči najednou visely na Thanquolovi, jako by si jediným posunkem mohl vybrat k zničení každého, kdo se na něj nebude dívat. Stát by se to mohlo, uvažoval Lurk. Pokud správně rozeznal příznaky, šedý věstec zkonzumoval pořádnou dávku chaotitu.

Lurk se zachvěl a pokračoval ve žvýkání odporných bylin, které mu dal Vilebroth Null, aby se zbavil moru. Potlačil nutkání překontrolovat svůj náprsník, aby se ujistil, že pergamen a brko, které ukradl z Thanquolova soukromého skladu, není vidět. Věděl, že by ničím jiným na sebe neupoutal pozornost rychleji. Byl si jist, že tam ty věci má. Cítil hrot pera, který ho píchal do choulostivého místa v podpaží.

"Konečně nastala noc, na kterou jste vy všichni tak dlouho čekali!" prohlásil Thanquol. "Dnes jednou provždy rozdrtíme lidské tvory. Dnes v noci vtrhneme do města a zotročíme všechny obyvatele. Dnes v noci provedeme pro Spodní říši a národ skavenů úder, na který se bude dlouho vzpomínat!"

Thanquol se působivě odmlčel a znovu se rozhlédl po místnosti, jako by čekal, že mu někdo bude oponovat. Nikdo si netroufl promluvit, ale Lurk viděl, jak si Null, Jednooký a Grottle předtím, než se na něj podívali, vyměnili pohledy. V jejich zájmu doufal, že si toho šedý věstec nevšiml. Nervózně hleděl na Thanquola, ale šedý věstec byl nejspíš plně zaujat vlastním šíleným proslovem-řečením.

"Rozdrtíme lidi pod železnou tlapou naší obrovské skavení armády. Odvedeme je do osudného otroctví. Jejich bohatství bude naše. Jejich město bude naše. Jejich duše obětujeme Rohaté kryse."

Thanquol se znovu odmlčel a Izák Grottle našel odvahu k položení otázky, která, jak Lurk tušil, vyvstala na mysli každému z přítomných.

"A jak toho dosáhneme, slavný veliteli?"

"Jak? Jistě, jak! Plánem zároveň jednoduchým i nevýslovně vychytralým, o kterém se bude mluvit věky. Použitím vojska a magie. Zdrucující zuřivosti a nejlepší technologii skavanů. Tím -"

"Čím přesně, šedý věštce Thanquole?" přerušil ho Vilebroth Null. "Pokorně připomínám, že jako všichni dospělí skaveni, i my jsme obeznámeni s obecnými metodami útoku."

Lurk hádal, že Thanquol zvažuje pro a proti spálení morového mnicha za jeho drzost. Byl rád, když zvítězila moudrá obezřetnost skavenů a šedý věstec pokračoval v řeči.

"Kdybys mě nechal domluvit, už jsem se k tomu dostal. Zaútočíme kanály. Každý z vás povede přidělené vojsko k bodu vyznačenému na mapě." S tím šedý věstec ukázal spleť množství symbolů vepsaných na velký arch pergamentu, který visel za ním. Mnoho shromážděných vůdců se předklonilo, aby se podívali, kam budou poslání.

"Nevidím tvou runu," pronesl Heskít Jednooký. "Co budeš dělat ty, šedý věštce?"

Thanquol na něj zíral spalujícíma rudýma očima. "Budu tam, kde byste čekali, že bude váš velitel: budu provádět nejtěžší a nejnebezpečnější úkoly."

Nad shromážděnými vůdci skavenů se vznášelo ticho. Ve skutečnosti to vůbec nebylo místo, kde by očekávali, že bude jejich velitel. Čekali, že bude z bezpečí zadního voje řídit operaci. Chaotit, který Thanquol zkonzumoval, mu rozvázal jazyk. Promluvil do ticha: "Povedu vrcholný útok. Budu v čele přepadení naší válečnou havětí, která se zmocní paláce plemence Emmanuelle, a zajmu všechny vládcy města. Dnes v noci pořádají bál, jednu ze svých nesmyslných společenských událostí. Nečekaně je napadnu a všechny je budu mít v hrsti. Bez velitelů lidé určitě našemu útoku podlehnou."

Mezi shromážděnými skaveny to zašumělo. Byl to dobrý plán a smělý. Lurk byl zvědavý, jestli i ostatní vidí to, co viděl on. Šedý věstec si pečlivě vybral své místo v přepadení. Tím, že povede tento troufalý útok, že zajme lidské vůdce, si pro sebe urve lví podíl slávy. Také bude nepochybně mnohem bezpečnější přepadnout skupinu lidí a jejich plemenci oblečené na bál než bojovat s vojskem ve městě.

"Takové postavení je pro vůdce vaší prozíravosti příliš nebezpečné," namítl Heskít Jednooký. "Byla by to tragédie, kdyby říše skavenů ztratila Thanquolova génia. Abychom téhle tragédii zabránili, povedu ten útok já. Vezmu to hrozné riziko na sebe."

Lurk si tlapou přikryl tlamu, aby potlačil hihňání. Alespoň jeden skaven si uvědomil, o co jde.

"Ne! Ne!" zvolal Izák Grottle. "Já a moji krysí lidožrouti jsou přímo ideální pro tenhle úkol. Překonáme všechny -"

Grottleova slova zanikla ve výkřicích všech ostatních skaveních dobrovolníků. Thanquol je několik minut nechal křičet a pak je jediným gestem umlčel.

"Naneštěstí je třeba mého mocného kouzla, abychom vstoupili do paláce. Musím u toho být osobně."

"Potom rád položím svůj život, abych vás ochránil," zvolal Izák Grottle, zřejmě rozhodnutý zúčastnit se boje tam, kde by se mohl podílet na triumfu.

"Já také," nezůstal pozadu Heskít Jednooký.

"I já," zakřičeli všichni ostatní přítomní skaveni kromě Lurka.

"Ne! Ne! Oceňuji vaši starost, bratři skaveni, ale bude vás třeba jinde, v neméně kritických oblastech bitevního pole."

Bylo jasné, že Thanquol se o svůj slavný triumf s nikým dělit nehodlá. Shromáždění váleční velitelé upadli do zklamaného štěbetání.

"Mám tady mapu s vyznačenými cestami a rozpis s přesnými instrukcemi pro každého z vás. Pro všechny kromě Lurka. Rozeklaného jazyka. S Lurkem si promluví o samotě."

Lurk cítil, že mu srdce tlučte jako o závod, a napnul všechny svoje síly, aby nevypustil pižmo strachu. Odhalil šedý věstec jeho spolky s představiteli tří klanů? Chystá se snad k nějaké hrozné pomstě? Mohl by se Lurk nějak vyhnout téhle schůzce?

Obrátil zoufalé oči na své tři spoluspiklence a viděl, že na něj hledí s nevraživými výrazy. Kdyby mohly pohledy zabíjet,

Lurk věděl, že by ho tihle tři sprovodili ze světa. Báli se, že je zradí, aby si zachránil vlastní kůži - a samozřejmě se nemýlili.

Když se váleční vůdci jeden po druhém sunuli dopředu pro pozeňání šedého věšce a pro své konečné pokyny, Lurk se modlil k Rohaté kryse, aby ho ochránila.

Felix se bezcílně potuloval, dokud nedošel k domu svého bratra. Nepřekvapilo ho, že je zamčený a hlídáný. Překvapilo ho však, že Otto a jeho žena neuprchli z města, a ještě víc, že ho strážci poznali a vpustili dovnitř.

Otto ho očekával ve své studovně, kde se s ním pozdravil. Pořád pracoval, psal do svých účetních knih a sepisoval depeše, které možná jejich adresáti, pobočky Jaegerova podniku, nikdy neobdrží. Felix byl na něj v tomto okamžiku neobyčejně hrdý. K tomu, aby pokračoval ve své práci, byla za těchto okolností potřeba spousta odvahy.

"Co pro tebe mohu udělat, Felixi?" zeptal se Otto, aniž by na něj pohlédl.

"Nic. Jen se jdu podívat, jak se máš."

"Dobře!" Otto se vítězně usmál. "Obchod se rozmohl."

"Opravdu?"

"Samozřejmě, že ne! Krysy vyžirají zásoby. Dělníci kradou všechno, co není přibito. Zákazníci umírají na mor."

"Proč jsi neodešel z města?"

"Někdo musí zůstat a dohlížet na náš obchod. Tohle všechno pomine, jak víš. Jako všechny nepokoje. Pak se obchod obnoví. Lidé budou potřebovat vlnu, dřevo a stavební materiál. Budou potřebovat přepychové zboží, které nahradí to, co bylo vyrabováno. Budou potřebovat úvěr, aby to všechno nakoupili. A až k tomu dojde, budou tu Jaegerové z Altdorfu."

"Vsadím se, že ty určitě."

"A co ty?" zeptal se Otto a konečně se na něj podíval.

"Čekám, abych viděl konec toho všeho. Čekám na skaveny, až se sami ukážou."

"Myslíš, že to udělají?"

"Jsem si tím jistý. Vím určitě, že za tohle všechno mohou oni."

"Jak si můžeš být tak jistý?"

Felix se dlouze a přísně zadíval na svého bratra. "Umíš udržet tajemství?"

"Ty víš, že umím."

Felix uznal, že má pravdu. Otto ve svém povolání potřeboval velké množství diskrétnosti.

"To, co ti řeknu, mě může přivést na šibenici nebo na hranici."

"Tam by vás mohlo dovést už jen to, co jste s trpaslíkem udělali v Altdorfu. Jsi daleko od hlavního města, Felixi, a já tě nehodlám udat."

Felix usoudil, že je to pravda, a mimoto pocíťoval potřebu se někomu svěřit se vším, co se stalo. Proto Ottovi vypověděl celý příběh o svých setkáních se skaveny, od prvního dne ve stoce až po poslední bitvu na říčním člunu. Nic nevynechal, ani svůj souboj s von Halstadtem. Otto na něj hleděl s výrazem nedůvěry, který postupně přešel ve vážnost, a nakonec na něm bylo vidět, že mu uvěřil.

"Nevymyslel sis to, že ne?"

"Ne."

"Vždycky jsi brávil hrdinské příběhy, které jsi čítával, příliš vážně, bratříčku."

Felix se usmál a Otto mu úsměv opětoval. "To ano."

"Jaké to je, prožívat to na vlastní kůži?"

"Jiné, než jsem si představoval. Úplně jiné, než jsem si představoval." Felix došel k názoru, že je čas říct to, kvůli čemu přišel.

"Otto - myslím, že bys měl se svou ženou opustit město. Myslím, že skaveni přijdou velice brzy, a to, co bude pak, nebude vůbec příjemné."

Otto se zasmál. "Máme tady ozbrojené sluhy a tenhle dům je jako pevnost, Felixi. Budeme mnohem bezpečnější tady než venku."

Felix svého bratra znal natolik dobře, aby pochopil, že nemá cenu ho přemlouvat. "Ty víš nejlíp, co děláš," řekl.

Otto přikývl. "Teď se pojď najíst, kamaráde. I odsud slyším, jak ti kručí v žaludku."

"Co se děje, nejmocnější z mágů? Co si přeješ?"

Lurk Rozeklaný jazyk se uklonil a plazil se před šedého věšce Thanquola hledaje slova, která by ho zachránila. Byl si téměř jistý, že nadpřirozené síly šedému věstci pomohly prohlédnout Lurkovu zradu a teď bude potrestán. Z Thanquolových očí stále vyzařoval strašlivý lesk chaotitu a Lurk skoro cítil temnou energii, která v nich vřela.

"Týká se to Vilebrotha Nulla," odpověděl šedý věstec Thanquol se zlým úsměvem.

Lurk cítil, že se mu stáhly pižmové žlázy. Chtěl promluvit, ale měl svázaný jazyk. Připadalo mu, jako by ho měl přilepený k patru tlamy. Dokázal jen provinile kývat hlavou.

"A Heskita Jednookého," pokračoval Thanquol a dál se zlomyslně šklebil. Lurkovi uvázla žádost o milost v hrdle. Snažil se ji vyslovit, ale nešlo to.

"A Izáka Grottleho," dodal Thanquol. Jeho spalující oči Lurka přímo přikovaly k místu. Menší skaven se cítil jako pták hypnotizovaný upřeným pohledem hada. Znovu přikývl a klesl před ním na kolena na znamení ponížení.

"Vstaň! Vstaň!" přikázal Thanquol. "Nejsou tak hrozní. Ne! Vůbec ne. Je čas zbavit se jich jednou provždy - a ty mi v tom pomůžeš!"

"Zbavit se jich, nejmocnější z pánů?"

"Ano! Slyšel jsi, jakým způsobem mi pokládali otázky, když jsem své armádě udílel rozkazy? Viděl jsi, jak se snažili urvat si pro sebe slávu z mého dokonalého plánu. Rozhodl jsem se! Nebudu je už déle tolerovat. Dnes v noci zemřou!"
"Jak? Jak, mocný věšteců? Zničíš je kouzly?"
"Ne! Ne! Idiote! Mé ruce musí zůstat čisté. Ne - použijeme vyzkoušenou a osvědčenou metodu. Oznámím svým dvěma figurkám jejich pozici. Dnes večer, až dojde k bitvě, se moji nepřátelé setkají s trpaslíkovou sekýrou. Potom, doufejme, zbytek armády zlikviduje tu otravnou dvojici."
"Jak to provedeš, nejchytřejší z intrikánů?"
"Všechny tři jsem zařadil do jediné úderné skupiny. Jejich výchozí místo je velice blízko nory, kde žijí Jaeger, Gurnisson a banda žoldáků. Ty jsi do té skupiny taky přidělený. Půjdeš mezi prvními jako zvěd a budeš varovat tu hnusnou dvojici před tím, co se chystá!"
"Ano! Ano! Jako by se už stalo, největší z myslitelů!"
"Vezmi tenhle vzkaz a dohlédni na jeho doručení. Potom uteč ke mně a já tě... vhodně odměním za tvou loajalitu!"
Lurkovi se vůbec nelíbil důraz, jaký vložil na poslední větu, ale vzal dopis a se stálými úklonami vycouval z místnosti.

Felix zazvonil na Drexlerův domovní zvonek spíš s nadějí než skutečnou vírou, že tam doktor bude, a proto ho příjemně překvapilo, když se otevřela špehýrka a vyhlédl sluha.

"Ach, to jste vy, Herr Jaeger," řekl. "Jste sám?"

"Ano a rád bych mluvil s vaším pánem."

"Potom byste měl vejít." Felix slyšel odstrkovat závory a vrzat dveře. Ohlédl se přes rameno, aby se ujistil, že tam nečíhají na příležitost žádní loupežníci, a proklouzl dovnitř. Sluha za ním zabouchl dveře.

Felix krácel chodbami doktorova sídla. Zdálo se mu, že uběhly roky. od chvíle, kdy sem s Elissou přišel poprvé, i když to ve skutečnosti byly jen týdny. Jak rychle se všechno změnilo, říkal si v duchu a potlačoval pocit osamělosti a smutku při myšlence, že ta žena už odešla. Zavrtěl hlavou a smutně se usmál, protože věděl, že její odchod je jedním z důvodů, proč je tady. Chodil z místa na místo, aby se nějak zabavil a nemusel na nic myslet.

Sluha ukázal na Drexlerovu pracovnu. Doktor seděl u krbu, vypadal vyčerpaně a unaveně. Týdny, po které léčil oběti moru, ho zřejmě stály mnoho sil. Ve tváři měl hluboké vrásky, které Felix při poslední návštěvě ještě neviděl, a na jeho snědé kůži se zračily známky sinalosti.

"Herr Jaeger, co pro vás mohu udělat?"

"Nesu vám zpátky vaši knihu," odpověděl Felix a podal mu výtisk Leiberova díla. "Vrátil bych ji dříve, ale nedostal jsem se k tomu."

Doktor se unaveně usmál. "To mi už říkal pan Ostwald. Zdá se, že si Aldred vybral důstojného nástupce, aby nosil jeho meč."

"Nejsem o tom přesvědčen," řekl Felix a ukázal neurčitě směrem k městu. "Celá moje a Gotrekova snaha patrně stejně přijde nazmar."

"Nebudte si tím tak jistý, pane Jaegere. Co může člověk říct o důsledcích svého jednání? Třeba by to bylo bez vašeho zásahu mnohem horší."

"Rád bych tomu věřil, ale nemyslím si to."

"Jen Sigmar může posoudit lidské činy, pane Jaegere, a já věřím, že se na vás a vašeho přítele usmívá! Jste stále tady, ne? Kolik jiných by to mohlo říct, kdyby podstoupili vaše dobrodružství? Já, například, nikoliv."

Felix na něj pohlédl, překvapen tím, že v mužových slovech se skrývá pravda. "Jste dobrý doktor, pane Drexlere. Cítím se líp, už když s vámi mluvím."

"Možná byste měl počkat, než mi poděkujete, dokud neuvidíte můj účet," opáčil Drexler. Jeho úsměv však prozradil, že jen žertuje. "Našel jste v knize, co jste hledal?"

Felix se posadil na stůl. "Víc, než jsem si kdy přál. Nejsem si ale jistý, k čemu je dobré vědět, jak zlí a zkažení krysaři jsou."

"Znovu, pane Jaegere, kdo ví, jaká znalost se ukáže být užitečná? Mám nějaké jídlo. Podařilo se mi něco uchránit před neštěstím města."

Felix provinile pomyslel na pokrm, který už jedl u Otty. Cítil, že má plný žaludek, ale na druhou stranu netušil, kdy bude mít znovu příležitost najíst se. Jestli se Gotrekova domněnka o bezprostředně hrozícím útoku skavenů ukáže pravdivá, bude potřebovat všechnu svoji sílu. "Proč ne?" řekl. "Mohlo by to být poslední jídlo, které dostanu!"

"Proč to říkáte?" zeptal se Drexler a Felix se rozhodl, že přišel čas, aby ho varoval.

"Protože věřím, že skaveni brzy napadnou město. A taky si myslím, že byste měl odejít. Radím vám to jako přítel."

"Děkuji vám za varování, pane Jaegere, ale dnes nemohu odejít. Víte, dnes večer jdu na bál do paláce, kterého se bude účastnit sama kurfiřka hraběnka Emmanuelle."

Při jeho slovech Felixovi mimovolně přeběhl po zádech mráz.

Lurk věděl, že je zle, když mu na rameno sáhla těžká ruka jednoho z vojáků Izáka Grottleho, který ho bez dlouhých cavyků strkal k nosítkám tlustého skavena. Přistihl se, že hledí na faldy masa pod bradou obrovského pána Tvůrců. Mohutné břicho Grottleho tlačilo do podušek nosítek, jako by žilo svým vlastním životem.

"Kam teď jdeš?" zeptal se Izák Grottle. "Tak kam?"

Lurk rychle uvažoval. Nelíbil se mu hladový záblesk, který se objevil v oku vůdce smečky. Pomyslel na dopis, který nesl pro šedého věšce. Vzpomněl si na nemoc, která by způsobila, že mu plíce zaplaví hnis, jakmile se za něj opat přestane přimlouvat u Rohaté krysy. "Právě jdu za tebou, nejvznešenější z Tvůrců."

"Pak máš štěstí, že jsem tě našel. Pověz mi, co neseš?"

Lurk mu vyrazil všechno. Očekával, že Izák Grotle natáhne svou otlou ruku a popadne ho pod krkem, ale vůdce smečky se jen hlasitě rozesmál. "Šedý věstec nejspíš udělá cokoli, co mu přinese prospěch. Doručíš svůj vzkaz, ale bude to ten, který nadiktuje já a Heskit Jednooký ho napíše."
"Jak si přeješ, nejmocnější ze všech vůdců smeček."

Felix se vlekl zpátky k Slepému praseti a byl tak najedený, že se ani nemohl hýbat. Za posledních pár týdnů se mu žaludek scvrkl a z toho, co jindy normálně snědl, byl teď přímo přecpaný. Dvě taková jídla v jediném dni jej naplnily pocitem, že každou chvíli praskne.

Na krku se mu houpal nový bylinkový talisman, který mu dal doktor, a v brašně nesl další pro Gotreka. To ho trochu uklidňovalo. Až dosud mor nechytíl, ale to nic neznamenalo. Nedostal ho ani žádný jeho známý. Snad je ušetřila jen náhoda, nebo to bylo díky tomu, že Heinz trval na zabití každé krysy, kterou upozorují kolem Prasete. To Felix nedokázal posoudit. Věděl jen, že je Drexlerovi vděčný za jeho dárek.

Pohlédl do houstnoucí temnoty a zachvěl se. Město vypadalo jako pouhý duch kvetoucí metropole, kterou bylo v době, kdy sem s Gotrekem přišli. Mnoho budov bylo vypáleno. Ještě víc jich bylo opuštěných. Světlo svítilo jen z mála bytů. Živý pouliční shon vystřídala atmosféra všudypřítomného strachu. Venku se nejspíš pohybovali jen predátoři - a jejich oběti.

Začalo ho svědit mezi lopatkami a najednou měl pocit, že ho někdo sleduje. Otočil hlavu, aby se podíval do vedlejší uličky. Svist vzduchu ho upozornil, že už je příliš pozdě. Něco ho udeřilo do lebky. Instinktivně potřásl hlavou a skoro očekával, že ho zaplaví bolest. Žádná nepřišla. Sáhl si na čelo, ale neobjevil žádnou krev. Podíval se na zem, aby zjistil, co ho udeřilo, a našel svinutý pergamen, podobný všem ostatním se skaveními výstrahami. Sehnul se, aby ho zvedl a zároveň se rozhlédl kolem sebe. Zaslých zvuky pelášení z vedlejší uličky a uvědomil si, že je to nejspíš posel, který po něm dopis hodil.

Felix bez přemýšlení sebral pergamen a začal ho pronásledovat. Natahoval co nejvíc své dlouhé nohy, když běžel uličkou.

Měl pocit, že vpředu zahlédl postavu v kutně. Byl to snad dlouhý hlodavčí ocas, co vyčnívalo zpod mnišské kutny? Možné je všechno, pomyslel si.

Postava se dostala až na konec uličky a spěšně zahnula do jiné v spleťtém bludišti města. Felix se hnál kolem otevřených dveří, vrázel do překvapených žebráků a šlapal po obrovských krysách, jak za ním chvátil. Srdce mu divoce bušilo a po tváři mu stékal pot. Zvedal se mu žaludek a přál si, aby předtím u doktora Drexlera tolik nejedl, zvláště po tak bohatém jídle u bratra. V jedné ruce svíral svitek a druhou přidržoval pochvu klátící se na jeho opasku. "Stůj, skavenel!" zakřičel. Jeho slova na prchajícího krysáka nijak nezapůsobila. Okolní žebráci uskakovali do úkrytu v nejbližších dveřích. Felix běžel dál.

Proč to dělám? pomyslel si Felix. Pokud věděl, skaven, kterého honil, mu prokázal laskavost tím, že ho varoval před plány svých bratrů. Proč tedy utíká? zeptal se Felix sám sebe v duchu - ale odpověď už znal. Kdo se vyznal v pohnutkách krysáků? Kdo mohl posoudit důvody tvora, který nebyl člověkem?

Felixovi poskočilo srdce, když uviděl krysáka klopýtnout a upadnout. Možná ho přece jen dohoní. Zmocnila se ho pronásledovatelská horečka a zoufale si přál svou oběť dostihnout. Chtěl krysáka popadnout, pohlédnout mu do očí a vyslechnout ho. Ne, pomyslel si, určitě by nerozuměl lidské řeči. Podle Leibera měli krysí lidé své vlastní jazyky se spoustou zvláštních dialektů používané různými klany. Přesto tenhle znal reikspiel alespoň tak, aby mohl napsat vzkazy, uvažoval Felix, takže by ho možná přece jen vyslechnout mohl. Rozběhl se rychleji a doufal, že snad konečně dostane odpovědi na některé otázky o skavenech.

Lurk se ohlédl přes rameno a zaštěbetal kletbu. Bylo to zbytečné. Ten bláznivý člověk ho stále pronásledoval. Proč? Čeho chce dosáhnout tím, že za ním běží? Proč ho nenechá na pokoji a nepřechte si vzkaz, který napsal Heskit Jednooký na pergamen?

Kdyby to udělal, určitě by si uvědomil, že má tuhle noc na práci naléhavější věci - jako zamířit do paláce a přezkat plán šedého věstce Thanquola.

Život je tak nespravedlivý, pomyslel si nešťastně Lurk. Byl nemocný, zasedli si na něj nejzuřivější skaveni, jací kdy žili, a donutili ho udělat si nepřítel z jednoho z nejmocnějších čarodějů své rasy. Bolela ho hlava. Oči ho pálily od horečky. Srdce mu námahou z běhu pukalo. Plíce měl jako v ohni.

A kde byl? Určitě ne v pohodlné noře ve Skavenmoru - ten velký a strašný válečník ho hnál hrozivými otevřenými ulicemi lidského města. Bylo to jako nějaká děsivá noční můra. Čirá nespravedlnost toho všeho Lurka bolela. Čím si tohle zasloužil?

Vrhl další pohled přes rameno a zjistil, že jeho pronásledovatel začíná zkracovat vzdálenost, která je dělila. Lurk se modlil, aby už přišla noc nebo se zvedla mlha. Byl si jistý, že v temnotě a v přitímní by se člověka zbavil. Nebo kdyby našel tajný vchod do kanálů, kde číhá velká invazní armáda, dostal by se do bezpečí. Riskoval další pohled dozadu - a zaklel, když klopýtl o kámen.

Věděl, že se měl raději dívat pod nohy!

Než se skaven zvedl ze země, vzdálenost mezi ním a Felixem se značně zmenšila. Felix krátce pomyslel na to, že by měl zastavit a tasit meč. Pak to zamítl. Ztratil by náskok a skaven nejspíš nebyl ozbrojený. Vždycky může vytáhnout zbraň, až skavena zažene do kouta. I když lapal po dechu, pokračoval v běhu.

Chvála Rohaté kryse! pomyslel si Lurk. Vepředu viděl otvor do kanálů. Stačilo do něj skočit, a bude v bezpečí mezi vojáky skavení armády. Tam dole čekali Vilebroth Null, Izák Grottle, Heskít Jednooký a všichni jejich bojovníci. Ale jakmile pokrčil nohy připravený k velkému skoku, který by ho přenesl do bezpečí, sevřela mu rameno silná ruka.

* * *

Felix cítil, jak skaven ztuhl, když ho popadl. Silně jím smýkl a prudce ho otočil - a málem ho zase pustil. Ohyždná stvůra po něm nenávisťně šlehla pohledem. Ze všech krysáků, se kterými se kdy setkal, vypadal tenhle nejvychytraleji a nejodporněji. Byl menší a hubenější než většina skavenů, ale měl houževnatou sílu, díky které ho Felix stěží udržel.

"Takže," zasupěl Felix. "Pověz mi, co tady děláš!"

Levým zápěstím mu najednou projela bolest, jak ho krysák kousl. Felix se lekl a pustil ho.

Lurk se vyprostil ze sevření svého trýznitele a vděčně se vrhl do stoky. Prorazil hladinu, rozhlédl se a spatřil útočnou armádu skavenů, která se už shromáždila. Dav krysáků čekal v pohotovosti. Přelétl je očima a uviděl Izáka Grottleho a ostatní čekající v zadní voji, v pozici vůdců. Velitel válečné havěti shlédl na Lurka, který vylézal ze špíny a otřásl se, aby si vyčistil kožich.

"Co se děje?" zeptal se velitel drápu.

"Pronásleduje mě..." vydechl Lurk bez přemýšlení. Dříve, než mohl dokončit větu, velitel drápu dychtící vysloužit si slávu, začal jednat.

"Dobrá!" zařval skaven. "Rychle-rychle! K útoku!"

Felix si prohlédl pokousané zápěstí. Nevypadá to tak zle, pomyslel si. Pak zděšeně vzhlédl, když zaslechl prvního z krysáků, kteří začali proudit z kanálu. Před pouhým okamžikem uvažoval, že by mohl pronásledovat prchajícího skavena i pod zemí. Teď viděl, že by to byla sebevražda. Do tmy se už vynořila potměšilá tvář a blýskající se drápy statného krysáka v černém brnění. Felix neváhal ani okamžik. Vší silou kopl do skavena, který se svalil se zuřivým kvičením zpátky dolů mezi své druhy, pak se otočil na patě a dal se na útěk.

Uličku o něco později zaplavila masa divoce pištících skaveních válečníků. Velká invaze do Nulnu začala o něco dříve, než bylo stanoveno.

* * *

"Ne! Ne!" pištěl Lurk, když se kolem něj hrnula masa skaveních válečníků. Tlak chlupatých těl ho srazil zpátky do odporé vody stoky. Během hrozivého okamžiku si myslel, že se utopí, ale pak znovu prorazil hladinu právě včas, aby zahlédl posledního z válečné havěti šplhat se s nezkrotnou zuřivostí na světlo. Seshora na něj škodolibě shlížela šilená tvář Vilebrotha Nulla.

"Doručil jsi vzkaz?" zabručel nemocemi prolezlý opat morových mnichů.

"Ano! Ano!" zaštěbetal Lurk a pomyslel si, že teď asi není nejvhodnější doba na to, aby Nullovi řekl, že se vojsko nahoře snaží dopadnout a zabít právě toho muže, kterému vzkaz předal.

Felix za sebou slyšel řev svých hnusných pronásledovatelů a výkřiky nešťastníků, kteří se jim připletli do cesty. Bleskové ohlédnutí přes rameno mu prozradilo, že skaveni probodávají meči každého, koho potkají. Z toho pohledu se mu dělalo špatně, ale svým způsobem byl taky rád. Každé zdržení a zaváhání mu umožňovalo zvýšit před nimi svůj náskok.

Zápěstí, do něhož ho hryzl skaven, se mu třásl. Zjistil, že svitek, který na něj hodil, drží zmačkaný v ruce. Krátce si pohrával s myšlenkou, že ho zahodí. Místo toho si ho zastrčil za halenu a běžel dál. Alespoň jej nezatěžovalo brnění, jako jeho pronásledovatele.

Pomalu si uvědomoval, že právě začala invaze skavenů. Takové množství těžce ozbrojených krysáků v ulicích mohlo znamenat jen to, že jsou připraveni na zdrcující útok na město a že se ani v nejmenším nebojí obránců. V tuto chvíli, pomyslel si Felix, jejich jistota oprávněná. Neviděl ani jediného městského strážníka. Ovšem, většina z nich nejspíš byla nahoře v Šlechtické čtvrti u paláce a zajišťovala bezpečnost hostům hraběnčina večírku.

Felix vrazil do zdi a rychle se otočil, aby se rozběhl jinam. Tato oblast úzkých ulic a uliček byla opravdovým bludištěm a vůbec si nebyl jistý, jestli se vydal správným směrem. Běžel tak rychle, jak jen mohl, naslouchal rámusu, který dělali jeho pronásledovatelé, a modlil se, aby se nepohyboval v bludném kruhu a aby na ně nenarazil z druhé strany.

Snažil se vymyslet nějaký plán, ale přišel jen na to, že se musí co nejrychleji dostat zpátky k Slepému praseti a varovat Gotreka a ostatní. Tam je alespoň silná armáda žoldáků a je to potenciální místo pro protiútok. Teď musel jen najít cestu ven. Srdce se mu svíralo strachem, ale pokračoval v běhu.

Lurk se snažil udržet přímo ve středu hemžící se masy válečníků. Na jeden večer zažil už dost vzrušení a netoužil po dalším. Zaměřil pozornost na to, aby měl Izáka Grottleho stále v dohledu. Osobní stráž pána Tvůrců složená z velikých krysích lidožroutů pro něj představovala nejlepší ochranu v nadcházejícím konfliktu. Lurk pochyboval, že by někdo chtěl tahle obrovská stvoření napadnout.

Až dosud se zdálo, že se jim při útoku daří. Armáda skavenů se zatím nesetkala s výraznějším odporem. Ucítil spáleninu a výrazný olejový a ropný pach vrhačů chaotitu. Podle ohnivé záře na sever si domyslel, že někteří vrhači chaotitu z klanu Skryre používají své zbraně na budovy. V temnotě Lurk viděl, jak z domů šlehají plameny. Oheň olizoval dřevo a

svíjel se kolem něj. Kámen se začal tříštit a prskat pod hrozným žárem způsobeným strašnými zbraněmi skavenů. Lurk si nebyl jistý, jestli je to dobrý nápad. Pochyboval, že šedý věstec Thanquol schválí takové nevybíravé ničení svého budoucího majetku. Jestli ovšem vzkaz, který Lurk doručil, splní svůj účel, šedý věstec nebude moci namítat vůbec nic. Bude mrtvý.

Lurk byl zvědavý, jestli se tomu člověku, Jaegerovi, podařilo utéct. V koutku duše doufal, že ne. Nemohl zapomenout na ruku toho mizerného lidského tvora, která mu sevřela rameno, a na bolest, když mu železné prsty zajely do kožichu. Zatím nic nenaskvěřovalo tomu, že ho zajali, ani že je mrtvý. Ne, že by to něco znamenalo, pomyslel si Lurk. Okolní uličky už byly plné obětí skavenů a jeho tělo mohlo ležet kdekoliv. Armáda skavenů se už rozdělovala a rozptylovala. Někteří válečníci, kteří se setkali jen s bezvýznamným odporem, už začali rabovat a krmit se.

Lurk si myslel, že ani tohle není dobrý nápad. Určitě to nepůjde tak snadno. Určitě narazí na větší odpor. Kde jsou ti prokletí lidští válečníci? Nedostal na to žádnou odpověď. Všude kolem začaly hořet domy.

Čang Squik šplhal po příkré čelní stěně útesu vedoucí k paláci lidské plemence, Emmanuelle. Lano přivázané k háku bylo pevně zaklesnuté. Těžký pozorovací kámen pokrytý runami, který mu osobně světil šedý věstec Thanquol, bezpečně spočíval v tlumoku na jeho zádech. Čang Squik napnul všechny síly a zabral drápy u nohou, aby se zachytil na hladkém kameni stěny útesu. Šlo to dobře. Za několik minut bude schopen umístit kámen do sálů paláce a připravit ho na použití mocné magie, které šedý věstec plánoval. Dnes sehraje svou roli ve vítězství skavenů - a zmírní potupu svého neúspěchu při pokusu o zabití trpaslíka a jeho lidského nohsleda. Doufal, že tu bolestnou vzpomínku bude po této noci moci pohřbít.

Pod sebou z dálky náhle uslyšel slabé, ale zřetelné pištění válečných pokřiků skavenů, kterým zazníval v odpověď křik jejich lidských obětí. Otočil se na laně, aby se ohlédl, a spatřil děsivý žár, který mohl znamenat jen jediné - že byly použity vrhače chaotitu. Že by už začal útok? Ti blázni! Měli přece počkat, dokud se nedostane do paláce a dokud neprovede Thanquolův plán!

Zaklel a zdvojnásobil své úsilí při šplhání. Hluk a oheň přivolá strážce a další diváky na cimbuří nad ním. Čang Squik si nemohl dovolit, aby objevili jeho lano. Stačil by jediný člověk s nožem, který by černý provaz odřízl, a jeho dlouhá a slavná kariéra by dospěla k osudovému konci. Zabiják z klanu Eshinů překonal nutkání vypustit pižmo strachu a dál se vlekl nahoru.

* * *

Podivné nazelenalé světlo na obloze Felixe utvrdilo v jeho podezření, že invaze skutečně začala. Poznal barvu plamenů, kterou už viděl při zničení Strojírenské univerzity, kdy skaveni použili své zvláštní zbraně. Když se ohlédl, spatřil oheň šlehající z vrcholů střech hořících domů. Univerzita stála na vlastním pozemku a od ostatních budov ji oddělovala zeď. Domy v téhle části města na sebe byly naopak namačkány jako opilci v přečpané krčmě. Některé z nich se k sobě spiklenecky nakláněly nad uličkami. Jiné byly spojené průchody vysoko nad zemí a podpůrnými oblouky v uličkách. Většinou měly doškové střechy a dřevěné trámoví. Felix se chtěl nechtě zachvěl. Požár se rychle šířil. Město brzy vyhoří do základů.

Přesto se alespoň pro tuto chvíli zbavil svých pronásledovatelů. Žádný krysák nebyl v dohledu. A co víc, poznával tuhle ulici a věděl, že není příliš daleko od Slepého prasete. Zastavil se a opřel se rukama o kolena. Lapal po dechu a třepal hlavou, aby z očí odstranil pot. Až se dostane k Slepému praseti, bude moci s Gotrekem a ostatními vymyslet plán.

Z přilehlé uličky náhle uslyšel divoký válečný pokřik. Když se tam podíval, spatřil obrovskou smečku skavenů, která se vyřítla na dlážděnou ulici. Sebral veškerou svou sílu a rozběhl se jako o život.

Šedý věstec Thanquol vedl svou elitní jednotku válečné havěti na určené místo. Jeho bystrá intuice šedého věstce mu prozradila, že přímo nad nimi je palác. Cítil jeho přítomnost. Tlapou se dotkl mrtvolý kanálového hlídače a zamyslel se. Až potud tedy zabijáci z klanu Eshinů splnili svůj úkol. Všichni lidé v kanálech, kteří by mohli prozradit jejich přítomnost, byli mrtví. Teď by se měly skupiny okapových běžců nacházet někde na útesu, na němž spočíval hrad. Doufal, že Čang Squik už je na daném místě.

Thanquol ze svého hábitu vytáhl věštící kámen. Začal mumlat zaříkadla, která ho spojí s protějškem neseným vůdcem armády Eshinů. Teď dojde na mocné kouzlo, které skaveny přivede k rychlému a konečnému vítězství. Aby toho dosáhl, Thanquol věděl, že bude muset vynaložit obrovské množství síly, a právě v tom spočívalo nebezpečí.

Bylo mu jasné, že musí zkonsumovat ohromné množství chaotitu, aby nabytý dostatek mystické energie k provedení potřebných kouzel, a to bylo nebezpečné. Tohle nebyla ta skoro neškodná, mírná látka, ze které se vyráběly šňupací dávky. Ne, tohle byl koncentrovaný produkt, čirá esence magie, destilované a čištěné skaveními alchymisty. Byla to substance schopná poskytnout svému uživateli strašlivou sílu, ale jeho užití v sobě neslo také děsivá nebezpečí. Mnoho šedých věstců bylo ničivými účinky substance vrženo za hranice šílenství a přišlo o rozum. Jiní se vinou mutantních účinků změnili na tupé zplozence Chaosu. Pokud si někdo s nedostatečně silnou vůlí vzal velikou dávku, chaotit z něj mohl udělat beztvorou, amorfní věc.

Ale musel se toho bát i on, nejmocnější šedý věstec? Thanquol byl zkušený uživatel chaotitu, mohl ho zkonsumovat v obrovském množství, aniž by mu to způsobilo škodu. To, co se stalo všem ostatním, se jemu stát nemůže. Určitě, rozhodně ne...

Na okamžik mu hlavou prolétla nicotná pochybnost. Co kdyby byl chaotit nekvalitní? Co kdyby nebyl čistý, ale smíchaný s jinou látkou? To by se mohlo stát. Co kdyby Thanquol nebyl tak silný, jak věřil? Mohlo by dojít i k chybě

v dávkování. Ale šedý věštec zaváhal jen na okamžik, než se mu vrátila vrozená důvěra ve vlastní schopnosti. On necouvne před nebezpečnými chaotitu. Vlastně to měl rád, přiznal si. Připomněl si to, když sáhl do svého vaku a na jazyk si vložil první svítící kus chaotitu. Už když ho polykal, cítil silné mravenčení. Teď se mu vrátily vzpomínky na jeho dávné mládí. Vybavilo se mu, jak byl uveden do požívání chaotitu. Ne, pomyslel si Thanquol, nemám se čeho bát. Když se v tom utvrdil, začal se připravovat na okamžik k provedení zaklínadla, které jeho armádě zajistí vítězství.

Felix před sebou uviděl světla Slepého prasete. Zaplavila ho vlna úlevy. I když hospoda neposkytovala naprosté bezpečí, bylo to přece jen lepší než tahle děsivá honba setmělými ulicemi s hordou vřeštících kryšáků v patách. Uviděl Borise, Stefana a množství jejich kamarádů stojících na ulici - rukama si stínili oči a pozorovali vzdálený oheň. "Pozor! Skaveni!" vykřikl Felix. Uviděl, jak všichni sahají po zbraních. V příštím okamžiku se ve svitu hořícího města zablýskly meče. Do šera se z hospody vyhnuli muži v plné zbroji. Felixovi se ulevilo, když mezi nimi zahlédl Gotrekovu masivní přikrčenou postavu. Ohromná sekyra sevřená v trpaslíkových rukách na něj za těchto podmínek působila silně uklidňujícím dojmem.

Felix doběhl k bojovníkům, kteří se připravovali na útok skavenů. Za ním se hnali jako chlupatá lavina zuřivosti kryšáci, kteří nechtěli nebo nemohli přerušit svou honbu.

Felix se protlačil davem, aby se dostal ke Gotrekovi. Trolobijce měl ve svém jediném zdravém oku obvyklý výraz šílené radosti, která se ho vždycky zmocňovala před bojem.

"Vidím, že jsi našel naše malé slídivé přátele, človíčku," řekl Gotrek a palcem ruky přejížděl po čepeli své sekyry, dokud se neobjevila krůpěj jasně rudé krve.

"Ano," vydechl Felix, který se naopak snažil před bitvou uklidnit.

"Dobrá! Pojďme je tedy zabít!"

Doktor Drexler se rozhlédl kolem sebe. Něco nebylo v pořádku. Mnoho válečníků odešlo k cimbuří, aby se podívali na požár, ale žádný z nich se dosud nevrátil. Ostwald shromáždil ženy v tanečním sále. Poslové běhali mezi Ostwaldem a hraběnkou Emmanuelle a těmi venku. Něco se určitě dělo a on musel zjistit, co. Kdyby to nebylo příliš šílené, přísahal by, že Ostwald přikázal orchestru hrát hlasitěji, aby přehlušil zvuky zmatku.

Musí to tak být, pomyslel si Drexler, věděl, že hádá správně. Něco se děje a Hieronymus se to snažil utajit, aby předešel panice. Podíval se na ostatní přítomné a upravil si masku. Většina lidí v tanečním sále sestávala z urozených dam a jejich kavalírů, patolízalů a z těch, kteří byli příliš opilí, aby místnost opustili. Ovšem, byli tu i sluhové a několik zbrojnošů, ale to ho nijak neuklidnilo. Podíval se na Ostwalda. Nechtěl prozradit jejich spojení, ale na druhé straně toužil zjistit, co se děje. Tajemník byl oblečený jako lesní elfi bojovník a jeho převlek doplňoval luk. Drexler k němu vykročil a přitom pojídal zákusek.

"Co se stalo?" zeptal se.

"Ve městě vypukl nějaký zmatek, pane doktore. Žhářství a možná i něco horšího. Se svolením Její Jasnosti jsem nařídil vojákům v kasárnách, aby ten problém vyřešili."

"Takže v paláci nedošlo k ničemu?"

"Nic, pokud vím, ale nařídil jsem strážím, aby hlídali ostražitěji."

"Modleme se k Sigmarovi, aby to bylo jen rabování. V poslední době se dějí strašné věci."

"Obávám se toho nejhoršího," přisvědčil Ostwald a vzhlédl, když k němu přistoupil další posel. Drexler s ním souhlasil. Jeho smysly čaroděje mu naznačovaly, že se kolem nich začíná hromadit mocná a zlověstná magie.

Čang Squik zaklel a zmizel v úkrytu. Páchlo to tam jako hromada hnoje. Rozhlédl se očima přivyklými tmě a zjistil, že je to lidský záchod. No, jsou i horší místa, kde se dá schovat, říkal si v duchu, ale to mu v jeho úkolu nijak nepomohlo. Věděl, že to nemá smysl. Nedostane se do velké komnaty nad tanečním sálem, na které se s šedým věštcem dohodli. Prozradily mu to všechny ukradené plány paláce, které prostudoval a které si nesl v hlavě. Neměl prostě čas se tam dostat a pochyboval, že by i se svými dokonalými dovednostmi v plazení a skrývání se nepozorovaně prošel davem lidí hrnoucích se chodbami paláce, kteří se chtěli podívat, co se děje dole. Musí to udělat přímo tady, na tomhle místě. Sundal si ze zad vak a sáhl dovnitř. Horko a žár vycházející z věštícího kamene mu potvrdily, že je nejvyšší čas. Snad i trochu pozdě. Rád by věděl, jak dlouho už šedý věštec hledí do tmy uvnitř brašny. Zachvěl se při pomýšlení na Thanquolovu zlost, když si sedl na bobek, přitiskl čumák ke kameni a zvedl palec na znamení úspěchu.

Felix uhnul před úderem zakřivené, zubaté šavle a mávl vlastním mečem. Rána zasáhla skavena pod žebra a on ji vedl vzhůru ve snaze najít jeho srdce. Skaven ze sebe vydal strašlivý, pronikavý výskot, chytil se za hrud' a zemřel. Jakmile dopadl na zem, Felix vytrhl čepel z jeho hrudi.

Rychle přehlédl zuřící bitvu. Po pravici viděl Heinze, který právě obuškem, který držel v levé ruce, vyrážel mozek z hlavy vůdce skavenů, zatímco mečem v pravé ruce odrážel dalšího skavena. Boris a Stefan bojovali zády k sobě uprostřed hloučku neustále se obměňujících kryšáků. Někde v dálce zaslechl Gotrekův burácivý bojový pokřik. V tuto chvíli bylo ještě těžké odhadnout, jak boj skončí. Žoldáci se v bitvě se skaveny drželi slušně a zdálo se, že zápas přitáhl pozornost ostatních. Přicházeli sem lidé ze sousedních domů. Někteří drželi nočníky, pohrabáče a jiné improvizované zbraně. Další si nesli meče, muškety a podobné praktičtější nástroje ničení. Občané města jako by se rozhodli, že raději zemřou v bitvě s nepřáteli, než aby byli upáleni ve svých domovech. To je dobře, pomyslel si Felix, protože žoldáci potřebovali každou pomoc, které se jim mohlo dostat - hořícími ulicemi sem přibíhalo stále víc a víc skavenů.

K místu, kde stál, přilétla ze tmy utáta hlava. Otáčela se ve vzduchu a z přetřhaných tepen jí stříkala krev, jež potřísnila sprškou černých kapek všechno pod sebou. Obloukem mířila přímo na Felixe, který ji odrazil mečem. Na tvář mu šplouchla slaná černá tekutina a on se musel přemáhat, aby si neolízl rty v touze čistit si je. Když se podíval na zem, zjistil, že hlava patřila velikému skavenímu válečníkovi.

Rychle si pláštěm utřel obličej se strachem, že by něco mohlo využít jeho oslepení a probodnout ho. Potřásl hlavou a opatrně zamířil k místu, odkud slyšel Gotrekův křik.

Před sebou uviděl obrovský dav. Trollobijce balancoval na vršku něčeho, co Felix nejprve považoval za ohromnou hromadu těl, ale pak si uvědomil, že je to morová kára. Vlna rozzuřených skavenů se škrábala nahoru, aby se k němu dostala, ale byla srážena děsivou silou trpaslíkovy sekýry.

V dálce nad obrovskou masou menších skavenů Felix upozoroval několik velikých oblud, které odhadl na krysí lidožrouty. Gotrek je zřejmě také zahlédl, protože se střemhlav vrhl z morové káry do vířícího moře skavenů. Za pouhých několik vteřin kolem sebe jeho blýskající se sekýra zanechala hradbu pobitých a umírajících těl, jak si razil cestu k ohromným netvorům, kteří byli jeho cílem. Felix se jen chvíli rozhodoval, jestli ho má následovat, pak se začal prodírat dopředu a přitom křičel: "Pojďte za mnou, hoši! Pobijeme pár těch zatracených krysáků."

Jak sekal vpravo a vlevo, doufal, že ho žoldáci slyšeli a následují ho, jinak se s Gotrekem dostanou do těžké situace, až se dostanou ke krysím lidožroutům blíž.

Thanquol zíral do své křišťálové koule. Točila se mu hlava. Mozek měl jako v plamenech. Žilami mu proudila síla chaotitu jako droga. Díky ní pociťoval závrat' a zároveň ho zaplavoval fantastický pocit. Byl si jistý, že uvidí obrazy mystických sil ukrytých v křišťálové kouli. Začal se víc soustředit na její výtvoř.

Konečně se temnota vytratila. Vzápětí spatřil poťouchlou tvář Čang Squika. Zdálo se, že vrah z klanu Eshinů splnil svůj úkol. Dobrá, pomyslel si Thanquol. Nejvyšší čas. Stěží by zvládl ohromné množství mystické energie podporované chaotitem, která v něm vřela. Byl tak nabitý silou, až se mu zdálo, že každou minutou vybuchne. Točila se mu hlava a před očima se mu zatmělo, jako by kolem něj všechno tančilo. Zuřivě se snažil vzpomenout si na slůvka zaklínadla, které se už dávno naučil z paměti z velké černé knihy v Prokleté knihovně.

Dlouho mu ta slova unikala, kroutila se a klouzala mimo dosah jeho mysli. Thanquol se hryzal zevnitř do tváří, dokud neucítil krev. Bolest zřejmě zbystřila jeho smysly, protože si rázem začal slova vybavovat. Otevřel ústa a zaklínadlo jeho starodávného jazyka se valilo z jeho tlamy a s ním se tvořil vířivý mrak temné, magické energie.

Thanquolovi se zrychlil tep do takové míry, jak by to nikdy nepovažoval za možné. Srdce mu v hrudi divoce bušilo a hlas měl sípavý a přiškrčený. Věděl, že ztrácí kontrolu nad svým kouzlem, a snažil se zadržet proud síly dříve, než ho zničí. Myslí mu vířily představy spalující mozek a věděl, že jeho věštecké nadání teď dosahuje nových neuvěřitelných výšek díky nevidanému množství chaotitu, které zkonzumoval. Chvilí se mu zdálo, že ztratí vědomí. Myslí mu v rychlém sledu probíhaly výjevy.

Jeho duše se chvíli vznášela nad městem a on měl dokonalý přehled nad vším, co se dělo. Ulice pod ním se zmítaly v ohni a násilí. Řeka skavenů se valila městem a zabíjela všechny, kteří se jí připlétli do cesty. Tu a tam se setkali s ozbrojeným odporem, jak se lidské posádky nebo jen davy občanů vydaly do ulic bránit své domovy. Viděl rychlé, kruté šarvátky a obrovské krysy požírající mrtvolu lidí stejně jako skavenů. Viděl hořící domy a zmračená těla. Viděl celé velké, starobylé lidské město Nuln v plamenech.

Thanquol upřel pozornost na jeden konkrétní zápas, který se rázem přeměnil v ohnisko jeho zájmu, když poznal dvě děsivě známé postavy. Trpaslík a člověk, následování ukázněnou skupinou lidských bojovníků, se prosekávali skaveními válečníky k obřím osobním strážcům Izáka Grotleho. Thanquol ve své extázi viděl řvoucí krysí lidožrouty - a zděšený pohled na tváři svého sluhy Lurka, který vytušil bezprostředně hrozící násilí. Viděl šílené oči Vilebrotha Nulla zírajícího do prázdna, jako by vycítil přítomnost nějakého nehmotného pozorovatele. Vypadalo to, že jeho plán vychází dokonale a ta otravná dvojice se chystá zlikvidovat jeho nejkrutější rivaly.

Dobrá, pomyslel si, umožněme jim to! Thanquol nestrpěl, aby jej někdo jiný okrádal o jeho slávu.

Viděl, jak Heskit Jednooký vyštěkává rozkazy svým osobním strážcům vybaveným mušketami, a viděl že ručnice s dlouhou hlavní míří na trpaslíka. Ne! Ne, pomyslel si zuřivě Thanquol. To se nesmí stát! Téměř nepostřehnutelným mentálním proudem se dotkl mysli odstřelovače. Prsty na spoušti skaveního střelce se stáhly, ale kulka z chaotitu provrtala lebku krysího lidožrouta; téměř tu tupou bestii zabila. Lidožrout zařval, vymkl se kontrole a vrhl se mezi skavení vojáky v zadním voji, rozsévaje smrt na všechny strany.

Thanquola přemohla závrat' a uvědomil si, že se ve svém kouzlu ztrácí. Síla z něj vyprchávala, a jestli chtěl dokončit, co zamýšlel, musel to udělat co nejdříve. Přinutil svého ducha doletět až k zámku. Pak se soustředil na spojení s věštícím kamenem a znovu spatřil Čang Squika. Náhle se znovu ocitl ve svém vlastním těle a z tlamy mu proudila slova zaklínadla.

Soustředil veškeré síly, zmobilizoval přísnou sebekázeň vybudovanou za mnoho let jeho působnosti coby šedého věšce a brzy dostal magii znovu pod svou kontrolu. Před ním se ve vzduchu zamíhotal temný mrak, který se otevřel a vytvořil trhlínu v prostoru vedoucí z místa, kde Thanquol stál, až k místu kolem Čang Squikovy křišťálové koule.

"Rychle! Rychle! Vpřed!" zakřičel na svou válečnou havěť. Vstoupili do černého oblaku, zamíhotali se a zmizeli, aby se znovu objevili - jak Thanquol vroucně doufal! - přímo v srdci paláce plemenice Emmanuelle.

Felix před sebou viděl krysí lidožrouty. Jejich hlavy a ramena se rýsovaly nad davem, obludné stvůry s lidskou postavou a hlavou obrovské, zuřivé krysy. V jejich prašivé kožešině pukaly ohromné vředy. Těla měli zohyzděná známkami různých odporných mutací. Každý měl tlapy veliké jako lopaty a drápy na jejich koncích se podobaly dýkám. Po tesácích obrovských jako kly jim z tlamy stékaly sliny. Jejich řev bylo slyšet i přes rámus bitvy.

Když si je Felix prohlédl, chtělo se mu zastavit se a utéct. Žoldáci, kteří ho následovali, určitě měli podobné myšlenky. Energie jejich útoku se počala vytrácet, když spatřili, proti čemu jdou. Pouze Gotrek vůbec neprojevil strach. Hnal se vpřed, jako by na něj strašlivá povaha jeho nepřátel neudělala žádný dojem. Krysí lidožrouti však nebyli příchodem trolobijce o nic víc znepokojeni, než on jejich. S řevem drásajícím sluch se na něj zuřivě vrhli.

Felixovi připadalo nepravděpodobné, že by někdo mohl přežít šílený útok těch obrovských netvorů. Bylo to jako čekat, že někdo odolá lavině šílených slonů. Nic by nedokázalo zadržet útok té obrovské masy svalů, zubů a drápů. Všechny hlavy se na chvíli otočily, a dokonce i skaveni se zastavili ve svém neúprosném postupu, aby se mohli dívat.

Gotrek běžel bez zaváhání dál, i přesto, že jeho protivníci byli dvakrát větší než on. Jeho sekýra se blýskala a odrážela děsivé rudé plameny hořících budov. Pak se jeden krysí lidožrout svalil na zem, když mu v koleni odsekl nohu. Jakmile spadl, trolobijce znovu máchl sekýrou a odsekl mu tlapu. Netvor zdravou tlapou svíral krvavý pahýl a přitom se převaloval po zemi, svíjel se a řičel bolestí.

Další ohromná obluda natáhla tlapu a chňapla po trpaslíkovi. Drápy ostré jako břitvy zajely do jeho červeného masa. Na Gotrekově rameni se objevily krvavé kapky. Netvor otevřel obrovskou tlamu dokořán, jako by si do ní chtěl trolobijce nacpat a spolknout ho jako jediné sousto. Vtom však Gotrekova sekera dopadla vedená veškerou strašnou silou trolobijcovy mocné paže a rozrazila hlavu krysího lidožrouta ve dvě. Vzduchem se rozstříkla krev, mozek a zuby. Trpaslík vyletěl k nebi vržený slepou energií smrtelné křeči netvora.

Při pohledu na zbývající krysí lidožrouty blížící se ke Gotrekově ležící postavě, sebral Felix veškerou odvalu a zvolal: "Na ně! Na ně! Pošleme ty odporné stvůry zpátky do pekla, které je zplodilo."

Neodvážil se ohlédnout přes rameno, aby zjistil, jestli ho někdo následuje, a vrhl se přímo do boje.

Čang Squik s úžasem pozoroval, jak se před ním zatřpytil vzduch. Chvilu to vypadalo jako malá, zářivá díra vyražená do samotné konstrukce světa. Z díry unikal odporný černý plyn, který páchl chaotitem a temnou magií. Přímou před zabíjakovými očima se oblak rozpínal a třpytil, až byl větší než jakýkoliv skaven. Potom se rozestoupil, aby odhalil průchod spojující záchodek, kde stál Čang Squik, s místem, kde se nacházel šedý věstec.

Čang Squik za sebou najednou zaslechl hluk a prudce se otočil. Za sebou uviděl přepychově oblečeného člověka, který vešel na záchod a právě zápolil s poklopcem. Páchl alkoholem. S úžasem zůstal stát, zadíval se na skrývajícího se skavena, potom potřásl hlavou, jako by si ji chtěl pročistit.

"Jářku," řekl. "To je zatraceně dobrý kostým!"

Vzápětí vytřeštil oči, když uviděl válečnou havěť, která se začala valit Thanquolovým kouzelným průchodem. Stihl ze sebe vyrazit jen jeden varovný výkřik a pak mu Čang Squik do srdce vrazil nůž.

Do místnosti proudilo stále víc a víc skavenů, kteří vyrazili ze záchodu a hnali se ven do chodeb paláce.

Felix se přikrčil, pak sebou hodil na zem a převalil se pod ranou, která by ho připravila o hlavu, kdyby jej zasáhla. Nad ním se tyčil krysí lidožrout, na pohled snad ještě hroživější než ti předchozí. Svaly měl jako kotevní lana a vypadal, jako by bez velké námahy dokázal prorazit kamennou zeď. Netvorův masivní ocas švihal vzduchem a práskal přitom jako bič. Ještě horší byl puch, který se kolem něj šířil: strašlivá kombinace zvířecího zápachu, mokrého kožichu a chaotitu. Felixovi to připomínalo starý, kvasící sýr, až na to, že to bylo milionkrát silnější a vhnělo mu to slzy do očí.

Převalil se na bok a pěst, velká jako jeho hlava, udeřila do země v místě, kde předtím ležel. Kopl krysího lidožrouta do nohy v naději, že ztratí rovnováhu, ale stejně tak mohl kopnout do kmene stromu. Z netvorovy tlamy ukápla horká slina a dopadla na Felixovu ruku. Felix potlačil nutkání vyskočit a utíkat, aby si zachránil holý život.

V netvorových malých korálkovitých očích se objevil vítězoslavný výraz. Otevřel tlamu a zařval tak hlasitě, až si Felix myslel, že ohluchne. Pak po něm obluda sáhla a Felix ze své ležící polohy sekl mečem. Zasáhl ji přes kotníky prstů s drápy ostrými jako břitvy. Oči krysího lidožrouta se rozšířily překvapením a bolestí. Zakňučel jako dítě a stáhl tlapu zpátky k tlamě, aby si olízl ránu. Felix využil jeho nepozornosti, nadzvedl se a mečem bodl krysího lidožrouta přímo do slabin.

Obluda zavřeštěla jako pišťala parního tanku a sehnula se, aby se dotkla své zraněné dolní končetiny. Felix namířil hrot meče do její otevřené tlamy a skrz patro jí probodl její mřínivý mozek. V očích krysího lidožrouta se naposledy zablýsklo a život z něj vyprchal. Felix pocítil chvilkový záchvěv triumfu - který hned zase zmizel, když si uvědomil, že se na něj svalí mrtvola jeho oběti.

Rychle uskočil na stranu a obrovská obluda se skácela k zemi jako poražený strom. Na chvíli se zastavil, aby popadl dech a rozhlédl se. Padl poslední krysí lidožrout a žoldáci po něm šplhali jako krysy po teriérově, ale vítězství bylo dosaženo za strašnou cenu. Kolem každé zabité obludy se válely lidské mrtvoly. Vypadalo to, že jedině on a Gotrek porazili po jednom netvorovi v samostatném souboji.

Nejspíš to bylo jen dočasné, ale v tuto chvíli se zdálo, že se bitva obrátila v jejich prospěch. Vůdci skavenů, včetně ohromně tlusté obludy, která velela krysím obrům k útoku, přechali dozadu, aby přeskupili své vojsko.

Vulicích přibývalo lidí připravených porvat se s vetřelci. Felix v dále slyšel rohy a bubny, jak se začala malá armáda, která obklopovala Šlechtickou čtvrt', přesunovat dolů do města. Přál si vědět, jak bitva dopadne. V zuřivém víru boje to bylo těžké odhadnout. Vyhráli tady, ale bylo docela možné, že v každé jiné části města dosáhli vítězství skaveni. Možná by teď byla vhodná doba ztratit se, pomyslel si.

Pak uviděl trolobijce. Gotrek kráčel davem směrem k němu. Strašný úšklebek odhalil místa po chybějících zubech v jeho ústech. Jediné zdravé oko mu plálo šílenou touhou po boji.

"Rval ses dobře, človíčku," řekl.

Felix přikývl - a pak si vzpomněl, jak to všechno začalo. Sáhl pod halenu, aby vytáhl cár pergamenu, a potom ho pomalu rozvinul, aby si přečetl vzkaz.

Šedý věstec počkal, až projdou poslední jeho bojovníci, a pak prošel sám. Pocítil úlevu, když se za ním mystická brána automaticky zavřela. Dokonce i pro šedého věstce mocného jako Thanquol znamenalo strašnou námahu ji udržet otevřenou po celou dobu, kdy jí proudily stovky skaveních vojáků.

Teď si mohl oddechnout a dívat se, jak se před ním naplňuje jeho plán. Švihl ocasem v očekávání svého triumfu. Vítězství bylo na dosah! Brzy bude držet lidské vládce jako rukojmí a nařídí jim, aby svému vojsku přikázali vzdát se pod trestem nejstrašlivější smrti. Kdyby odmítli - což by Thanquol přivítal - začal by se zabíjením pro výstrahu a nepřestal by, dokud by se nepodvolili. Těšil se na nějakou zábavu. Náhle zavětril a pak zjistil, že něco není v pořádku. Rozhlédl se po místnosti, aby si utvrdil své podezření.

Ano, bylo to tak. Dokonce i Thanquolovy smysly zamlžené chaotitem odhalily, že tento pokoj má špatnou velikost a vůbec nebyl cítit jako velká síň. Ve skutečnosti páchl jako hnůj. Thanquol vrazil do dveří. Vyhlédl do chodby, kde se zmateně motala válečná havěť. Tohle nebyla chodba, se kterou počítali ve svých plánech. Zahlédl velitele drápu, jak studuje plán a v obličeji má zmatený výraz. Thanquol poznal strašlivou pravdu: ten neschopný tatrman Čang Squik umístil křišťálovou kouli na špatné místo!

Thanquol vycenil tesáky a zuřivě zavrčel. Ten zabiják z klanu Eshinů má štěstí, že zrovna není v dohledu, pomyslel si. Šedý věstec přísahal, že až Squika najde, stáhne mu pomocí nejtemnější magie, kterou ovládal, maso z kostí.

Když vykročil chodbou za svým cílem, vřela v Thanquolově mozku euforie podněcovaná chaotitem a drogou zesílený vztek.

* * *

Felix si prohlédl pergamen. Ve tmě se to nedalo říct jistě, ale písmo se zdálo být poněkud jiné, menší, úhlednější a mělo ostřejší tahy. Ne že by na tom záleželo, pomyslel si, když s hrůzou četl vzkaz:

Lydé! Zrátce šedý věstec Thanquol dnes f noci přepadne palác a zajme plemenici Eman-jů-ellu a všechny vaše velytele! Musíte ho zastavit jinak vaše mněsto padne.

Tento Thanquol ye také velyce mocný čaroděj a použiye svoji zlou magyi aby váz zastavil. Musí zemříd-zemříd nebo žádný človjek ve vašem mněstě nebude f bezspečí.

Felix pohlédl na Gotreka, potom mu podal vzkaz. "No?" řekl.

"Copak, človíčku?"

"Jdeme do paláce a zachráníme naše vznešené vládce před nebezpečím skavenů?"

"To jsou tvoji vládci, ne moji!"

"Myslím, že s tím šedým věstcem jsme se setkali ve von Halstadtově domě. Byl to ten krysák, který utekl. Řekl bych, že možná vězí za celou touhle invazí."

"Potom jeho zabití bude velký čin - a pokud bych při tom zemřel, byla by to slavná smrt!" zahučel Gotrek.

"Je tu jen jeden problém: musíme si probojovat cestu celým městem, abychom se tam dostali!"

"A v čem je ten problém?"

"Kdoví, kolik krysáků se nám postaví do cesty?"

Felix horečně uvažoval, aby to dilemma vyřešil. Potřebovali by armádu, aby se probojovali městem.

Odpověď přišla jako záblesk inspirace hodný hrdiny Detlefa Siercka.

Lurk Rozeklaný jazyk se krčil ve stínu Izáka Grottleho. Ohromný vůdce smečky klanu Tvůrců si ho hladově prohlížel. Patrně byl stále v šoku z toho, že musel přihlížet porážce svých drahocenných krysích lidožroutů.

"Myslel jsem, že ten člověk a trpaslík dostali vzkaz a že jsou teď na cestě, aby... se vypořádali s šedým věstcem Thanquolem."

"Vzkaz jsem jim doručil, pane Tvůrců! Za to, co se stalo potom, nejsem zodpovědný. Možná se do bitvy zapletli náhodou."

"Možná! Možná! Jenže to všechno nás vystavilo nebezpečí. Velkému nebezpečí. Musíme rychle najít jinou armádu skavenů, nebo se vrátit do bezpečí kanálů."

"Ano, ano, nejvnímavější z intrikánů."

"Viděl jsi Heskita Jednookého nebo Vilebrotha Nulla?"

"Od útoku ne, největší z hrdel."

"Škoda. Dobrá, vydáme se na cestu!"

"Hned."

Thanquol, plný zlosti živené chaotitem, kráčel chodbami paláce. Ta hnusná stavba byla obrovská a podobala se jeho bludišti, kterým běhali jeho lidští mazlíčkové. Jeho pečlivě zosnovaný plán byl v troskách vinou neschopnosti Čang Squika. Vítězství záviselo na rychlosti, momentu překvapení a divokosti útoku skavenů. Teď byla jeho válečná havěť nucena hnát se chodbami a bojovat s jednotlivými skupinkami stráží. Bylo jen otázkou času, než si lidé uvědomí, co se děje, než shromáždí armádu a připraví se na protiútok. Thanquol očekával vítězství i přes tyto obtíže. Měl mnoho válečníků, kteří se ničeho nebáli, ale vždycky se mohlo přihodit něco nepředvídatelného. Thanquol by raději dal přednost rychlému vítězství než téhle vleklé zlosti a pochybám.

Heskit Jednooký vzrušeně štěbetal. Opět se díval, jak vrhači chaotitového ohně zaútočili na budovy. Ty velké lidské stavby hořely dobře. Dřevěné trámy v nich se snadno vznítily a měkký kámen a cihly, ze kterých byly postaveny, tály v prudkém žáru chaotitových plamenů.

Heskit se rozhodl, že bude moudré vzdálit se od ostatních ve chvíli, kdy jeho mušketýři náhodou postřelili jednoho krysího lidožrouta Izáka Grottleho. Heskit věděl, že to byla nehoda, ale skaveni z klanu Tvůrců byli nesmyslně podezříváni. Heskit nijak netoužil po tom, aby ho Izák Grottle „náhodou“ bodl do zad, proto odvedl své vojsko dál od hlavní bitvy a nechal je dál šířit zkázu.

A udělal to velice rád. Pozorovat stroje zkázy v akci a cítit na tváři žár a plameny, které způsobili jeho válečníci, sledovat obrovské stavby, jak se řítí k zemi, na tom bylo skutečně něco fascinujícího.

Heskit se dlouho díval vzhůru a kochal se pohledem na to, jak se hroutí dům. Teprve v posledním okamžiku si uvědomil, že tuny cihel a hořícího dřeva padají přímo na něj. A pak už bylo příliš pozdě, aby utekl.

Felix skočil na zadní část morové káry. Pod jeho nohama měkce mlaskala mrtvá těla. Ten zápach byl děsivý. Skutečně by si raději vybral jiné místo, ale tohle byl jediný způsob, jak upoutat pozornost davu.

"Občané Nulnu!" zvolal řečnickým hlasem, který nepoužil od nepokojů vyvolaných okenní daní. "Poslouchejte mě!" Otočilo se k němu několik hlav. Většina ostatních byla příliš zaměstnána sekáním do skaveních mrtvol a bujarým pokřikováním na své sousedy.

"Občané Nulnu! Zabíječi skavenů!" zařval. Podívalo se na něj trochu víc lidí. Začali tahat své sousedy za ruce a ukazovat na něj. Pomalu, ale jistě Felix pociťoval, jak se k němu obrací pozornost davu. Pomalu, ale jistě dav utíchal. Tihle lidé viděli jeho a Gotreka zabít krysí lidožrouty. Viděli také, jak dali znamení k útoku. Neměli vůdce a potřebovali pokyny. Felix si pomyslel, že by jim obojí mohl poskytnout.

"Občané Nulnu! Skaveni napadli vaše slavné město. Vypálili vaše domovy. Zabili vaše drahé. Do vašich ulic přinesli šílenství a mor."

Felix poznal, že konečně získal jejich pozornost. Upínaly se na něj všechny oči v davu. Cítil hněv, nenávist a strach zástupu a cítil, že on je tím, kdo to v nich probudil. Moc, kterou teď měl, v něm vyvolala mimovolné zachvění. Olízl si rty a mluvil dál s vědomím, že je rychle musí dostat tam, kde je chce mít, jinak je zase ztratí.

"Zabili jste mnoho skavenů. Viděli jste, jak padají jejich stvůry. Viděli jste, že jejich prokleté zbraně neuspěly. Vítězství je na dosah. Jste připraveni zabít víc skavenů?"

"Ano!" zakřičelo několik jedinců. Mnoho jiných na něj jen nejistě hledělo - nebyli válečníci, jen obyčejní lidé, kteří se nečekaně dostali do situace, již ve skutečnosti nechápali.

"Jste připraveni vyhnat skaveny z vašeho města? Protože jestli ne, vrátí se a odvedou vás jako otroky!"

Felix netušil, jestli je to pravda nebo ne, ale v minulosti to tak dělávali a znělo to dobře. Lépe řečeno, znělo to děsivě.

Teď se ozvalo víc hlasů: "Ano."

"Jste připraveni zabíjet ty stvůry bez milosti? A buďte si jisti, že když to neuděláte, pobijí oni vás!"

"Ano!" zaburácel dav v záchvatu vzteku a strachu.

"Tak pojďte za mnou! Do paláce! Kde právě teď vůdce té odporné verbeže ohrožuje život vaší zákonité vládkyně!"

Felix seskočil z káry a dopadl na dlážděnou ulici. Z davu se k němu natahovaly ruce, aby ho poplácaly po zádech. Jiní mu hlasitě vyjadřovali svou podporu. Viděl, jak mu Heinz a zbylí žoldáci ukazují zdvižené palce. Podíval se na Gotreka; dokonce i trpaslík se tvářil spokojeně. "Jdeme," zvolal Felix a rozběhl se.

Zástup je následoval jako jeden muž hořícími ulicemi města.

Čang Squik si zakryl tvář svým dlouhým černým pláštěm a vykročil, meč připravený v ruce. Držel se ve stínu a neslyšně se pohyboval na polštářcích zadních tlap, připraven udeřit jakýmkoliv směrem při sebemenším důvodu. Z neurčité vzdálenosti se k němu nesly zvuky boje. Před sebou slyšel strašlivé skřípání, které lidi nazývali „hudbou“. Vynořil se na balkoně a zamžoural na okamžik oslněnými očima do světla.

Zůstal stát a prohlížel si obrovskou místnost. Klenutý strop nad ním byl vyzdoben gigantickou malbou s lidskými bohy laskavě shlížejícími dolů. Ohromné lustry, každý se stovkou zářících svící, obstarávaly jasné světlo. Dole hrál orchestr a postávalo tam mnoho skvostně oděných plemenic a samců v kostýmech. Všichni spokojeně popíjeli a jedli. Squika v nose polechtala vůně jídla a obrátila jeho pozornost ke stolům. Prohýbaly se pod tíhou pečené drůbeže a prasat. Byly tam i tácy se sýry, chlebem a všemi možnými lahůdkami. Taková hojnost ve vyhladovělém městě! pomyslel si zabiják z klanu Eshinů. Pak si uvědomil, že možná hladovějí jen obyčejní lidé, ale vládcí si schovávají všechny tyhle dobroty pro sebe. V tom se tedy lidé od skavenů příliš neliší, pomyslel si - pak sebou trhl při zvucích kroků, které se na balkoně za ním ozvaly.

Spatřil dvě postavy, samce a plemenici. Jejich oděv byl neupravený a vypadal podivně dokonce i na lidi. Muž byl oblečený jako pastýř v nějaké haleně. Nesl Panovu flétnu a tvář měl schovanou pod zlatou maskou s kozími růžky. Žena, také v převleku, byla oblečená do kostýmu tanečnice, s punčochami s kosočtvercovým vzorem, s třírohým kloboukem a s maskou domina. Chvilí na něj nechápavě zírali a pak ze sebe k jeho překvapení vydali odporný sípavý zvuk, který lidé nazývali smíchem. Páchli alkoholem.

Čang Squik byl tak překvapený, že se zarazil uprostřed smrtící rány. Měl v úmyslu zabít je a odtáhnout do temných chodeb.

"Jářku, to je ale fantastický kostým!" řekl muž.

"Naprosto úžasný," souhlasila žena. Sklonila se a zatahala Squika za ocas. "Tak věrohodný."

Squik netušil, o čem to mluví. Nerozuměl ani jedinému slovu z jejich divného hřmotného jazyka, ale začalo mu svítat, že ti lidé na sobě mají nějaké kostýmy jako vysoce postavení skaveni při náboženském obřadu. A že ho nejspíš považují

za jednoho z nich.

Byli snad ti lidé tak opilí a tak lehkovážní, že vůbec nezaregistrovali začátek invaze skavenů? S úžasem si uvědomil, že to tak musí být. A co hůř, viděl, že se na něj upřely všechny oči tam dole. Přemýšlel, jestli nemá shodit dvojici z balkonu a vyhledat úkryt ve tmě, ale to by znamenalo vrátit se do chodeb plných bojující válečné havěti a Thanquolovy zlosti. Vtom ho napadlo něco jiného. Zdvořile kývl těm dvěma veselým kumpánům, schoval meč a po schodech sestoupil do davu maskovaných a přestrojených lidí.

Posloužil si zákuskem z podnosu, který nesl procházející číšník, vzal si pohár vína a pak se vydal sálem. Přitom kynul hlavou vpravo a vlevo na každého, koho míjel. Kdyby našel tu plemenici, Emmanuelle, mohl by se ještě očistit v očích šedého věštce Thanquola.

Vilebroth Null s úžasem hleděl na hordu lidí ženoucích se vpřed. Odkud se všichni vzali? Jak jen mohli z ničeho nic shromáždit tak obrovskou armádu? Podcenil šedý věstec Thanquol jejich počet? To bylo jistě možné, a jestli se to skutečně stalo, jen to znovu potvrdilo neschopnost šedého věštce. Ale nejdůležitější teď pro něj bylo zachránit se. Od okamžiku, kdy invazní armáda pronikla kanály na povrch, se zmateně potuloval spleťtým bludištěm uliček a ulic, zabíjel každého člověka, se kterým se setkal, a snažil se najít Izáka Grottleho a ostatní. Proklínal počáteční slepý úprk, který je všechny rozdělil. Teď byl vydán napospas téhle hordě lidí bez jediného osobního strážce.

Podíval se pozorněji a uvědomil si, že zná vůdce tohoto útoku - a co horšího, oni znali jeho! Byl to člověk a trpaslík, kteří přerušili jeho rituál a zničili Kotel tisíce morů. Ve Vilebrothu Nullovi vzplál spravedlivý hněv. Takřka mimovolně shromáždil svou moc a kolem jeho hlavy a tlap se objevilo hrozivé zelené světlo. Začal mumlat zaklínadla vyvolávající ničivé duchy nemoci, aby zachvátili jeho nepřátele.

Lidé ve svém bezhlavém běhu ani nezpomalili. Vilebroth Null si náhle uvědomil, že jednoduše nemohou. Ti vzadu tlačili na ty vpředu. Kdyby vůdci zpomalili, ušlapali by je. Nepřestával zaklínat, ale nyní se zoufale snažil shromáždit energii, která by ho ochránila. Věděl však, že je nejspíš pozdě. Lidé už byli příliš blízko.

Poslední, co Vilebroth Null viděl, byla obrovská sekýra, která mířila na jeho lebku.

Felix se otřásl. Poznal toho krysáka v zelené kutně okamžik před tím, než ho dav ušlapal. Byl to morový kněz ze hřbitova. A Felix byl rád, že je mrtvý.

Teď mu bylo horko, potil se námahou a žárem hořících budov, které je obklopovaly. Snažil se nevšímat si výkřiků lidí uvězněných v těchto domech a zaměřit pozornost jen na to, aby se pomstili těm, kteří to vše způsobili. Někde v dálce slyšel rachot bortících se zdí. K nebi se zvedl sloup jisker, když se zřítíl další dům. Felix věděl, že jestli to někdo přežije, odsunou všechno stranou a postaví město znovu. Bylo to stejně hrozné jako při Velkém požáru v Altdorfu.

Dorazili až k úbočím kolem paláce a Felix si všiml, že je spousta budov nedotčená. Podobaly se domu jeho bratra, byla to nejen sídla, ale zároveň také malé pevnosti. Před nimi stáli vojáci oblečení do černých kabátů nulnské městské stráže. Zvedli své halapartny, aby odrazili útok, ale když zjistili, že dav tvoří lidé a ne krysáci, zase je zmateně svěřili. "Skaveni!" zvolal Felix. "V paláci jsou skaveni!"

Nevěděl, jestli mu kapitán stráže uvěří nebo ne, ale neměl na výběr. Pokud se zbrojnoši okamžitě neodklidí z cesty, budou muset použít zbraně na své spoluobčany, nebo budou ušlapáni. Kapitán se naštěstí rozhodl bleskově: křikl rozkaz a jeho lidé ustoupili stranou. Felix viděl, že velká palácová brána je otevřená. To aby se kočáry mohly dostat dovnitř, pomyslel si.

Proběhl branou a modlil se, aby měli dost času zachránit hraběnku Emmanuellu.

Drexler se otočil, aby se podíval směrem, odkud se ozýval křik. Balkon se najednou začal hemžit velkými skaveny v černém brnění. Hned poznal, že to nejsou kostýmy. Tihle byli skuteční.

Obludné, antropomorfní krysy lidské velikosti ozbrojené dlouhými, zakřivenými šavlemi a kulatými štíty se znaky jejich nečistého boha.

Viděl několik strážných, elitní vojáky, jak se chystají postavit mezi hosty a skaveny. Byli však okamžitě smeteni disciplinovanou útočnou falangou, která proučila ze schodiště do místnosti. Orchestr pomalu přestal hrát. Tóny doznívaly v disonančních ozvěnách. Silní, vrčící krysáci sehnali všechny povykující hosty v přepychových kostýmech do houfu ke stupínku s velkým trnem.

Drexler přemýšlel, jestli má risknout zaklínadlo, ale zavrhl to. Skavenů bylo příliš mnoho, aby na ně všechny zapůsobil. Kde jsou strážce? ptal se v duchu. Kde jsou všichni ti muži, kteří se šli podívat na cimbuří na požár? Pak ucítil přítomnost hrozivé magické energie. Když vzhlédl, spatřil po schodech sestupovat velkého, rohatého skavena s šedivou srstí. Vypadalo to, jako by zlý bůh přinášel všem lidem zkázu.

Thanquol pomalu kráčel přes mrtvolu lidských obránců. Kolem sebe konečně slyšel ustrašené výkřiky, které mu přinášely uspokojení. Zdálo se, že jeho válečná havěť konečně objevila velký sál a polapila lidské vůdce. Naplněn ohromným pocitem osudem předurčeného, spravedlivého triumfu, kráčel šedý věstec vstříc vítězství!

Felix dovedl dav na nádvoří. Když se podíval nahoru, viděl, že na cimbuří probíhá boj.

"Rychle!" zařval na Heinze. "Honem na cimbuří! Zabijte každého skavena, na kterého narazíte!"

"Dobrá, mladý Felixi," řekl Heinz a rozběhl se ke schodům s ostatními žoldáky v patách. "Za mnou, hoši!"

Felix sledoval dav proudící na nádvoří. Vypadal rozzuřeně, připravený zabít každého, koho uvidí. Několik z nich se rozběhlo za Heinzem.

"Kam teď, človičku?" zeptal se Gotrek. "Chci se vypořádat s tím krysím čarodějem. Moje sekýra žízni po další krvi!"

Dobrá otázka, pomyslel si Felix s přáním najít odpověď. Mysli, nutil se. Kam by asi mohl jít? Šedý věstec chtěl zajmout Emmanuelle. Jak věděl od Drexlera, dnes v noci se pořádá velký ples. Hraběnka nejspíš bude v tanečním sále, kolem kterého s Ostwaldem procházel při své první návštěvě paláce. Jen jestli si ještě pamatuje cestu.

"Pojď za mnou!" zvolal a přitom se snažil, aby jeho hlas zněl co nejjistěji.

Thanquol se zastavil na vrcholu schodiště, aby se rozhlédl po velkém tanečním sále. Chtěl dát těm ubohým lidem příležitost, aby si plně uvědomili strašnou vznešenost dobytých. Chtěl si vychutnat tento okamžik konečného triumfu.

Otočily se k němu všechny oči. Poznal, že jeho důstojnost a přítomnost na lidi zapůsobily. Opravdu to tak bylo. Jeho majestátní postava šedivého věstce vždycky vzbuzovala respekt a obdiv u všech, kdo ho spatřili. Zaměřil se na zástup a rozhlédl se po něm, jestli tam někde neuvidí svou kořist.

Vlastně očekával, že ji pozná snadno díky honosným šatům a také podle toho, že bude mít korunu, ale viděl, že všichni přítomní lidé jsou podivně přestrojeni, skoro jako by ho chtěli ošálit. Dobrá-dobrá, pomyslel si, zjistí, že se šedý věstec nenechá tak snadno odradit. Vybral si jednoho z lidských samců, muže oblečeného jako příslušník nějakého primitivního kmene.

"Ty, lidský tvore! Kde je vaše hlavní plemence? Odpověz mi! Rychle! Rychle!" zeptal se Thanquol svou nejlepší reikspiel.

"Nemám nejmenší představu, o čem to mluvíš, starouši," odpověděl muž. Po tváři mu stékal pot. Thanquol ho sežehl vlnou čisté magie. Když na zem spadla otrhaná a zčernalá kostra jeho oběti, místností se rozlehl křik žen. Thanquol si vybral další oběť, ženu představující jednu z lidských bohyní.

"Ty! Pověz mi, kde je vaše hlavní plemence. Odpověz! Hned! Hned!"

Žena se na něj zaraženě podívala. "Co je to plemence?" zeptala se. Thanquol jí odpověděl tak, že ji také spálil magickým ohněm. Na zem dopadla další zuhelnatělá mrtvola. Thanquol si vybral muže velice dovedně maskovaného za zabijáka z klanu Eshinů.

"Ty! Hlavní plemence! Kde je?!" zařval Thanquol. Přestrojený zabiják se otočil a zaškubal ocasem jako skutečný skaven. "Ne, pane! Nespaluj mě!" křičel plynulou skavenštinou. Pozoruhodné, pomyslel si Thanquol. Člověk, který mluví naším jazykem! Pak si ale uvědomil, že to není žádný člověk. Bylo to ten proklátec Čang Squik, který se schoval mezi lidmi. Thanquol se podíval na zabijáka, olízl si rty a přitom myslel na to, že Čang Squikova pošetilost skoro ohrozila Thanquolův triumf, a připomněl si všechny další nezdar, za které byl Čang Squik odpovědný.

Dokonalé, pomyslel si Thanquol. Kdyby se ho kdokoli někdy zeptal, mohl by tvrdit, že to všechno byl strašný omyl. Shromáždil potřebnou dávku energie. To, jak Čang Squik zařval, když temná magie strávila jeho tělo, bylo velice uspokojivé.

Thanquol si vychutnával ten kratičký, ale radostný okamžik, pak si vybral dalšího člověka. "Ty! Kde je hlavní plemence? Odpověz! Rychle-rychle! Jinak je tvůj mizerný život ztracený!"

"Ale já nevím, co je to plemence," zakňoural tlustý muž převlečený za velkého růžového zajíce. Thanquol pokrčil rameny a - spálil ho. O mramorovou podlahu zachřestily další kosti.

Thanquolovi začalo i přesto, že měl mysl ochromenou chaotitem, docházet, že v jeho strategii bylo něco nesprávného. Lidé zřejmě nechápali, co po nich chce. Čím to mohlo být? Kudy bloudily jejich mdlé rozumy? Koneckonců se ptal na jejich hlavní plemenici. Co kdyby se na ni třeba zeptal jménem? Vybral si jednu krčící se plemenici a ukázal na ni jedním drápem.

"Ty! Ty! Jsi hlavní plemence Emmanuelle?"

Plemenice byla zřejmě tak ohromená vznešeným majestátem Thanquolovy osoby, že vůbec nedokázala promluvit. Spálil ji pro výstrahu ostatním, aby si uvědomili, že mají odpovědět, když se jich na něco zeptá. Vybral si dalšího samce a doufal, že bude míň hloupý než plemence.

"Ty - kde je hlavní plemence Emmanuelle?"

Samec vzdorně zavrtěl hlavou. "To vám neřeknu. Přisahal jsem sloužit kurfírtce hraběnky s -"

Thanquol zívá a uvolnil další proud temné magie dříve, než člověk domluvil. Odporování skutečně nesnášel. Někdy se to stávalo i příslušníkům jeho vlastní rasy doma ve Skavenmoru, zvláště když jim odebral plemence a mláďata, aby na nich prováděl pokusy. Svým způsobem je to úžasná rasa, pomyslel si, ale neuvěřitelně hloupá.

Koutkem oka zachytil dvě lidské plemenice, které si spolu něco mumlaly. Pomalu na ně upřel svůj spalující pohled. Obě se narovnály a jedna z nich k němu vykročila. Sundala si masku, aby odhalila svůj bledý, ale odhodlaný obličej.

"Myslím, že hledáte mne," řekla vzdorně. "Já jsem kurfírtka hraběnky Emmanuelle!"

Thanquol byl skoro zklamaný. Stále jím proudila síla chaotitu a on ji rád používal. Máloco se vyrovnalo zabíjení nižších bytostí magickým ohněm, snad jen pocit moci, který teď pociťoval.

"Dobrá! Dobrá!" řekl Thanquol. "Poručíš svým vojákům, aby se hned vzdali, a já tě nechám žít. Odmítni, a..."

Drexler se otřásl, když pozoroval obludného rohatého skavena, jak kráčí davem. Pouhý pohled na něj ho naplňoval strachem. Neděsily ho jeho rudě planoucí oči ani to, jak se mu ježila srst. Cítil moc, která se v něm skrývala.

Drexlerovy mysticky vyladěné smysly poznaly, že ta stvůra přímo sršela temnou magickou energií. Byl natolik čarodějem, aby pochopil, že je v tom něco hluboce nepřírodního. Žádný živý tvor by nedokázal ovládat nebo udržet takovou sílu a přežít následky. Přinejmenším by musel zešílet. Spíš by ale explodoval, rozletěl se obrovskou energií bouřící v jeho těle na kusy.

Kde mohl nashromáždit tolik magie, pomyslel si Drexler. Jediným možným zdrojem takového množství čisté energie mohl být chaotit. Bylo možné, že se ta stvůra tou ničivou látkou živila? To bylo příliš neuvěřitelné.

Možná, že ten netvor následkům neunikne. Jeho špatná výslovnost a nejisté, trhavé pohyby svědčily o tom, že s ním není něco v pořádku. To, jak se mu třáslы vousy a jak škubal hlavou, ukazovalo, že se nachází v konečné fázi nějaké smrtící závislosti. Ano, ten netvor byl šílený. O tom se nedalo pochybovat. Dokazoval to i tím, jak nedbale spaloval každého, kdo mu neodpověděl na jeho dotaz k jeho spokojenosti. Otázkou teď bylo, co s tím může udělat on, Drexler. Jeho vlastní zbabělost ho vyděsila. Pokaždé, když ta obluda shromáždila svou temnou sílu, cítil to. Mohl se alespoň pokusit o protikouzlo, ale neudělal to. Přemohla ho hrůza z vzhledu stvůry a z pomyšlení, co by se mu mohlo stát, kdyby se pokusil zasáhnout. Byl si jistý, že by v mystickém souboji s tímto skavenem prohrál, a že kdyby na sebe upozornil, bylo by to pro něho osudné. A i kdyby se mu nějak podařilo krysího mága zadržet, jeho ozbrojení nohsledi už plnili místnost. Určitě by stačilo jediné čarodějovo slovo, a rozsekali by ho na kusy svými šavlemi.

Takže neudělal nic a zemřelo půl tuctu lidí. Byl hrdý na to, co udělal baron Blucher, jak se postavil skavenovi na odpor před svou smrtí. Proč on nedokázal sebrat tolik odvahy? Lékař v něm se děsil toho, že neudělal nic, aby zachránil lidské životy. Teď se v nebezpečí ocitla sama hraběnka ochotná obětovat vlastní život, aby ušetřila své poddané. Drexler přísahal, že tentokrát zasáhne, pokud skaven zaútočí.

Pokud tomu bude moci zabránit, k dalšímu magickému vraždění už nedojde.

"Nic takového neudělám," odsekla trochu rozechvěle hraběnka Emmanuelle. "Raději zemřu, než abych svým vojákům poručila vzdát se tak odporné havěti."

"Pošetilá plemenice - právě to se s tebou stane, když mi budeš vzdorovat!" zavrčel Thanquol. Zvedl tlapu, kolem které hrozivě poskakovala temná magická energie. Plemenice zamrkala, ale ani se nepohnula a ani neotevřela ústa. Thanquol si pomyslel, jestli vůbec existuje nějaká cesta z této bezvýchodné situace. Kdyby nařídil mučit některé lidi před jejíma očima, možná by polevila. Z praxe věděl, že to tak často bývá. Ano, to bylo ono!

Potom ucítil magickou energii, která se pomalu začala utvářet někde kolem něj v tanečním sále. A nebyla to skavení magická energie. Zaslechl kroky, které se k němu blížily a nezastavily se, ani když otočil hlavu aby odhalil jejich původ.

"Ale, ale, copak to tady máme?" zeptal se drsný, skřípavý hlas, podobný zvuku, který vzniká, když o sebe drhnou dva balvany. Zaříz se do Thanquolova nitra jako nůž. "Zdá se, že nastal čas pozabíjet pár krys."

Thanquol přemohl nutkání vypustit pižmo strachu. Poznal to drsné, tvrdé vrčení! Prudce se otočil, aby si potvrdil své nejhorší obavy, a zjistil, že se nemýlí. Ve vchodu do místnosti stáli trpaslík Gurnisson a člověk Jaeger a za nimi ohromná masa lidského vojska.

Thanquol zavyl zlostí a pocitem zmaření. Pak sáhl hluboko do své zkažené duše a v jediné mocné vlně vrhl veškerou smrtící energii na své nepřátele.

Když Felix uviděl černočerný blesk zhmotňující se kolem tlapy šedého věštce, připravil se uskočit stranou. Žář ničivé mystické síly kolem hlavy krysáka byla tak jasná, že se na ni skoro nedalo dívat. Gotrek se ani nehnul a nezdálo se, že by cítil strach, když se ohromný proud ničivé síly najednou uvolnil a zamířil přímo na něj.

Nad hlavami jim proletěl mohutný blesk a ozval se praskavý, dunivý zvuk hromu. Vzduch se naplnil ozónovým pachem spáleného kovu. Felix si nejasně uvědomoval, že z tlapy šedého věštce přeskočily dva proudy energie. Jeden mířil na něj. Druhý na Gotreka. Zavřel oči, smířený s tím, že zemře.

Místo očekávané vlny neuvěřitelné bolesti cítil jen slabé brnění, při kterém se mu naježily chlupy na zátylku. Opatrně otevřel oči a zjistil, že trolobijce i jeho obklopuje zlatavé pole energie. Z aury, která je obkličovala, vycházely zlaté paprsky až k rukám doktora Drexlera. Felix v doktorově obličejí uviděl výraz vyčerpání. Jakkoliv byl lékaři vděčný, že je zachránil, věděl, že nemůže dlouho vzdorovat smrti magické síly, která je obklopovala.

"Na nic lepšího se nezmůžeš?" zařval Gotrek. "Tohle je tvůj konec, krysáku!"

Trolobijce vyrazil skrz korunu jiskřící energie. Felix jej v těsném závěsu následoval.

Ne! Ne! Šedý věstec Thanquol propadl panice, když uviděl, jak se na něj ženou jeho dva nepřátelé. Tohle nebylo možné! Jak se to mohlo stát? Jak se mu mohla ta odporná dvojice připlést do cesty v hodině jeho triumfu? Jaké zlé božstvo je mohlo chránit a udržovat je naživu, aby mu znovu a znovu mařili jeho plány? Vycenil zuby a dál vysílal svou ničivou energii proti vířivému zlatému poli, které stálo mezi dvojicí a zkázou. Cítil, že začíná ustupovat pod neúprosným tlakem jeho magické energie.

Bohužel neustupovalo dost rychle. Člověk a trpaslík se stále blížili. Takhle se dostanou k Thanquolovi dřív, než jim stačí servat maso z kostí. Zavrčel kletbu a přerušil své kouzlo, protože věděl, že teď je třeba něčeho jiného než magie. "Rychle! Rychle!" přikázal své válečné havěti. "Zabijte je! Hned! Hned!"

Válečná havěť se s viditelnou neochotou pohnula k útoku. O těchto dvojici už slyšeli. Armádou útočící na Nuln se šířily pověsti o zkáze, kterou působila mezi skaveny. Pouhá její přítomnost podkopávala morálku Thanquolových vojáků. To, jak trpaslík s'al zkušeného velitele drápy, jako by byl pouhé mládě, skavenům na sebejistotě nepřidalo. Neuklidnily je ani pokřikující davy rozzuřených lidí plnících taneční sál. Thanquol vycítil, že morálka jeho vojska se nachází na pokraji zhroutení.

Rychle zvážil pravděpodobnost vítězství a poznal, že jeho okamžik minul a triumf mu proklouzl mezi drápy. Nyní musel odhadnout svou naději na přežití. Thanquol si uvědomil, že kdyby se ztratil teď, dokud jeho vojáci zpomalují pronásledovatele, mohl by se ještě dostat k záchodu. Tam by mohl znovu použít věštící kámen a vytvořit si bránu zpátky do kanálů. Ovšem, teď by ji se svou ubývajícím silou nedokázal udržet otevřenou pro všechny své válečníky. Vlastně pochyboval, že by ji prošel víc než jeden skaven.

Nicméně věděl, že Thanquolův génius musí být zachráněn. Jednou se vrátí a pomstí se.

"Vpřed, má statečná válečná havěti, vpřed k nevyhnutelnému vítězství!" zvolal Thanquol, než stáhl ocas mezi nohy a

utíkal, co mu síly stačily. Nepotřeboval intuici šedého věštce, aby poznal, že zápas za ním bude jednoznačný a nemilosrdný.

DOSLOV

"Tak byli skaveni vyhnáni ven z města, ovšem za strašnou cenu na životech i na majetku. Myslím jsem, že si po našich dobrodružstvích odpočinu s popadnu dech, ale osud rozhodl jinak. Jeho ruka sáhla po mém společníkovi. A tak začala cesta, která měla skončit v nejbližší a nejpustší části světa..."

- Z knihy Mé cesty s Gotrekem, svazek III., Herr Felix Jaeger
(nakladatelství Altdorf Press, 2505)

Felix seděl na své oblíbené židli v Slepém praseti a dopisoval poznámky do svého deníku. Schová si tuhle knížku u Otty, dokud se pro ni jednoho dne nevrátí. Kdyby se někdy dal do psaní pověsti o trolobijcově hrdinské smrti, mohla by být neocenitelná.

Zvenčí slyšel zvuky kladiv. Stavitelé pracovali nepřetržitě už několik týdnů a snažili se navrátit bitvou zničenému městu dřívější slávu. Felix věděl, že potrvá mnoho let, než se Nuln úplně zotaví - pokud vůbec. Přesto se tím netrápil. Všechno skončilo více méně dobře.

Hraběnka byla vděčná, avšak nemohla si dovolit odměnit dva zločince, které hledaly úřady v Altdorfu, aniž by si znepřátelila samotného císaře. Mnohokrát je ujistila o své vděčnosti a obdařila je hojností díky a sladkých úsměvů, ale to bylo vše. Felix se tím netrápil. Byl stejně rád, že ho neuvrhli do vězení, jako že přežil celonoční masakr, který následoval po útoku na palác.

Pořád se chvěl při pomýšlení na kruté boje, ke kterým došlo v ulicích mezi lidmi a skaveny. Trvalo až do rána a pak ještě téměř celý následující den, než vyčistili město, ale i potom zůstala většina lidí v noci raději vzhůru, neboť nevěřili, že jsou v bezpečí. Ještě mnoho dní pak vyháněli skaveny z jejich úkrytů, ale Felix si stejně nebyl jistý, jestli se někteří ještě neschovávají v kanálech.

Na druhou stranu, mor skončil. Požár možná vyčistil město - nebo si už jednoduše vyžádal všechny životy, které si mohl vzít. Drexler tvrdil, že tak je to většinou se všemi mory. Tak či tak, bylo po něm. Nové zprávy o mrtvých se už neobjevovaly. Žádní další lidé se nenakazili.

A kupodivu, záplava krys skončila také. Po dlouhý čas jich neustále přibývalo, pak však začaly být čím dál slabší a nesly znaky mutace, jako by byly odsouzeny k záhubě už před svým zrodem. Mnoho z pozdějších generací se rodilo mrtvých. Jako by je skaveni stvořili s úmyslnou vadou. Možná měly vyhladovět město a pak pojit a připravit tak skavenům snadnou cestu ke všemu, po čem toužili. Takový nápad předpokládal tak ďábelskou mazanost, až se Felix zachvěl. Byli krysaři opravdu schopni něčeho takového? Nebo to všechno byla pouhá náhoda?

V dále zvonil kostelní zvon. Jistě, kněží tvrdili, že Nuln zachránili jejich bohové. Tak to s nimi bylo vždycky. Felix sice neviděl žádný důkaz, že by ve prospěch Nulnu zasáhli nesmrtelní, ale kdo to mohl vědět? Možná tam byli a nevidění chránili lid, jak tvrdil Drexler. Felix si pomyslel, že on a Gotrek měli obrovské štěstí docela určitě - možná právě díky přízni bohů.

Bohové ušetřili i ostatní. Otto a jeho žena byli v bezpečí, a dokonce se jim dařilo skvěle. Jak jeho bratr předpovídal, nastala velká poptávka po veškerém materiálu potřebném pro rekonstrukci a Jaegerové z Altdorfu jej mohli dodat. Drexler už se skoro úplně zotavil z magického souboje s šedým věstcem. Od té osudné noci jej Felix několikrát navštívil a doktor vypadal klidně a vesele jako dříve. Jednou se v doktorově domě setkal dokonce i s Ostwaldem. Velitel špehů s ním jednal skoro jako s hrdinou, což Felixovi připadalo nanejvýš trapné.

Heinzovi a většině žoldáků se dařilo dobře. Starý hospodský dostal ošklivou ránu do hlavy a nyní ji měl omotanou tlustou vrstvou obvazů. Vypadal jako Arab, ale přesto stál za barem a točil jednu pintu za druhou.

Co se stalo s Elissou, Felix netušil. Neviděl ji ani Hanse ode dne před bitvou a nevěděl o nich ani nikdo jiný. Upřímně doufal, že je v pořádku a vrátila se domů do vesnice. Pořád mu trochu scházela.

Přestože prohledali palác odshora až dolů, šedého věštce nenašli. Dvorní čarodějové objevili jen zvláštní magické rezonance na záchodku. Z toho usoudili, že Thanquol nejspíš použil k útěku magii.

Ve své většině byli občané vcelku šťastní. Přežili a znovu stavěli. V každém případě se život vrátil do starých kolejí a Felix se těšil na příjemně dlouhý odpočinek.

Gotrekovi se opět nepodařilo zemřít hrdinskou smrtí a několik dní chodil jako medvěd s bolavou hlavou - zejména proto, že po bitvě hledal útěchu v třídením flámu, při kterém se naléval kořalkou a tropil výtržnosti. Ted' seděl v koutě Slepého prasete, léčil se z kocoviny a řval po pivu.

Dveře výčepu se rozletěly a vešel jiný trpaslík. Byl menší než Gotrek a ne tak podsaditý. Kolem hlavy měl ovínutou světle červenou látku a vousy měl přistřížené nakrátko. Jeho halena byla tvořena z červených a žlutých čtverců oslnivě lesklé látky. Přichází se rozhlédl a oči se mu rozšířily, když spatřil Gotreka. Rozhodnými kroky zamířil přímo k trolobijci. Felix zavřel deník, položil pero a se zájmem ho sledoval.

"Ty jsi Gotrek, syn Gurniho, trolobijče?" zeptal se cizinec. Používal reikspiel, jak to trpaslíci často dělávali, když poslouchali lidé. Felix věděl, že nemají rádi, když někdo naslouchá jejich tajnému jazyku.

"A co když jsem?" opáčil Gotrek, jak nejhruběji a nejnevrleji dokázal. "Něco ti na tom vadí?"

"Já jsem Nor Norrison a jsem zmocněný posel klanů. Mám pro tebe velice důležitý vzkaz. Ušel jsem tisíce mil, abych ho

doručil."

"Dobrá, tak ven s ním! Nemám na tebe celý den," zabručel netrpělivě Gotrek.

"To není ústní vzkaz. Je psán runami. Umíš číst, ne?"

"Asi tak, jako dokážu vyrazit zuby drzému poslovi."

Posel vytáhl s hlubokou úklonou pergamenovou obálku. Gotrek ji vzal a roztrhl. Začal číst - a přitom se mu z tváře vytrácela veškerá barva. Vousy se mu naježily a oči rozšířily.

"Co se děje?" zeptal se Felix.

"Mocný osud, človíčku. Opravdu mocný osud." Vstal ze židle a sáhl po své sekyře. "Sbal si svůj majetek. Odcházíme."

"Kam?"

"Nejspíš na konec světa," odpověděl Gotrek a nikdo jej nedokázal donutit, aby se vyjádřil přesněji.